COLECȚIA

Jubiri de poveste

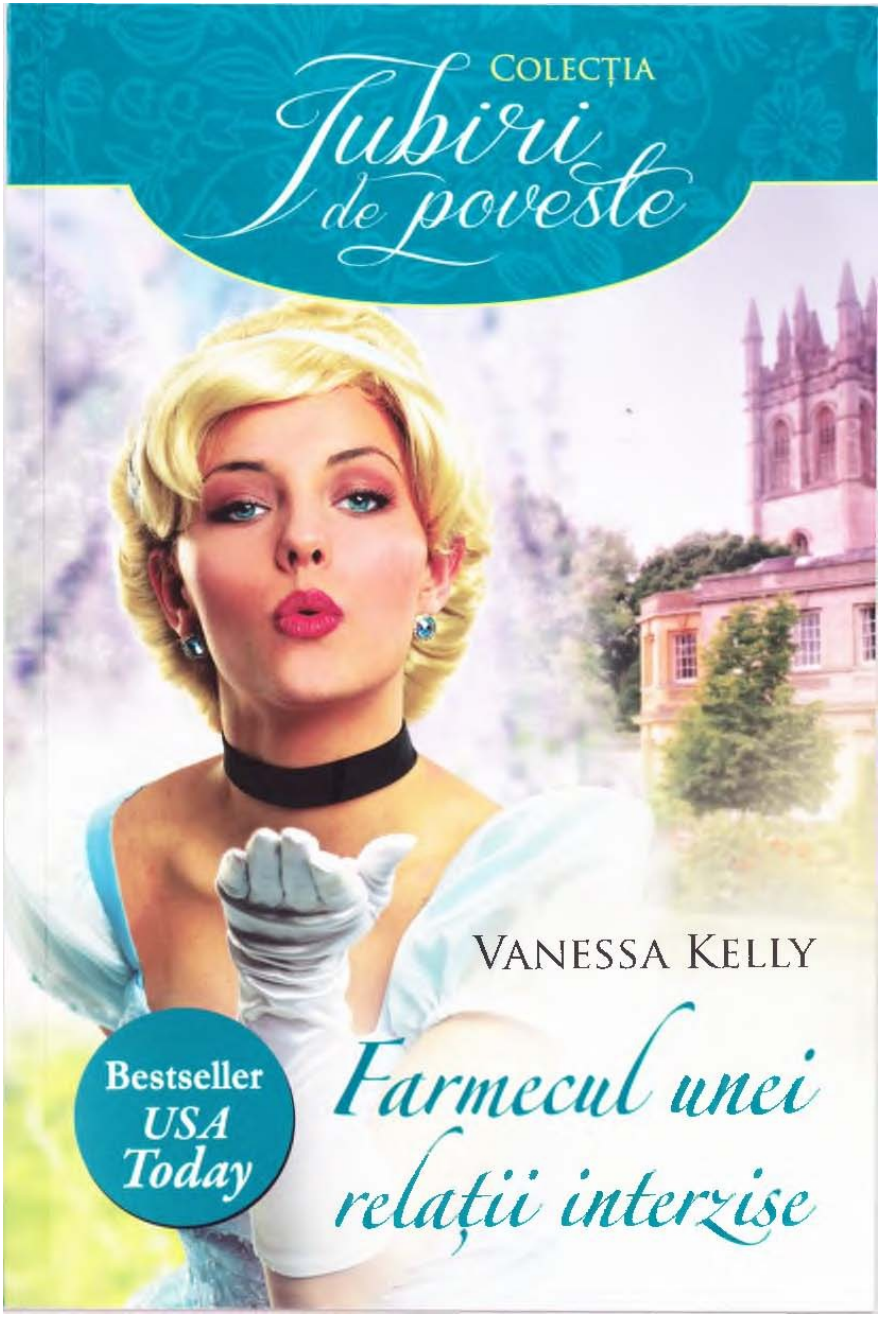

VANESSA KELLY

Farmecul unei relații interzise

Bestseller USA Today

VANESSA KELLY
FARMECUL UNEI RELAŢII INTERZISE

Secrets for Seducing a Royal Bodyguard by Vanessa Kelly

Capitolul 1

Tunelurile contrabandiştilor de lângă zona de coastă din Kent octombrie 1814

Aden St. George izbuti să evite uciderea gardianului postat în faţa celulei ca o criptă, însă bruta aflată la intrarea în peşteri nu fusese la fel de norocoasă. Totuşi, ticălosul încercase să-l înjunghie în burtă, aşa că Aden nu putea fi învinovăţit că-i întorsese favoarea. Şi, ştiind ceea ce ştia despre oamenii care o răpiseră pe Lady Vivien Shaw, nu avea de ce să-l mustre conştiinţa – prezentă oricum doar ocazional, în cazul său – pentru comiterea acelui act brutal, dar necesar. Uciderea cuiva nu era distracţia lui favorită, însă rareori îi tulbura somnul.

Misiunea de salvare din seara aceasta nu avea cum să-i stârnească remuşcări incomode, căci erau în joc viaţa şi inocenţa unei femei. Era adevărat că bârfele şoptite spuneau că inocenţa lui Lady Vivien era discutabilă, însă ce avea să păţească femeia dacă Aden dădea greş era cert.

Fără intervenţia lui, ea avea să dispară într-o viaţă de coşmar, urmând să fie pentru totdeauna lipsită de protecţia familiei şi a prietenilor.

Chiar dacă ea fusese pur şi simplu victima unei răpiri pentru obţinerea unei răscumpărări, după cum bănuia bogatul ei frate, reputaţia îi era în mare primejdie – mai ales dacă zvonurile despre dispariţia ei începeau să circule prin înalta societate. Şi, mai important, Aden spera că nu era deja prea târziu pentru a se asigura că ea avea să-şi continue viaţa privilegiată şi lipsită de griji, şi că brutalii ei gardieni nu o folosiseră încă pentru a se distra.

În vreme ce lăsa pe podea trupul mătăhălos şi urât mirositor al paznicului, Aden aruncă o privire rapidă pe coridorul slab luminat. Era o linişte deplină, aşa cum era de aşteptat dacă îşi făcuse treaba corect. În mod normal, se simţea puţin mândru de talentele sale, dar acum avea o satisfacţie sumbră că cea mai recentă – şi dezastruoasa – misiune din Franţa nu-i afectase instinctele sau abilităţile letal de bine perfecţionate.

Dând din umeri pentru a alunga orice urmă de tensiune, scoase un şperaclu din buzunarul interior al hainei şi se apucă să meşterească la solida uşă de stejar care îl despărţea de obiectivul lui. Cu toate că niciun sunet nu se auzea de dincolo de panourile grosolane, era sigur că Lady Vivien se afla acolo. Trei alte tuneluri duceau de pe coastă în bârlogul contrabandiştilor, însă doar în acesta se aflau o masă, un felinar şi un scaun pentru paznicul de la uşă. O privire atentă aruncată în celelalte tuneluri îl convinsese că majoritatea membrilor bandei se aflau în altă parte, probabil într-o încăpere unde ardea focul şi atmosfera era mai plăcută decât în acest cotlon umed. Însă era clar că ticăloşii consideraseră că una dintre camerele pe care le foloseau în mod normal pentru depozitarea bunurilor de contrabandă era suficient de bună pentru o lady din înalta aristocraţie.

Aden făcu un efort pentru a-şi reprima valul de mânie stârnit de faptul că o femeie precum Lady Vivien – sau *oricare* altă femeie – putea fi aruncată ca un butoi cu brandy, într-o gaură mizerabilă scobită în stâncă. Dar nu îşi îngăduia să se lase cuprins de astfel de sentimente. Sentimentul era un duşman perfid care întuneca judecata – după cum se întâmplase cu doar câteva săptămâni în urmă, la Paris. Nu-şi permitea aşa ceva, nu când viaţa acestei femei era în joc.

Încuietoarea cedă, iar broasca se deschise. Aden intră în tăcere pe uşă, ignorând miasma de mucegai şi praf care îi asaltă nările. Avu nevoie de câteva secunde pentru ca ochii să i se obişnuiască în cele din urmă cu adâncimile întunecate ale camerei luminate de o singură lumânare aflată pe o ladă, şi din care mai rămăsese doar un ciot. Înaintând pe bâjbâite, desluşi un pat de scânduri lipit de peretele înclinat şi cioplit grosolan al încăperii.

O formă firavă zăcea nemişcată sub o pelerină neagră.

În tăcere, îşi coborî privirea spre Lady Vivien, sora contelui Blake şi una dintre cele mai aclamate tinere din înalta societate, cu toate că era o făptură prea micuţă pentru a avea parte de atâta admiraţie şi de atâta bârfă. Însă, chiar şi în lumina slabă aruncată de restul de lumânare, deşi era ciufulită şi murdară, frumuseţea trăsăturilor ei elegante strălucea clar în ochii lui Aden. Părul de culoarea mierii aurii era desprins din coafura deranjată şi i se rostogolise pe umeri. Pelerina de seară, din catifea, extrem de nepotrivită pentru a alunga frigul emanat din pereţii pe care se prelingea umezeala, îi alunecase de pe umeri şi se strânsese în jurul taliei, dezvăluindu-i pielea lăptoasă şi sânii bombaţi, care se ridicau şi coborau în ritmul respiraţiei rapide şi superficiale a unui somn agitat. Rochia era ridicol de delicată, toată numai dantelă albă şi mătase galbenă, cu mâneci groaznic de mici, care îi

expuneau cea mai mare parte a braţelor şi a umerilor, iar sânii palizi i se umflau blând în corsajul fin.

Aden se lăsă pe vine lângă pat, remarcând petele de praf de pe braţele şi umerii albi, şi urmele de mâini murdare care lăsaseră noroi pe corsajul rochiei. Era evident că fusese tratată cu grosolănie, iar furia îl străfulgeră din nou ca un pumnal otrăvit. Se temu că era prea târziu pentru a o salva de la o viaţă de amintire a ororii şi a degradării, la fel cum fusese prea târziu pentru a-l salva pe John Williamson de la o moarte inutilă, într-un han franţuzesc, cu nici două săptămâni în urmă.

Îşi stăpâni frustrarea pentru că măcar putea s-o salveze de la moarte sau de la alte abuzuri. Deocamdată, doar asta putea face. Orice răzbunare personală pe care avea s-o considere potrivită pentru răpitorii ei urma să vină mai târziu, după ce o scăpa pe Lady Vivien de primejdie. Paznicul inconştient din faţa camerei nu avea să rămână la pământ pentru totdeauna, iar ceilalţi membri ai bandei puteau să apară oricând, fie pentru a-l schimba pe gardian, fie pentru a-l verifica pe celălalt bărbat, care acum zăcea mort în tufişurile de la intrarea în tuneluri.

Aplecându-se, Aden trase aer în piept, adulmecând respiraţia ei bolnăvicios de dulce şi observând paloarea trăsăturilor ei frumoase. Fusese drogată – probabil o binecuvântare, având în vedere ce i se întâmplase în această văgăună dezgustătoare.

Îi trase pelerina peste piept şi, cu blândeţe, îşi vârî braţele pe sub trupul ei zvelt. Pe când începu s-o ridice, ea prinse brusc viaţă în braţele lui, zvârcolindu-se înnebunită. Surprins, el o strânse instinctiv şi mai tare. Însă, preocupat să nu-i scape trupul care se răsucea, nu îi observă braţul, care ieşi de sub pelerină, decât în clipa în care pumnul ei îl lovi în obraz.

O senzaţie mai mult de şoc decât de durere îl străbătu în vreme ce ea se eliberă. Ateriză pe pat scoţând un „buf”

uimit, iar apoi, explodă din nou, trupul ei subţire devenind o încâlceală furioasă de mâini şi picioare care loveau. Ochii îi scânteiau de furie, mari şi plini de disperare. Se lupta cu instinctul şi forţa generate de frică a unui animal încolţit, unul care prefera să moară decât să cedeze.

Revenindu-şi din paralizia de o clipă, Aden o ţintui pe pat, prinzându-i sub el braţele şi picioarele care loveau. Ea icni îngrozită, dar îl surprinse din nou, repezindu-se în sus şi încercând să-l lovească în faţă cu capul. El se retrase la timp, apoi ridică o mână şi o prinse de ceafă, după care o lipi cu fermitate de pânza aspră de sac de sub ea.

Câteva secunde infernal de lungi, se priviră unul pe celălalt, respirând gâfâit şi tulburând atmosfera înăbuşitoare din mica încăpere. Ea se cutremură sub el, cu trupul subţire şi mlădios sub fragila mătase a rochiei de bal. O adiere de parfum ajunse la nările lui, o şoaptă nedefinită de trandafiri şi de căldură văratică. Pieptul ei se ridică şi coborî în ritmul respiraţiei întretăiate, ridicându-i sânii rotunzi peste marginea corsajului decoltat.

Lumânarea de pe lada de lângă ei pâlpâi şi apoi flacăra se mări, luminându-i chipul. O roşeaţă neliniştită îi înflori în obraji, pielea palidă devenind roz. Buzele ei pline şi frumos arcuite tremurară întredeschise, ca o falsă invitaţie, iar pentru o clipă nebună, Aden se luptă cu dorinţa aprigă de a le gusta, de a descoperi dulcea tentaţie pe care o ofereau.

Însă ea trase aer în piept, pregătindu-se să ţipe. El ridică o mână şi îi acoperi gura, dezgustat de lipsa lui de disciplină şi de ceea ce probabil că pricepuse ea. O fi fost ea genul de frumuseţe răsfăţată pe care el îl dispreţuia, dar mai degrabă ajungea în iadul cel mai întunecat decât s-o înspăimânte sau să o rănească în vreun fel.

— Linişte, Lady Vivien. Se ridică puţin, lăsându-i mai mult loc, cu toate că încă îşi ţinea mâna peste gura ei. Sir Dominic Hunter m-a trimis. O să vă scot de-aici, dar nu

ţipaţi şi nu vă mai agitaţi, fiindcă ne aud răpitorii.

Privirea ei se îndreptă spre uşă şi spre coridorul de dincolo de ea, apoi reveni din nou la chipul lui.

— Paznicii n-o să ne deranjeze, murmură el drept răspuns la întrebarea ei nerostită.

Teroarea care făcea ca ochii ei să strălucească se diminuă puţin. Clipi repede, de parcă ar fi vrut să alunge confuzia indusă de drog. El îi susţinu privirea, dorindu-şi ca ea să aibă încredere în el.

— Dacă îmi îndepărtez mâna, nu trebuie să ţipaţi, căci ne puneţi în primejdie pe amândoi. Aţi înţeles?

Ea se holbă la el, cu ochii rotunjiţi de frică. Aproape că îi putea auzi rotiţele minţii învârtindu-se şi îi simţi trupul rămânând nemişcat în vreme ce ea îşi cumpănea decizia.

„La naiba!” Dacă va continua să se lupte cu el, probabil că singura modalitate sigură de a rezolva problema era o lovitură zdravănă în falcă, pentru a o face să-şi piardă cunoştinţa. Dar apoi văzu că ochii i se limpezesc şi simţi că, deşi îngrijorată, începea să-l accepte.

— Da? şopti el.

Roşeaţa dispăru de pe chipul ei. Dădu scurt din cap, după care îşi schimbă poziţia sub el, parcă aşteptându-l să răspundă. Precaut, el îşi îndepărtă mâna de pe gura ei, ciulind urechea pentru a auzi orice zgomot suspect. Intenţionat nu mai era atent la ea, concentrându-şi instinctele în încercarea de a depista capcanele care îi puteau aştepta pe coridor.

— Cine sunteţi? Vocea ei se auzi ca un cârâit răguşit. Îl cunoaşteţi pe Sir Dominic?

— Da. Sunt un prieten de-al lui.

În clipa aceea, nu era nevoie să ştie mai mult decât lucrurile elementare.

El se rostogoli de pe pat, trăgându-i după sine trupul subţire, în timp ce se ridică. Ea scoase un icnet uşor şi se clătină, sprijinindu-se de el. Ajutând-o să-şi menţină

echilibrul, o înveli strâns în pelerina de catifea şi o ridică la pieptul său, un pachet fragil în braţele lui. Faptul că ea încercase să i se opună şi că luptase cu atâta disperare să se apere indica un curaj nesăbuit, care îl îngrozi. Dacă se luptase astfel cu răpitorii ei, numai Dumnezeu ştia ce-i făcuseră aceştia. Indivizilor probabil că le făcuse mare plăcere să o trateze în moduri inimaginabil de brutale.

Încă o dată, setea de răzbunare îi făcu stomacul să se strângă. Mintea lui începu să se remodeleze într-un tipar rece şi nemilos, care se forma automat ori de câte ori plănuia să ucidă pe cineva. Sentimentele începură să dispară. Simţi bărbatul din el – creatura alcătuită din sânge, oase, muşchi şi moralitate – lăsând loc unui soi de făptură alcătuită din rotiţe şi mecanisme de fier, definită de un unic scop letal, care mătura totul în cale.

Fata încremeni în braţele lui. Se uită pe furiş la el, precauţia încordându-i chipul ca şi cum ar fi simţit schimbarea din el. Cum naiba era posibil?

Când se foi în braţele lui, dorind clar să fie lăsată jos, el ştiu că ea *simţise.* Îşi recăpătă rapid concentrarea. Răzbunarea nu avea să schimbe nimic. În acest moment, singurul lucru care conta era s-o salveze pe Lady Vivien Shaw.

Încercă să-i zâmbească liniştitor. Ochii ei se lărgiră, iar ea păru să se chircească în sine, expresia de pe faţa ei oglindind neîncrederea în el. Foarte bine. Va *trebui* să aibă încredere în el, ori s-ar putea să fie silit să-i tragă un pumn sub bărbie, la urma urmelor. Până acum, îl surprinsese lipsa ei de istericale, dar cât avea să mai dureze asta?

Limba ei trecu peste buze, pentru a le umezi – o distragere de care el nu avea nevoie –, apoi ea vorbi cu acea voce care era o şoaptă răguşită:

— Cum vom…?

El clătină din cap în semn de avertizare, când ajunseră la uşă. Un fior îi traversă întreg trupul, după care

rămase tăcută şi nemişcată lipită de el.

Schimbându-i poziţia în braţele lui, înaintă având grijă ca uşa să rămână între ei şi coridor. Se uită la silueta masivă a paznicului prăbuşită lângă perete. Aden îi dădu un ghiont zdravăn cu cizma.

— E mort? şopti Lady Vivien.

El clătină din cap. Presupuse că, având în vedere ce-i făcuse probabil paznicul, ea îl dorea mort. Totuşi, păru foarte uşurată să afle că nu era aşa.

În vreme ce porni să străbată coridorul, ea se întinse din nou, pentru a murmura la urechea lui:

— Pot să merg.

Respiraţia ei caldă trecu peste pielea lui ca o mângâiere, iar buzele ei moi îi atinseră urechea. Aden trebui să-şi reprime un fior de plăcere instinctiv. Încruntându-se nemulţumit de reacţia lui indisciplinată, îi răspunse scurt:

— Aproape că am ajuns la ieşire.

Se gândi că ea îşi dăduse ochii peste cap, dar mintea lui respinse această idee absurdă.

— Cu toate astea, aş prefera să merg pe picioarele mele, şuieră ea.

Se părea că, într-adevăr, îşi *dăduse* ochii peste cap.

Când ajunseră la intersecţia a mai multe tuneluri, el se opri şi se lipi de perete, strângând-o şi mai tare la piept. Ea mormăi ceva, dar el o ignoră. Aproape că ieşiseră. Idioţii care o răpiseră nu fuseseră în stare să profite de oportunitatea oferită de întinsa reţea de tuneluri. Ar fi putut să-şi ascundă prizoniera în cea mai adâncă grotă a vizuinii contrabandiştilor, ceea ce ar fi făcut dificilă găsirea ei, şi chiar şi mai dificilă scoaterea ei afară. În loc de asta, o vârâseră în cea mai accesibilă cameră dintr-unul dintre primele tuneluri ale coridorului principal, încununându-şi prostia prin faptul că o lăsaseră sub o pază de tot râsul. Acele greşeli îi spuseră multe lui Aden despre răpitorii ei. Se

rugă ca prostia lor să se confirme şi în restul nopţii.

Nu că n-ar fi fost în stare să rezolve indiferent ce probleme ar fi apărut. Dominic dorise să trimită mai mulţi oameni, însă Aden respinsese ideea. Timpul nu fusese de partea lor, iar el prefera să lucreze singur. Acest tip de misiune se potrivea perfect talentelor şi temperamentului său – să intre şi să iasă rapid, folosindu-se de toată forţa letală care era necesară.

Îşi coborî privirea spre mănunchiul de feminitate din braţele lui. Dacă trebuia să mai omoare pe cineva, categoric nu voia ca o femeie isterică să complice lucrurile. Nu că Lady Vivien ar fi părut predispusă la istericale, însă probabil că acum era în stare de şoc, iar un agent bun nu-şi asuma niciodată riscuri inutile. Sau n-ar fi trebuit s-o facă, după cum i se amintise atât de recent, şi cu atâta brutalitate.

Sprijinindu-se de perete, vag conştient de slabul parfum de petale de trandafir al lui Lady Vivien, Aden se gândi la opţiunile pe care le avea. După câteva clipe, îşi înclină capul spre urechea ei, suflând la o parte şuviţele fine de păr auriu care ajunseseră în gulerul hainei sale. Ea tresări în braţele lui, iar apoi se uită la el, cu ochii albaştri mari şi surprinşi.

— Sunteţi sigură că puteţi merge? murmură el.

Ea scoase un suspin de uşurare şi dădu din cap. Dintr-un anume motiv, îl irita faptul că ea era atât de hotărâtă să se elibereze din braţele lui. Se simţea mai bine ştiind-o în siguranţă acolo, însă, în mod evident, ea nu simţea acelaşi lucru, şi era bine să aibă mâinile libere şi cuţitele pregătite când ajungeau la intrarea în tuneluri. Până acum, totul mersese conform planului, ceea ce, de obicei, era cea mai bună dovadă că lucrurile erau pe cale să sară în aer.

O coborî până când picioarele ei atinseră pământul, iar creştetul ei îi ajungea abia până la bărbie. Când ea gemu, el îşi coborî privirea spre picioarele ei şi blestemă în

şoaptă. Indivizii îi luaseră pantofii, iar acum, stătea cu picioarele încălţate în ciorapi direct pe pământul rece.

Când îşi petrecu un braţ pe după talia ei pentru a o ridica din nou, ea îşi propti o mână în pieptul lui pentru a-l opri.

— E-n regulă, şopti ea. Pot merge. Un mic zâmbet strâmb îi arcui colţurile frumoasei guri. În plus, picioarele îmi sunt atât de reci, încât abia dacă mai pot simţi ceva.

Uşor uimit de atitudinea ei stoică, el ridică din sprâncene. Ea pur şi simplu înălţă din umeri. Aden privi cercetător podeaua tunelului. Cu toate că era plină de praf şi sigur rece, părea că nu existau prea multe pietre. Ieşirea era aproape, iar ei ar fi trebuit să scape fără prea multe probleme dacă nimeni nu descoperise cadavrul paznicului ascuns în tufişuri. Totuşi, acela era un mare „dacă”. Aden se aplecă pentru a-i şopti:

— Rămâneţi în spatele meu. Dacă apar probleme, fugiţi în pădure. Într-o mică poieniţă aflată la 400 de metri în faţă e un cal legat. Dacă nu este posibil să ieşiţi, întoarceţi-vă şi ascundeţi-vă pe acel coridor. Arătă cu capul spre un tunel întunecat, cu tavanul jos, aflat în dreapta. Aşteptaţi acolo până vin să vă iau.

Ea se uită fix la el, iar privirea îngrozită reveni în ochii ei, în vreme ce el simţi panica îngheţându-i braţele şi picioarele. Ignorând dorinţa care creştea în el, Aden îi cuprinse chipul în mâinile sale înmănuşate, aplecându-se până când privirile lor ajunseră la acelaşi nivel. Respiraţia ei era o gâfâială superficială, iar el o privi în ochi până când pupilele ei se contractară şi se concentrară asupra lui.

— Sunteţi în siguranţă cu mine, rosti el încet. N-o să îngădui nimănui să vă mai facă rău. Înţelegeţi?

Mâinile ei firave se ridicară cu o mişcare ca o fluturare de aripi şi îi atinseră încheieturile. O nedefinită senzaţie de unire licări în aerul dintre ei, încetinind curgerea timpului. Tensiunea se scurse din braţele şi picioarele lui şi se

evaporă într-o pală de aer rece venită dinspre gura tunelului. Lumea de afară se estompă, şi rămase numai ea – privirea ei de safir îndurerată, respiraţia ei înceată, frumosul şi neliniştitul ei chip dintre palmele lui. Nevoile ei deveniră de o importanţă supremă, la fel şi nevoia lui ca ea să aibă încredere în el. În acel moment suspendat, nevoile lor comune reprezentau întreaga lume.

În cele din urmă, ea clipi de câteva ori, rupând uniunea efemeră. Îşi luă mâinile de pe încheieturile lui şi dădu din cap în semn că pricepuse.

— Bine.

Inima îi bătu cu o durere stranie, pulsând, în vreme ce îi îndepărtă o şuviţă căzută pe frunte. Dojenindu-se pentru senzaţia nefamiliară, Aden se adună şi se răsuci pentru a înfrunta orice i-ar fi aşteptat la ieşirea din tuneluri.

Capitolul 2

Vivien nu avea nicio intenţie să se lase pradă isteriei, nu după toate cele îndurate în aceste ultime ore. Însă când bărbatul cu înfăţişare primejdioasă care o salva – cel puţin, despre care ea *credea* că o salva – o conduse pe lângă paznicul de sub ale cărui coaste ieşea un pumnal, îşi dădu seama că era posibil ca bunele ei intenţii să fie inutile. Valuri de panică i se ridicară în gât, iar picioarele îi căpătară consistenţa terciului de ovăz.

— Nu vă uitaţi, îi spuse salvatorul ei.

Întinse mâna în spate şi o trase alături de el, întorcându-i cu blândeţe capul, până când chipul îi ajunse lipit de pieptul lui.

Mâna lui mare, vârâtă într-o mănuşă din piele neagră îi cuprinse capul şi o sili să-şi ferească privirea. N-ar fi putut să se uite nici dacă ar fi vrut, numai că sigur nu voia. Nu

putu decât să se ghemuiască lângă trupul musculos al aşa-zisului ei salvator şi să se lase învăluită de căldura şi sentimentul de siguranţă insuflate de îmbrăţişarea lui.

Spre surprinderea ei – şi a lui, bănuia ea –, scăparea din tuneluri se dovedise uimitor de uşoară. Salvatorul ei se ocupase de ambii paznici – de unul, într-un mod letal –, şi nu întâmpinaseră nicio piedică. El o conducea rapid departe de deschizătura din stâncă, îndrumând-o spre adăpostul oferit de pădure. Era cea mai neagră dintre nopţi, norii acoperind luna şi stelele. Vivien nu reuşea decât să desluşească nişte forme întunecate – copacii aflaţi chiar în faţa ei şi pe bărbatul aflat alături de ea. Era mult mai înalt decât ea, o prezenţă dominatoare şi chiar mai întunecată decât noaptea. O conştientizare deconcertantă a prezenţei lui îi trimise furnicături în tot trupul, atrăgând-o instinctiv către el, în ciuda faptului că mintea îi trimitea avertizări frenetice să nu aibă încredere în nimeni.

Când se trezise brusc din somnul provocat de droguri, crezuse că, în cele din urmă, scăpase de coşmar. Apoi, frigul şi duhoarea din temniţa ei mizeră îi atacaseră simţurile, iar coşmarul se dovedise realitate. Aproape că sărise de pe patul cu miros de mucegai când simţise că mai era cineva în cameră – nu unul dintre gardienii puşi de pază la uşa ei, cu toate că nu-şi putea explica de ce avea această certitudine. Nu, acest bărbat era altfel. Tăcut, dar cu o prezenţă puternică, după cum reuşise Vivien să înţeleagă în ciuda ameţelii care nu-i trecuse de tot. Prima reacţie fusese să încremenească, dar, când acele mâini mari şi înmănuşate se strecuraseră sub ea, panica îi explodase în piept. Restul corpului ei o resimţise, iar ea se luptase cu toate puterile, însă el o supusese cu o uşurinţă ridicolă.

Totuşi, nu înainte ca ea să lase un semn pe faţa lui frumoasă, sus pe pomete.

Vivien se înfioră, simţindu-se vinovată şi întrebându-

se de ce ar trebui să conteze faptul că era frumos. Categoric era, cu o frunte puternică şi înaltă, cu maxilare dure şi ochi fascinanţi, care aproape că nu puteau fi descrişi în cuvinte. Acei ochi de culoarea tăciunelui o hipnotizaseră atunci când o ţinuse captivă pe pat, dar şi când o pregătise pentru primejdiile care era posibil să-i aştepte la intrarea în peşteră.

În temniţa ei, el o îngrozise. Însă în tuneluri, se întâmplase exact opusul. Privirea lui pătrunzătoare străpunsese prin panica ei, declanşând un moment ciudat de intim, da parcă el ar fi văzut până în străfundul sufletului ei, aflând tot ce era de ştiut despre ea. Asta ar fi trebuit s-o tulbure profund, dar, în schimb, avu senzaţia că ajunsese într-un sanctuar, în siguranţa unui port, după ani lungi petrecuţi pe mare. Ceea ce văzuse în ochii lui îi domolise inima care bătea nebuneşte şi îi dăduse o încredere trecătoare, care o ajutase să meargă înainte.

Se împiedică puţin de rădăcinile încâlcite ale unui copac, iar el o ţinu mai strâns de cot. Suspinând frustrată şi privind în faţă, în întunericul sufocant, se dojeni pentru că-şi îngăduise acele idei fanteziste. Avusese întotdeauna o imaginaţie debordantă, însă acum nu era deloc momentul să-i dea frâu liber. Se aflau departe de orice rai care să le ofere siguranţă, iar ea trebuia să se concentreze asupra picioarelor care se mişcau nevăzute pe subţirele covor de frunze moarte din pădure. Slavă Domnului că nu prea le simţea…

— Au!

Îşi stăpâni un blestem şi sări într-un picior. Din păcate, picioarele ei nu erau atât de îngheţate cum crezuse.

Bărbatul se opri şi îşi înclină capul pentru a se uita la picioarele ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu vocea lui gravă şi şoptită.

Vivien strânse din dinţi, sprijinindu-se de trupul lui

musculos în vreme ce îşi masă degetele lovite.

— Ce credeţi că s-a întâmplat? M-am lovit de o afurisită de piatră care nu avea de ce să fie în mijlocul potecii. Asta admiţând că există vreo potecă prin această pădure întunecoasă.

Ochii ei probabil că se obişnuiseră cu întunericul, pentru că îl văzu clar cum clatină din cap. Nu că ar fi avut de ce să dea vina pe el fiindcă pe ea o apucau crizele de furie când se afla în situaţii stresante sau dificile. Iar faptul că fusese răpită, drogată şi închisă într-o peşteră umedă şi urât mirositoare chiar era o situaţie foarte stresantă.

El întinse mâna spre ea şi o ridică din nou în braţe. Ea se gândi să protesteze – *trebuia* să protesteze când un bărbat o atingea atât de intim însă decise să se abţină. În temniţa ei, vreme de câteva momente, expresia de pe chipul lui o înspăimântase de moarte. Fusese disperată să scape din braţele lui. Spre surprinderea ei, el păruse să-i înţeleagă reacţia. De atunci, se purtase foarte blând cu ea, câştigându-i încrederea când curajul îi pierise, şi eliberând-o rapid şi eficient din captivitate. Fără îndoială, îi datora viaţa, iar ea avea toate intenţiile să-i mulţumească aşa cum se cuvenea, de îndată ce nu avea să mai fie în primejdie să-i scape un potop de invective epic.

Desigur, lucrurile puteau să fi stat mult mai rău. Nu fusese violată sau bătută, sau brutalizată prea tare, în orice caz nu după ce răpitorii o înşfăcaseră din trăsura ei, în timp ce se afla în centru în Mayfair, iar ea se luptase şi ţipase. Acel moment anume fusese cumplit, iar ea nu va uita niciodată urletele îngrozite ale mamei sale. Următorul moment înfiorător fusese când o siliseră să înghită laudanum. Însă drogul nu o făcuse să-şi piardă complet cunoştinţa. Cu siguranţă, nu într-atât încât să nu simtă că una dintre brute pusese mâna pe sânii ei. Acea amintire o făcu să-şi simtă stomacul în gât. Din fericire, unul dintre ceilalţi răpitori se răstise la individ, spunându-i să-şi ţină

acasă labele afurisite. Câteva ore mai târziu, încercase să se lupte cu ei, când o scoseseră din trăsură şi o căraseră în peşteri, însă ei doar râseseră, ducând-o ca pe un sac cu cartofi, înainte s-o trântească pe un pat dezgustător.

Din fericire, după ce o vârâseră în acea temniţă friguroasă, o lăsaseră singură. După ce scotocise în zadar fiecare centimetru pătrat al camerei, în căutarea unei modalităţi de evadare, aţipise în cele din urmă, căci obosise să se mai lupte cu efectele drogului. Se trezise abia când salvatorul ei – serios acum, *trebuia* să insiste ca el să-i spună numele lui – intrase în cameră şi o scosese într-un mod miraculos. Nici chiar acum, în vreme ce se chinuiau să înainteze prin pădure – de fapt, el se chinuia să înainteze –, aproape că nu-i venea a crede că reuşiseră să scape.

Ţipătul straniu al unei bufniţe răsună în noapte, iar Vivien se cutremură. Braţele puternice se strânseră şi mai tare în jurul ei, adăpostind-o la pieptul dur ca o stâncă. Trebui să facă un efort pentru a nu ceda dorinţei de a se cuibări, de a închide ochii şi de a adormi. Era un impuls natural, căci se simţea în deplină siguranţă în braţele acestui bărbat, forţa şi căldura sa prelingându-se prin pelerina ei de catifea şi încălzind-o. În braţele lui, aproape că se simţea iubită, ceea ce dovedea cât de tare o luase razna mintea ei, din cauza chinului prin care trecuse.

— Nu mai e mult, spuse el simţindu-i clar oboseala.

Era ciudat cum, după un timp atât de scurt, reuşea deja să-i desluşească starea de spirit. Pufni nerăbdătoare din pricina gândului nebunesc. Epuizarea şi nervii ei întinşi la maximum ar fi fost remarcaţi în mod evident şi de idiotul satului. În cele din urmă, începea să se resimtă – nu doar teama şi frustrarea o copleşeau, ci şi motivul pentru care se întâmplaseră toate astea.

Cine să fi dorit *s-o* răpească? O idee – mai mult o imagine – îi plutise prin minte când aţipise prima oară în temniţa ei: bărbatul pe care creierul ei ameţit de drog îl

considerase bandit era un prinţ. Însă acum o respinse, căci prinţii în mod clar nu se ocupă cu răpirea tinerelor din lumea bună. Poate că o fac în poveşti, dar în viaţa reală cu siguranţă nu. În plus, putea fi mai degrabă confundat cu o broască decât cu un vis devenit realitate, iar Vivien era foarte convinsă că *nu-l* va săruta niciodată, nici în viitorul apropiat, nici în cel îndepărtat.

— Am ajuns, spuse încet tovarăşul ei, după scurtă vreme.

Dându-şi seama că aţipise, Vivien tresări în braţele lui. Se agăţă de reverele de lână groasă ale ciudatei haine pe care o purta, care părea potrivită mai degrabă pentru un pescar sau pentru un muncitor. Cu toate astea, materialul de sub degetele ei se simţea dens şi bogat, ţesut din lâna cea mai fină. Totul la acest bărbat era un mister, mister care îi aţâţa în mod sâcâitor curiozitatea.

— Unde? întrebă ea prosteşte, în timp ce el o punea pe picioarele ei.

Indiferent cât de tare se străduia, creierul ei nu părea să se trezească de-a binelea.

— În poiana unde se află calul meu, îi explică el răbdător.

— A, da. Uitasem de cal.

— Doar n-aţi crezut că o să mergem pe jos tot drumul până la Londra, nu-i aşa?

Uşorul amuzament din tonul lui o făcu să-şi foiască picioarele în frunze.

— Fireşte că nu. Pur şi simplu am uitat, asta-i tot.

— Este perfect de înţeles.

O sprijini de un copac şi traversă mica poieniţă. Acum, ea putea vedea mai clar şi îl urmări îndepărtându-se. Dar, cu toate că îl zărea, un val de groază începu să crească în ea din cauză că el nu îi mai susţinea trupul. Făcu un efort să se stăpânească, concentrându-se în schimb asupra interesantului fapt că un bărbat atât de mare putea să se

mişte atât de neauzit.

Vivien auzi zornăitul căpăstrului unui cal înainte de a-l vedea pe salvatorul ei conducând animalul spre ea. În ciuda mărimii intimidante, masivul cal negru îl urma ca un căţeluş docil, răsuflând uşor şi păşind încet în urma lui. Când ajunseră la marginea poieniţei, bărbatul lăsă frâiele să-i cadă din mână, fără să se mai ostenească să lege calul de un copac sau de o creangă. Încălecă rapid, cu o agilitate exersată. Animalul dansă câţiva paşi, ceea ce o făcu pe Vivien să se dea repede îndărăt, însă bărbatul îl struni cu uşurinţă.

— Haideţi, milady. Sus, în şa, rosti el întinzând o mână.

Vivien rămase ţintuită locului, îngrijorarea punând din nou stăpânire pe ea.

— N-aţi adus un alt cal? Cum am putea călări împreună tot drumul până la Londra?

— Nu vom călări. Este prea departe şi ne-am expune privirilor indiscrete. Am o trăsură care ne aşteaptă într-un sat aflat în apropiere. Cu cât încălecaţi mai repede, cu atât mai repede vom ajunge acolo.

Nota ironică din vocea lui o enervă automat.

— Este imposibil să călărim acelaşi cal. Nu s-ar cuveni.

Se cutremură dându-şi seama cât de prosteşte sunaseră vorbele ei în acele circumstanţe. Însă gândul de a încăleca în faţa lui, pe acea bestie uriaşă, între trupurile lor existând doar pelerina ei de catifea şi două straturi de ţesătură delicată o făcu să se simtă prea expusă şi prea vulnerabilă, aşa cum se simţise de când fusese răpită.

— Din moment ce nu e nimeni care să vă vadă, aţi putea lăsa la o parte eticheta, răspunse el pe un ton sec. Şi, dacă sunteţi de părere că a călări împreună cu mine pe un cal constituie un scandal, imaginaţi-vă ce ar spune lumea bună dacă ar descoperi că aţi fost ţinută prizonieră de o

bandă de tâlhari.

Obrajii ei se înroşiră brusc.

— Ei bine, lăsând asta la o parte, înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Trase adânc aer în piept, curioasă de ce ezitase să călărească împreună cu el. Îl lăsase s-o ţină în braţe, s-o poarte cale de câteva sute de metri prin pădure, aşadar, de ce acest lucru anume o făcea să se simtă stânjenită? Cumva, i se părea un gest foarte intim, iar ea nici măcar nu-i cunoştea numele. Poate că acesta era motivul.

— Încă nu mi-aţi spus cum vă numiţi. Aş crede că măcar atâta lucru merit să ştiu.

Mâna lui înmănuşată se strânse pe căpăstru, iar calul dansă din nou. Struni imediat animalul. Liniştea se lăsă din nou în poieniţă, întreruptă doar de foşnetele nocturne ale unei mici creaturi.

— Aden St. George, rosti el câteva clipe mai târziu, cu o ezitare clară.

Vivien se lumină la faţă.

— St. George? Din familia contelui de Thornbury? Mama o cunoaşte foarte bine pe Lady Thornbury.

Avu impresia clară că replica ei îl făcuse să scrâşnească din dinţi.

— Ştiu asta. Iar acum, că am fost prezentaţi aşa cum se cuvine, binevoieşte doamna să se urce pe calul meu, ca să plecăm naibii de-aici? Nu mai avem timp de pierdut.

Cu toate că, în mod cert, era prea întuneric pentru ca el să-i vadă expresia de pe chip, ea se încruntă oricum.

— Nu e nevoie să fiţi ţâfnos. Am îndurat destule în noaptea asta, ca să nu mai am nevoie şi de remarcile nepoliticoase ale bărbatului care mă salvează.

El suspină.

— Iertaţi-mă. Pur şi simplu, aş vrea să *continuu* această salvare, dacă nu vă deranjează. N-o să mai treacă prea mult timp până când vor descoperi că aţi dispărut –

dacă nu cumva acest lucru nu s-a întâmplat deja.

Vivien se uită nervoasă peste umăr. Îşi încordă privirea pentru a vedea ceva, orice, în întunericul care îi învăluia.

— O, da. Aveţi dreptate, domnule St. George. Nu avem vreme de pierdut.

Minunat. Acum, nervii ei o făcuseră să bălmăjească aiurea. Probabil că el o credea o naivă desăvârşită. El întinse mâna, făcându-i semn să se apropie.

— O să vă ridic în faţa mea. Puneţi piciorul pe cizma mea, dacă trebuie, dar lăsaţi-mă pe mine să fac restul.

Înghiţi un nod şi întinse şi ea mâna, privind cum palma lui o înghite pe a ei, apoi scoase un scâncet surprins când el o săltă în aer de parcă ar fi fost o păpuşă de cârpe. Picioarele ei căutară sprijinul cizmei lui, şi, pentru o clipă, se sperie că va cădea pe spate. Dar el o trase în sus cu o viteză ameţitoare, iar în momentul următor, cu răsuflarea tăiată, se pomeni că stă în faţa lui, cu şezutul între coapsele lui musculoase şi cu talia înconjurată de braţul care o strângea într-o îmbrăţişare fermă.

Cu inima bătându-i nebuneşte, se agăţă de coama calului, teama de el amestecându-se cu spaima faţă de primejdiile care-i puteau pândi în drumul lor. În vreme ce ea trase aer adânc în piept, încercând să-şi calmeze nervii zdruncinaţi, el îmboldi calul cu genunchii, şi intrară în adâncurile întunecate ale pădurii.

Capitolul 3

Trupul firav al lui Lady Vivien era străbătut de fiori în vreme ce stătea, într-o postură rigidă, în faţa lui. Era de mirare că mai putea tolera atingerea vreunui bărbat, mai cu seamă îmbrăţişarea strânsă în care stăteau pe spinarea

lui Ranger. Cu toate că Aden fusese surprins de ezitarea ei de a încăleca, era evident că sentimentele ei oscilau de la o extremă la alta. Măcar dacă s-ar putea lămuri cât de tare fusese rănită şi care fusese preţul pe care ticăloşii de răpitori îl ceruseră de la minunatul ei trup.

Spera şi bănuia că nu fusese atât de mare cum crezuse iniţial. Ea se panicase de câteva ori, ceea ce era perfect de înţeles. Dar, de asemenea, reacţionase la provocările apărute cu o stăpânire de sine şi cu o vigoare de neconceput la o femeie care tocmai fusese siluită. De fapt, aproape că îl făcuse să râdă când se răstise la el după ce se lovise la picior. Însă, doar câteva minute mai târziu, se purtase din nou ca un mânz sperios, întărindu-i temerile că i se întâmplase ceva cu adevărat urât, în acele peşteri.

Dar cum să-i pui o asemenea întrebare unei lady? Cu toate că Aden nu avea nici cea mai vagă idee cum să deschidă subiectul, dacă afla cât de rău fusese tratată putea estima cât mai putea să îndure. Până acum, avuseseră noroc, dar nu se putea baza pe faptul că vor avea noroc şi în continuare. Încă mai trebuiau să iasă cu bine din pădure şi să ajungă în siguranţă în sătucul unde îşi lăsase trăsura, şi unde îi aşteptau oamenii lui.

Ranger păşea cu grijă pe potecă, la fel de tăcut şi de precis ca întotdeauna. În amurg, Aden îşi adusese calul într-o recunoaştere rapidă, căutând obstacole şi ajutându-l să memoreze calea prin pădure. Ranger nu avea nevoie decât de puţină îndrumare, dar Aden ţinea cu fermitate frâiele în vreme ce încerca să strunească la fel de ferm şi senzaţia tot mai puternică stârnită de femeia din braţele lui.

Nu-l ajuta câtuşi de puţin faptul că Lady Vivien, cu un parfum dulce şi de o feminitate intensă, îl distrăgea atât de tare. Privirea rănită, vulnerabilă din ochii ei îl bântuia încă, iar în cele din urmă recunoscu că voia să ştie şi pentru el dacă fusese violată. Dacă da, nu exista nicio forţă pe pământ care l-ar fi putut opri să-l distrugă pe cel care

pusese la cale răpirea ei.

Încă mai căuta cuvintele corecte pentru a formula acea îngrozitoare întrebare, când simţi că trupul ei începu să se relaxeze. Până acum, stătuse ţeapănă ca un stâlp pentru priponit caii, aplecându-se în faţă cât mai mult posibil. Desigur, asta nu făcuse decât să împingă posteriorul ei frumos rotunjit în vintrele lui. Fiecare mişcare a picioarelor calului făcea ca acea minunată parte a trupului ei să se lovească de el, iar vintrele lui fireşte că se simţeau bine. Aden îşi ţinuse dinţii încleştaţi în ultimele 20 de minute, spunându-şi să ignore senzaţiile tulburătoare. Însă Lady Vivien era ca o ispită ameţitoare. Cu toate că era murdară şi ciufulită, cu limba ascuţită şi sperioasă, era o frumuseţe extraordinară, al cărei miros îi amintea de lungile zile de vară şi de nopţile calde şi blânde, şi de o viaţă pe care o uitase de mult.

După alte câteva sute de metri, se lăsă brusc pe spate, sprijinindu-se pe pieptul lui, respiraţia ei domoală şi egală indicând că aţipise. Uşoara schimbare a poziţiei ei stârni un alt soi de provocări. Nu mai stătea dreaptă, ceea ce făcea ca sânii ei să-i atingă braţul. Când o ridicase pe cal, reuşise să-şi strecoare braţul sub pelerina ei, atunci când îi cuprinsese talia. Slavă Domnului că purta mănuşi, deoarece rochia ei de mătase şi lenjeria aproape inexistentă n-ar fi reprezentat o barieră pentru atingerea mâinilor lui. Însă, odată cu schimbarea poziţiei, sânii ei săltau acum veseli pe mâneca lui, de parcă braţul său era o poliţă bine plasată, pe care să se odihnească acele moviliţe ademenitoare.

Aden făcuse cunoştinţă cu voluptatea ei cu câteva ore mai devreme, când îi ţintuise trupul sub al lui, pentru a o împiedica să ţâşnească în sus de pe afurisitul acela de pat. La vremea aceea, conştientizase vag faptul că silueta ei zveltă avea nişte forme ispititoare, fiind prea ocupat s-o facă să tacă pentru a le acorda prea mare atenţie. Acum,

avea tot timpul din lume pentru a simţi cum sânii şi şoldurile ei făceau să-i crească temperatura trupului cu câteva grade.

Şi nu era un ticălos dacă gândea astfel? Ultimul lucru de care avea nevoie sărmana fată era bărbăţia lui stârnită împungând-o în spate, în vreme ce încercau să scape de primejdie şi de moarte. Da, halal erou mai era! Nu avea nevoie de escapada din această noapte pentru a-şi confirma cât de departe de adevăr ajunsese această caracterizare.

Frângerea zgomotoasă a unei crengi undeva în dreapta îi făcu pe el şi pe Ranger să-şi întoarcă brusc capetele în acea direcţie. Trăgând uşor de hăţuri, făcu calul să rămână nemişcat. Lady Vivien se trezi tresărind, iar el trebui s-o strângă la piept pentru a o împiedica să alunece de pe cal.

— De ce ne-am oprit? Sânii ei se ridicară şi coborâră în vreme ce suspină nervoasă. Ce-i în neregulă?

Inima lui Aden se strânse desluşind tremurul din vocea ei. Nu o considera pe Lady Vivien o femeie care cedează uşor în faţa fricii, însă vocea ei îi spuse că nu mai avea mult până s-o facă. O strânse uşor, avertizând-o să tacă, apoi ascultă în vreme ce scruta bezna şi umbrele nesfârşite. Spre meritul ei, rămase tăcută şi nemişcată, cu toate că el îi simţi efortul supraomenesc, fiindcă tremura în braţele lui.

Totuşi, tremuratul putea însemna că i se făcuse frig. Aerul nopţii era plăcut, însă ea probabil că zăcuse ore în şir în acea încăpere umedă. Fu cuprins de dorinţa de a se grăbi. Nevoia de a o duce cât mai repede posibil într-un loc cald şi sigur îi puse la încercare disciplina şi nevoia de a rămâne nemişcat şi atent.

Nu avusese o astfel de problemă înainte, iar acest lucru îl uimi. Dominic îl bătuse la cap şi îl făcuse să priceapă că un agent bun nu lasă niciodată sentimentele să-l abată

din drum. Iar când sunt implicaţi civili, agentul trebuie să-i considere doar puţin mai mult decât nişte colete neînsufleţite. Lady Vivien era cu siguranţă un colet, dar cum putea s-o considere neînsufleţită, când era cea mai ademenitoare alcătuire feminină pe care o întâlnise de foarte mult timp? Nu era de mirare că evita femeile ca ea. Afurisitele zăpăceau cu totul bunul-simţ al unui bărbat. La fel ca oricărui bărbat, lui Aden îi plăcea o tăvăleală bună, dar aventurile sale nocturne implicau demimondene pe a căror discreţie putea conta pe deplin.

Urechile lui Ranger încă erau aplecate în faţă, însă nu se vedea niciun alt motiv de alarmă. După un alt moment în care ascultă cu atenţie, Aden îmboldi calul s-o ia din loc. Toate sunetele care se auzeau din întuneric erau fireşti – era sigur de asta. Dar îşi aminti că fusese la fel de sigur şi în Franţa, iar atunci se înşelase în mod dezastruos.

— Ne urmăreşte cineva? întrebă Lady Vivien în şoaptă.

Din nou, se înfurie că ea devenea un ghem de nervi la auzul unui singur sunet. O strânse cu putere la piept şi îi murmură încet la ureche:

— E-n regulă, iubito. Era doar un animal în tufişuri.

De îndată, muşchii ei se încordară. Se aplecă încet în faţă, prinzându-se de braţul lui pentru a-şi păstra echilibrul.

„Hristoase!” Oare tocmai îi spusese „iubito”? Ce naiba era în neregulă cu el? Îşi pierdea controlul. Nu, de fapt, controlul lui, pentru care era pe drept faimos în serviciul secret, dispăruse cu totul. Iar dacă pentru asta era de ajuns o femeie – indiferent *cât* de atrăgătoare era acea femeie –, fie avea nevoie de odihnă îndelungată, fie de câteva runde de pedeapsă în ringul de antrenament, cu câţiva dintre agenţii care îi erau colegi. Cu cât o ducea pe Lady Vivien mai repede la Londra şi îi dădea drumul din braţele lui, cu atât mai bine. Pentru amândoi.

*

„Iubito?” Impactul acelui mic cuvânt trecu prin Vivien ca o ghiulea.

Singurul bărbat care folosise vreodată acel cuvânt de alint fusese tată ei, atunci când îi ciufulea părul după ce ea îi arăta unul dintre desenele ei copilăreşti, sau când o trimitea să aibă grijă de fratele ei Kit. Dar St. George tocmai îi spusese astfel, iar ea avusese impresia clară că tot ce simţise el pentru ea era departe de a fi ceva patern. Nu avea nicio legătură cu felul cum se uitase la ea în timpul acelui moment din tuneluri, când ea aproape cedase nervos, sau cu felul grijuliu în care îi proteja trupul pe spinarea calului masiv. Nu, poate că era ea virgină şi din lumea bună, însă era departe de a fi naivă. Pe lângă acel cuvânt de alint, care acum plutea în aerul dintre ei, umflătura care îi împungea spatele era o mare dovadă că St. George se gândea clar la ea într-un mod care o tulbura profund.

Vivien privi în întunericul din faţă, agăţându-se de coama mătăsoasă a calului şi făcând tot posibilul să ignore coapsele lui dure şi braţul musculos din jurul taliei sale. Nu că i-ar fi fost frică de el… Era sigură că St. George nu avea nicio intenţie să se poarte conform… impulsurilor lui. La urma urmelor, era înrudit cu răposatul Lord Thornbury, unul dintre aristocraţii cei mai rigizi şi mai corecţi din înalta societate.

Cu toate astea, reacţia fizică evidentă a salvatorului ei era greu de ignorat. Se întrebă prosteşte dacă asta însemna ceva legat de *ea.* Probabil că nu, din moment ce majoritatea bărbaţilor aveau prea puţin control asupra impulsurilor lor elementare. Acesta era motivul pentru care mama îi ţinea întotdeauna predici despre un comportament cuviincios – desigur, nu şi atunci când Vivien îşi punea la bătaie priceperea şi cunoştinţele împotriva celor mai înrăiţi

crai, pentru a face rost de banii necesari ca să-i ţină la distanţă pe colectorii de taxe. În *acest* caz, mama nu îi făcea observaţii.

Cu toate astea, Kit îi explicase, cu ani în urmă, pe când ea avea 17 ani, cum era cu impulsurile animalice ale bărbaţilor. Vivien dăduse peste o carte destul de alarmantă, ascunsă pe un raft de sus din biblioteca tatălui ei. Nu avusese niciun motiv să caute acolo sus, dar, după ce văzuse ilustraţiile revoltătoare din carte, fusese prea îngrozită şi curioasă pentru a lăsa baltă subiectul.

Iar singura persoană căreia îi putea pune întrebări în această privinţă era Kit. Cyrus ar fi plesnit-o sau ar fi dat fuga la tatăl lor, spunându-i vrute şi nevrute, însă Kit nu era niciodată şocat. El îi zisese că bărbaţii nu puteau controla felul în care trupul lor reacţiona faţă de femei, iar cea mai bună soluţie pentru o lady era să ignore acest lucru. Ea avea voie să acţioneze numai dacă se afla într-o situaţie dificilă, care o silea să se apere. Kit îi recomandase să înfigă un creion sau o crenguţă solidă în apendicele ofensator. Susţinuse că era o descurajare extrem de eficientă împotriva unui comportament prea entuziast. Vivien îşi petrecuse o bună parte din ultimele 24 de ore jurându-şi să nu mai plece niciodată de-acasă fără să aibă în săculeţ un creion zdravăn.

Vocea gravă a salvatorului ei îi întrerupse meditaţia.

— Iertaţi-mi impertinenţa, dar trebuie să vă pun o întrebare dureroasă. Ezită un moment înainte de a continua. Şi vă rog să fiţi convinsă că vă pun această întrebare pentru că trebuie.

Vivien clipi. Desluşi ezitarea din vocea lui St. George şi se întrebă dacă era jenat de comportamentul lui neobrăzat. Poate că sărmanul om dorea să-şi ceară scuze.

— Domnule St. George, puteţi să mă întrebaţi tot ce doriţi. Voi face tot posibilul să vă fiu de folos cum voi putea mai bine.

Mâna lui se încordă uşor în jurul taliei ei.

— Foarte bine. V-a ofensat fizic vreunul dintre răpitori? întrebă el cu voce crispată.

Confuză, se răsuci pentru a se uita la el. Trăsăturile lui păreau sculptate în cea mai dură piatră, iar ochii îi erau doar nişte umbre în noapte. Un muşchi îi zvâcni în maxilar, apoi îi zvâcni din nou.

— Cu siguranţă, însuşi actul răpirii este o insultă, nu-i aşa? rosti ea. Ce întrebaţi mai exact…? O!

Se răsuci brusc, prea ruşinată pentru a se uita la el. Umilinţa făcu sângele să-i năvălească în obraji. Voia să ştie dacă fusese violată.

Fusese înfricoşată ore întregi şi sperase că nu va mai trebui să se gândească niciodată la asta. Dar felul lui serios de a pune întrebarea sugera că răspunsul ei avea o importanţă semnificativă pentru el. Vivien înghiţi în sec, încercând să alunge senzaţia că nişte furnici i se plimbau pe gât.

— Nu, domnule. Nu am fost vi… violată.

Se bâlbâi când rosti cuvântul, simţind cum i se încleştează gâtul. O clipă mai târziu, simţi o uşoară relaxare în trupul care o proteja.

— Sunt foarte bucuros să aud asta, milady, şi îmi cer scuze pentru neplăcerea provocată de întrebarea mea. Nu aceasta a fost intenţia mea.

Vivien dădu din cap, precaută.

— Şi care a fost intenţia, dacă îmi este permis să întreb?

El rămase tăcut, câteva momente.

— Nu v-am îngăduit niciun răgaz de când am ieşit din peşteri, răspunse el. Aveam nevoie de o evaluare a modului în care aţi fost afectată.

Ea se încruntă. Ce mod ciudat de a vorbi.

— Am impresia că nu sunteţi întru totul sincer cu mine, domnule St. George. Ce anume vă îngrijorează de

fapt?

El expiră rapid. Nu fusese un hohot de râs, dar ceva foarte apropiat.

— Vai, Lady Vivien, dar pentru ce ne-am putea oare face griji?

Ea nu se putu abţine să nu devină rigidă.

— Oricât de mult m-ar încânta să devin o sursă de amuzament pentru dumneavoastră, domnule, aş aprecia dacă mi-aţi răspunde la întrebare.

El o trase un centimetru mai aproape. Gura lui îi atinse în treacăt creştetul capului, iar ea se cutremură din nou, putând să jure că el tocmai îi sărutase părul. Dar asta era imposibil. Poate că pur şi simplu îşi schimbase poziţia în şa, ceea ce nu era improbabil dată fiind mărimea…

„Nu te gândi la asta!”

— Iertaţi-mă, rosti el, fără nicio urmă de amuzament în voce. Până acum, am fost extrem de norocoşi să scăpăm fără să se dea alarma. Cu puţină şansă, vom ajunge la trăsura mea şi ne vom afla pe drumul spre Londra înainte ca răpitorii dumneavoastră să dea de urma noastră. Dar, dacă ar fi să apară ceva…

Probabil că ea scosese vreun zgomot, pentru că el o strânse uşor, ca s-o liniştească.

— Dacă ar fi să apară ceva, continuă el cu voce calmă, trebuie să ştiu cât mai puteţi îndura. La urma urmelor, aţi trecut deja printr-un mare chin.

Vivien simţi din nou un fior, însă, de data aceasta, de recunoştinţă. Trecuse atât de mult timp de când cineva, mai ales un bărbat, nu-şi mai făcuse griji pentru ea. Faptul că amabilitatea acestui străin o afecta atât de profund cu siguranţă spunea ceva despre calitatea relaţiilor ei, şi nu într-un mod care putea însemna ceva bun.

— Mă simt destul de bine, domnule, izbuti ea să răspundă. Voi face cu plăcere tot ce va fi necesar ca să scăpăm.

— Nu mă îndoiesc de asta, milady, rosti el.

Aprobarea din vocea lui îi inundă braţele şi picioarele cu căldură, iar inima îi crescu în piept. Şi totuşi aceste senzaţii minunate fură imediat urmate de precauţie. St. George lăsase clar să se înţeleagă că încă erau în primejdie, şi că era posibil să mai aibă chinuri de îndurat.

O voce joasă din mintea ei şopti şi un alt avertisment. Dacă nu era atentă, se putea pomeni în primejdia de a-i acorda salvatorului ei un statut exagerat, ajungând aproape chiar să-l creadă un zeu. Acest lucru ar fi o greşeală. În mod clar, el era făcut din carne şi sânge şi putea fi rănit sau împuşcat, chiar ucis la fel de uşor cum putea fi şi ea. Iar de la moartea tatălui ei nu existase niciun bărbat pe care să se poată bizui, nici măcar pe iubitul ei Kit. Oricât de mult îl iubea pe fratele ei mai mic, el avea tendinţa de a complica şi de a face dificile vieţile amândurora, dar şi de a o dezamăgi când avea nevoie mai mare de el. Iar în privinţa lui Cyrus, fratele ei mai mare, mai bine se abţinea de la comentarii.

Nu, St. George o adusese deja până aici, iar ea nu avea nicio îndoială că va face tot posibilul pentru ca ei să parcurgă în siguranţă restul drumului către casă. Într-adevăr, era formidabil, puternic şi frumos – nu că frumuseţea şi-ar fi avut locul în ecuaţie –, însă ea aflase, cu mult timp în urmă, că nu era bine să-ţi pui toate ouăle într-un singur coş. Cel mai bine era să aibă un plan de rezervă, în caz că li se întâmpla ceva rău… că lui i se întâmpla ceva rău.

Trase anevoie aer în piept şi încercă să gândească. Dar, după ce reflectă câteva momente, decise că avea nevoie de mai multe informaţii pentru a formula un plan fezabil. Avea nişte întrebări, iar St. George poate că avea câteva răspunsuri.

— Domnule St. George, începu ea, aveţi idee cine…?

— Şşşt, murmură el în părul ei. Aproape că am ajuns,

dar hai să ne asigurăm că ajungem întregi. Încă n-am scăpat de primejdie.

Vivien încremeni. Nu băgase de seamă, dar pădurea se rărise. Câteva clipe mai târziu, ieşiră din pădure şi zăriră contururile umbrite ale unui cătun. Doar un câmp şi câteva garduri vii se aflau între ei şi civilizaţie. Cu două zile în urmă, ar fi râs dacă ar fi numit un astfel de loc „civilizaţie”, dar în clipa aceea minuscula aşezare era probabil cea frumoasă privelişte pe care o văzuse vreodată.

Uriaşul cal îşi ridică nobilul cap, adulmecând adierea. St. George o strânse mai tare şi îmboldi animalul la un galop uşor.

Vivien se încleştă de braţul de oţel care îi cuprindea talia. Un val de uşurare o invadă, însă nu uitase întrebarea pe care fusese pe cale s-o pună şi avea senzaţia deranjantă că salvatorul ei o întrerupsese intenţionat. Nu avea idee de ce, însă intenţiona categoric să afle. Dacă nu erau ucişi sau prinşi din nou, înainte de asta.

Capitolul 4

Galopul uşor peste câmp fusese lipsit de primejdii – cu toate că şezutul lui Vivien nu fusese deloc încântat de hurducăială – şi ajunseră cu bine la marginea sătucului. Acolo, sub un stejar masiv, aşteptau o trăsură şi patru cai aproape ascunşi în umbrele adânci aruncate de crengile arcuite ale măreţului copac.

În vreme ce St. George opri domol calul, o siluetă se desprinse de lângă trăsura cu contururi neclare şi veni spre ei. Se dovedi a fi un bărbat de înălţime medie, dar impresionant de lat în umeri. Purta o pălărie trasă mult pe frunte şi o haină lungă care îi trecea de carâmbul cizmelor. Se apropie în tăcere şi luă frâiele din mâinile lui St. George,

ţinând animalul pentru ca ei să descalece.

Vivien tocmai se gândea cum să-şi păstreze demnitatea în timp ce descindea din înalta ei poziţie indecentă, când St. George o strânse şi mai tare, îşi trecu un picior peste gâtul animalului şi coborî cu o mişcare fluidă. Ea îşi înghiţi un ţipăt surprins – cu toate că Vivien făcea caz de faptul că ea nu ţipa niciodată –, în timp ce St. George o puse cu grijă pe picioarele ei.

Degetele ei îndurerate se chirciră pe pământul rece, făcând-o să se împleticească. Mâinile lui mari îi cuprinseră talia.

— Aveţi grijă, milady. Nu vrem să aveţi parte de o căzătură urâtă.

Iritarea ei reprezentă un răgaz bine-venit de la teama care plutea permanent la limita raţiunii. Îi era frig, era epuizată, încă se lupta cu ultimele efecte ale laudanumului şi era total sătulă de senzaţia de frică.

Îndepărtându-şi de pe ochi buclele jalnice ale coafurii ei cândva stilate, se uită urât la trăsăturile lui frumoase şi impasibile.

— Poate că, dacă m-aţi fi avertizat înainte de a mă azvârli ca pe un sac cu cartofi, n-aş fi fost nevoită să fiu atât de atentă.

Vreme de câteva momente, o privi cu aceeaşi expresie năucită ca atunci când se răstise la el după ce îşi lovise degetele de la picioare. La fel de brusc cum izbucnise, furia ei iraţională se domoli, iar Vivien începu să se simtă stânjenită. După câteva secunde de tăcere neplăcută, gura lui St. George se arcui uşor în timp ce încerca, fără a reuşi, să-şi reprime un zâmbet.

— Iertaţi-mă, Lady Vivien. N-am avut intenţia să vă fac rău.

În lumina palidă a felinarelor trăsurii, ochii lui străluciră. Râdea de ea, cu toate că nu exista absolut nimic amuzant legat de situaţia în care se aflau.

Nu că avea mare lucru pentru care să-l învinovăţească. Se purta ca o gâsculiţă şi ştia asta. Da, fusese răpită, bruscată de tâlhari şi azvârlită într-o peşteră de contrabandişti, dar asta nu putea scuza purtarea ei iraţională. Evenimentele căpătaseră cu siguranţă un curs bun, însă demersul salvării ei nu se încheiase. Până nu ajungea în siguranţa dormitorului ei din reşedinţa familiei aflată în Berkeley Square, cu cel mai masiv lacheu din personalul casei fratelui ei veghind la uşa sa, Vivien nu-şi putea permite să se lase pradă deprimării.

În plus, nimic nu scuza grosolănia bărbatului care îi salvase viaţa. Se sili să-i întâlnească privirea încă uimită.

— Iertaţi-mă domnule. N-am avut niciun motiv să vă dojenesc. Nu-mi dau seama ce m-a făcut să mă port astfel.

Zâmbetul lui fu cald şi neaşteptat, şi atât de fermecător, încât lui Vivien i se opri respiraţia în gât.

— Nu e nevoie să vă scuzaţi, milady. Având în vedere prin ce-aţi trecut, e de mirare că vă mai ţineţi încă pe picioare.

— Da, răspunse ea cu voce slabă, ridicându-şi privirea spre el.

Avu extrem de ciudata senzaţie că şi-ar fi putut petrece tot restul nopţii uitându-se la el, fericită. Dacă n-ar fi simţit că picioarele i se transformaseră în două blocuri de gheaţă, şi dacă primejdia nu i-ar fi ameninţat încă, poate că Vivien exact asta ar fi făcut. Nu putu decât să spere că va avea ocazia să se uite la St. George altă dată, când nu încerca nimeni să-i omoare.

— Îmi cer scuze, căpitane, rosti o voce hodorogită din spatele ei. Dar pierdem timpul. Oamenii lui Beacon probabil că sunt deja pe urmele voastre.

Vivien uitase de omul care ţinea răbdător căpăstrul calului. Răsucindu-se, privi peste câmp, spre pădure, încordându-şi privirea pentru a putea vedea ceva, dar abia dacă reuşi să desluşească liziera pe fundalul cerului de la

miezul nopţii.

St. George îşi puse o mână pe talia ei, într-un gest liniştitor, şi o îndrumă cu blândeţe spre trăsură.

— Probabil, răspunse el. Cu toate că mi s-a părut a fi cea mai ineptă bandă de răufăcători pe care şi-ar putea-o imagina cineva. Dar nu e cazul să-i subestimăm.

Nu păru absolut deloc îngrijorat. Mai mult decât orice altceva, era enervat, de parcă oamenii care îi urmăreau nu reprezentau decât ceva neplăcut.

În vreme ce St. George o împingea spre trăsură, celălalt bărbat le-o luă înainte pentru a coborî scările. Îşi înclină cu deferenţă capul spre ea, iar apoi îi zâmbi cu amabilitate. După mişcările lui agere şi impresia generală de forţă pură, ea se gândise că era un bărbat tânăr. Dar, în lumina felinarelor trăsurii, îi văzu perciunii cărunţi şi ridurile adânci săpate în jurul gurii. În ciuda zâmbetului, avea o asprime a trăsăturilor care sugera că viaţa pusese multe încercări în calea lui.

Ea îi răspunse cu o tentativă de surâs, incapabilă de a-şi găsi cuvintele. Nişte mulţumiri formale şi o înclinare a capului de parcă ar fi fost doar un lacheu care o însoţea la cumpărături nu păreau deloc potrivite ocaziei.

Un tremurat neaşteptat îi cuprinse trupul. Bărbaţii care o răpiseră *erau* primejdioşi, indiferent ce-ar fi crezut St. George.

O simţise din felul în care se purtaseră cu ea, o văzuse în privirile lor reci, pline de dorinţă. Ar fi violat-o dacă ar fi putut, şi ar fi ucis-o fără ezitare. Îi reţinuse doar ameninţarea represaliilor din partea omului care poruncise răpirea ei. Vivien era sigură de asta.

De parcă ar fi simţit anxietatea ei crescândă, St. George o bătu uşor, liniştitor, pe spinare. Ea simţi imediat fiorul, iar căldura se prelinse din mâna lui acoperită de mănuşă în muşchii ei rigizi.

— Milady, daţi-mi voie să vi-l prezint pe Tom,

ordonanţa mea, spuse St. George. Tonul lui calm o învălui precum cel mai călduros şal de caşmir, domolindu-i agitaţia. Niciunul din noi nu va lăsa pe nimeni să vă facă rău.

Tom îşi duse mâna la borul pălăriei.

— Aşa este, milady. O să ajungeţi teafără acasă cât ai zice peşte. Eu şi căpitanul vom avea grijă de asta.

Clipind pentru a alunga înţepătura bruscă a lacrimilor de recunoştinţă, Vivien atinse, ezitând, mâneca lui Tom.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Tom. Îţi sunt extrem de recunoscătoare.

— Nu este necesar să-mi mulţumiţi, milady, rosti el, plescăind stânjenit din limbă. Ce se alege de lumea asta dacă o tânără lady poate fi răpită din propria trăsură, în buricul târgului în Mayfair? Nu este drept şi i-am zis asta căpitanului în termeni categorici, rosti el părând profund ofensat.

Ea râse cu lacrimi în ochi.

— Îmi face plăcere să te cunosc, deşi circumstanţele nu sunt deloc ideale.

În vreme ce ea şi Tom schimbau amabilităţi bizare, St. George se îndepărtă pentru a vorbi încet cu vizitiul. Vivien nu reuşi să zărească decât conturul siluetei masive, înveşmântată într-o haină lungă, a bărbatului care ţinea hăţurile cailor nărăvaşi, însă îl auzi adresându-i-se cu voce joasă şi nerăbdătoare stăpânului său.

— Este ceva în neregulă? îl întrebă ea neliniştită pe St. George, când acesta reveni lângă ea.

— Nici vorbă. Pur şi simplu, discutam cu vizitiul meu despre locul cel mai bun pentru a schimba caii. Plecăm în clipa asta, Lady Vivien.

Ea suspină uşurată şi luă mâna pe care el i-o întindea. În vreme ce puse un picior pe scara trăsurii, vizitiul scoase o înjurătură. St. George aruncă o privire peste umăr, către câmpul din spatele lor.

— Da, căpitane, se-ngroaşă gluma, mormăi Tom. Sunt pe urmele noastre.

Vivien încremeni pe scara trăsurii. Îşi întinse gâtul pentru a vedea pe după umerii largi ai lui St. George. Din păcate, norii groşi, care ascundeau totul, îşi aleseră chiar acel moment pentru a se despărţi în mod inoportun, iar o jumătate de lună îşi aruncă razele pe câmpul secerat, traversat de ei cu doar câteva minute în urmă. Patru călăreţi ieşiră din pădure şi, aplecaţi peste grumazul animalelor, se năpustiră cu o viteză nebunească spre grupul lor.

Mâna lui St. George se încleştă pe a ei.

— Intraţi în trăsură, spuse el cu o voce care avea un calm de gheaţă.

Cu trupul cuprins de o paralizie stranie, Vivien nu putu decât să se uite lung la oribila priveliştea a răpitorilor ei care se apropiau. Unul dintre aceştia ridică braţul şi arătă spre ei. Se auzi zgomotul unei împuşcături, iar o secundă mai târziu, ramura de deasupra capului ei se frânse, lemnul sfărâmat căzând pe acoperişul trăsurii.

St. George înjură cu voce joasă. Îşi smulse mâna din strânsoarea degetelor ei, o apucă de talie şi o trânti pe duşumeaua trăsurii. Ea căzu grămadă, încurcându-se în fustele învolburate şi în pelerina de catifea.

— Rămâneţi jos! se răsti el.

Dând din mâini şi din picioare, Vivien se luptă să se ridice, încercând să îndepărteze materialul răsucit în jurul picioarelor ei. În cele din urmă, izbuti să se ridice în genunchi şi îşi ridică privirea spre St. George. Proptit în cadrul uşii, trupul lui o proteja de pericolul care gonea spre ei cu viteza fulgerului.

Cu inima bubuindu-i dureros în piept, ea privi pe după picioarele lui, mijindu-şi ochii pentru a putea zări ceva – orice. Însă priveliştea răpitorilor care se năpusteau asupra lor o împingea să se târască într-un colţ al trăsurii, să-şi

acopere urechile, să închidă ochii şi să se roage pentru izbăvire cu toată credinţa sufletului ei.

Bandiţii traversaseră deja jumătate din câmp şi se apropiau rapid. Vivien jură cu disperare în gând că se va duce la biserică în fiecare duminică, fără excepţie, chiar dacă pastorul lor ţinea cele mai plictisitoare slujbe din toată Londra. Avea să fie un preţ mic dacă reuşea să scape de acest coşmar nesfârşit.

Se auzi încă o împuşcătură, primejdios de aproape, care sperie caii. Trăsura se smuci din loc, făcând-o să se lovească de banchetă, în timp ce încerca să-şi păstreze echilibrul, lui St. George îi alunecă un picior de pe scară. Încercând în mod evident să calmeze caii, vizitiul scoase un strigăt, însă trăsura continuă să se hurducăie în vreme ce caii încercau să alerge.

Îndreptându-şi trupul, Vivien cuprinse cu braţele genunchii lui St. George şi trase spre ea cu toată forţa. El se echilibră şi îi strigă nişte instrucţiuni vizitiului, care izbuti în cele din urmă să liniştească animalele. Tom, acum călare pe bidiviul lui St. George, trecu ca fulgerul pe lângă uşa trăsurii şi sări peste gardul viu care separa drumul de câmp. Se îndreptă direct către călăreţii care se apropiau.

St. George îi aruncă o privire rapidă, rostind:

— Mulţumesc pentru ajutor, Lady Vivien. Puteţi să-mi daţi drumul acum.

Uluită, ea îl ignoră. Se uita îngrozită în urma lui Tom, care gonea nebuneşte peste câmpul deschis. Vivien trase de poalele hainei lui St. George.

— De ce îl lăsaţi să facă asta? O să fie ucis!

— N-o să păţească nimic, răspunse el cu o voce înnebunitor de calmă. Acum, dă-mi drumul, Vivien. Şi, de data asta, *rămâi* pe podea.

Uimită de faptul că-i spusese pe nume, făcu aşa cum îi poruncise el. De undeva din interiorul hainei, el scoase un pistol mare, ţinti repede şi trase. Aproape în acelaşi timp, o

altă împuşcătură bubui chiar deasupra capului ei. În mod evident, vizitiul era la fel de bine înarmat ca şi stăpânul lui.

Vivien se ghemui pe podea, acoperindu-şi urechile pentru a se feri de zgomotele asurzitoare şi poruncindu-i în gând stomacului să rămână la locul lui. Laudanumul o făcuse deja să-i fie greaţă, iar faptul că se afla în mijlocul unei înfruntări încrâncenate nu o ajuta cu nimic.

St. George mormăi satisfăcut:

— Doi au fost doborâţi, mai urmează doi. Bătu cu pumnul în acoperişul trăsurii. Dă-i bice, John. E timpul să plecăm.

Se răsuci în vreme ce trăsura ţâşni din loc, trăgându-se înăuntru şi trântind uşa dintr-o singură mişcare rapidă. Cumva, reuşi să n-o calce, deşi picioarele lui încălţate cu cizme o înghesuiră lângă banchetă. Întinse mâna spre ea, o ridică şi o puse cu blândeţe pe bancheta de vizavi, unde ea se prăbuşi pe perne, simţindu-se ca o epavă şi incapabilă să respire.

Vreme de câteva momente lungi, se uitară unul la celălalt. Vivien trase adânc aer în piept, convinsă că inima i se va urca pe gât şi îi va cădea în poală, în orice clipă. Fiecare părticică a corpului ei tremura şi îşi dădea seama că, probabil, arăta ca o nebună cu ochi sălbatici scăpată de la ospiciu. Cu toate astea, St. George stătea tolănit pe bancheta lui, privind-o cu o expresie care reuşea să combine lipsa îngrijorării cu o stare de alertă relaxată. Având în vedere ceea ce tocmai se întâmplase, i se păru deconcertant. El îşi înălţă capul şi o studie.

— Aţi fost rănită când v-am ridicat în trăsură, Lady Vivien? Păreţi tulburată.

Ea simţi cum i se cască gura. Începu să se întrebe dacă nu cumva omul suferea de un dezechilibru psihic. Un gând *deloc* liniştitor în acele circumstanţe.

— Nu m-aţi ridicat în trăsură, domnule St. George, rosti ea cu glas răguşit. M-aţi *aruncat* în trăsură. Vă asigur

că este o diferenţă netă.

Gura lui zvâcni uşor.

— Îmi cer scuze pentru asta, dar evenimentele au impus să acţionez rapid.

Afurisitul de el arăta de parcă i-ar fi venit să râdă.

— Cât despre faptul că sunt tulburată, mă pot gândi la o duzină de motive, spuse ea. Cu toate astea, în clipa de faţă, cel mai mult mă îngrijorează soarta omului dumneavoastră, Tom. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce l-aţi lăsat în urmă, să se confrunte cu acei bandiţi? Cu siguranţă va fi ucis!

În vreme ce rostea cumplitele cuvinte, pieptul i se strânse şi abia mai putea respira. Îşi apăsă un pumn pe gură, încercând să-şi reţină lacrimile. Oricât de recunoscătoare era că fusese scăpată de monştrii care o răpiseră, nu putea suporta gândul că Tom – sau orice altcineva – era posibil să fie ucis în timp ce o salva.

St. George îşi dădu jos mănuşile şi se aplecă în faţă, luându-i degetele reci în mâinile sale binecuvântat de calde. Gestul făcu ca între ei să rămână o distanţă de doar câţiva centimetri, iar ea se uită neajutorată în adâncurile întunecate ale ochilor lui negri ca tăciunii. Se simţi captivă în privirea lui, expusă, dar nu într-un fel care s-o înspăimânte. Mai degrabă, îi solicita toată atenţia, pentru ca nici teama, nici vreun alt sentiment să nu poată interveni, îşi muşcă buza în încercarea de a-şi suprima dorinţa aprigă de a elimina micul spaţiu dintre ei şi de a i se cuibări în braţe, topindu-se în dogoarea forţei lui.

El îşi trecu cu blândeţe un deget peste gura ei ţuguiată. Ochii i se îngustară, iar privirea lui intensă coborî pe buzele ei şi rămase acolo.

Vivien se smulse din strânsoarea lui, speriată de atingerea intimă. Simţi furnicături, iar roşeaţa se furişă în sus pe gâtul ei, colorându-i pielea. Şi St. George tresări puţin, părând surprins, încruntându-se, se lăsă pe spate.

— Iertaţi-mă, rosti el cu vocea gâtuită. Aţi trecut printr-un calvar cumplit, iar eu n-am fost atât de grijuliu cu dumneavoastră cum ar fi trebuit să fiu. Cât îl priveşte pe Tom, nu aveţi de ce să vă faceţi griji. L-am împuşcat pe unul dintre ei, iar vizitiul l-a nimerit pe altul, dându-l jos de pe cal. Tom se va ocupa de ceilalţi doi.

Ea clipi privindu-l, cu inima încă bubuindu-i din pricina intensităţii acelui moment tăcut dintre ei, însă decise să o ignore deocamdată. Era mai bine să se concentreze asupra situaţiei prezente.

— Eu sunt în regulă, spuse ea. Dar asta înseamnă că Tom va avea de înfruntat doi oameni. Nu sunt deloc şanse egale.

— În cazul lui Tom, sunt şanse *foarte* bune.

Ea îl privi cu îndoială. Îşi dorea să aibă încredere în el, dar, după acele ultime ore cumplite, i se părea foarte greu.

— Dar dacă vreunul din ei trece de el? Un gând cumplit îi veni în minte. Dacă sunt mai mulţi? Dacă vin după noi?

De fapt, habar nu avea câţi oameni fuseseră implicaţi în răpirea ei. Însă, când o căraseră în peştera aceea, avusese impresia clară că era vorba cel puţin de o jumătate de duzină, dacă nu chiar mai mulţi. Dacă îi urmăreau chiar în clipa aceea?

În ciuda eforturilor ei de a rămâne calmă, inima începu din nou să o ia la goană. Înghiţi încercând să alunge senzaţia că stomacul îi urca în gât. Lumina slabă a unicului felinar al trăsurii abia dacă era suficientă pentru a ţine la distanţă noaptea ameninţătoare, iar puncte negre începură să-i tulbure vederea.

— Lady Vivien, uitaţi-vă la mine.

Vocea egală a lui St. George sfâşie vălul de panică. Se sili să se concentreze asupra lui. Privirea lui neagră o prinse pe a ei, cu toate că, de această dată, menţinu o distanţă respectabilă între ei.

— Da?

Ea se înfioră şi detestă tremurul din propria voce. Îşi drese glasul şi îşi îndreptă spinarea, hotărâtă să-şi stăpânească emoţiile. Cu siguranţă, nu scăpaseră de primejdie, deşi caii alergau acum la trap, renunţând la goana nebună a evadării lor. Ea înţelese că, firește, drumul era înşelător noaptea, însă fiecare fibră a trupului ei ţipa să se grăbească.

— Vă jur, milady, că sunteţi în siguranţă. N-o să îngădui să vi se întâmple nimic.

Vreme de câteva momente, ea cântări declaraţia lui.

— Vă mulţumesc, domnule. Şi sunt convinsă că asta *credeţi,* dar eu nu voi simţi că am scăpat de primejdie decât atunci când voi ajunge în siguranţă acasă.

El îşi încrucişă braţele peste pieptul musculos şi se încruntă la ea. Ea observă pentru prima dată scobiturile de sub pometii lui şi cearcănele de sub ochi, de parcă nu dormise de ceva vreme.

— Vă dau cuvântul meu, spuse el. Nu este suficient?

Ea aproape că ridică din sprâncene din pricina superficialei aroganţe masculine.

— Sunt sigură că este, dar vedeţi…

Lăsă propoziţia neterminată, căci nu dorea să-l ofenseze. La urma urmelor, acel om o *salvase.* Totuşi…

— Ce anume?

Ea se strâmbă.

— Dacă aceia care ne urmăreau erau mai mulţi? Dacă au trecut de Tom?

Scoase un suspin obosit. Schimbându-şi poziţia pe bancheta lui, el trase perdeaua şi coborî geamul. După ce aruncă o privire rapidă în urma lor, îl strigă pe vizitiu:

— Vezi vreun semn de primejdie, John?

Răspunsul vizitiului nu ajunse la ea, fiind acoperit de ropotul copitelor şi de scârţâitul roţilor. Dar îl mulţumi pe St. George, care îşi trase capul înăuntru, ridică geamul şi se

instală înapoi pe locul lui. Îşi întinse picioarele lungi, cizmele lui ridicându-i fustele, iar trupul părând să ocupe fiecare centimetru al spaţiului din trăsură. Ridică din sprânceană şi îi aruncă lui Vivien o privire satisfăcută, provocatoare. Ea suspectă că, în mod cert, nu era un om obişnuit să-i fie pus cuvântul la îndoială şi nici să aibă parte de eşecuri. Dacă spunea că va face ceva, Vivien putea să parieze pe o sută de guinee că aşa avea să se întâmple.

Privi fizicul lui musculos şi puternic, chipul hotărât şi privirea dură, adâncă. O senzaţie aproape copleşitoare de putere emana din el – strunită cu grijă, se gândi ea, dar abia disimulată de atitudinea lui relaxată. De asemenea, remarcă hainele lui simple, dar în mod clar costisitoare, precum şi cizmele bine lucrate, care îi acopereau gambele musculoase. Apoi, privi interiorul slab luminat al trăsurii, observându-i în sfârşit detaliile. Accesoriile erau frumoase, din bronz lustruit, cadrul era din lemn închis la culoare şi şlefuit cu grijă, iar banchetele şi pernele erau acoperite cu catifea neagră. Tot ce vedea indica bogăţie şi putere, şi o discretă încredere în sine – a cuiva care nu avea nicio dorinţă sau nevoie să atragă atenţia.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre bărbatul care şedea în faţa ei, liniştit şi vigilent, şi controlând pe deplin situaţia. Vivien pricepu atunci ceva ce groaza ei nu-i îngăduise să înţeleagă întru totul. Din clipa în care el intrase în sumbra ei temniţă, St. George controlase evenimentele cu o îndârjire calmă, dar letală, care măturase totul în calea sa. Inclusiv pe ea.

Încremeni abia respirând, în timp ce îi întâlni privirea. El o studie cu ochii săi la fel de negri şi de reci, şi de strălucitori ca o seară de iarnă. Ezitând, ea îşi întredeschise buzele.

— Domnule St. George, cine *sunteţi* dumneavoastră?

Capitolul 5

Având în vedere expresia de pe chipul lui Lady Vivien, Aden îşi dădu seama că întrebarea ei nu era retorică. Îl privea fix, cu ochii albaştri larg deschişi, şi gura frumoasă, strânsă de îngrijorare şi de îndoială.

Îndoială în privinţa lui. El nu se gândise niciodată la sine în termeni eroici, dar, date fiind evenimentele din acea noapte, ar fi crezut că acea doamnă avea să-i fie puţin mai recunoscătoare. Era evident că nu aşa stăteau lucrurile.

Fiindcă el nu-i răspunse imediat, ea îşi schimbă poziţia, încercând să-şi învelească picioruşele palide cu pelerina şi să le îndepărteze de cizmele lui.

Picioarele ei goale, acele picioare care fuseseră expuse vitregiei vremii de-afară, în ultima oră.

„Idiot!” Dacă nu reuşea s-o încălzească, foarte probabil avea să îngheţe de moarte înainte de a o înapoia în braţele familiei ei nu tocmai iubitoare.

Vârî mâna sub banchetă şi scoase o pătură de lână, apoi se mută alături de ea. Ei îi scăpă un mic icnet şi se ghemui cât mai departe în colţişorul ei. Aden se încruntă. Comportamentul ei nu avea niciun sens. Se aşteptase la o oarecare nervozitate, dar reacţia ei era mai mult de-atât.

— Nu aveţi de ce să vă alarmaţi, milady, o linişti el. Dacă nu vă încălzesc, Sir Dominic o să-mi vrea capul pe o tavă, şi bănuiesc că la fel va face şi mama dumneavoastră.

Menţionarea lui Dominic şi a mamei ei avu efect. Umerii ei, care i se ridicaseră până la urechi, se lăsară în jos, iar ea îi adresă un zâmbet timid. El o înveli cu pătura pe care i-o strânse în jurul taliei. Ezită un moment, dar bunul-simţ triumfă asupra interdicţiilor impuse de convenienţele sociale. Se aplecă, dădu pătura la o parte şi îi apucă gleznele.

Ea icni şi încercă să se smucească din mâinile lui.

— Domnule, ce faceţi?

— Aveţi picioarele îngheţate, spuse el încercând să-şi păstreze, cu greu, răbdarea.

Ea avea nevoie de îngrijirea lui, dar devenise foarte clar că doamna avea o voinţă puternică şi o dorinţă la fel de puternică de a controla situaţia. În clipa aceea, era necesar să înceteze a-l chestiona, începând să-i dea ascultare.

Coborându-şi privirea spre picioarele ei, îşi îndoi degetele în palmele lui. Se încruntă.

— Nu le simt deloc.

— Exact. Dacă nu le încălzim, e posibil să vă pierdeţi unul sau două degete din pricina degerăturii.

Ea chiţăi îngrozită. Era un sunet nostim, ascuţit şi, pentru un motiv oarecare, lui i se păru adorabil. Creierul lui se bâlbâi. „Adorabil?” Când naiba începuse să folosească un asemenea cuvânt?

— Întoarceţi-vă într-o parte, milady, rosti el cu o voce aspră, alungându-şi ciudatul impuls de a o strânge la pieptul lui.

Ea îi aruncă o privire şovăielnică, dar apoi se supuse, ridicându-şi picioarele pe bancheta capitonată. El le aşeză în poală şi trase pătura peste amândoi. Frigul nu-l deranja, dar voia să-i ofere căldura trupului său, mai ales că avea să mai treacă o oră până urmau să ajungă la hanul unde trebuiau să schimbe caii. În vreme de grăjdarii se ocupau de asta, el avea să facă rost de cărămizi calde şi de ceva fierbinte de băut pentru ea.

Vârî mâinile sub pătură şi îi cuprinse cu blândeţe picioarele. „La naiba!” Avusese dreptate să fie îngrijorat. Se simţeau ca nişte mici blocuri de gheaţă sub degetele lui. Ea tresări puţin, apoi se linişti. Cu timiditate, îşi dădu la o parte o şuviţă rebelă şi îi zâmbi uşor.

— Dacă aş putea supravieţui acestui incident cu mâinile şi picioarele intacte, aş fi foarte recunoscătoare. Nu ştiu ce ar spune mama dacă aş veni acasă fără degetele de

la picioare. Pufni uşor. De fapt, ştiu. Ar considera asta mai oribil decât orice altceva.

El îi studie chipul în lumina pâlpâitoare a lămpii din trăsură. Gura ei arcuită devenise o linie cinică.

„Interesant.”

Şi deranjant. Cineva atât de tânăr şi de încântător n-ar fi trebuit să aibă vreun motiv pentru o astfel de expresie. Însă, după puţinul pe care i-l spusese Dominic despre familia ei, Aden nu era complet surprins.

— Şi v-ar fi foarte greu să găsiţi pantofi de dans potriviţi, rosti el începând să-i maseze cu grijă picioarele. Ar trebui să umpleţi pantofii cu cârpe pentru a nu vă cădea din picioare.

Ea chicoti, iar el îşi simţi muşchii de la ceafă relaxându-se. Era un mister de ce naiba ar fi trebuit să-i pese de relaţia pe care ea o avea cu familia. Din experienţa lui, familiile provocau multe necazuri. Singura întrebare relevantă despre mama şi fraţii lui Lady Vivien era dacă nu cumva avuseseră vreo legătură cu răpirea ei. Faptul că fratele ei mai mare, Lord Blake, refuzase categoric să plătească vreo răscumpărare – chiar şi înainte ca aceasta să fie cerută – îl plasa cu certitudine în categoria suspecţilor.

Ridicându-şi privirea, fu mulţumit să constate că ea se relaxase în sfârşit, cuibărindu-se în colţişorul ei şi închizând ochii. Cea mai mare parte din tensiune dispăruse de pe chipul ei, dar obrajii delicaţi îi erau lipsiţi de culoare şi încă mai avea pete ca nişte vânătăi sub ochi. Acestea aveau însă să dispară repede, după ce mânca şi se odihnea aşa cum trebuie.

Îngăduindu-şi un rar sentiment de satisfacţie – senzaţia adevărată că acţiunile lui din noaptea aceea *schimbaseră* lucrurile în bine –, Aden se concentră asupra masării picioarelor ei. La un moment dat, va trebui s-o chestioneze şi să afle tot ce-şi putea aminti despre răpitorii

ei. Şi trebuia să afle de ce credea *ea că* fusese răpită. Lady Vivien era clar o femeie inteligentă, mai inteligentă decât media femeilor superficiale din lumea bună. Se putea foarte bine să fi observat ceva – chiar şi fără să-şi dea seama – care să-l ajute să micşoreze zona de căutare a ticălosului care plănuise asta.

Totuşi, deocamdată avea s-o lase să se odihnească. Şi îşi va permite ciudat de plăcuta sarcină de a avea grijă de ea. În vreme ce îi freca picioarele, aducând din nou căldură şi viaţă în ele, simţurile lui se deschiseră faţă de ea. Picioarele ei erau subţiri şi puternic boltite, la fel de delicate ca şi restul trupului, pielea fiindu-i ca mătasea însufleţită sub atingerea lui. Cu grijă, o mângâie puţin mai sus, îndreptându-se spre gleznele ei. Îşi ridică privirea pentru a-i vedea reacţia, însă ea rămase tăcută şi nemişcată. Foarte încet, urcă mai departe, spre gambe. Pielea fină îi răci vârfurile degetelor, iar el aproape că reuşi să se convingă că o atingea doar pentru a-i încălzi din nou gleznele.

„Mincinos.”

Trecuseră luni întregi de când nu mai fusese cu o femeie – prea mult, dat fiind faptul că simpla atingere a gleznelor ei îl făcea să vrea mai mult. Ultima femeie pe care o avusese fusese o frumuseţe răsfăţată, o făptură dolofană şi sofisticată, de care el se bucurase temeinic.

În comparaţie cu ea, Lady Vivien era prea subţire, aproape demodat de slabă. Dar corpul ei avea curbe dulci şi o putere mlădioasă pe care el le găsea tulburător de atrăgătoare.

Aden se încruntă. Era inacceptabil să le considere tulburătoare. Femeile ofereau un răgaz şi o eliberare, un interludiu într-o companie fermecătoare. Nimic mai mult. Nu reprezentau o preferinţă, ci o necesitate. Munca lui impunea suspendarea acelei părţi a vieţii sale, poate pentru totdeauna. Legăturile sentimentale complicau întotdeauna viaţa unui agent. La naiba, complicau viaţa şi punct, iar de

când aflase secretul murdar al naşterii sale, făcuse tot posibilul pentru a evita pasiunile obositoare care, prea adesea, apăreau în relaţiile apropiate.

Desigur, familia lui fusese foarte încântată să-l ajute în crearea acelei distanţe. Însă Lady Vivien avea ceva care punea la încercare barierele înalte pe care el le ridicase în jurul propriilor sentimente. În clipa aceea, ar fi fost suficientă o uşoară atingere a zidurilor, dar…

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare, domnule St. George.

El tresări, venindu-şi în fire. La naiba, faptul că o mângâiase în felul acesta, ca şi cum ar fi fost o pisică somnoroasă, care torcea, fusese ca un cântec de leagăn psihic pentru el. Practic, uitase că tocmai scăpaseră de una dintre cele mai faimoase bande din West End. Nu că ar fi avut vreun dubiu că Tom îi eliminase pe ultimii doi urmăritori, dar fusese prost să-şi lase garda atât de jos.

Faptul că o făcuse – în ciuda incidentului din Franţa, petrecut cu doar câteva săptămâni în urmă –, îi spuse tocmai cât de primejdioasă era capacitatea de distragere a lui Lady Vivien. Nu era de mirare că îşi atrăsese reputaţia de a fi una dintre cele mai fascinante – şi mai înşelătoare – femei din înalta societate. Da, era încântătoare şi inteligentă, însă asta nu era o explicaţie. Cu toate astea, ar fi avut nevoie să petreacă mai mult timp cu ea pentru a descifra acel puzzle, iar el nu avea nicio intenţie să facă asta. Nu-şi permitea s-o placă, pentru binele amândurora.

Îi înfăşură repede picioarele în faldurile păturii. Când, în cele din urmă, îi întâlni privirea, văzu că avea pleoapele grele şi ochii obosiţi, iar în obraji îi revenise culoarea. Arăta de parcă tocmai se ridicase din patul unui bărbat, după o noapte de hârjoneală intensă.

„Dumnezeule atotputernic!” Îi ridică picioarele şi se ridică de pe banchetă, înfăşurându-i pătura în jurul picioarelor. Se aşeză vizavi de ea şi se acoperi cu haina. Ea păru surprinsă, atrăgătoarea buză de jos schiţând o mică

bosumflare care cerea un răspuns. Asta nu-l ajută cu nimic în impunerea autocontrolului, însă avu categoric efect asupra erecţiei care începea să se dezvolte. Se sili să se uite impasibil la ea.

— La care întrebare, milady?

Văzând-o că îşi dă ochii peste cap, fu nevoit să-şi reprime un zâmbet. El nu uitase întrebarea, iar ea ştia asta.

— Cine sunteţi? repetă ea ridicându-şi hotărâtă bărbia, tonul ei indicând că nu admitea nicio încercare de eschivare.

El îi zâmbi leneş.

— Din câte îmi amintesc, am făcut prezentările. Sunt Aden St. George, la dispoziţia dumneavoastră.

Minunaţii ei ochi se îngustară de enervare.

— Da, din familia contelui Thornbury. Dar asta nu-mi spune mai nimic. Este evident că dumneavoastră ştiţi mult mai multe despre mine – de la Sir Dominic, presupun. Însă eu ştiu foarte puţine despre dumneavoastră.

El ridică din umeri şi rămase în continuare tăcut. La urma urmelor, erau puţine lucruri pe care i le putea spune. O încruntare îi ridă fruntea, iar ea se uită spre geamul trăsurii. Şi apoi – la naiba, începuse să pară nervoasă din nou privirea ei se îndreptă iarăşi spre el, după care se întoarse din nou spre geam.

El oftă în gând. Cu cât ştia mai puţine despre el, cu atât mai bine, dar nu voia ca ea să fiarbă la foc mic tot drumul până la Londra. Ultimul lucru pe care îl dorea era să se zbuciume până ajungea să fie cuprinsă de isterie.

Nu că ea nu s-ar fi purtat cu mare aplomb până acum. De fapt, când el aproape căzuse de pe scara trăsurii, ea avusese prezenţa de spirit de a-l ţine. Însă acum, nu avea altceva de făcut decât să se gândească şi să-şi facă griji în privinţa răpirii, agitându-se de parcă ar fi fost o pisicuţă cu o jucărie. Ea nu avea niciun control asupra evenimentelor – nici măcar asupra propriei persoane. Fusese brutalizată şi

îngrozită, şi trăise ore în şir cu teama siluirii. Aden ştia prea bine ce însemna să te simţi neajutorat, iar dacă răspunsul la câteva întrebări avea să-i redea într-o oarecare măsură demnitatea, atunci el va face tot ce-i stătea în puteri. Respectând nişte limite, desigur.

— Ce doriţi să ştiţi, milady?

— Sunteţi în serviciul militar? Tom v-a numit „căpitan”, la urma urmelor. Făcu un gest vag cu mâna. Şi mai sunt şi alte lucruri. Puţini bărbaţi din lumea bună s-ar simţi în largul lor furişându-se prin tuneluri umede şi doborând bandiţi primejdioşi. Se încruntă. De fapt, mi se pare mai degrabă că…

El o întrerupse:

— Da, fac parte din Regimentul de Gardă Călare.

Era parţial adevărat, din moment ce servise şase luni la cei porecliţi Albaştri după uniformele lor, după ce terminase universitatea. Dar lui Dominic nu-i luase mult până să-l recruteze în serviciul secret. „Funcţia” lui din Regimentul de Gardă Călare nu era decât o acoperire convenabilă, folosită doar când era necesar.

Ea ridică din sprâncene.

— Atunci, de ce nu sunteţi la regimentul dumneavoastră?

— Sunt în permisie, ataşat temporar la Ministerul de Interne.

— Deci de aceea îl cunoaşteţi pe Sir Dominic.

El îi zâmbi uşor, dar nu-i răspunse. Pentru toată lumea, Dominic lucra la Ministerul de Interne. Doar foarte puţini aleşi ştiau că el era unul dintre cei mai puternici spioni din Anglia, având legături ample în cercurile cele mai înalte, dar şi în cele mai de jos ale societăţii engleze. În orice zi, Dominic putea şi să şoptească la urechea ducelui de York, şi să bea o halbă de bere tare cu locuitorii de cea mai proastă reputaţie din Whitechapel. Se simţea la fel de nonşalant în ambele situaţii, ceea ce-l făcea de nepreţuit

pentru Coroană.

Lady Vivien îşi muşcă buza inferioară plină, gest ce trimise un puternic val de căldură în vintrele lui. Îşi dorea din tot sufletul ca ea să nu mai facă asta.

— De ce v-a trimis Dominic pe dumneavoastră să mă salvaţi, şi nu i-a alertat pe cei de pe Bow Street, ca să se ocupe poliţia de asta?

— Milady, încercăm să înăbuşim bârfele, nu să le generăm.

Ea se strâmbă.

— Desigur. Ce prostie din partea mea. Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme.

— Vă descurcaţi foarte bine, având în vedere prin ce-aţi trecut.

Trăsura se hurducă pe un şleau, făcându-i trupul firav să se smucească şi pătura să-i alunece de pe umeri. Pelerina i se desfăcu, dând la iveală perfecţiunea palidă a pielii ei. Îl mânca palma s-o mângâie. Fiindcă mâna lui goală simţise deja pielea ei, ştia cât de fină era. Privindu-l cu un aer gânditor, Vivien îşi puse la loc pătura pe umeri, învelindu-se în ţesătura grea. Aden îşi spuse că era un lucru bun.

— Cum de a ştiut Sir Dominic unde să mă găsească?

El îşi reprimă o împunsătură de nerăbdare. Fireşte, el era cel care răspundea la întrebări, nu cel care le punea. Dar n-o putea învinui pentru curiozitatea ei.

— Să spunem doar că Sir Dominic are prieteni în cercurile de jos ale societăţii. Când mama dumneavoastră a venit la el cu vestea că aţi fost răpită, el a făcut nişte cercetări discrete. Nu i-a luat mult să afle informaţiile dorite. Răpirea de pe stradă a doamnelor din lumea bună nu e un lucru obişnuit.

— Sper că răpirea nici unei doamne nu e un lucru obişnuit, se supără ea.

Auzindu-i tonul, el trebui să-şi reprime un zâmbet.

— Vă împărtăşesc speranţa, milady.

Ea îl privi cu ochii îngustaţi, ca şi cum ar fi simţit că o considera amuzantă. Nu era aşa, o considera… la naiba, cuvântul care îi tot venea în minte era „adorabilă”.

— Sigur că da.

Vocea ei era la fel de uscată ca o felie de pâine prăjită, lucru care, de asemenea, îi făcu poftă să râdă. Îşi putea imagina foarte bine abilitatea pe care o avea de a ţine la propriile păreri în faţa viperelor cu colţi ascuţiţi din înalta societate. Se părea că Lady Vivien nu dădea înapoi în faţa nimănui.

— De ce dumneavoastră? rosti ea, schimbând brusc cursul întrebărilor.

El ridică din sprâncene, simulând ignoranţa. Începea să se apropie un pic cam prea mult de direcţia din care bătea vântul. Ea îşi flutură o mână sub pătură.

— Înţeleg de ce Sir Dominic nu a apelat la poliţie, dar de ce nu a venit el însuşi, cu mai mulţi oameni? Sunt sigură că şi-ar fi dorit să-i prindă pe ticăloşii responsabili pentru această faptă revoltătoare.

— Exact acesta este *motivul* pentru care n-a apărut cu toate forţele. Ar fi însemnat să-i arate cărţile omului care a pus la cale răpirea dumneavoastră. Încă nu-i cunoaştem identitatea, dar nici *el* nu ştie cine v-a salvat.

Ea rămase nemişcată, privindu-l cu un început de teamă. Însă trebuia s-o facă să priceapă că încă nu era în siguranţă.

— Ştiu că este un gând neplăcut, rosti el cu blândeţe. Dar este necesar să descoperim cine se află în spatele complotului şi să punem mâna pe el. Până atunci, nu veţi fi în siguranţă.

Ochii ei se lărgiră, iar el ar fi putut jura că pupilele i se dilatară când îşi dădu seama de ceva, cu uluire. Oare ce îşi amintise?

— Lady Vivien? vru el să ştie.

Ochii ei de safir se limpeziră, iar ea clătină uşor din cap. Mişcarea fusese foarte slabă, dar el simţi o barieră ridicându-se între ei. Îi ascundea ceva, ceva ce era evident că el trebuia să afle.

— De ce v-a trimis Sir Dominic pe dumneavoastră, un soldat, să mă găsiţi?

Privirea ei cercetătoare trecu peste chipul şi trupul lui. O simţi aproape la fel de reală ca atingerea fierbinte a mâinii ei.

— Există ofiţeri şi în lumea bună, adăugă ea. Nu sunteţi la fel ca soldaţii pe care i-am întâlnit până acum.

Lady Vivien avea o inteligenţă pătrunzătoare. Existau bărbaţi capabili în trupele ofiţerilor aristocraţi, însă ea avea dreptate. Foarte puţini erau ca el. Ea îl surprinsese din nou, iar Aden trebui să admită că începea să-i placă acest joc cu ea. Simulă un zâmbet neîncrezător.

— Vai, Lady Vivien, ce vreţi să spuneţi?

Buzele ei frumoase se subţiară. Se părea că ei nu-i plăcea la fel de mult ca lui.

— După cum am menţionat deja, majoritatea ofiţerilor pe care îi cunosc nici n-ar fi conceput să se furişeze prin tuneluri murdare şi să fie atât de nevăzuţi şi neauziţi. Ar fi considerat asta…

— De prost gust? rosti el pe un ton arogant.

Amuzamentul lui dispăruse la auzul cuvintelor ei. Avea dreptate. Majoritatea aristocraţilor s-ar fi strâmbat cu dispreţ la pomenirea profesiei lui. Dumnezeu ştia că tatăl lui vitreg aşa făcuse. Faptul că Aden renunţase la cariera militară pentru a deveni spion fusese degradarea supremă din punctul de vedere al lui Lord Thornbury. După atâţia ani, asta n-ar mai fi trebuit să-l deranjeze, dar aşa se întâmpla. Membrii răsfăţaţi ai înaltei societăţi nu aveau să cunoască niciodată la ce riscuri se expuneau şi ce treburi murdare făceau el şi colegi lui pentru ca ei să-şi ducă în siguranţă inutilele vieţi de risipă.

Ea păru să se gândească la expresia folosită de el.

— Poate, dar e mai mult de-atât. Cei mai mulţi sunt pur şi simplu atât de… răsfăţaţi. N-ar putea să facă nimic din ce aţi făcut dumneavoastră, mai ales cu acel om de la intrarea în tuneluri. Dacă mă gândesc la fraţii mei, nu mi-i pot imagina având tăria de a se lupta cu un tâlhar disperat. De fapt, Cyrus ar leşina dacă ar fi pus în faţa unei necesităţi atât de cumplite.

Lady Vivien începea să pălească din nou, începând să se simtă rău la amintirea chinului prin care trecuse. Enervarea lui Aden dispăru în faţa nevoii de a-i distrage atenţia de la acea scenă urâtă.

Întinse mâna, o găsi pe a ei sub pătură şi o strânse liniştitor. Surprinsă, ea îşi ridică ochii pentru a-i întâlni pe ai lui şi îi adresă un zâmbet tremurat. El simţi cum i se contractă un muşchi aflat în apropierea inimii.

— Am văzut multe lupte în Peninsulă, spuse el. Acea experienţă mi-a îngăduit să fac ce era necesar. Nu-mi place să ucid, însă eu şi Sir Dominic i-am promis mamei dumneavoastră că vă vom aduce teafără acasă. Pur şi simplu, am făcut ce era necesar.

Ea îl privi cu ochi mari şi rotunzi, şi vulnerabili. Teama dispăruse, iar în locul ei era ceva care semăna deranjant de mult cu adoraţia faţă de un erou.

„La naiba!” Ura acea privire. Ducea mereu la necazuri. Un agent bun îşi făcea treaba pentru că trebuia s-o facă. Gloria şi admiraţia nu intrau în ecuaţie. Dacă intrau, omul acela era un prost şi nu avea meseria potrivită.

— Sunt foarte bucuroasă că aţi făcut-o, şopti ea. Şi nu voi uita niciodată.

El dădu din cap şi o bătu uşor pe mână, gest pe care el îl spera a fi părintesc, după care şi-o retrase pe a lui. Câteva secunde mai târziu, simţi cum caii începură să încetinească.

— Domnule St. George, cum s-a făcut că

dumneavoastră…?

— Iertaţi-mă, milady. Am ajuns la hanul unde vom schimba caii. Trebuie să vă rog să păstraţi pentru dumneavoastră alte întrebări şi comentarii. Vom opri doar pentru câteva minute, dar aş prefera să nu atragem asupra noastră mai multă atenţie decât e necesar.

Ea îşi strânse cu fermitate buzele, părând uşor confuză. El ştia că ea mai avea întrebări, dar el terminase cu răspunsurile. Da fapt, de îndată ce aveau să pornească din nou la drum, avea toate intenţiile s-o supună *el* unui scurt interogatoriu. Nu dorea s-o necăjească, dar instinctele îi spuneau că Lady Vivien ştia despre răpirea ei ceva ce preferase să nu-i împărtăşească.

O s-o lase să creadă câteva minute că a scăpat de asta îngăduindu-i să-i distragă atenţia, dar nu avea să mai îngăduie nicio distragere. Foarte curând, tânăra lady îi va spune tot ce dorea să afle.

Capitolul 6

Vivien şontâcăi pe caldarâmul din curtea hanului, simţindu-şi picioarele grele din pricina epuizării. Dacă n-ar fi fost fermitatea cu care St. George îi strângea braţul, ar fi căzut cu nasul în pietrele acoperite cu noroi. Saboţii pe care hangiul îi scosese pentru ea dintr-o debara prăfuită nu o ajutau cine ştie ce. Erau cu cel puţin două numere mai mari şi foarte grosolan lucraţi.

Cu toate astea, era recunoscătoare să fie încălţată, chiar dacă mergea anevoie cu ei. Faptul că nu avusese pantofi fusese unul dintre cele mai rele aspecte ale calvarului prin care trecuse.

Picioarele desculţe o făcuseră să se simtă extrem de vulnerabilă, incapabilă să se apere sau să încerce să

evadeze cumva.

— Vreţi să vă duc în braţe, milady? întrebă St. George în vreme ce ea îşi îndreptă trupul.

Vivien clătină din cap, abia reuşind să-i distingă trăsăturile dure în lumina felinarelor din curtea hanului. El îşi îndreptă atenţia spre locul unde se aflau, privirea lui cercetând curtea în căutarea primejdiilor care ar fi putut pândi în colţurile întunecate. În starea ei de confuzie, el îi aminti de giganticul mastif care obişnuia să cutreiere pe domeniul tatălui ei, păzindu-i pe ea şi pe Kit cu o loialitate feroce şi de nezdruncinat. St. George părea să aibă calităţi similare – era tăcut, dar cu părul zburlit pe ceafă, gata să atace la cel mai mic semn de primejdie.

Desigur, era cum nu se poate mai diferit de un dulău bălos, dar asta nu opri un chicotit pe jumătate isteric să nu i se rostogolească de pe buze.

Cu o expresie grijulie pe chip, St. George îşi coborî spre ea privirea întrebătoare.

— Nu e nimic, izbuti ea să rostească fluturându-şi mâna. M-am gândit la ceva foarte prostesc.

— O, bine, răspunse el politicos, părând şi mai surprins.

Şi asta i se păru amuzant, dar, de data aceasta, reuşi să-şi reţină râsul nepotrivit. Sărmanul om avea suficiente probleme pentru care să-şi facă griji şi fără a trebui să se ocupe de o femeie care se purta de parcă era pe jumătate nebună.

Vivien se prinse de rama uşii trăsurii şi îşi adună energia pentru a se sălta înăuntru. Chiar şi acea mişcare simplă părea peste puterile ei, căci picioarele ei obosite păreau s-o tragă în jos. Fără un cuvânt, St. George îşi puse un braţ sub genunchii ei, iar pe celălalt pe după spinare, ridicând-o cu grijă şi aşezând-o pe bancheta capitonată. Forţa şi rezistenţa lui nu încetau s-o uimească. St. George o cărase în cea mai mare parte a nopţii, ucisese un om, îl

scosese din joc pe altul, o salvase cu aplomb, şi încă nu dădea niciun semn de oboseală.

Nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca el. Şi o tulbura aşa cum nu crezuse că ar fi posibil. Era atât de intens *masculin.* Totul la el îi stârnea instinctele feminine, iar asta nu era ceva care să i se întâmple adesea. Ei bine, aproape niciodată, dacă era să fie sinceră. Lui Vivien îi plăceau bărbaţii. Îi plăcea să se uite la cei frumoşi şi să stea de vorbă cu cei inteligenţi. Însă nu făceau nimic care să-i stârnească sentimente romantice, iar ea considerase mereu că acest lucru era deprimant. Fiindcă prietenele ei se măritaseră, Vivien se întrebase dacă nu cumva era ceva în neregulă cu ea. De-a lungul anilor, întâlnise mulţi bărbaţi care îi plăcuseră, dar nu cunoscuse niciunul cu care să vrea să împartă patul, în cele câteva ocazii când fusese sărutată, fie îi plăcuse oarecum, fie îi displăcuse profund.

Să-ţi vâri limba în gura cuiva era lucrul cel mai neplăcut dintre toate. Când prinţul Ivan făcuse asta, cu doar câteva săptămâni în urmă, aproape că vărsase şi îl împinsese cu toată forţa. Să se culce cu un bărbat i se părea de neconceput, fiindcă asta ar fi însemnat mult mai mult decât vârâtul limbii în gura altuia. Chiar şi numai gândul o făcea să i se înmoaie genunchii, şi nu într-un mod plăcut.

Însă St. George dăduse năvală în viaţa ei şi făcea ca toate astea să se schimbe. Dat fiind faptul că fusese brutalizată de cei mai dezgustători nelegiuiţi, i se părea o reacţie bizară şi, cu siguranţă, neaşteptată. Cu toate astea, când el îi masase picioarele, mintea ei parcă fusese toropită de o pace voluptuoasă. În acea stare, îi fusese foarte uşor să-şi imagineze că se săruta cu St. George. Acest gând crease o imagine atât de atrăgătoare, încât ea nici măcar nu obiectase când mâinile lui puternice alunecaseră peste gleznele ei şi îi masaseră gambele.

„Ridicol!” Dincolo de necesitatea unui comportament

cuviincios, ar fi fost o prostie fără măsură să se ataşeze de el. El era soldat – sau ceva mai mult de-atât – şi era foarte evident că evita înalta societate. După noaptea aceasta, probabil că îl va vedea rar, dacă nu chiar deloc.

Astfel, se gândi că ar fi mai bine să se concentreze asupra problemelor pe care le avea, nu asupra salvatorilor frumoşi. Acum, că mintea i se limpezise, la fel se întâmplă şi cu gândirea. Vivien avea deja bănuielile ei în privinţa identităţii celui care ordonase răpirea ei şi a motivului său, şi *nimeni* nu trebuia să afle cine era adevăratul vinovat.

St. George îi aranjă din nou pătura în jurul trupului şi se instală pe bancheta de vizavi, în vreme ce trăsura ieşea din curtea hanului şi pornea la drum. Vivien suspină uşurată. Oricât de recunoscătoare fusese pentru popas – trecuse *foarte* mult timp de când nu mai vizitase o privată era nerăbdătoare să ajungă la Londra. Cu cât reuşea mai repede să lase în urmă această experienţă, cu atât mai bine.

Doar că, fireşte, nu putea s-o facă. Nu până nu elimina ameninţarea faţă de ea şi de familia ei.

St. George se mişcă în faţa ei.

— Aş vrea să fi avut mai mult timp pentru o masă decentă, dar nu am putut risca.

Simţi o strânsoare ciudată în piept. Vivien nu era obişnuită să aibă cineva grijă de ea, cu excepţia servitorilor fratelui său. Totuşi, St. George se dădea peste cap pentru a-i asigura confortul, în ciuda circumstanţelor potrivnice. Iar când el se uita la ea aşa cum o făcea acum, cu chipul lui frumos întunecat de îngrijorare, ea se simţea aproape… iubită.

— Simplul fapt că am putut să-mi întind picioarele şi să gust ceva mi s-a părut raiul pe pământ, mărturisi ea.

Lihnită cum era, pâinea şi brânza pregătite în grabă şi cana de ceai i se păruseră ambrozie.

St. George dădu din cap, privirea rămânându-i aţintită

pe chipul ei. O studie cu intensitate fermă, de parcă ar fi vrut ceva. Acea privire o îngrijoră şi o făcu să se simtă stânjenită – îngrijorată din pricina întrebărilor despre care simţea că se află pe vârful limbii lui, stânjenită pentru că arăta dezastruos. Faptul că era preocupată de înfăţişarea ei îi spuse ceva, ceva la care era mai bine să înceteze imediat să se gândească.

— Milady, spuse el în cele din urmă, trebuie să vă pun nişte întrebări cât amintirea evenimentelor vă este încă proaspătă.

„La naiba!”

Chipul lui rămase impasibil, iar atitudinea, calmă şi atentă. Ea, pe de altă parte, vibra de nervi şi trebui să reziste impulsului de a frământa ceva în mâini. Să răspundă la întrebări probabil foarte indiscrete – mai ales în condiţiile în care era cu garda jos – era cu adevărat primejdios.

— Sunteţi foarte obosită, rosti el cu blândeţe. Dar este necesar. Trebuie să mă credeţi că nu v-aş întreba dacă n-ar fi aşa.

Suspină în sinea ei. Mai bine termina cu asta. Dacă el se apropia prea mult de ceea ce ea bănuia a fi adevărul, n-avea decât să izbucnească în lacrimi şi să spere că asta îl va opri. Nu că lui Vivien îi era uşor să pornească izvorul lacrimilor, dar se gândi că, în noaptea asta, ar reuşi să facă o treabă bună, şi fără prea mult efort.

— Desigur, domnule. Sunt cu totul la dispoziţia dumneavoastră, spuse ea pe un ton nesincer.

Sprâncenele lui se ridicară neîncrezătoare, iar ea oftă din nou în sinea ei. Fusese mereu adepta disimulării sentimentelor – o lecţie învăţată la masa de jucat cărţi –, însă St. George reuşea să vadă dincolo de faţadă. Lucru care ei nu-i plăcea absolut deloc.

— Foarte bine. Haideţi să începem cu răpirea însăşi.

O conduse prin înşiruirea evenimentelor. Deşi o încurajă să descrie totul cu cât mai multe detalii, se purtă

cu blândeţe, fără să insiste şi simţind mereu când neliniştea ei devenea prea intensă. Constată încă o dată cât de bun era la ce făcea, şi îi veni greu să creadă că ofiţerul mediu de armată semăna chiar şi de departe cu St. George.

În cele din urmă, ajunseră la momentul salvării. Nimic din ce îşi amintise până acum nu avea să-l conducă în vreun fel pe St. George la familia ei, sau la ceea ce ea bănuia a fi adevăratul motiv al răpirii.

El îi zâmbi încurajator.

— V-aţi descurcat foarte bine, milady. Mai am doar câteva întrebări, iar apoi, vă veţi putea odihni tot restul călătoriei.

Ea dădu din cap, permiţându-i să continue. Nu că el ar fi avut nevoie de permisiunea ei.

— Din ceea ce mi s-a spus, aveţi mulţi admiratori şi pretendenţi în înalta societate.

Vivien avu impresia că deslușise o notă dezaprobatoare în vocea lui. Simţi furnicături fierbinţi la ceafă şi nu se putu abţine să nu intre în defensivă.

— Sunt sigură că exageraţi, domnule. Nu sunt mai admirată sau mai puţin admirată decât zeci de alte femei din cercurile noastre.

De când ieşise în lume, se obişnuise să se audă descrisă drept cea mai atrăgătoare tânără lady din înalta societate. Dar, fiindcă avea deja 24 de ani, era primejdios de aproape să rămână fată bătrână. Adăugând la asta priceperea ei deloc feminină la masa de jucat cărţi şi zvonurile care nu dădeau pace familiei ei, Vivien avea toate motivele să spună că steaua ei începuse de mult să pălească.

— Apreciez modestia dumneavoastră, Lady Vivien, dar nu este nici necesară, nici utilă. Vreau să aflu adevărul de la dumneavoastră, nu să aud proteste feciorelnice despre care amândoi ştim că nu sunt reale.

Ea tresări din cauza tonului rece, aproape dispreţuitor

al vocii lui. Nu avea niciun sens, având în vedere grija respectuoasă pe care i-o arătase până acum. Dar era evident că el auzise despre ea ceva care îi crease o impresie proastă, iar asta o deranjă mai mult decât ar fi trebuit. Încrucişându-şi braţele la piept, îl privi fix.

— Ce doriţi să ştiţi, domnule? rosti ea pe un ton sec.

El îi susţinu privirea. Maxilarul dur, întunecat de o barbă nerasă atrăgătoare, îl făcea să pară primejdios şi sălbatic. Ea se gândi cu regret că înfăţişarea i se potrivea.

— Care sunt cei mai insistenţi pretendenţi? întrebă el. Există vreunii al căror comportament vă nelinişteşte sau vă pune pe gânduri din vreun motiv anume?

Ea fu pe cale să-i dea automat un răspuns negativ, dar se opri. Suspiciunile care îi trecuseră prin minte în timp ce era captivă reveniră. Le alungase aproape imediat, din simplul motiv că nu aveau sens.

St. George se aplecă în faţă, brusc alertat. Vivien practic simţi tensiunea, iar acest lucru o făcu să se cutremure.

— Ce este? întrebă el.

— Nimic. M-am gândit că poate…

— Cineva v-a făcut să vă temeţi, rosti el cu o voce mai blândă. Cine?

De data asta, începu să frământe volanul pelerinei.

— Nu e nimic, serios. De fapt, ar fi ridicol să-l suspectez de ceva.

— Înţeleg, dar este necesar să-mi spuneţi. Pentru siguranţa dumneavoastră, încheie el cu o notă de avertizare în voce.

Era evident că încerca s-o sperie pentru ca ea să-i dezvăluie ceva util. Naiba să-l ia, era posibil să funcţioneze. El zâmbi pe neaşteptate. Iar ea trebui să admită că era un zâmbet *foarte* fermecător.

— Da, *încerc* să vă sperii, milady. Doar puţin. Nu-mi place s-o fac, în caz că vă întrebaţi asta.

Ea îşi linse nervoasă buzele, din nou neliniştită de abilitatea lui de a vedea dincolo de zidurile ei de apărare. Vivien îşi petrecuse ani întregi punându-şi la punct o faţadă de nepătruns, însă el o dăduse deoparte cu o uşurinţă stranie. Iar privirea lui brusc întunecată şi tulbure, care coborî pentru a-i studia gura, n-o ajută cu nimic să rămână impasibilă.

— Da… sunt sigură, rosti ea luptându-se să-şi recapete calmul.

Ceea ce era mai uşor de spus decât de făcut, fiindcă tâmplele ei începură să bubuie de epuizare, iar urechile, să-i ţiuie.

— Să ştiţi că puteţi avea încredere în mine. Vocea lui caldă şi calmă o învălui ca o pătură confortabilă. N-o să-i transmit decât lui Sir Dominic ceea ce îmi ziceţi. Un zâmbet uşor arcui colţurile gurii lui dure şi frumoase. Jur că n-o să încalc secretul confesiunii.

Ea se înroşi. El îşi riscase viaţa pentru ea. *Sigur* că avea încredere în el. Până la un punct.

— Foarte bine. M-am gândit la cineva, dar este prea ridicol. E foarte bogat şi foarte important, şi nu-mi pot imagina că s-ar comporta într-un mod atât de revoltător.

— Aţi fi surprinsă de faptele pe care le comit oamenii bogaţi şi importanţi.

Tonul lui cinic sună ca un clopot de alarmă în creierul ei obosit.

— Aveţi dreptate, desigur, domnule St. George, răspunse ea precaută.

Pe chipul lui apăru din nou acel zâmbet neaşteptat.

— Nu are rost să-mi tot spuneţi „domnule”. St. George e foarte bine. Acum, ce-ar fi să-mi ziceţi la cine v-aţi gândit?

Ea făcu o grimasă.

— Iniţial, m-am gândit că prinţul Ivan Hovanski s-ar putea să fie răspunzător pentru răpirea mea. Dar, firește, acest lucru este ridicol.

Se lăsă pe spate, aşteptându-se ca el să ia în râs suspiciunile ei. Dar n-o făcu. În schimb, se lăsă şi el pe spate, frecându-şi maxilarul umbrit de barba care începuse să crească.

— Serios, insistă ea, e ridicol. Pentru numele lui Dumnezeu, e un prinţ rus. În plus, ambasadorul rus şi soţia lui îi sunt prieteni şi sunt văzuţi împreună cu el pretutindeni.

De fapt, chiar contesa Lieven fusese cea care le făcuse cunoştinţă. Prinţul începuse imediat să o curteze pe Vivien, spre disperarea ei, şi asta nu pentru că arăta ca o broască turtită. Ca oricărei fete, şi ei îi plăceau bărbaţii frumoşi, însă ceea ce o deranja cel mai mult erau atitudinea lui mieroasă, arogantă şi agresivitatea cu care o urmărea. În ultimele şase săptămâni îl refuzase deja de trei ori, însă omul nu voia să accepte refuzul.

— Cu ce v-a ofensat?

— L-aţi cunoscut pe prinţul Ivan?

— Am auzit de el, dar nu l-am întâlnit niciodată.

— Dacă aţi fi făcut-o, aţi fi ştiut exact despre ce vorbesc, replică ea pe un ton sec.

El îi zâmbi vag.

— Oricum, spuneţi-mi.

— Este arogant şi extrem de direct, şi foarte sigur că oricare femeie care ajunge obiectul atenţiei lui ar trebui să se plece recunoscătoare în faţa sa.

Mai degrabă îngheţa iadul decât să se plece ea în faţa oricărui bărbat, darămite a lui Hovanski.

— Continuaţi.

— Nu acceptă refuzul. De fapt, a…

Se opri prea jenată şi prea furioasă pentru a pomeni ultimul episod, când el o lipise de o coloană, la balul familiei Delancey, şi îşi îndesase cu forţa limba pe gâtul ei.

— Înţeleg, rosti el cu blândeţe. V-a cerut mâna?

— De trei ori, iar eu l-am refuzat de fiecare dată, în

temeni categorici.

— Şi ce are de spus fratele dumneavoastră, Lord Blake despre toate asta? Cu siguranţă, nu-şi doreşte ca sora lui să aibă parte de avansuri nedorite.

Ea se încruntă.

— Crede că sunt o proastă fiindcă-l refuz.

Asta îl făcu să ridice din nou din sprâncene, iar Vivien blestemă în gând. Îşi dădu seama prea târziu că discuţia lor se apropiase cam mult de familia ei. Flutură din mâna cu nepăsare.

— Sincer vorbind, nu cred că lui Cyrus îi pasă, într-un fel sau altul, de pretendenţii mei. Bănuiesc că i-ar plăcea să scape de grija mea, dar nu îl preferă pe prinţ altui bărbat.

— Şi aveţi mulţi pretendenţi?

Vivien îşi îndreptă umerii. Nu doar că această discuţie ajunsese pe un teritoriu primejdios, dar era de-a dreptul umilitoare. Ea nu avea nicio dorinţă să discute cu cineva despre pretendenţii ei, cu atât mai puţin cu St. George.

— Nu mai mulţi decât este normal, rosti ea băţoasă. Iar în ultima vreme, nu a fost nimeni în mod deosebit. Cu excepţia prinţului Ivan.

— Şi cum…?

Ea îl întrerupse.

— Este ridicol să credeţi că prinţul Ivan ar fi putut avea vreun rol în răpirea mea. Nu-mi place omul, dar este *prinţ* şi un oaspete al Coroanei. Prinţii nu se comportă ca tâlharii, nu-i aşa?

Buzele lui se desprinseră când el schiţă un zâmbet care semăna mai mult a mârâit.

— L-aţi cunoscut pe vreunul dintre fiii regelui, milady?

Avea dreptate. Fiii regelui George erau un grup înspăimântător, lucru pe care îl înţelegea oricine avea măcar o jumătate de creier.

Vivien se gândi la acest fapt, apoi, în cele din urmă, oftă. Nu era Hovanski – putea să parieze pe viaţa ei. Avea o

idee destul de bună despre cel care se afla în spatele răpirii ei, însă nu avea de gând să-i spună lui St. George sau oricui altcuiva.

— Sincer, dragul meu domn, nu-mi place prinţul Ivan, dar nici nu cred că a avut vreo legătură cu răpirea mea. N-aş fi deloc surprinsă dacă ar fi renunţat deja la mine. De fapt, nu-l mai văzusem de câteva zile când am fost atacată în Mayfair.

Ea pusese capăt ultimei lor întâlniri lovindu-l în fluierul piciorului. Prinţul nu apreciase deloc asta. St. George îşi înclină capul.

— Vă cred pe cuvânt. Totuşi, mai am câteva întrebări despre fratele dumneavoastră, Lord Blake.

Inima lui Vivien se opri în loc.

— Vă rog, e de ajuns. Simt că mi se învârteşte capul şi abia dacă reuşesc să alcătuiesc o propoziţie coerentă. Vă rog să mă iertaţi, dar nu mai pot răspunde la nicio întrebare în noaptea asta.

Vocea îi tremură, fapt pe care ea nu făcu nicio încercare de a-l ascunde. De fapt, spera că părea atât de ameţită cum se simţea.

Privirea lui se întunecă de suspiciune, dar, în cele din urmă, cedă.

— Foarte bine. Îndepărtă cu un deget perdeaua de la geam şi studie cerul. Ar trebui să ajungem la periferia Londrei cam într-o oră. Putem sta de vorbă mai târziu.

Înăbuşindu-şi un suspin de uşurare, Vivien îi adresă un zâmbet recunoscător în vreme ce se aşeză mai confortabil pe banchetă şi închise ochii dorind să aţipească.

Izbutise să scape de el acum, dar trebuia să fie atentă. Situaţia era mult mai înspăimântătoare decât suspecta St. George, şi numai ea putea să repare lucrurile. Pentru că nu un prinţ rus pusese la cale răpirea ei. Nu. Vinovatul era mult, mult mai aproape de casă.

Capitolul 7

Trăsura coti pe Upper Wimpole Street, chiar în vreme ce slabe fuioare de lumină străpungeau întunericul ceţos al oraşului. Aden îşi întinse picioarele înţepenite, fiind mai mult decât dornic să vadă această noapte sfârşită. Era treaz de peste 30 de ore, şi chiar şi el avea limite. Însă situaţia în care se afla Lady Vivien ameninţa să-i refuze mult dorita odihnă. Creierul lui căuta necontenit tipare şi explicaţii care să aibă sens, însă nu găsea. Iar faptul că ea nu-i dezvăluia nişte informaţii nu făcea decât să sporească misterul.

Nu-i plăceau misterele. În meseria lui, ajunsese a se obişnui cu ele. Însă cel mai bun lucru legat de orice mister era rezolvarea sa, iar cel în care se pomenise implicat acum părea departe de a fi lămurit.

În vreme ce lumina se infiltra în trăsură, studie esenţa enigmei, care stătea ghemuită pe bancheta de vizavi. Odată ce adormise, căzuse într-un somn profund, abia mişcându-se când el o întinsese pe banchetă şi o acoperise cu pătura. Nu se clintise nici măcar când el îi îndepărtase părul auriu de pe faţă. Vulnerabilitatea ei îl mişcă, la fel ca şi încrederea pe care era evident că ea o simţea în prezenţa lui. Cunoscându-i acum forţa caracterului, îşi dădu seama că Lady Vivien nu şi-ar fi îngăduit niciodată să adoarmă dacă n-ar fi crezut că el putea avea grijă ca ea să fie în siguranţă.

Păcat însă că nu avea suficientă încredere pentru a-i spune tot adevărul. În mod clar, avea suspiciuni în privinţa vinovatului de răpirea ei şi, în mod la fel de clar, nu avea nicio intenţie să i le împărtăşească. Ceea ce probabil că însemna ceea ce suspectase Aden de la bun început. Şi anume că Lord Blake, fratele ei, era implicat. Motivul era

încă neclar, dar Dominic urma să afle despre ce era vorba.

Cazurile în care erau implicate familiile sau prietenii se sfârşeau întotdeauna prost. Ori de câte ori sentimentele întunecau raţiunea, lucru care se întâmpla mereu, se făceau greşeli. Aden detesta astfel de cazuri şi avea toate intenţiile să-i dea pe mână lui Dominic toată această afacere afurisită. Inclusiv pe Lady Vivien.

Trăsura se opri cu o smucitură în faţa casei lui Dominic. Nici chiar atunci Lady Vivien nu se clinti, cu toate că trase anevoie aer în piept şi îşi îndoi mâna sub bărbie. Părea atât de tânără şi de inocentă, cu obrajii ei fini îmbujoraţi de somn, cu gura delicată şi vulnerabilă. Aden simţi o strângere în piept, şi trebui să reziste impulsului de a se lăsa în genunchi şi de a o săruta pentru a o trezi.

Îşi încleştă pumnul din pricina efortului de a se opune dorinţei nebuneşti. Da, era categoric vremea să o lase pe Lady Vivien în grija lui Dominic. Întinzând mâna spre ea, îi zgâlţâi uşor umărul.

— Milady, a venit timpul să vă treziţi.

Ea suspină din nou tremurat, iar pleoapele fluturară şi se ridicară uşor. Îl privi cu ochi adormiţi, de culoarea safirului, şi îi zâmbi somnoroasă. Vreme de o secundă, o foarte lungă secundă, acel zâmbet îi tăie respiraţia. Alungă reveria.

— Lady Vivien, am ajuns acasă la Sir Dominic.

Se uită intenţionat pe geam, recunoscător să frângă acea legătură deconcertantă dintre ei.

Ea căscă şi se ridică în şezut. Pătura îi alunecă până la talie, dezvăluind pielea albă a umerilor şi sânii ei delicaţi. În vreme ce se întindea ca o pisicuţă, acei sâni frumoşi se ridicară deasupra corsajului. Cu părul ciufulit şi pleoape grele, arăta de parcă tocmai încheiase o hârjoneală zdravănă în aşternut.

Trupul lui îi aprecie înfăţişarea, reacţionând cu o promptitudine inoportună. Îşi reprimă un suspin de

frustrare şi întinse mâna pentru a-i aranja pelerina în jurul umerilor. Privirile lor se întâlniră şi se înlănţuiră. Ea făcu ochii mari, iar pupilele părură să i se dilate în timp ce obrajii căpătară o nuanţă de roz mai aprins. Apoi, ea păru să se retragă, zâmbindu-i cu răceală în vreme ce îi îndepărtă mâinile pentru a lega strâns şnururile de catifea cu ciucuri ale pelerinei.

Iritat în mod iraţional de faptul că ea se distanţa de el, îi ridică brusc gluga şi i-o strânse în jurul feţei.

Surprinsă, ea se încruntă.

— Aţi terminat cu aranjatul ţinutei mele după bunul dumneavoastră plac, domnule? întrebă ea pe un ton îngheţat.

Aden o privi neîncrezător, reprimându-şi replica instinctivă. Se putea gândi la multe moduri de a-i aranja hainele, dar toate implicau îndepărtarea lor de pe trupul ei. O secundă mai târziu, ea se făcu stacojie când îşi dădu seama de implicaţiile cuvintelor ei. Un bărbat mai bun ar fi ignorat reacţia ei pripită. Categoric, el nu era un bărbat mai bun.

— Bunul meu plac? Deloc, rosti el tărăgănat. Şi, oricât de mult mi-ar plăcea o dezbatere reuşită pe tema semanticii, trebuie să intraţi în casă.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi murmură ceva deloc flatant la adresa bărbaţilor. Într-un mod pervers, asta îl înveseli. Ea avea un talent straniu de a-l amuza în situaţiile cele mai bizare, iar Aden trebui să admită că îi va lipsi asta.

Făcându-i semn să păstreze tăcerea – ceea ce o făcu să-şi dea din nou ochii pese cap –, el deschise uşa şi coborî scara. Privi cu atenţie strada. Nu se zărea niciun fel de activitate, nimeni nu privea. În curând, primele căruţe aveau să hodorogească în curând pe străzi, dar, deocamdată, Upper Wimpole Street dormea încă.

Aden o coborî pe Lady Vivien pe caldarâm. Ea se agăţă de el, împleticindu-se puţin în saboţii afurisit de mari,

iar el îi cuprinse talia cu un braţ, pentru a o ajuta să-şi păstreze echilibrul. O conduse spre scările care duceau către intrarea de la subsol, în vreme ce John Stevens îmboldi caii la trap alert. Câteva secunde mai târziu, trăsura dispăru după un colţ, iar liniştea se lăsă precum un giulgiu.

Ascunzând-o cu trupul său, Aden bătu în uşa pivniţei conform semnalului stabilit. Abia atunci, zăvoarele fură trase. El o zori peste prag şi aruncă o ultimă privire peste umăr.

Era sigur că nu se zărea nimic suspect. Închise uşa în urma lui şi puse la loc zăvoarele. Se sprijini de uşă şi închise ochii, lăsând o parte din tensiunea acumulată să se scurgă din corpul lui.

Reuşise. O adusese în siguranţă acasă.

— Domnule St. George, nu vă simţiţi bine?

El deschise ochii şi întâlni privirea ei îngrijorată, la un metru distanţă. Abia se ţinea pe picioare de oboseală, şi totuşi părea să-şi facă griji din pricina lui. Acest lucru îl mişcă mai mult decât era dispus să recunoască. Făcând un efort să zâmbească, el dădu din cap.

— Mă simt bine, dar hai să mergem sus, unde e cald.

Se uită la Wilkinson, unul dintre servitorii lui Dominic, care stătea tăcut, aşteptându-i instrucţiunile.

— Este treaz Sir Dominic? îl întrebă Aden în timp ce o luă pe Lady Vivien de braţ şi o conduse prin coridorul de la subsol, care se întindea pe toată lungimea casei.

— Da, domnule, la fel şi Lady Thornbury. Aseară, Sir Dominic a trimis-o pe Lady Blake acasă, dar Lady Thornbury a refuzat să plece până când tânăra domnişoară nu se întorcea teafără acasă.

Aden blestemă în şoaptă. De ce naiba hotărâse mama lui să rămână? Pe lângă faptul că, probabil, avea să complice lucrurile, va dori ceva de la el. Mereu voia ceva, în ultima vreme, cu toate că el nu-şi putea da seama de ce. Mulţi ani, ea făcuse tot posibilul să-l ignore, dar, de la

moartea tatălui lui, se străduise din răsputeri să intervină în viaţa sa.

— Slavă Domnului! exclamă Lady Vivien. Mi-a fost groaznic de teamă ca ea şi mama să nu fi fost rănite cu ocazia răpirii mele. Îşi ridică privirea spre Aden. Mama n-a putut face altceva decât să ţipe, dar Lady Thornbury s-a luptat cu ei. Am impresia clară că a reuşit chiar să-i spargă nasul unuia dintre ei.

Lui Aden nu-i fu greu să creadă asta deoarece mama lui avea o voinţă de fier. Singura persoană pe care nu o înfruntase niciodată fusese ticălosul lui tată vitreg.

— Nu aveţi de ce să vă faceţi griji în privinţa doamnei, spuse vesel Wilkinson privind peste umăr. Lady Thornbury este cât se poate de dură.

Aden zâmbi în vreme ce Vivien îşi ridică privirea spre uriaşul blând al lui Dominic. Wilkinson era mereu o apariţie – având mult peste 1,80 metri şi mare cât un hambar, cu o veche cicatrice care îi brăzda obrazul stâng şi un maxilar puternic, acoperit cu ţepii bărbii nerase. Bărbatul arăta ca un coşmar, dar avea o slăbiciune incurabilă pentru copii, căţeluşi şi orice fiinţă inocentă care dădea peste ceva rău.

De asemenea, era şi cel mai letal dintre asasini, putând ucide un bărbat cu mâinile goale, în zece moduri diferite, şi asta fără să clipească.

— Ah, mă bucur să aud asta… se poticni Lady Vivien.

— Wilkinson, doamnă, spuse el.

Wilkinson îi conduse pe lângă bucătăria în care, la această oră matinală, nu se afla decât Peter, cel care se ocupa de spălatul vaselor. Dar chiar şi Peter ştia să mânuiască un pistol şi, asemenea tuturor servitorilor, avea o calitate-cheie: loialitatea fanatică faţă de Dominic.

Când ajunseră la scările care duceau în partea principală a casei, Wilkinson se dădu la o parte pentru a-i lăsa să treacă. După ce îi făcu semn lui Lady Vivien să urce, Aden se răsuci spre el.

— Nu cred că ne-a văzut cineva. Dar mai verifică o dată şi pune-l pe Peter să fie atent, rosti el încet.

Bărbatul uriaş dădu din cap şi porni înapoi pe coridor. Aden urcă două trepte odată şi ajunse lângă Lady Vivien în vreme ce aceasta ezita în capul scării.

— Pe aici, spuse el, luând-o de mână.

Traversară micul hol de la intrare şi se apropiară de o uşă închisă. Aden bătu o dată şi o pofti în biroul lui Dominic. Se sprijini cu spatele de uşă, rămânând de pază în timp ce ea se grăbea să se arunce în braţele mamei lui.

Nu că ar fi fost cu adevărat necesar ca Aden să stea de pază. Nu aici, în sanctuarul lui Dominic. Dar asta însemna să aibă ceva de făcut şi îi îngăduia să rămână la o distanţă sigură de mama lui.

— Sunt atât de fericită să văd că eşti teafără, auzi Vivien, în timp ce se sufoca în îmbrăţişarea sălbatică a femeii mai în vârstă.

Se strânseră în braţe. Mama lui îi mângâie părul blond al lui Vivien, ţinând-o lângă ea cu o afecţiune evidentă. Oricât de mult se strădui, Aden nu reuşi să simtă nici măcar o urmă de gelozie. Nici măcar nu-şi amintea când îl îmbrăţişase mama lui ultima oară în felul acesta, sau când vădise o asemenea îngrijorare. Cu toate astea, faţă de Vivien se manifesta cu uşurinţă.

Însă Vivien nu era copilul bastard a cărui existenţă distrusese viaţa faimoasei Lady Thornbury, mai ales că acel copil era rezultatul unei relaţii cu prinţul de Wales, acum regentul Angliei. Ulterior, mama lui Aden petrecuse ani în şir încercând să repare răul făcut de indiscreţia ei nesăbuită, ceea ce păruse să includă şi ţinerea fiului ei nedorit la o distanţă politicoasă, în încercarea de a recâştiga încrederea încornoratului ei soţ. Bărbatul raţional din Aden nu o putea condamna pentru asta, însă băiatul din interiorul bărbatului în mod evident încă o făcea.

În privinţa relaţiei cu tatăl natural, de ani întregi Aden

îşi făcuse o regulă din a-l ţine pe prinţul regent la o distanţă politicos de rece, aşa că bănuia că o moştenise pe mama lui din acest punct de vedere. Dar fusese singurul mod în care familia Thornbury – inclusiv tatăl şi fraţii lui vitregi – reuşiseră să facă front comun împotriva scandalului care, odinioară, zguduise familia din temelii.

În vreme ce femeile se îmbrăţişau şi îşi vorbeau cu voci scăzute, emoţionate, Dominic îşi înălţă trupul lung şi subţire din spatele biroului şi se apropie să-l salute pe Aden. În timp ce îi întindea mâna, pe chipul de obicei impasibil al lui Dominic apăru unul dintre rarele lui zâmbete.

— Bună treabă, Aden, rosti el. Lady Vivien pare să fie într-o stare remarcabil de bună, având în vedere prin ce a trecut.

— Da, am fost norocoşi în privinţa asta.

Şeful lui ridică o sprânceană.

— A! Deci, n-a fost…

— Nu, a fost cruţată de această umilinţă, slavă Domnului. Au drogat-o, dar a fost clar că aveau instrucţiuni să nu-i facă prea mult rău. Dar nu a fost bine tratată, ceea ce îmi spune ceva.

Dominic se încruntă, iar trăsăturile lui aspre deveniră şi mai sumbre decât de obicei. Iar fiindcă el arăta aproape mereu sumbru, şi asta îi spuse ceva lui Aden.

— A reuşit să-ţi spună ceva util? întrebă Dominic.

Aden dădu să răspundă, dar îi aruncă o privire lui Lady Vivien, care încă era cuibărită în braţele mamei sale. Nu plânsese nici măcar o dată în timpul calvarului din noaptea trecută, însă acum hohotea ca un copil cu inima zdrobită, lacrimile şiroindu-i pe faţă. Ce naiba zisese maică-sa de-o necăjise?

Dominic se uită la cele două femei, apoi din nou la Aden.

— N-are nimic, rosti el. E doar uşurarea că este în

siguranţă. Un zâmbet batjocoritor îi arcui colţurile gurii. Desigur, n-ai decât să te duci şi s-o iei în braţe.

— Cu tot respectul, ţine-ţi gura! mârâi Aden.

Dominic se mulţumi să pufnească doar. Şeful lui putea fi enervant adesea, dar Aden fu iritat şi de faptul că el *chiar* voia s-o ia în braţe pe Lady Vivien. Din fericire, maică-sa îl împiedică să facă un gest atât de idiot, murmurând ceva care aduse un zâmbet pe chipul înlăcrimat al fetei. O instală pe Lady Vivien pe o mică sofa aflată în faţa căminului, înainte de a catadicsi, în cele din urmă, să-l bage în seamă.

Aden se oţeli împotriva valului de sentimente care îl cuprindea ori de câte ori se întâlnea cu mama lui. Ca de obicei, admiraţia reticentă se lupta cu amărăciunea. Mama lui avea doar 1,50 metri şi era slabă ca un ţâr, însă avea o voinţă formidabilă în micul trup. Foarte puţini erau în stare să se opună acestei voinţe atunci când ea decidea să şi-o manifeste, iar Aden era convins că ar fi putut să se folosească de ea pentru a-l proteja de resentimentele tatălui său vitreg, de ura pe care o revărsase asupra copilului care reprezenta dovada vie că soţia lui îl trădase, şi încă nici mai mult, nici mai puţin decât cu un prinţ. Doar o singură dată intervenise mama lui, când Lord Thornbury ridicase mâna la el, lovindu-l pe Aden peste faţă, pe vremea când avea 13 ani. Atunci, se băgase între ei şi îi spusese soţului ei, cu o voce joasă şi letal de ameninţătoare, să nu-l mai atingă niciodată pe fiul ei.

Thornbury se întorsese spre ea cu un mârâit, însă mama lui se mulţumise să pună o mână pe pieptul soţului ei şi să-l privească fix. Spre veşnica stupoare a lui Aden, bătrânul ticălos dăduse înapoi. Ulterior, mama lui Aden nu mai menţionase niciodată acest incident, iar tatăl lui vitreg, cu toate că nu contenise cu mustrările, nu-l mai lovise vreodată.

— Bună dimineaţa, Aden, spuse mama lui. De ce stai

retras lângă uşă? Nu poţi să-i dai bineţe mamei tale aşa cum se cuvine?

Încheie cu cel mai fermecător zâmbet al ei, dorindu-şi clar să anuleze înţepătura cuvintelor.

Păcat că nu reuşi.

Fără a se osteni să-şi reprime un oftat, el străbătu obosit biblioteca, pentru a o saluta pe singura persoană care încă mai avea capacitatea de a-l face să se simtă ca un şcolar ciudat. De asemenea, nu se putu împiedica să nu-i arunce o privire lui Lady Vivien, ai cărei ochi somnoroşi se lărgiseră surprinşi. Se holbă la el câteva secunde lungi, apoi buzele ei se strânseră într-o linie subţire, oglindindu-i iritarea.

— Sunteţi fiul lui Lady Thornbury? întrebă ea.

Mama lui se uită mirată la ea.

— Aden nu ţi-a spus?

— Nu. Se pare că n-a considerat că ar fi un detaliu important.

Lady Vivien se uită urât la el. „Minunat.” Exact ce-i trebuia după o noapte lungă şi solicitantă.

Maică-sa îl privi, iar el ridică din umeri, aşteptându-se ca ea să facă una dintre tipicele remarci sarcastice. N-o făcu. De fapt, păru îndurerată, de parcă ar fi fost insultată.

— N-a fost intenţionat, mamă, spuse el. Nu era întru totul adevărat, însă el n-avea de gând să recunoască. Am *fost* foarte ocupaţi să scăpăm de nişte bandiţi înarmaţi primejdioşi.

Durerea dispăru din privirea ei, iar una dintre sprâncene se ridică într-o expresie sardonică. Nimeni nu reuşea să facă asta mai bine decât ea, iar el nu se putu abţine să nu-i rânjească timid. Ea făcu o grimasă.

— Foarte bine, dar presupun totuşi că-i poţi da mamei tale un sărut. Au trecut secole de când nu te-am mai văzut.

În vreme ce el se aplecă s-o sărute, familiarul miros al apei de trandafiri îi gâdilă nările. O emoţie nedefinită îi făcu

pieptul să se strângă, ca de fiecare dată când ea era afectuoasă cu el. Dacă ar fi fost silit s-o identifice, ar fi numit-o... regret. După ce Aden îşi îndreptă trupul, ea îl măsură din cap până în picioare.

— Să înţeleg că n-ai păţit nimic?

— Sunt în regulă. Doar că mă simt obosit.

Dominic se îndreptă spre şnurul clopoţelului.

— O să sun să ni se aducă nişte ceai.

Aden îi aruncă o privire surprinsă.

— N-ar trebui s-o ducem pe Lady Vivien acasă cât mai degrabă posibil? N-o să mai treacă mult până va începe activitatea pe străzi.

Lumina cenuşie a zorilor se insinua deja printre obloanele care acopereau ferestrele înalte.

— Oricum ar fi, îmi doresc foarte tare o cană cu ceai, se răsti obiectul disputei. Sunt sigură că 15 minute în plus sau în minus nu contează. Şi sunt moartă de sete.

„Mai degrabă, eşti morocănoasă”, se gândi Aden studiindu-i fruntea încruntată. Îi zâmbi, însă asta făcu ca buzele ei frumoase să capete o arcuire iritată. El cedă şi se uită la Dominic.

— Atunci, care este planul? O ducem acasă în plină zi şi pretindem că nu s-a întâmplat nimic? Nu cred că ar funcţiona.

— Nu te agita, Aden, spuse mama lui. Fireşte că Vivien poate să bea o cană cu ceai şi să se spele, să-şi schimbe hainele.

— Ei bine, m-ai pus la locul meu, replică el.

Ochii mamei sale se îngustară privindu-l, ca şi cum ar fi fost pe cale să-l pună pe genunchi şi să-i dea vreo două la fund. Aden se frecă între sprâncene, întrebându-se dacă ziua aceea putea deveni şi mai bizară.

Din fericire, se auzi o bătaie în uşă, iar Smithwell, majordomul lui Dominic, intră în cameră. Îl salută pe Aden cu o plecăciune respectuoasă, după care se apropie de cele

două femei.

— Lady Thornbury, camerista dumneavoastră a sosit cu lucrurile lui Lady Vivien. Aşteaptă s-o ajute pe doamna, la etaj, în dormitorul oaspeţilor.

— De ce nu camerista mea? întrebă Lady Vivien părând surprinsă. Şi de ce nu e mama aici?

— Am trimis-o acasă, aseară, răspunse Dominic îndreptându-se spre biroul lui. Nu avea niciun rost să rămână toată noaptea, de veghe.

Lady Vivien strânse din buze ca şi cum făcea un efort să-şi păstreze cumpătul.

— Şi totuşi, Lady Thornbury a preferat să stea, spuse ea în cele din urmă.

Stomacul lui Aden se strânse de milă la auzul durerii tăcute din vocea ei. În mod evident, nu era singurul care avea probleme cu familia. Mama lui interveni repede:

— Draga ta mamă era isterică, Vivien. Şi eu, şi Sir Dominic ne-am gândit că e mai bine să se ducă acasă şi să se odihnească. N-a ieşit din dormitorul ei, iar noi am lansat zvonul că este răcită. Din moment ce nu putea să-şi ascundă durerea, aşa a fost cel mai bine.

— Da, îmi imaginez, replică Lady Vivien pe un ton lipsit de inflexiuni.

Felul în care viaţa se scursese din ea îl făcu pe Aden să vrea să spargă ceva.

— Vino, draga mea, rosti mama lui ajutând-o să se ridice. Fata te va ajuta să te schimbi, iar Smithwell îţi va aduce o cană cu ceai bun. După ce vei termina, te vom duce acasă.

Lady Vivien dădu din cap şi îi îngădui mamei lui Aden s-o conducă spre uşă. Când trecu pe lângă Aden, îşi ridică ochii spre el, privirea fiindu-i umbrită de o tristeţe obosită.

— Veţi mai fi aici când mă voi întoarce? întrebă ea cu un mic tremur în glas.

Incapabil să reziste impulsului, el atinse obrazul

moale ca blăniţa unui pisoiaş, uitând pe moment de ceilalţi aflaţi în cameră. Nu mai există decât Vivien şi ce dorea ea de la el.

— Da, voi fi aici. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Vă promit că totul va fi bine.

Ea îi adresă un zâmbet tremurat, apoi îi îngădui lui Smithwell s-o conducă afară din încăpere.

După ce uşa se închise în urma ei, se lăsă o tăcere grea. Fără nicio tragere de inimă, Aden se întoarse spre Dominic şi mama lui. După cum ar fi putut ghici, amândoi se uitau la el cu o curiozitate avidă. Îşi desfăcu braţele.

— Ce-i?

Dominic păru să zâmbească superior, iar maică-sa… îşi puse mâinile în şolduri şi începu să bată dintr-un picior elegant încălţat.

— Ei bine, fiule, începu ea. Având în vedere că habar n-avem cine a răpit-o pe Vivien, poate că ne vei spune cum, mai exact, intenţionezi să-ţi ţii promisiunea.

Capitolul 8

Aden se gândi nemulţumit la întrebarea mamei lui. De ce făcuse acea afurisită de promisiune? Responsabilitatea lui faţă de siguranţa lui Vivien se sfârşise de îndată ce trecuse pragul casei lui Dominic, iar orice implicare ulterioară era o idee foarte proastă, învăţase pe calea cea grea cum complicau lucrurile femeile şi sentimentele lor, şi la fel o făcuse şi John Williamson, prietenul lui. Şi John fusese responsabilitatea lui Aden, însă dăduse greş cu el, pentru că nu văzuse semnele care duseseră la un dezastru fatal.

— Aden? rosti maică-sa pe un ton întrebător.

— A fost o figură de stil, mamă. Sunt sigur că Dominic

se va ocupa aşa cum trebuie de această situaţie. Cu siguranţă, nu e nevoie de mine.

Strâmbă din nas, semn sigur că era nemulţumită. Aden îşi îndreptă atenţia spre superiorul lui, ştiind că Dominic avea să-l susţină. Din păcate, Dominic rămase tăcut, mângâindu-şi bărbia şi privindu-l cu un aer gânditor. „La naiba!” Nu părea deloc în regulă.

— Acum, că ne-am întors la Londra, nu ai nevoie de mine să am grijă de fată, nu-i aşa? se răsti Aden.

Singurul răspuns al lui Dominic fu un zâmbet vag, enervant. Trecându-şi mâinile prin părul deja ciufulit, Aden se îndreptă spre cămin. Îşi puse o mână pe poliţa din marmură, iar pe cealaltă şi-o sprijini în şold şi privi flăcările în vreme ce se lupta să-şi ţină frustrarea sub control. După un minut de tăcere, se răsuci.

Dominic şi mama lui aşteptau răbdători, însă genul lor de răbdare semăna cu a unei haite de lupi care aştepta să se repeadă spre prada sa.

— Dominic, abia m-am întors din acea misiune infernală din Franţa, spuse el. Cred că merit să mă odihnesc.

Mama lui păru surprinsă, iar el ştiu că nu era din cauza faptului că se referise la o misiune. Ea îşi petrecuse o mare parte a vieţii în preajma celor mai înalte puteri din stat, aşa că nu existau multe lucruri pe care să nu le cunoască despre treburile Coroanei. Ştiuse de ani întregi că el era spion, la fel cum ştiuse şi tatăl lui vitreg, însă Aden nu avusese niciodată impresia că maică-sa dezaproba meseria lui.

Nu, era surprinsă de faptul că Aden chiar se *referise* la meseria lui. Era ceva ce nu făcea niciodată.

— Ai fost rănit în misiune, fiule? întrebă ea cu voce crispată.

— N-am fost, răspunse el sec, căci nu avea niciun chef să dea explicaţii.

Mama lui îi acceptă vorbele fără niciun comentariu, părând uşurată.

În câteva cuvinte, Dominic îi invită să ia loc. Mama lui se aşeză pe unul dintre fotoliile din piele aflate în faţa biroului, în vreme ce Aden decise că preferă să rămână în picioare – mai mult din spirit de contradicţie decât din alt motiv.

— Meriţi să te odihneşti, spuse Dominic. Dar nu sunt sigur că este cel mai înţelept lucru de făcut. Dacă nu rămâi ocupat, te vei deprima gândindu-te întruna la cele petrecute în Franţa.

Aden rosti dispreţuitor:

— Asta-i ridicol. Eu nu mă deprim niciodată.

Maică-sa ţâţâi.

— Nu-i adevărat, dragă. Când erai copil, ai fost destul de melancolic. Nu mi-ar face deloc plăcere să te văd reluându-ţi vechile obiceiuri.

Dominic dădu cu înţelepciune din cap, iar Aden nu putu decât să se uite neîncrezător la ei. Probabil că era singurul spion din istorie silit să aibă parte de o predică din partea mamei sale în vreme ce-i raporta superiorului său.

— Vă pot asigura, mârâi el, că n-o să stau acasă, ca să mă deprim.

Doar că aveau dreptate. Chiar plănuise să se încuie în apartamentul lui şi să bea până nu-l mai interesa, vreme de cel puţin o săptămână. Până cu doar o clipă în urmă, gândurile negre fuseseră o parte majoră a planului său.

Dominic dădu nepăsător din mână.

— Ceea ce contează cel mai mult este siguranţa lui Lady Vivien. M-am gândit mult cum să procedăm în această situaţie şi am decis că avem nevoie de tine. Datorită situaţiei tale, te vei putea mişca liber în înalta societate, supraveghind-o. Nimănui nu-i va trece prin cap să pună sub semnul întrebării rostul prezenţei tale, ceea ce ar trebui să-ţi uşureze strângerea de informaţii despre cei aflaţi în

preajma ei.

El aproape că scoase un geamăt. Înalta societate. Cel mai cumplit coşmar al lui. Lady Thornbury se îndreptă de spate.

— Te pot ajuta, Aden. Îi ştiu pe toţi prietenii şi pe toţi cunoscuţii lui Vivien, şi pe membrii familiei sale, desigur.

De data asta, nu izbuti să-şi ţină gura.

— Probabil că este o afurisită de glumă, mamă.

Sprâncenele ei se arcuiră a dojană.

— Aden, controlează-ţi limbajul.

El se uită urât la Dominic, hotărât să refuze. Nu avea de gând să se lase silit să dădăcească o domnişoară răsfăţată din lumea bună – indiferent cât de seducătoare era acea domnişoară – şi categoric nu va lucra la un caz împreună cu mama sa. Era cea mai nebunească idee pe care o auzise în toată viaţa lui.

Însă cuvintele i se opriră pe limbă când văzu chipul şefului său. Trăsăturile aspre ale chipului slab păreau sculptate în granit, severitatea lor fiind mai mult decât potrivită cu răceala din ochii verzi şi duri precum cremenea. Dominic le îngăduia agenţilor săi o mare libertate de a spune ce gândesc, dar mereu se ajungea la un punct unde discuţiile se încheiau. De obicei, când arăta în felul acesta.

Oftând, Aden se trânti în celălalt fotoliu de piele din faţa biroului masiv. Îşi simţea picioarele de plumb şi nu-şi dorea nimic mai mult decât să se prăbuşească în pat şi să doarmă o lună. Nu voia să-şi asume responsabilitatea de a se ocupa de siguranţa lui Vivien. De fapt, nu mai voia să se ocupe de nimeni. Nu după treaba de mântuială făcută în Franţa.

— Au trecut secole de când n-am mai fost la Londra, spuse el, pentru că încă nu era gata să cedeze. Nu mai am absolut nicio legătură cu prostia asta.

— Lady Thornbury te va ajuta, spuse Dominic cu un rânjet diabolic.

— Da, fiindcă perioada mea de doliu s-a terminat deja, adăugă mama lui. Este cât se poate de firesc să ies din nou în lume, şi nimeni nu se va mira dacă mă însoţeşti. Îi adresă cel mai victorios zâmbet al ei. Va fi minunat pentru amândoi să ne petrecem timpul împreună.

Aden îşi dorea să se împuşte. Maică-sa îl evitase ani întregi, iar *acum* voia să-şi petreacă timpul cu el?

— Nu mai e nimeni altcineva? întrebă el cu o voce resemnată.

Dominic clătină din cap.

— Toţi ceilalţi oameni ai mei sunt pe teren. Fireşte, voi continua să investighez răpirea, şi am o serie de cunoştinţe care vor fi utile în această privinţă. În ochii lui se oglindi o furie rece. Voi face tot posibilul să pun mâna pe ticălosul care se află în spatele acestui act revoltător. Lady Vivien nu se va mai afla niciodată în primejdie.

Aden abia reuşi să-şi ascundă surpriza de pe chip. Superiorul lui rareori manifesta astfel de emoţii, şi la fel de rar se implica direct într-un caz – mai ales în cazuri de această natură. În mod clar, ceva din situaţia lui Vivien îl afectase pe Dominic în mod foarte personal.

Apoi, Dominic păru să se adune.

— Dar am nevoie de cineva din interior. Un om care să se poată mişca peste tot prin lumea bună, şi care să rămână în preajma lui Lady Vivien.

Se opri şi schimbă o privire cu mama lui Aden. Acesta oftă.

— Şi acum, ce facem?

Mama lui îi zâmbi împăciuitor.

— Vivien se pare că are încredere în tine, iar acest lucru este neobişnuit pentru ea. De la moartea dragului ei tată, cu câţiva ani în urmă, este mai degrabă rezervată când vine vorba de bărbaţi. Ştiu că are reputaţia de a fi tentată să flirteze, dar este total nemeritată.

„Hristoase!” Acesta era ultimul lucru pe care Aden

dorea să-l audă. El *nu* voia vreo legătură sentimentală cu Vivien, şi *nu* voia ca ea să înceapă, în mod nepotrivit, să-l venereze ca pe un erou.

— Ar avea încredere în oricare bărbat ar fi salvat-o, replică el cu răceală în glas.

— Poate, rosti Dominic. Dar chiar vrei să încredinţezi oricui siguranţa ei? Oricine a făcut asta va încerca din nou, şi cu toţii o ştim.

Aden îşi încleştă pumnul şi se încruntă la şeful lui. Cei doi îl încolţiseră fără putinţă de scăpare, iar acum, şedeau ca doi sfincşi afurisiţi, aşteptând răspunsul lui.

Dar luase deja o decizie. Tot ce trebuise să facă fusese să se gândească la cum fusese Vivien atunci când o găsise – drogată, îngrozită şi dureros de vulnerabilă. Ideea ca acest lucru să se întâmple din nou era inacceptabilă.

Desigur, trebuia să găsească o cale de a menţine o distanţă rezonabilă faţă de fată, din moment ce dovedise deja o stranie abilitate de a-l tulbura. Astfel stând lucrurile, avea să facă tot posibilul pentru a o proteja, însă de la o distanţă sigură din punct de vedere sentimental.

Dar să o lase în calea primejdiei când ar fi putut împiedica acest lucru? „Pe toţi dracii, nu!”

Se uită la ceasul de pe poliţa căminului.

— Nu mai avem mult timp până la întoarcerea lui Lady Vivien, spuse el adresându-i-se lui Dominic. Mă îndoiesc că ai stat degeaba în aceste ultime 24 de ore, aşa că zi-mi tot ce trebuie să ştiu şi pe cine e posibil să trebuiască să omor pentru a o proteja.

Capitolul 9

Vivien îşi încleştă mâna pe balustrada din stejar lustruit, coborând cu grijă scările. În sfârşit, se simţea din

nou om, numeroasele locuri dureroase de pe trupul ei fiind alinate de luxul absolut a unei băi fierbinţi, cu parfum de apă de trandafiri. În realitate, baia îndelungată însemnase pentru ea mai mult decât îndepărtarea murdăriei după cumplita sa aventură. O ajutase să îndepărteze şi amintirile îngrozitoare ale mâinilor mizerabile pipăindu-i trupul şi a terorii simţite atunci când se gândea la ce putea fi mai rău.

Când ajunse la baza scărilor, îşi înăbuşi un căscat. Aproape ameţită de epuizare, fu mai mult decât tentată să se scufunde în fotoliul cu aspect confortabil de lângă uşa biroului şi să închidă ochii pentru a adormi. Ceea ce nu voia să facă era să vorbească despre ce i se întâmplase sau cu ce s-ar putea confrunta în zilele următoare – mai ales cu Sir Dominic. Acesta avea talentul de a citi gândurile cele mai ascunse ale unui om.

Nu că St. George n-ar fi fost la fel de înspăimântător. Vivien se temea să nu-şi fi dat seama că ea îi ascundea ceva, aşa că era cu atât mai bine cu cât scăpa mai curând de întrebările lor bine intenţionate, dar deranjante.

Smithwell îi zâmbi şi deschise uşa biroului. Afişă o expresie neutră, ştiind că acum trebuia să înfrunte cu calm problemele, fără să-i tremure mâinile. Faptul că era necesar să-i mintă pe cei care se îngrijiseră de siguranţa ei îi dădea mustrări de conştiinţă, dar nu avea de ales.

Însă, o clipă mai târziu, se opri în pragul uşii, surprinsă să-i găsească pe Sir Dominic, pe Lady Thornbury şi pe St. George stând tolăniţi şi bând cafea de parcă nu aveau nimic mai presant de făcut decât să stea la taifas.

De fapt, numai St. George putea fi acuzat că stătea tolănit. Se relaxase elegant într-unul dintre uriaşele fotolii de piele, cu picioarele lungi şi musculoase întinse în faţa lui şi ţinând neglijent o ceaşcă de cafea într-o mână. Dar, când ea rămase în pragul uşii, privirea lui întunecată se aţinti asupra ei. Stomacul i se strânse şi avu ciudata impresie că el devenise instantaneu foarte atent, deşi nici măcar un

singur muşchi nu i se clintise pe chip.

Vivien îi adresă o tentativă de zâmbet, decizându-se să-şi ignore – deocamdată – iritarea pricinuită de faptul că el îi ascunsese relaţia pe care o avea cu Lady Thornbury.

Salvatorul ei se ridică în picioare cu o graţie fluidă. Întinse mâna şi puse ceaşca pe marginea biroului lui Sir Dominic, fără să-şi ia privirea de la chipul ei. O uimea faptul că un bărbat atât de mare se putea mişca vădind o asemenea precizie şi eleganţă tăcută. Acea graţie combinată cu trăsăturile lui frumoase şi cu masculinitatea lui dură o făceau să roşească de parcă era o fetişcană lipsită de experienţă. Pentru că nu mai exista presiunea primejdiei imediate care s-o distragă, îşi simţi limba legată în faţa lui.

„Nu fi netoată, Vivien.” Fusese curtată de bărbaţi atât de frumoşi, încât erau mai atrăgători decât ea, însă niciodată nu o făcuseră să se simtă stânjenită. Probabil că doar oboseala şi agitaţia o făceau să se poarte atât de prosteşte acum. Şi, în ciuda felului în care se agăţase de el mai devreme, Vivien nu avea nicio intenţie să facă o pasiune de şcolăriţă pentru St. George. În ciuda faptului că făcea parte dintr-o familie de vază, nu era un burlac leneş şi frivol. La masa de joc, i se formaseră nişte instincte ascuţite, iar acele instincte ţipau că el este primejdios. De exemplu, îi venea foarte greu să-l mintă. Un alt exemplu era că simţea că îi va frânge inima dacă era suficient de fraieră să aibă sentimente pentru el.

— Lady Vivien. Cu un zâmbet cald, Sir Dominic se ridică din spatele biroului şi se apropie s-o întâmpine. Arăţi ceva mai bine, rosti el în timp ce o trase spre fotoliul de pe care St. George tocmai se ridicase. Vino să bei o ceaşcă de cafea.

St. George se dădu îndărăt când ea trecu pe lângă el, însă umărul ei îi atinse pieptul. Scurtul lor contact îi făcu trupul să se cutremure cu o forţă surprinzătoare. Se sili să

nu se uite la el pentru a-i vedea reacţia la acea simplă atingere.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să beau o ceaşcă de cafea, replică ea simulând o vioiciune pe care nu o simţea. Dar nu e vremea să mă întorc la Blake House?

Aruncă o privire nervoasă spre fereastră. Aproape că se luminase de-a binelea, iar vânzătorii ambulanţi şi toţi ceilalţi care se trezeau în zori probabil că erau deja pe străzi.

— Nu e nicio grabă, răspunse Sir Dominic. O să luăm micul dejun în doar câteva minute. Aveţi nevoie să mâncaţi aşa cum trebuie, altminteri vă veţi îmbolnăvi. Nu trebuie să îngăduim asta tocmai acum, când v-am adus teafără înapoi.

— Dar am lipsit două zile! îi aruncă o privire îngrijorată lui St. George. Trebuie să ajung acasă, înainte să mă vadă cineva, nu-i aşa? Asta aţi spus mai devreme.

St. George se apropie şi o apăsă cu blândeţe pe umăr, aparent dorind s-o liniştească.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Vivien. Sir Dominic s-a ocupat de toate.

Ea clipi auzindu-l adresându-i-se pe numele de botez, însă ceilalţi părură să ignore această scăpare. În acest caz, bănuia că era mai bine să facă şi ea acelaşi lucru.

— Nu înţeleg, îi spuse ea lui Sir Dominic. Nu riscăm să fiu compromisă de un comportament atât de nesăbuit?

Vivien nu dăduse niciodată mare atenţie bârfelor despre ea, dar nici nu dorea să fie compromisă.

— St. George a avut dreptate, replică Sir Dominic cu un zâmbet. Avem deja un plan pentru a explica dispariţia ta.

Vivien clătină din cap, incapabilă să scape de nodul din stomac – cel care îi spunea că nu avea să fie sigură până nu ajungea acasă. Pe deasupra, simţea nevoia să stea de vorbă cu Kit, şi asta foarte curând. Suspiciunile ei legate

de implicarea fratelui ei mai mic deveniseră o certitudine oribilă, iar ea abia se putea abţine să nu ţipe de nerăbdare.

Sir Dominic îşi înclină capul, studiind-o.

— Ai încredere în mine, nu-i aşa?

Un sentiment de vinovăţie îi străpunse inima. Sigur că avea încredere în el. Fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai tatălui ei, iar după moartea acestuia, Sir Dominic intervenise adesea pentru a-i ajuta pe mama ei şi pe Cyrus în orice mod putuse.

Nu că şi-ar fi exprimat vreodată cu adevărat recunoştinţa faţă de el, însă neglijenţa lor nu-l împiedica niciodată pe Sir Dominic să-i trateze pe Vivien şi pe Kit cu mare bunătate. Nu o surprinsese să afle că el organizase salvarea ei, mai ales având în vedere legăturile lui politice şi resursele pe care le avea la dispoziţie în Ministerul de Interne. Şi presupunea că fusese foarte logic ca mama ei să apeleze la el şi nu la Cyrus, care nicicând nu fusese bun de ceva în caz de criză, dar…

Luând în tăcere ceaşca de cafea, în vreme ce întrebările îi veniră în minte, se încruntă la Sir Dominic. De ce fusese adusă aici, şi nu la Blake House? Şi de ce Cyrus părea că nu se implicase în asta? Ca frate mai mare şi cap al familiei, ar fi trebuit să conducă operaţiunea de salvare. Deocamdată, nimeni nici măcar nu-i pomenise numele.

— Draga mea, ce s-a-ntâmplat?

Vocea lui Lady Thornbury o trezi din meditaţie. Vivien se uită la prietena ei, remarcând vag că Lady Thornbury şi fiul ei aveau aceeaşi privire întunecată şi misterioasă, care părea să conţină miriade de secrete. O cunoştea aproape dintotdeauna pe bătrâna doamnă, dar niciodată nu-l întâlnise pe fiul ei cel mic şi rareori o auzise pe Lady Thornbury pomenindu-i numele. Nu era de mirare că Vivien nu făcuse nicio legătură.

— De ce Cyrus nu se află aici? întrebă ea direct. Nu a jucat niciun rol în salvarea mea?

St. George deveni rigid ca un vătrai, iar o privire prudentă fu schimbată între Sir Dominic şi Lady Thornbury.

Şi atunci, ea îşi dădu seama. Gemând, se trânti pe spate în fotoliu. Cafeaua se vărsă peste buza ceştii, în farfurioară, ameninţând să curgă pe covor. Cu agerime, St. George i-o luă din mână şi o puse pe birou.

— Cyrus a refuzat să plătească răscumpărarea, nu-i aşa? rosti ea, abia reuşind să pronunţe cuvintele. De aceea a trebuit să mă salvaţi dumneavoastră.

Ceva licări în privirea lui St. George – milă, se gândi ea. Dar, o clipă mai târziu, strălucirea dispăru, fiind înlocuită de obişnuita lui expresie impasibilă.

„Cyrus a refuzat să-mi vină în ajutor. Ti… ticălosul.” Ar fi trebuit să ştie. El n-a ridicat niciodată un deget ca să ajute pe cineva. Nu dacă asta implica să cheltuiască bani.

— Nu s-a cerut nicio răscumpărare, şi nici n-am primit vreo veste de la răpitori, răspunse Sir Dominic.

Vivien îşi îngustă ochii, fără să-l creadă.

— Atunci, de ce Cyrus nu se află aici? îşi dă seama că am fost răpită, nu-i aşa?

— Desigur. Ştie ce ştim şi noi, rosti Sir Dominic. Pur şi simplu, eu şi Lady Thornbury ne am gândit că e mai bine să rămână acasă, cu mama voastră.

— Dumnezeule, da! exclamă Lady Thornbury. Sărmana ta mamă era aşa o epavă, încât am considerat că-i mai bine ca Lord Blake să-i fie alături, pentru a o linişti.

Vivien nu se putu abţine să nu pufnească, dispreţuitoare.

— Îmi imaginez.

Cyrus nu avea deloc răbdare cu frecventele crize de isterie ale mamei lor, aşa încât credea că nici chiar răpirea surorii sale nu ar fi contat.

O bătaie în uşă îi întrerupse, iar Smithwell îşi vârî capul înăuntru pentru a-i informa că micul dejun era servit. Vivien se încruntă. Nu avea nicio dorinţă să mănânce. Tot

ce voia era să se ducă acasă şi să discute cu Kit. Şi cu Cyrus. Avea să afle dacă fraţii ei erau implicaţi în răpire, indiferent dacă trebuia să-i omoare pentru a le smulge această informaţie.

St. George o luă cu blândeţe de mână şi o ridică în picioare. O apucă ameţeala când se ridică, fiind silită să se agaţe de braţul lui. El o susţinu, iar ea avu nevoie de toată voinţa pentru a nu se cufunda în căldura braţelor lui, dorindu-şi încă o dată protecţia sa. Se cutremură înfrigurată şi epuizată, şi copleşită de inutilitatea încercării de a pricepe ce se petrecea.

— Haide, Vivien. Trebuie să mănânci ceva, spuse St. George cu voce persuasivă.

Tonul profund al glasului său îi mângâie nervii, liniştind-o. Avu impresia că ar face orice i s-ar cere cu acea voce.

— Încetează să-ţi mai faci griji şi ai încredere în noi, rosti el şi o împinse uşor spre uşă.

Ea îşi ridică privirea spre el şi îi observă maxilarul încleştat, pe care răsărise barba.

— Am încredere, dar nu înţeleg ce se petrece. Nu înţeleg nimic din toate asta, spuse ea.

Ei bine, credea că înţelege ceva, dar asta nu îmbunătăţea cu nimic lucrurile. Mai ales că nu putea să spună nimănui. Şi, în situaţia asta, tânjea să-i dezvăluie totul lui St. George. Suspiciunile ei, temerile ei, ba chiar şi furia ei. Iar acest lucru îi spuse din nou cât de primejdios era el pentru ea.

— Ştiu că e frustrant, rosti el conducând-o pe coridorul care ducea spre sufragerie. Mănâncă totuşi ceva, iar apoi, putem discuta aranjamentele pentru a te întoarce acasă. Totul va fi bine, promit!

Ea îşi înăbuşi un suspin. Era departe de a fi bine, iar ei, toţi, ştiau asta.

*

În cele din urmă, întoarcerea ei la Blake House se realiză uşor. De fapt, „ridicol de uşor” poate că era cea mai bună descriere. Lady Thornbury deja spusese că Vivien venise să stea câteva zile cu ea pentru a pregăti o vizită la ţară. Dar, înainte de a pleca la Thornbury Hali, în Essex, Vivien răcise îngrozitor şi fusese silită să zacă la pat, fiind îngrijită de Lady Thornbury şi de camerista acesteia. Fiindcă servitorii lui Lady Thornbury erau bine plătiţi şi devotaţi familiei, era prea puţin probabil ca minciuna să fie descoperită.

— Fraţii tăi, slavă Domnului, au avut amândoi bunul-simţ de a păstra tăcerea, adăugase Lady Thornbury. Aşa încât, cu puţin noroc, ar trebui să scăpăm basma curată. Desigur, şi mama ta s-a retras în dormitorul ei, pretextând că e bolnavă.

Ideea era, după cum explicase Sir Dominic, să facă totul pe faţă.

— Nimeni nu-şi va pune întrebări dacă Lady Thornbury te va duce acasă de îndată ce te-ai înzdrăvenit suficient pentru a putea pleca de la ea. Desigur, deoarece încă nu te simţi complet bine, va trebui să stai în pat câteva zile pentru a susţine povestea.

Iar pentru a fi şi mai convingătoare, Lady Thornbury avea să plece imediat în Essex, vreme de câteva zile, însoţită de fiul ei cel mic, Aden. În aceste condiţii, era perfect rezonabil s-o aducă pe bolnava Vivien acasă la fratele ei.

Era aproape ora 9 când trăsura familiei Thornbury opri la Blake House, în Grosvenor Square. Lady Thornbury o îmbrăţişă pe Vivien.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, o dojeni în termeni afectuoşi venerabila doamnă. Sir Dominic va afla ce se petrece, iar Aden te va supraveghea.

Vivien simţi cum i se strânge stomacul, însă se sili să-i zâmbească slab în timp ce se retrase. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca oricare dintre bărbaţi să se amestece în treburile ei.

— Vă promit că n-o să-mi fac griji, răspunse ea. Sinceră să flu, singurul lucru pe care vreau să-l fac în clipa asta este să dorm. O săptămână, sper.

— Da, rămâi în dormitor cât de mult doreşti. Nu uita că *ai o* răceală cumplită.

Ochii lui Lady Thornbury clipiră spre ea. Vivien era sigură că arăta conform rolului. Cu chipul ei palid şi ochii injectaţi, cu certitudine părea bolnavă.

— Mulţumesc pentru tot, şopti ea îmbrăţişând-o repede pe prietena ei.

Faptul că Lady Thornbury se aflase alături de ea o mişcase mai mult decât putea spune. Era prea mult să se aştepte ca propria mamă să se poarte ca, ei bine, ca o mamă. Vivien îşi iubea unicul părinte care-i mai rămăsese, dar îşi dăduse seama cu mult timp în urmă că rolul ei în familie era să aibă grijă de mama sa, nu invers.

Îşi puse mâna în palma înmănuşată a lui St. George, degetele ei dispărând în strângerea lui. O sprijini să coboare pe caldarâm, ajutând-o să-şi păstreze echilibrul şi purtându-se cu ea de parcă ar fi fost la fel de fragilă precum cristalul veneţian.

— Mulţumesc, dar n-am nicio intenţie să cad în nas, rosti ea cu voce crispată în vreme ce el o ajuta să urce scările largi de marmură care duceau spre intrarea în casă. Am 24, nu 94 de ani.

El îi adresă un zâmbet cu adevărat fermecător, care îi tăie respiraţia.

— Nu sunt foarte sigur de asta, răspunse el pe un ton grav, cu toate că ochii lui străluceau de amuzament. Este de mirare că te mai poţi ţine pe picioare. Poate că ar trebui să te duc în braţe până în casă. Îşi petrecu o mână pe după

talia ei, de parcă se pregătea să facă asta. N-ar fi prima dată când o fac, încheie el cu o voce joasă, tachinând-o.

Vivien se încruntă mai mult din pricina fiorului care îi străbătu trupul, decât a glumei lui blânde. Pur şi simplu, nu-i putea îngădui s-o afecteze în modul acesta.

Tocmai se pregătea să-l certe când uşa se deschise brusc. Darnell, majordomul lor, apăru în prag, cu o strălucire suspectă în ochi.

— Milady! exclamă el. Slavă Domnului că aţi ajuns acasă.

St. George îi aruncă o privire în semn de avertisment, în vreme ce Vivien oftă în sinea ei. În mod clar, sărmanul Darnell ştia de răpirea ei. Nu putea decât să spere că povestea nu se va răspândi dincolo de majordom şi de doamna Hammond, menajera, căci ei fuseseră siliţi să aibă de-a face cu istericalele mamei sale.

— Mulţumesc, Darnell, spuse ea. *Răceala* mea nu mai e atât de rea, cu toate că încă nu mă simt bine.

— Într-adevăr, doamnă, replică el străduindu-se să-şi recapete aplombul. Se dădu la o parte, îngăduindu-i lui St. George s-o sprijine să treacă pragul.

— Fraţii dumneavoastră vă aşteaptă în bibliotecă, adăugă el. Împreună cu…

Uşile bibliotecii se deschiseră cu zgomot, iar Kit se repezi afară.

— Este Vivi? A ajuns acasă?

Fratele ei mic, care era cu peste 15 centimetri mai înalt decât ea, străbătu în grabă holul întunecos de la intrare şi o cuprinse într-o îmbrăţişare sălbatică. Rămasă fără suflare, ea scânci, dar îl îmbrăţişă la rându-i. Nu era bun de nimic, fără îndoială, însă Kit era fratele ei, iar ea îl iubea chiar dacă el nu făcea decât să dea dintr-o belea în alta.

El se trase îndărăt şi se uită la ea, cu ochii lui albaştri plini de emoţie. Ea văzu uşurare în ei, dar şi un puternic

sentiment de vinovăţie, iar inima i se strânse. La 22 de ani, Kit era cu doar doi ani mai mic decât ea, dar, de la moartea tatălui lor, Vivien avusese grijă de el ca o cloşcă. Îl iubea mai mult decât orice altceva pe lume şi se temea cu disperare că el nu se va maturiza niciodată suficient pentru a renunţa la comportamentul nesăbuit.

— Îmi pare rău, Vivi, şopti el cu vocea sugrumată. Habar n-am avut…

— Taci, Kit, îl întrerupse ea aruncându-i o privire nervoasă lui St. George, care îi studia pe amândoi.

„La naiba!” *Trebuia* să scape de el înainte de a începe să-i pună întrebări lui Kit. Se sili să-i zâmbească fratelui ei, sperând că în ochii ei se citea avertizarea.

— Dragul meu, mă simt mult mai bine. Chiar nu e nevoie de o asemenea agitaţie.

Nesăbuinţa era numele mijlociu al lui Kit, dar, slavă Domnului, mintea îi era la fel de ascuţită ca un brici.

— Mă bucur să aflu, surioară. Cu toate astea, trebuie să spun că arăţi cam ciudat. Nasul ăla al tău e la fel de roşu ca al unui marinar aflat în permisie pe ţărm.

Ea îi dădu în glumă o palmă peste braţ, iar apoi, se răsuci pentru a i-l prezenta lui St. George, care stătea cu braţele încrucişate şi cu sprâncenele ridicate. Era clar că nu se lăsase păcălit.

Vivien îşi reprimă impulsul de a se uita urât la el. În loc de asta, îl trase pe Kit în faţă.

— Kit, aş vrea să ţi-l prezint pe căpitanul St. George, fiul lui Lady Thornbury. St. George, fratele meu, onorabilul Christopher Shaw.

După ce schimbară plecăciuni formale, Kit apucă mâna celuilalt bărbat şi aproape că i-o frânse.

— Dragul meu domn, este o plăcere, rosti el entuziasmat. Nu vă pot mulţumi îndeajuns pentru că aţi adus-o pe sora mea teafără acasă.

— Nu este necesar să-mi mulţumiţi, replică St. George

pe o voce care conţinea un avertisment. Le-am însoţit bucuros pe mama şi pe Lady Vivien la Blake House.

Kit rânji şi îşi bătu uşor nasul în semn că a înţeles. Vivien îi adresă lui St. George un zâmbet trist şi ridică din umeri în semn de scuză.

St. George deschise gura, dar, orice ar fi intenţionat să spună îi pieri pe buze, în timp ce privi dincolo de ea. Ceea ce ea începuse să considere a fi „expresia de războinic” apăru pe chipul lui, făcându-l să arate atent şi crunt.

— Vivien, te-ai întors acasă, rosti celălalt frate, Cyrus, din spatele ei.

Ea se răsuci cu un zâmbet studiat, dar îşi simţi gura căscându-i-se. Fratele ei mai mare străbătu cu paşi fermi podeaua de marmură a holului de la intrare, părând la fel de infatuat ca de obicei. Însă ce o făcuse să încremenească era silueta îndesată, cu ochi reci, care mergea alături de el, cu toate că, în clipa aceea, ochii bărbatului păreau oricum numai reci nu. De fapt, dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi putut să creadă că era furios şi că abia îşi reprima sentimentele în spatele comportament rusesc corect.

Îşi închise brusc gura în vreme ce Cyrus o sărută în treacăt pe obraz.

— Mă bucur să te văd teafără acasă, draga mea, spuse el cu o voce plată. Şi uite cine a venit în vizită, mai ales pentru a se interesa de starea sănătăţii tale.

Rusul cu ochi reci îi apucă degetele inerte. Înainte ca ea să-l poată opri, le ridică la buzele sale ca de broască şi depuse un sărut umed pe ele. Stomacul lui Vivien se revoltă, iar ea regretă micul dejun bogat de mai devreme.

— Lady Vivien, mă bucur peste poate să vă văd. Însă pare că nu vă simţiţi deloc bine. Insist să vă întoarceţi în patul dumneavoastră, înainte de a suferi o recădere, rosti el cu accent puternic, dar într-o engleză fluentă.

Încă făcând eforturi să-şi regăsească vorbele, se uită

în ochii fără viaţă şi de culoarea noroiului ai prinţului Ivan Hovanski.

Capitolul 10

Vivien îşi reprimă un fior când privirea lacomă a lui Hovanski trecu peste trupul ei şi i se opri pe chip. Probabil că îşi imaginase furia lui din urmă cu câteva clipe, pentru că, în clipa aceasta, părea extrem de satisfăcut de sine, de parcă tocmai se dovedise că avusese dreptate într-o anumită privinţă. Îi strânse mâna, adoptând o atitudine îngrijorată.

— Sincer, scumpa mea doamnă, spuse el. Arătaţi foarte rău. Insist să vă retrageţi chiar în clipa asta.

Îşi încheie impertinenta solicitare cu un zâmbet unsuros, intim, care o făcu s-o mănânce palmele din dorinţa de a-l plesni. Din păcate, se părea că nici măcar o lovitură zdravănă în fluierul piciorului nu reuşise să-l descurajeze pe cel mai înfocat şi mai nedorit pretendent al său.

Încercă să-şi retragă mâna din strânsoarea lui, însă el refuză să-i dea drumul. Când un mârâit abia audibil se desluşi din spatele ei, privi peste umăr şi-l zări pe St. George aproape de ea şi cercetându-l pe prinţ cu ochi întunecaţi de suspiciune. Se răsuci înapoi şi fu îngrozită să-l vadă pe Hovanski uitându-se şi el urât la St. George, cu buzele schiţând un rânjet batjocoritor.

„Minunat.” Doi bărbaţi ostili având o dispută în holul de la intrare, în faţa servitorilor, nici mai mult, nici mai puţin. Îşi smulse mâna din a prinţului.

— Alteţa Voastră, cât de amabil din partea dumneavoastră să ne vizitaţi şi să vă interesaţi de sănătatea mea. Amabil, dar inutil. După cum vedeţi, am doar o răceală rea.

El o surprinse, fluturându-şi un deget jucăuş în faţa chipului ei.

— A, dar răcelile rele pot deveni primejdioase dacă nu sunt tratate aşa cum trebuie. Mi s-ar frânge inima dacă aţi suferi o recădere. Milady, pentru binele meu, nu trebuie să vă asumaţi niciun risc.

Vivien se uită nedumerită la el. Hovanski se purta ca un bărbat care avea un drept asupra ei. Pentru numele lui Dumnezeu, de unde îi venise ideea că o putea trata cu o intimitate atât de nepotrivită?

— Domnule, nu trebuie să vă faceţi griji că sora mea se va îmbolnăvi din nou, îl întrerupse Kit cu o voce aspră. Suntem foarte capabili să avem grijă de ea.

— Christopher, nu se vorbeşte aşa cu un prinţ, se răsti Cyrus. Dacă nu eşti în stare să te porţi cât de cât cuviincios, poţi să te scuzi şi să pleci.

Kit se zbârli, gata să ia foc. Vivien păşi între cei doi fraţi ai ei, cu faţa la Cyrus.

— Kit este doar protector, Cyrus. Se întâmplă să mă simt foarte rău, iar ultimul lucru pe care mi-l doresc este să ascult o ceartă.

Deşi nu era la fel de înalt precum Kit, Cyrus tot o întrecea pe Vivien cu câţiva centimetri. Se încruntă la ea, pe chipul lui ascuţit zărindu-se obişnuita expresie dezaprobatoare. Gura lui fremătă în timp ce făcea eforturi să nu se răstească la ea, însă, în cele din urmă, îşi redobândi controlul.

— Desigur, Vivien. Nu am nicio dorinţă să te necăjesc. Dar aruncă o altă privire nemulţumită în direcţia lui Kit. Totuşi, nu era nevoie să fie nepoliticos cu prinţul Ivan. Eu, unul, am fost foarte bucuros de vizita amabilă a Alteţei Sale în dimineaţa aceasta, şi extrem de recunoscător să-i accept, în numele tău, generozitatea izvorâtă din îngrijorare.

Ochii lui Vivien aproape că se încrucişară în timp ce

încerca să urmărească potopul de cuvinte al fratelui ei. Acesta vorbea astfel doar când era supărat sau când făcea ceva cu care ea nu era de acord. Cyrus nu dădea doi bani pe Kit sau pe mama, sau pe ce credeau ei despre orice. Însă n-o putea face niciodată pe Vivien să se supună voinţei sale, şi ştia asta. Deşi era capul familiei de ani întregi, învăţase a păşi cu grijă dacă voia ceva de la ea.

Atunci, ca un tăciune trosnind în cămin, creierul ei obosit fu luminat. Hovanski se afla aici deoarece Cyrus îi ceruse să vină. Fratele ei nu făcuse niciodată un secret din faptul că dorea ca ea să-l încurajeze pe prinţ să-i facă curte. Cu doar o săptămână în urmă, Vivien îl avertizase că nu va face asta nicicând, dar se pare că el alesese să ignore avertismentul ei.

O altă idee o străfulgeră, una care îi făcu stomacul să i se ridice din nou în gât. Fusese Cyrus suficient de idiot încât să-i spună lui Hovanski ce i se întâmplase cu adevărat? Dacă prinţul avea această informaţie o putea folosi pentru a o distruge, punându-i pe fugă pe viitorii pretendenţi. Deşi prefera să ajungă o sărmană fată bătrână decât să se mărite cu Ivan cel Groaznic, aşa cum fusese numit de către cei mai înrăiţi mucaliţi din înalta societate, Hovanski nu avea să priceapă asta niciodată. Părea incapabil să înţeleagă orice legat de ea, inclusiv refuzul de a se mărita cu el.

Privirea ei se repezi din nou spre prinţ. El întinse iarăşi mâna pentru a o lua pe a ei, adoptând o expresie de solicitudine plină de sentiment. Ceea ce îl făcu să semene şi mai tare cu o broască suferind de indigestie.

Vivien făcu repede un pas în spate, scăpând de mâna lui grăsună. Se lovi de un piept dur şi foarte familiar. O pereche de mâini acoperite de mănuşi negre o ajutară să-şi păstreze echilibrul, după care St. George îi dădu drumul şi păşi în faţă, vârându-se cu un gest firesc între ea şi Hovanski. Cu câteva momente în urmă, îşi dorise ca

salvatorul ei să plece. Acum, începea să se întrebe ce avea să facă după plecarea lui. Un gând tulburător şi stingher.

— Poate că cineva va fi atât de amabil încât să mă prezinte prinţului, rosti el pe un ton înşelător de liniştit.

— Mă tem, domnule, că habar n-am cine sunteţi, pufni Cyrus în mod evident enervat. Din câte ştiu, aţi putea fi lacheul lui Lady Thornbury, care mi-a escortat sora acasă.

Vivien simţea că se sufocă.

— Cyrus, încearcă să nu fii mai idiot decât eşti deja. Ignoră bâlbâială revoltată a fratelui ei. Alteţă, daţi-mi voie să vi-l prezint pe fiul contesei de Thornbury, căpitanul Aden St. George. Domnule căpitan St. George, prinţul Ivan Hovanski, membru al delegaţiei ambasadorului rus.

St. George făcu o plecăciune impecabilă, în vreme ce prinţul răspunse cu o înclinare arogantă a capului.

— Domnule căpitan, nu sunteţi în uniformă, rosti prinţul cu vocea grea de dezaprobare. În ce regiment sunteţi?

— Regimentul de Gardă Călare, răspunse St. George politicos. Deocamdată sunt în permisie, recuperându-mă după o căzătură urâtă de pe cal.

Vivien se încruntă. Nu-i menţionase asta şi, cu siguranţă, nu se purtase ca un om care se refăcea după o rană. De fapt, fusese exact pe dos. Din nou, nu se putu abţine să nu se întrebe cu ce se ocupa St. George în realitate.

— Ei bine, acum că v-aţi făcut datoria, domnule căpitan, şi aţi adus-o acasă pe sora mea, sunt sigur că aţi prefera să vă vedeţi de treburile dumneavoastră, zise Cyrus. Nu vrem să vă reţinem.

Furia lui Vivien clocoti din nou, dar, înainte de a apuca să spună ceva, Kit interveni în dispută:

— Tocmai eram pe cale să-l întreb pe domnul căpitan dacă nu ar dori nişte ceai. Nu e nevoie să plecaţi imediat, nu-i aşa? Kit se întoarse spre Vivien cu un zâmbet

înflăcărat. Cu siguranţă, ţi-ar prinde bine o cană cu ceai, nu-i aşa, Vivi? Nimic nu-i mai potrivit pentru o răceală, nu crezi?

— Nu cred deloc că-i înţelept, obiectă Hovanski. Lady Vivien are nevoie de odihnă, nicidecum să întreţină nişte burlaci care n-au nimic mai bun de făcut decât să flirteze cu tinere doamne şi să chefuiască prin oraş.

Până şi Cyrus păru oarecum deconcertat de acea remarcă. Însă St. George afişă o expresie care reuşi să pară vag enervată şi uşor plictisită în acelaşi timp, iar Kit se făcu roşu ca focul, părând gata să se ia la bătaie chiar acolo, în mijlocul holului, înainte chiar ca Vivien să fi avut şansa de a-şi da jos pelerina. Îi trecu prin minte să intre în bibliotecă, să ia de deasupra şemineului unul dintre pistoalele de duel ale tatălui ei şi să-i împuşte pe toţi. Îl apucă pe Kit de încheietura mâinii.

— Nu-mi pasă ce faceţi voi. Eu mă duc sus s-o văd pe mama, rosti ea cu o voce care nu îngăduia contrazicere. Încă ţinându-l pe Kit, îi făcu o reverenţă lui St. George. Domnule, vă mulţumesc că m-aţi adus acasă şi vă rog să-i transmiteţi lui Lady Thornbury recunoştinţa şi afecţiunea pe care i le port.

Cu o expresie gravă pe chip, deşi în ochi i se citea amuzamentul, St. George acceptă cuvintele de rămas-bun cu o plecăciune politicoasă.

— A fost plăcerea mea, doamnă. Vă doresc însănătoşire grabnică.

Îşi înclină vag capul spre Cyrus şi Hovanski, apoi îi adresă un zâmbet cald lui Kit, în semn de salut. Răsucindu-se pe călcâie, străbătu cu paşi mari holul de la intrare, fără a încetini când Darnell se grăbi să-i deschidă uşa. După ce o închise în urma lui, ecoul absenţei sale păru să reverbereze în toată încăperea cu tavan înalt. O tăcere încordată se lăsă în jurul lor, ce părea volatilă şi primejdioasă.

În vreme ce se răsuci cu spatele spre fratele ei mai mare şi spre nedoritul lui oaspete, Vivien îşi spuse că nu avea să-i ducă deloc dorul lui St. George. De fapt, însăşi ideea lui Kit de a-l invita pe St. George să-şi petreacă timpul cu ei o făcuse să treacă printr-o stare de iritare rece. Trebuia să rămână singură cu puşlamaua de frate-său pentru a afla în ce necaz se vârâse. Şi trebuia ca de acel necaz să nu ştie decât ea şi Kit – cel puţin până înţelegea toate detaliile.

— S-a trezit mama deja? întrebă ea.

Îşi dorea sincer să evite acea întâlnire, deoarece reacţia obişnuită a mamei sale la orice eveniment major, fericit sau nu, era o criză de isterie. Dar nu putea îngădui ca părintele ei să sufere o clipă mai mult decât era necesar.

Kit clătină din cap.

— Nu. Doctorul Patterson i-a dat ceva care s-o ajute să se odihnească pentru că şi ea e răcită. Camerista ei urmează să mă anunţe de îndată ce se trezeşte. O să-i spun că te-ai întors acasă.

Ea îi zâmbi recunoscătoare lui Kit, apoi le aruncă o privire lui Cyrus şi oaspetelui său.

— Mă duc la mine în cameră şi nu vreau să fiu deranjată tot restul zilei. Kit mă va ajuta să urc, aşa că nu-i nevoie să-l abandonezi pe prinţ pentru a te ocupa de confortul meu.

Abia izbuti să-şi tempereze tonul cinic al vocii. Cyrus nu dădea doi bani pe confortul ei, şi nici nu visa s-o ajute să urce la ea în cameră. Mai probabil, dorea s-o târască în biroul lui şi să-i ceară o dare de seamă completă asupra a ceea ce i se întâmplase în ultimele câteva zile. Singurele lucruri de care lui Cyrus îi păsa cu adevărat erau reputaţia lui infernal de imperturbabilă şi de curată, şi modul cum o afectau acţiunile familiei lui. Fratele ei mai mare nutrea ambiţii politice mai degrabă extravagante, aşa că, fără îndoială era îngrozit de faptul că răpirea ei ar putea avea un

impact negativ asupra acelor ambiţii.

Însă Cyrus, mereu sensibil la nuanţele insultei, desluşi critica implicită din vocea ei. Se zbârli, gata să se apere, dar prinţul interveni:

— Sigur că ar trebui să vă retrageţi în pat, draga mea doamnă, spuse el adoptând un ton îngrijorat. Nu trebuie să vă gândiţi nici măcar o clipă la mine sau la fratele dumneavoastră. Singurul lucru care contează este sănătatea dumneavoastră. Nu m-aş ierta niciodată dacă vizita mea din această dimineaţă v-ar pricinui vreun rău.

Îşi duse o mână la pieptul ca un butoi, părând extrem de afectat. Era o prostie, dar, dacă prinţul îl împiedica pe Cyrus s-o sâcâie, cu atât mai bine. Simţindu-se mai binevoitoare faţă de el decât ar fi fost în mod normal, îi făcu o plecăciune şi îi zâmbi uşor.

— Alteţa Voastră, vă mulţumesc pentru amabilitate. Vă doresc o zi bună.

Se răsuci pe călcâie, aproape prăbuşindu-se de epuizare, şi se îndreptă spre scări. Kit o ţinu cu fermitate de braţ, sunetul pantofilor lor răsunând în tăcerea din atriu. Vivien se sili să nu se uite îndărăt pentru a vedea ce făceau prinţul şi Cyrus. Nu putea să scape de impresia că fratele ei îi spusese totul lui Hovanski, însă aceasta era o problemă de care avea să se ocupe după ce se odihnea.

În actuala ei stare de oboseală, impunătoarea scară centrală de la Blake House părea un obstacol la fel de imposibil ca un munte înalt, acoperit cu zăpadă. Dacă fratele ei mai mic ar fi refuzat s-o însoţească, s-ar fi prăbuşit grămadă pe podea. Muşchii picioarelor ei căpătaseră consistenţa unei şarlote apoase, aşa că trebui să se încleşteze de braţul lui Kit pentru a rămâne pe verticală. În vreme ce urcau scările, fratele ei cel mic se desprinse din strânsoarea ei şi o cuprinse protector de talie.

— Rezistă, surioară, murmură el. Mai sunt doar câţiva paşi şi ajungem.

Aruncă o privire peste umăr, iar trăsăturile lui copilăreşti se încruntară.

— De ce nu-l duce Cyrus înapoi în birou pe Ivan cel Groaznic? Ce dracu' crede individul că face stând în hol şi holbându-se în urma ta în felul acesta? Este al naibii de indecent.

Vivien simţi furnicături pe ceafă şi trebui din nou să reziste tentaţiei de a se uita în spate. Evident, prinţul decisese să nu renunţe la curtarea ei şi se părea că fratele ei mai mare avea toate intenţiile să-l susţină. Fireşte, avea să i se opună cu fermitate, dar acest lucru avea să facă viaţa mai dificilă la Blake House. Şi, oricum, nu se putea spune că erau o familie fericită.

„Trebuie s-o iau cu începutul." Iar începutul era Kit.

— Ignoră-l, Kit. Nu e important acum.

El mormăi ceva, dar renunţă.

— Ai dreptate. Însă de ce dracu' a acceptat Cyrus să-l primească în această dimineaţă, când ştia că…

— Taci, Kit. Nu aici, îl avertiză ea în vreme ce ajunseră la etaj, unde se aflau camerele private ale familiei.

Îi surâse unei cameriste de la etaj, care îi făcu o plecăciune şi îi adresă un zâmbet de bun venit când trecură pe lângă ea. Cotiră la dreapta şi intrară în scurtul coridor care ducea spre dormitorul ei. Suspinând de uşurare din adâncul sufletului, Vivien deschise uşa şi intră cu Kit pe urmele ei. Se târî spre cămin şi se prăbuşi pe canapeaua mică infinit de moale, tapiţată cu mătase, lăsând căldura şi trosnetul vesel al flăcărilor s-o învăluie.

Privirea ei rătăci recunoscătoare prin spaţiul primitor. Nu doar o dată în timpul calvarului ei, se temuse că nu va mai vedea niciodată refugiul ei favorit. Finisat în nuanţe liniştitoare de alb şi bleu, accentuat de perne, draperii şi cuverturi de culoarea untului, dormitorul lui Vivien fusese întotdeauna raiul ei de siguranţă, care o ferea de haos şi de necazuri. Unde citea în fotoliul ei, unde le scria prietenelor

la elegantul birou Sheridan, unde scăpa de corvezile impuse de familia ei. Fireşte că îi iubea – până şi pe Cyrus, într-un fel –, însă îi puneau răbdarea la grea încercare.

Uneori, Blake House i se păruse mai degrabă o închisoare decât un cămin. Dar, în acea îngrozitoare peşteră din Kent, regretase amarnic ingratitudinea ei şi acceptarea uşuratică a vieţii ei privilegiate. Se rugase iarăşi şi iarăşi să se întoarcă teafără acasă, jurând să poarte orice povară era necesar. Acum, prin mila lui Dumnezeu şi a lui St. George, ajunsese acasă. Era din nou vremea să-şi reia responsabilităţile pe care le avea faţă de familia ei.

— Probabil că mama a fost îngrozită de toate astea, rosti ea desfăcându-şi pelerina. Dumnezeu ştie că a ţipat suficient de tare când m-au scos din trăsură.

Sprâncenele lui Kit se ridicară, iar ea se crispă.

— Îmi pare rău. Sunt atât de obosită, că nu ştiu ce vorbesc, se scuză ea.

Sigur că mama ei fusese îngrozită. Dar o părticică din Vivien nu se putea abţine să nu-şi aducă aminte cum mama ei devenise un ghem urlător într-un colţ al trăsurii, fără măcar a încerca s-o ajute. Spre deosebire de Lady Thornbury. Alungă din minte gândul nemilos, concentrându-se asupra fratelui ei. Kit îi zâmbi strâmb şi ridică din umeri.

— Ei bine, bătrânico, nu este ca şi cum ai exagera. După spusele lui Lady Thornbury, a apucat-o nebunia şi nu s-a potolit până când doctorul lui Lady T. nu i-a îndesat pe gât o doză zdravănă de laudanum.

Vivien îşi puse pelerina la capătul canapeluţei, îşi ridică picioarele şi se cuibări pe pernele dolofane.

— Cum Dumnezeu a reuşit Cyrus să-i împiedice pe servitori să afle ce mi s-a întâmplat, mai ales având în vedere că mama este într-o asemenea stare?

— A avut grijă Lady T., din nou. A avut prezenţa de spirit să trimită trăsura direct acasă la Sir Dominic, după

răpirea ta. Scoase un fluierat uşor. Slavă Domnului că au existat ea şi Sir Dominic. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat fără ajutorul lor.

— Chiar aşa, replică sec Vivien.

Arătând ca şi cum ar fi fost prins în timp ce punea broaşte în pantofii surorii lui, Kit se aşează cu grijă pe taburetul tapiţat aflat în faţa măsuţei de toaletă a lui Vivien.

„Da, flăcău, e vremea să-ţi recunoşti păcatele.”

— Oricum, după ce au calmat-o pe mama, continuă Kit grăbit, au adus-o acasă şi au băgat-o direct în pat. De atunci, a rămas acolo, presupunându-se că are aceeaşi răceală care te-a doborât pe tine. Numai Darnell şi doamna Hammond ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Dumnezeule, suspină ea. Ce dezastru!

Ar fi fost un miracol dacă reuşeau să treacă peste asta fără să se declanşeze vreun scandal. Din fericire, cei mai mari peste servitori fuseseră alături de familie dintotdeauna şi erau foarte loiali. Vivien – care se ocupa de casă de ani întregi – se asigurase întotdeauna că erau suficient de bine plătiţi pentru a garanta loialitatea lor, chiar dacă trebuise să facă economii şi să pună bani deoparte pentru asta. Kit dădu compătimitor din cap.

— Ştiu. Dar, deocamdată, noi nu am auzit nici cea mai mică bârfă. Sir Dominic a fost foarte categoric când a explicat personalului cât de neplăcută poate deveni situaţia.

Îngrijorarea lui Vivien se diminuă puţin.

— Este evident că am fost foarte norocoşi datorită lui Lady Thornbury şi lui Sir Dominic.

Şi lui St. George, desigur, dar nu avea de gând să împărtăşească nimănui detaliile intime ale salvării ei, nici măcar lui Kit.

— Şi vorbind de noroc, continuă ea cu voce severă, este vremea ca tu…

Se întrerupse auzind o bătaie în uşă.

— Intră, rosti ea cu glas resemnat.

Susan, camerista ei, intră în cameră cu un zâmbet de bun venit pe chip şi purtând o tavă încărcată cu suficiente prăjituri, pâinici umplute şi ceai pentru a hrăni jumătate din armata lui Wellington. Arătau îngrozitor de tentante, în ciuda copiosului mic dejun pe care îl luase cu puţin timp în urmă. Presupunea că era o consecinţă a faptului că nu mâncase nimic două zile, exceptând nişte pâine uscată şi o bucată de brânză mucegăită (nu conform reţetei).

— Milady, bine aţi venit acasă! exclamă Susan în vreme ce puse tava pe biroul lui Vivien. Camerista se întoarse şi o cercetă din priviri, o grimasă încruntată modificându-i trăsăturile plăcute. O, sunteţi trasă la faţă. Se întoarse iute spre Kit. Domnişorule Kit, cred că ar fi bine s-o lăsaţi pe doamna să se odihnească. Trebuie să se bage în pat şi să doarmă, nu să stea la taclale cu dumneavoastră.

Vivien îşi stăpâni nerăbdarea. Susan era în familie de ani întregi şi îi fusese un real sprijin în nişte perioade foarte dificile.

— Mă simt bine, Susan. Poţi turna ceaiul, iar apoi, te voi suna când voi dori să mă dezbrac.

Susan păru gata să o contrazică, dar în schimb turnă ceaiul şi umplu două farfurii cu prăjituri şi pâinici, bombănind în tot acest timp. După ce luă pelerina lui Vivien, se îndreptă spre uşă.

— Aveţi 15 minute, domnişorule Kit, rosti ea cu severitate. Apoi, mă întorc s-o bag pe doamna în pat.

Kit îi răspunse cu un zâmbet cuceritor, cu gura deja plină cu prăjituri. În orice alte condiţii, Vivien ar fi râs, dar, în clipa aceea, avea impresia că toţi şi toate scăpau de sub controlul ei. Măcar dacă ar fi putut să i se destăinuiască lui St. George. *El* ar fi ştiut ce să facă şi cum să se descurce cu Kit. *El* ar fi…

„Încetează!” Nu putea îngădui gândurilor ei să alunece într-o direcţie atât de primejdioasă. În plus, fără

îndoială că el avea să se întoarcă în curând la regimentul lui – sau oriunde se întorcea de fapt –, aşa că ea trebuia să se descurce singură cu această ultimă criză. La urma urmelor, îi promisese tatei pe patul de moarte că va avea grijă de Kit şi de mama, iar acel jurământ devenise fundamentul vieţii ei. Adesea, era o povară apăsătoare, dar *papa* fusese cel mai bun tată din lume. Se bazase pe ea, iar ea nu avea să-l dezamăgească.

Vivien şi Kit şedeau faţă în faţă, fără alte întreruperi care să-i împiedice să se confrunte cu adevărul. Şi fratele ei ştia asta. Cu grijă, el lăsă jos farfuria, îşi şterse firimiturile de pe mâini şi o privi cu aceeaşi expresie vinovată care cerşea iertare, pe care o văzuse pe chipul lui de nenumărate ori.

Punând deoparte cana cu ceai, Vivien îl privi pe fratele ei în ochi şi îi puse întrebarea care, de ore întregi, îi frământa creierul.

— Kit, cât de implicat ai *fost* în răpirea mea?

Capitolul 11

Chipul lui Kit deveni atât de palid, încât ajunse de culoarea laptelui covăsit. Privirea lui fugi într-o parte, căutând o scăpare înainte de a se îndrepta din nou spre ea. Strălucitorii ochi albaştri, atât de asemănători cu ai ei, implorară înţelegere.

Stomacul lui Vivien se strânse într-un nod dureros văzând nerostita confirmare a vinovăţiei. Deşi creierul ei pusese cap la cap faptele cu o precizie aproape matematică, inima ei sperase prosteşte că acea concluzie la care ajunsese nu era corectă. Ar fi trebuit să ştie că nu era cazul. Dacă existau două lucruri la care Kit excela, acelea erau acumularea de datorii şi intratul în belele.

Asemenea mamei lui, motiv pentru care mama şi Kit erau, de obicei, foarte strâns uniţi.

— O, Kit! suspină ea disperată. Cum ai putut?

El se grăbi să cadă în genunchi în faţa ei, apucându-i mâinile.

— Nu a fost aşa, Vivi. Habar n-am avut că vei fi răpită. Nici măcar o clipă, n-am crezut că ticălosul ăla nenorocit chiar îşi va pune în practică ameninţările. Îi strânse convulsiv mâinile. Mai degrabă aş muri decât să las să ţi se întâmple ceva rău. Ştii asta.

Ochii lui se umeziră şi, pentru un moment cumplit, Vivien fu invadată de amintiri amare. De la moartea tatei, Kit nu mai plânsese vreodată. Vărsase multe lacrimi în acea zi groaznică, cu inima frântă de moartea iubitului său tată, iar asta aproape că îi distrusese ei inima. Jurase că el nu va mai avea niciodată motive să plângă, dacă depindea de ea.

Totuşi, de data aceasta, Vivien nu ştia dacă va putea repara dezastrul în care se vârâse. Lăsând mânia să i se stingă – niciodată nu reuşea să fie supărată pe Kit –, îl ridică de pe podea aşezându-l alături de ea. Îl bătu pe spinarea largă, în vreme ce el se liniştea, aşa cum făcuse adesea când el era copil. Apoi, îşi puse mâinile pe umerii lui şi îl întoarse spre ea.

— A fost cel care ţi-a împrumutat bani, nu-i aşa? întrebă ea. Cel despre care am vorbit săptămâna trecută.

El îşi feri privirea.

— Eu… cred că da.

— Kit! îl avertiză ea.

Făcând o grimasă, el se uită în ochii ei.

— Da, sunt aproape sigur. De când ai fost răpită, am încercat să dau de el. N-am reuşit să-l găsesc, aşa că nu pot fi complet sigur, dar are sens. Îmi pare rău, bătrânico, zise el abătut. Nu ţi-au făcut rău, nu-i aşa? Adică, nu foarte rău. Ochii lui scânteiară din nou. Te rog, spune-mi că nu ţi-au făcut rău.

— Sunt teafără, rosti ea mângâindu-i absentă mâna în timp ce se gândea la cele pe care le ştia deja.

Vivien simţise cu o săptămână în urmă că era ceva în neregulă cu Kit. Fusese mereu capabilă să-şi dea seama de asta, la fel stând lucrurile şi în cazul mamei sale. Nu că asta ar fi fost o mare provocare. Amândoi erau jucători înrăiţi *şi* minţeau foarte prost. Cu toate astea, fusese silită să recurgă la un subterfugiu neplăcut atunci când Kit refuzase să-i spună ce era în neregulă. Îi scotocise prin cameră, până găsise chitanţe care dovedeau datorii de peste 10 000 de lire făcute la masa de joc.

Mărimea sumei o şocase, iar în clipa în care el se întorsese acasă, Vivien îl luase la întrebări. Fără tragere de inimă, Kit îi mărturisise că apelase la un cămătar pentru a-şi plăti datoriile, iar vestea acelei decizii dusese la o ceartă aprinsă. Însă, înainte ca el să se năpustească afară din cameră, îi ceruse să înceteze a se mai purta cu el de parcă era copil mic şi îi spusese că va rezolva singur problema. Şi, în loc să insiste s-o lase pe *ea* să se ocupe de cămătar, Vivien decisese că el avea dreptate. Îl răsfăţase pe Kit toată viaţa lui şi trecuse de mult vremea când el ar fi trebuit să-şi asume responsabilitatea propriilor greşeli.

Însă subestimase cumplit gravitatea greşelilor lui şi înclinaţiile criminale ale individului de la care Kit împrumutase bani.

— Ai vorbit cu acest cămătar după cearta noastră de săptămâna trecută? întrebă ea.

— A doua zi. I-am zis că o să-şi capete banii în trei zile. El a spus că îmi oferă răgaz, dar că, dacă nu-i dau atunci, familia mea va plăti preţul. Kit îşi trecu mâna prin părul blond ciufulit, părând să i se facă rău din pricina îngrijorării. Presupun că m-aş fi putut duce la Cyrus, dar ştii cum reacţionează el. Dacă nu ameninţă să mă exileze la ţară, jură că mă bagă cu de-a sila într-un regiment de infanterie şi mă expediază în India sau în vreun alt loc uitat

de Dumnezeu. Cred că, de data asta, o va face. Nu că n-aş merita-o, încheie el cu amărăciune.

— Nimeni nu pleacă nicăieri, răspunse ea pe un ton aspru. Ideea ca dragul şi inutilul ei frăţior să înfrunte primejdia şi boala pe meleaguri străine era intolerabilă. Nu-ţi face griji în privinţa lui Cyrus sau a ameninţărilor lui.

— Nu ştiu. Poate că e timpul ca eu să…

— Nu, Kit. N-o să fugi de asta şi nici n-o să te înrolezi în armată, rosti ea cu fermitate. Şi nu-mi distrage atenţia. De ce trei zile?

— Poftim? A, te referi la cele trei zile ca să-i dau banii înapoi. Ei bine, a fost o cursă de cai la care…

Ea îşi sprijini fruntea în pumni.

— Nu!

Tăcerea grea spuse ce era de spus. Dacă exista un lucru care să-i placă lui Kit mai mult decât tripourile, acela era hipodromul. Ceea ce era de aşteptat din moment ce tatăl ei avusese cai pursânge, însă Cyrus îi vânduse la doar câteva săptămâni după moartea tatei. Copil fiind, lui Kit îi plăcuse să-şi petreacă vremea la grajduri şi moştenise dragostea tatălui său pentru cai. Din păcate, nu moştenise şi disciplina şi autocontrolul tatălui.

Vivien îşi masă tâmplele, dorindu-şi să se poată târî în pat fără să mai vorbească, şi să nu vadă pe nimeni o săptămână. Însă asta n-avea s-o protejeze pe ea sau pe Kit, şi nu urma să facă problema să dispară. Învăţase cu mult timp în urmă că problemele trebuiau înfruntate direct, altminteri se amplificau până scăpau de sub control.

Lăsă mâinile să-i cadă în poală şi îşi îndreptă trupul. Dacă *părea* calmă şi că deţinea controlul situaţiei, ocupându-se doar de fapte, nu de sentimente, poate că avea să se *simtă* calmă şi stăpână pe situaţie.

— Kit, cât ai pierdut cu pariul pe cal?

El păru să se chircească în sine, iar Vivien avu ciudata impresie că haina lui mulată devenise brusc cu două

numere mai mare. Sub ochii ei, Kit se transformase dintr-un tânăr solid într-un băieţel înspăimântat. Inima i se opri în piept văzând că nu-i răspunde.

— Cât? Spune-mi! îi ceru ea, vorbind printre buzele înţepenite şi reci.

El înghiţi în sec.

— Douăzeci de mii.

Vreme de o clipă, cuvintele nu străpunseră ceaţa de oboseală care se părea că îşi găsise adăpost permanent în creierul ei.

— Douăzeci de mii? repetă ea, propria voce părându-i-se slabă şi îndepărtată. Apoi, trase anevoie aer în piept. Vrei să zici douăzeci de mii în plus faţă de cele zece mii pe care le datorai deja?

Când el dădu nefericit din cap, de ultima speranţă a lui Vivien se alese praful. De la moartea tatei, viaţa nu fusese întotdeauna uşoară, dar, în ultimii câţiva ani, reuşise să-i ţină pe maică-sa şi pe Kit departe de grijile financiare, câştigând sume consistente, ba chiar substanţiale, la masa de joc. Îi plăcea provocarea, exploatarea creierului şi a abilităţilor ei împotriva celor mai buni jucători din înalta societate. Când se aşeza să joace, putea uita de restul lumii, toată voinţa şi toată mintea ei fiind concentrate asupra acelei bucăţi de postav verde. Înfrângându-şi adversarii, folosindu-şi talentele, putea să exercite un oarecare control asupra haosului din familia ei, şi să-şi depăşească parţial propria situaţie financiară.

Desigur, avea mare grijă să nu lase aroganţa să sufoce precauţia ei naturală. Când începea să piardă sume semnificative – lucru care se întâmpla foarte rar renunţa întotdeauna. Îi plăcea jocul şi îi plăcea controlul pe care i-l oferea, însă jurase, cu mult timp în urmă, că nu-i va îngădui niciodată să pună stăpânire pe *ea.*

Dar 30 000 de lire? Nici măcar ea nu putea câştiga atât de mult, nu într-o perioadă atât de scurtă. Vivien se

simţi complet şi total neajutorată, copleşită de nepăsarea egoistă faţă de consecinţe, pe care o manifestau prea adesea maică-sa şi Kit.

Privi spre foc, iar sentimentele îi dispărură sub o greutate sufocantă, care se infiltră în mintea şi în spiritul ei. Câmpul vizual i se îngustă până deveni cât un vârf de ac, din pricina concentrării, totul învârtindu-se în jurul unei întrebări extrem de importante. Cum Dumnezeu putea să dreagă asta? Nici măcar ca ultimă scăpare, nu se putea duce la Cyrus pentru a-i cere ajutor. Deşi averea familiei Blake era întru totul respectabilă, nu aveau o *asemenea* sumă la îndemână, mai ales că şi mama avea datorii substanţiale. Ea avea o alocaţie, desigur, dar mereu o depăşea. Doar câştigurile lui Vivien la masa de joc le îngăduiau să ascundă de Cyrus gravitatea problemei.

În plus, Cyrus dispreţuia modul în care jucau Kit şi mama lor, aşa că n-ar fi plătit nici măcar un sfanţ pentru a-i ajuta. Mai degrabă, ar fi preferat s-o vadă pe bătrână exilată la ţară, şi pe Kit trimis pe câmpul de luptă, decât să plătească pentru prostia lor cu banii anevoie câştigaţi din ce producea domeniul lor.

Iar în clipa aceea, Vivien îi dădea pe jumătate dreptate.

— Vivi, ce… ce-i cu tine? De ce nu vorbeşti?

Desluşi în vocea lui Kit o notă înspăimântată, tremurătoare, încercă să-şi rânduiască gândurile, încercă să-i pese de faptul că iubitul ei frăţior avea nevoie cu atâta disperare de ea. Dar acea sufocantă ceaţă emoţională refuza să dispară. Era ca şi cum cineva i-ar fi îndesat iarăşi cu de-a sila laudanum pe gât. Era conştientă şi înconjurată de primejdie, dar toate simţurile îi erau tocite, fiind incapabilă să gândească sau să acţioneze pentru a se salva pe sine ori pe altcineva.

Fratele ei îi strânse convulsiv umărul şi o zgâlţâi.

— Vivien! Ce-i cu tine?

Cu un mare şi zguduitor efort, de parcă ar fi rostogolit o piatră de mormânt de pe piept, Vivien îşi veni în fire. Furia şi frustrarea izbucniră într-o explozie purificatoare, distrugând greutatea de plumb din capul ei.

— Da, Kit. Te aud, se răsti ea. Nu e nevoie să ţipi la mine. Pur şi simplu, încerc să gândesc.

El se smuci îndărăt, surprins de reacţia ei. Ea îşi reprimă fără milă instinctul natural de a-l linişti. Ar fi trebuit să-l tragă de urechi, deşi Kit merita mult mai mult de-atât.

Totuşi, panica lui păli, iar culoarea îi reveni în obraji. Se ridică şi începu să păşească prin cameră, picioarele lui lungi ducându-l rapid până la fereastra cea mai îndepărtată şi înapoi. Îl lăsă să-şi consume energia, bucurându-se de tăcere în vreme ce contururile vagi ale unui plan începură să se formeze în mintea ei.

După câteva minute în care făcu cărare în ţesătura covorului ei Axeminster, Kit se opri în faţa ei, părând deznădăjduit, dar în acelaşi timp resemnat. Vivien îşi ridică o sprânceană în semn de întrebare nerostită.

— Ai dreptate, Vivi. Am zăpăcit de tot lucrurile şi este vremea să recunosc. Toate astea sunt vina mea şi o să le dreg.

Ea abia reuşi să-şi reprime un fior la gândul că el ar încerca să repare orice.

— Şi cum intenţionezi să faci asta? întrebă curioasă, fără să vrea.

El îşi ridică bărbia ca un băieţel sfidător care recunoaşte o năzbâtie prostească.

— O să plec imediat pe continent. În noaptea asta, dacă este posibil. Dacă plec, nu mai are nicio şansă de a recupera banii, aşa că ticălosul vă va lăsa pe tine şi familia în pace. Da, spuse el, ideea plăcându-i tot mai mult cu fiecare secundă. Asta-i soluţia. Dacă dispar pur şi simplu, nimeni nu mai poate face nimic. Nu-ţi spun unde mă duc, iar astfel, nimeni nu va putea să vă învinovăţească pe tine

şi pe Cyrus.

Îşi vârî mâna în vestă, încercând să ia o poză tragică. Probabil că, în sinea lui, se considera de un eroism romantic pentru că era dispus să se sacrifice de dragul familiei sale.

— Înţeleg, răspunse ea gânditoare. Îţi dai seama, sper, că pe continent încă sunt tulburări. Mă întreb unde te vei duce şi cum vei ajunge acolo.

Gura lui Kit se strâmbă în vreme ce el îşi frământa creierii pentru a găsi soluţia. După câteva momente, ochii i se luminară.

— Mă voi duce în Egipt! Am vrut mereu să văd piramidele şi să merg pe Nil.

Vivien suspină. Kit era atât de previzibil. Chiar şi pe vremea când fusese copil, îi plăcuse să se lase legănat de fantezii despre măreţe aventuri orientale.

— Şi cum te vei întreţine?

După câteva clipe de tăcere încruntată, îi aruncă o privire sceptică.

— Ei bine, poate că voi lucra în cadrul uneia dintre acele expediţii arheologice organizate mereu de câte cineva. O să mă duc la Academia Regală de Ştiinţe şi voi pune nişte întrebări. Aş fi un foarte bun secretar şi asistent într-o expediţie, nu crezi? rosti el şi încheie cu un zâmbet optimist.

Vivien îşi masă tâmplele. Dată fiind natura exagerată a fanteziilor lui, ea nu s-ar fi mirat prea tare dacă vreo zână a grădinii ar fi zburat pe fereastră şi s-ar fi oprit pe poliţa şemineului.

— Kit, asta nu se potriveşte deloc cu planul tău de a scăpa din Anglia fără a fi detectat, nu-i aşa?

Dezamăgirea îi întunecă ochii, însă doar pentru o secundă.

— Ştiu, începu el însufleţindu-se din nou.

— Nu! Vivien îşi cobori mâna. Să fugi este o idee ridicolă, iar tu ştii asta. Şi dispariţia ta nu va rezolva

problema noastră. În cele din urmă, cămătarul tău va începe să-l sâcâie pe Cyrus, care va refuza să plătească. Scandalul va fi enorm. În plus, tu nu te vei mai putea întoarce niciodată în Anglia. Îţi doreşti asta cu adevărat?

El păru şocat din nou, dar, măcar o dată, lui Vivien nu-i păsă. Se ridică în picioare, nevoia puternică de a face ceva făcând-o să uite de epuizare. Kit o urmări într-o tăcere îngrijorată refăcând traseul lui, mergând dintr-un capăt în celălalt al camerei.

După câteva minute, contururile vagi ale planului ei se clarificară. Era riscant, chiar nesăbuit, iar fiecare pas trebuia gândit bine înainte de a acţiona. Consecinţele descoperirii puteau fi cumplite, dar ce alternativă avea? Chiar şi fără paiele pe foc puse de recenta ei dispariţie, reputaţia lui Vivien ajunsese tot mai mult sub lupă. Unii considerau „destrăbălare” pasiunea ei pentru jocul de cărţi şi nu mai era mult până s-o categorisească şi pe ea astfel. Trebuia să fie foarte atentă dacă voia să-şi păstreze reputaţia intactă şi să fie în siguranţă, *şi* să-l salveze pe Kit de închisoarea datornicilor.

Se opri în faţa fratelui ei.

— Kit, cât trebuie să-i plăteşti acestui individ pentru a împiedica alte acţiuni punitive din partea lui?

El îşi frecă bărbia.

— Presupun că patru sau cinci mii de lire ar fi suficiente.

Ea suspină.

— E o diferenţă substanţială. Cât? Patru sau cinci?

El se strâmbă.

— Patru ar trebui să fie îndeajuns. Nu este tocmai dispus să aibă încredere în mine, dar ceva e mai bine decât nimic.

— Şi, dacă reuşim să-i dăm aceşti bani într-o săptămână, eşti sigur că nu se va mai duce la Cyrus?

— Da, rosti el părând tot mai sigur cu fiecare secundă.

Sunt sigur că nu se va duce. Dar cum vom găsi o sumă atât de mare? Ochii lui se rotunjiră brusc. N-o să pariezi pe un cal, nu-i aşa, Vivi?

— Nu fi idiot, spuse ea aşezându-se alături de el pe micuţa canapea.

El rânji strâmb. Furia ei păli, devenind inutilă, dat fiind faptul că, din atât de multe puncte de vedere, nu era întru totul vina lui Kit. Toată viaţa lui, fusese cumplit de răsfăţat, iar faptul că fusese un băiat atât de frumos, cu o fire atât de blândă nu ajutase cu nimic. Numai Cyrus ceruse mai mult de la fratele lui, dar nemulţumirea lui făţişă nu făcuse decât să le determine pe Vivien şi pe mama lor să-l răsfeţe pe Kit şi mai tare. Acum, desigur, suportau consecinţele, însă lamentările nu erau de niciun folos.

— În familia noastră, tu ai fost întotdeauna cea care a avut creier, surioară. Dar tot nu înţeleg de unde vom scoate chiar şi suma asta.

— Se întâmplă să am un plan. Balul anual Darlington va avea loc vineri. Ştii cât de mult se joacă la acel eveniment anume. Cu puţin noroc, pot câştiga banii necesari pentru a-l ţine pe cămătarul tău la distanţă.

Pe deasupra, Vivien putea apela la mica sumă pe care reuşise s-o pună deoparte din câştigurile ei. 2 000 de lire nu însemnau foarte mult, însă, dacă izbutea să câştige cel puţin alte două la masa de joc, aveau să fie în siguranţă deocamdată. O ucidea gândul de a arunca pe o datorie prostească, nesăbuită, banii ei câştigaţi cu grijă, dar siguranţa şi reputaţia lor primau. Kit se încruntă.

— Şi apoi ce? Abia dacă este o fărâmă din ce datorez.

— O să ne facem griji în legătură cu pasul următor după bal.

Vivien încă nu era gata să discute partea următoare a planului ei. Era atât de riscantă, încât nu se îndoia că până şi Kit avea să obiecteze. Era mai bine să-l pregătească pas cu pas.

— Dacă spui tu, Vivi, rosti el neîncrezător.

— Iar tu n-o să mai joci cărţi, n-o să mai pariezi pe cai şi de fapt pe nimic altceva. Vorbesc serios, Kit, zise ea adoptând un ton ameninţător.

El îşi duse o mână la inimă, părând foarte solemn.

— N-o s-o fac, Vivi. S-a terminat. Dacă vrei cu adevărat să ştii, află că m-am săturat şi am obosit să duc o astfel de viaţă. Mi se pare atât de… se opri el lăsând cuvintele în aer şi ridicându-şi palmele într-un gest neajutorat.

— Inutilă? întrebă ea cu voce moale.

— Da.

Ea îi luă mâna.

— Ştiu, dragă. Este vremea să te maturizezi.

El dădu ruşinat din cap.

— Pur şi simplu, nu ştiu cum să rezolv asta.

Ei i se strânse inima în piept.

— O să ne dăm seama mai târziu. Dar am nevoie să faci ceva.

El dădu însufleţit din cap.

— Trebuie să te duci la acest cămătar, spuse ea, şi să-i zici că îi vei plăti cel puţin patru mii de lire până sâmbătă, iar restul banilor, în decurs de o lună.

— Da, aşa o să fac. Totuşi, nu ştiu dacă mă va crede.

— Spune-i că Lady Vivien Shaw îşi dă cuvântul că banii vor fi înapoiaţi. Nu mi-am încălcat niciodată cuvântul în privinţa unei datorii, şi n-am intenţia să o fac acum.

Dacă era necesar, avea să-şi vândă bijuteriile.

Kit dădu din cap.

— Şi cu mama cum rămâne? Cyrus se plânge şi de datoriile ei. După ce ai fost răpită, a certat-o pentru asta. Pe mama au apucat-o istericalele şi i-a zis că totul era din vina lui. Că, dacă i-ar plăti datoriile, totul ar fi în regulă.

Vivien îşi masă tâmplele, care îi bubuiau, sigură că durerea de cap se instalase permanent în interiorul

craniului ei. Nu pentru prima oară, se întrebă dacă mama sa, Cyrus sau chiar şi Kit se gândeau măcar vreodată la ea. Nu credea.

— Nu mi-am dat seama de asta, răspunse ea obosită. Săptămâna trecută am atenţionat-o să nu mai cheltuiască atât de mulţi bani, dar este ca şi cum ai încerca să convingi un ţânc să nu plângă când îşi juleşte un genunchi.

— O să vorbesc eu cu ea, se oferi Kit. N-ar trebui s-o faci tu. Nu având atâtea pentru care să-ţi faci griji.

Vivien se ridică, nerăbdătoare acum să scape de Kit. Să scape de toate necazurile din viaţa ei. Îşi acoperi ochii cu o mână şi, pentru o secundă, imaginea lui Aden St. George răsări din întuneric. Vreme de o clipă trecătoare, inima ei plânse după forţa şi protecţia pe care le găsise în braţele lui.

— Vivien? Te simţi bine?

Ea lăsă mâna jos şi se sili să zâmbească.

— Mă simt bine. Doar că sunt obosită. O să vorbesc cu mama în după-amiaza asta, după ce dorm puţin. Strâmbă din nas spre el. Nu suport gândul de a avea de-a face cu ea în clipa asta, ceea ce presupun că înseamnă că sunt o fiică foarte rea.

Kit o strânse cu sălbăticie la piept.

— Eşti cea mai bună fiică şi soră pe care şi-o poate dori cineva. Niciunul dintre noi nu este nici pe departe la fel de deosebit ca tine.

Ea râse uşor.

— În clipa asta, înclin să-ţi dau dreptate. Acum, dispari, Kit. Ne vedem diseară, la cină.

Fratele ei se îndreptă spre uşă, apoi se opri şi se uită la ea.

— Totul va fi în regulă, nu-i aşa, Vivi?

Ea auzi rugămintea pe care o auzise de o mie de ori de la moartea tatălui ei. De o mie de ori, mama şi Kit veniseră la ea, cerându-i să îndrepte lucrurile.

— Da, spuse ea, aşa cum făcea întotdeauna. Totul va fi bine. Dar, de data asta, nu putea să fie la fel de sigură. De data asta, dacă nu era foarte atentă şi foarte iscusită, puteau să piardă tot ce se luptaseră să protejeze în aceşti ani lungi.

Capitolul 12

Aden se încruntă la majordomul mamei sale, descurajând repetatele încercări ale individului de a-l face să intre din hol în salon. Nu avea nicio intenţie de a se face comod, şi nu avea nicio intenţie de a o lăsa pe maică-sa să *creadă* că se simţea bine când o vizita în Duke Street. Exista un singur motiv al prezenţei lui aici – Lady Vivien. Ea avea să participe la balul familiei Darlington, ceea ce însemna că şi *el* va participa. Trecuseră ani întregi de când nu mai onorase cu prezenţa sa un astfel de eveniment şi, pentru că îşi exprimase foarte clar dispreţul faţă de înalta societate, Aden avea nevoie de un pretext pentru a depăşi aversiunea lui faţă de această lume.

Pretextul era că o însoţea pe mama sa văduvă, fiind fiul risipitor întors acasă pentru a-şi îndeplini îndatoririle filiale.

Şi, oricât de mult îl deranja să recunoască, avea nevoie de ajutorul mamei lui. Aden putea recita din memorie orarul vapoarelor, mişcările trupelor franceze şi posibilele rute de scăpare ale tuturor spionilor din Europa, dar nu reuşea cu niciun chip să priceapă cabalisticele relaţii sociale ale aristocraţiei britanice. Se îndepărtase de această lume cu mult timp în urmă şi doar meseria lui l-ar fi putut face să se întoarcă. Cu puţin noroc, şederea lui avea să fie scurtă şi fără să ofere ocazii de a ajunge în situaţii jenante.

Cum ar fi aceea de a se întâlni cu tatăl lui natural.

Când se întâlniseră înainte ca Aden să intre în armată, iar apoi, în serviciul secret, prinţul regent îl salutase cu cordialitate prefăcută, părând să nu fie conştient de bârfele avide şi pline de răutate care erau şoptite în spatele evantaielor fluturânde şi în sălile de joc. Cu toate astea, Aden îşi amintea prea bine fiecare incident umilitor. Nu fusese mult mai bine nici pentru mama lui, care avusese de suferit atât din pricina bârfelor aristocraţiei, cât şi a furiei mocnite a soţului ei ofensat. Spre meritul ei, îndurase totul cu o demnitate şi o graţie pe care Aden nu putuse decât să le admire, chiar dacă fără tragere de inimă.

Îşi scoase ceasul pentru a vedea ce oră este. Din nou. Privirea lui se opri asupra majordomului care oftă compătimitor, deplângând în mod evident întârzierile inevitabile ce precedau sosirea sexului frumos.

Reţinându-şi un neaşteptat hohot de râs, Aden se sprijini de stâlpul de la baza scărilor, lăsându-şi mâna înmănuşată să urmărească absentă modelul complicat al sculpturii balustradei. Îşi relaxă umerii şi lăsă tensiunea să i se risipească din trup. Avea să fie o seară lungă şi chinuitoare. Fără îndoială că aveau să fie multe seri lungi şi chinuitoare în următoarele câteva săptămâni, aşa că era mai bine să se obişnuiască totuşi cu ideea.

Plictisindu-se tot mai tare, îşi lăsă privirea să rătăcească. Discreta eleganţă a micii, dar frumos mobilatei case de la oraş a mamei sale îl surprinsese, fiind obişnuit cu opulenţa sufocantă a casei din Berkeley Square a familiei. Fusese silit să viziteze uriaşa clădire cu un an în urmă, pentru a aduce un ultim omagiu după moartea bruscă a lui Thornbury. Acea experienţă îl făcuse să-l furnice pielea. Din fericire, mama lui Aden se mutase curând după aceea, lăsându-i casa din Berkeley Square lui Edmund, fiul cel mare şi moştenitorul, şi fratele vitreg al lui Aden.

Edmund nu era un soi rău. Se purtase mereu faţă de Aden cu o amabilitate distantă, invitându-l să stea în casa

familiei ori de câte ori Aden se afla la Londra. Însă Edmund putea fi şi nesuferit de infatuat, şi părea să nu poată uita niciodată că fratele lui vitreg nu era cu adevărat un Thornbury. Cu cât familia vedea mai puţin proverbiala oaie neagră, cu atât mai bine, din punctul de vedere al noului conte. Iar Aden era întru totul de acord.

— Aden, de ce aştepţi în hol? Cu siguranţă Patterson nu te-a neglijat, nu?

Vocea cultivată a mamei lui pluti în jos din capul scărilor. Ridicându-şi privirea, el o studie în vreme ce ea cobora. Cu toate că nu mai era tânără, nimeni nu se putea îndoi de frumuseţea care fusese cândva. Încă avea o graţie şi o eleganţă care le făcea de ruşine pe multe femei mai tinere. Doar de aproape, când puteai zări ridurile din jurul ochilor şi al gurii, precum şi firele cenuşii care înspicau părul ca pana corbului, îţi dădeai seama de vârsta ei.

Iar când un observator atent se uita în ochii ei negri, era posibil să remarce tristeţea şi o anumită oboseală pricinuită de prea multele greşeli făcute în tinereţe. Greşeli care nu puteau fi niciodată uitate sau iertate, în orice caz nu de către persoana care conta cel mai mult – soţul ei.

— Bună seara, mamă, rosti Aden lăsând întrebarea ei fără răspuns.

Căpătase cu mult timp în urmă obiceiul de a nu-i împărtăşi părerea lui nici măcar faţă de lucruri banale. În consecinţă, acesta devenise un tipar în relaţia lor – o distanţă politicoasă, pe care niciunul din ei nu părea dornic s-o depăşească. Cu toate astea, el bănuia că, în ultima vreme, pe ea o deranjau hotarele stabilite de comun acord, ceea ce îl surprinse într-un mod neplăcut.

Ea ajunse la baza scărilor şi se opri privindu-l în ochi. Uşoara încruntare a trăsăturilor ei rafinate combinată cu privirea cercetătoare încă aveau puterea de a-l nelinişti.

Rezistând nevoii de a trage de cravata prea strânsă – Dumnezeule, detesta să le poarte! —, o privi la rându-i, în

cele din urmă ridicând ironic o sprânceană. Ea cedă, dar nu înainte de a-şi da ochii peste cap.

— Nu doreşti un brandy înainte de a pleca? întrebă ea lăsându-l să-i desluşească nota de exasperare din voce.

— Mulţumesc, nu, răspunse el. Apoi, se înmuie, coborând puţin garda. Şi, da, Patterson s-a agitat pe lângă mine cum a putut mai bine. Poţi fi liniştită în privinţa asta.

Ea făcu o grimasă, în vreme ce îl luă de braţ.

— Mereu, ai fost cel mai încăpăţânat dintre copiii mei, să ştii. Întotdeauna m-am întrebat de unde ai căpătat această trăsătură.

— Fără îndoială, mi-a fost transmisă de dragul meu tată.

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare, o uşoară roşeaţă colorându-i obrajii. Acest lucru îl surprinse şi simţi o zvâcnire de vină în piept. În timp, mama lui îşi crease o armură împotriva insultelor şi a bârfelor, mai ales a celor care conţineau referiri la relaţia ei cu prinţul regent. Dar, în anul de văduvie, cu ea se petrecuse o schimbare graduală, ca şi cum ceva ar fi creat o breşă în detaşarea ei ironică. Aden nu ştia cum să se poarte cu această femeie atât de asemănătoare cu mama pe care o ştia el, dar totuşi altfel.

— Mamă… începu el o propoziţie pe care nu ştia cum s-o termine.

Ea îşi apăsă mâna pe interiorul cotului lui.

— Nu contează, dragă. Înţeleg.

Bine că înţelegea cineva, fiindcă el nu reuşea.

Patterson le făcu o plecăciune când plecară, iar un moment mai târziu, Aden o instalase în trăsura lui şi urcase şi el. O tăcere neplăcută făcea ca atmosfera să fie apăsătoare, tăcere pe care era evident că mama lui nu era înclinată s-o rupă. Cu toate astea, abia în Park Lane el se gândi că drumul până la reşedinţa Darlington avea să pară nesfârşit dacă el nu făcea ceva care să alunge tensiunea.

Nu era de mirare că îşi evita familia. Capitulă, cel

puţin deocamdată.

— Îţi sunt recunoscător pentru ajutorul pe care mi-l dai în această seară. Sunt sigur că ai lucruri mai bune de făcut decât să faci pe dădaca pentru mine şi Lady Vivien.

Sprâncenele ei se arcuită, apoi buzele i se despărţiră într-un zâmbet generos, care-i lumină trăsăturile frumoase. Acel zâmbet stârni un val de amintiri – amintiri frumoase, de pe vremea când el era încă băieţel, iar ea încă îl iubea. De dinainte ca ea să ajungă să-l considere un motiv de ruşine, nu unul de mândrie şi afecţiune.

— Sunt încântată să vă pot ajuta, spuse ea. Nu pot decât să-mi dedic multe ore pe zi vizitelor, cumpărăturilor şi scrierii corespondenţei. De când fratele tău a preluat proprietăţile, am prea puţină treabă serioasă care să mă ţină ocupată.

El îşi putea imagina prea bine. Mama lui se ocupase perfect de administrarea proprietăţilor Thornbury şi de personalul acestora, proprietăţi care includeau casa din Londra, două conace mari aflate la ţară şi o casă de vânătoare din Kent.

— De ce te-ai mutat din Thornbury House? întrebă el curios. Sunt sigur că Edmund şi Elizabeth te-ar fi făcut să te simţi bine acolo. Şi ştiu că ţi-e dor de copii.

Spre deosebire de multe femei din înalta societatea, mama lui îi iubea pe cei doi băieţei ai lui Edmund şi pe copiii surorii vitrege a lui Aden. Având în vedere relaţiile reci cu propriii copii, devotamentul făţiş al mamei lui faţă de nepoţii ei era oarecum surprinzător.

— Aşa e, rosti ea suspinând. Dar copiii şi nepoţii nu pot deveni centrul vieţii cuiva. În plus, cu toate că n-ar spune-o niciodată, cumnata ta nu s-ar fi putut simţi în largul ei cu mine acolo. Elizabeth este ca o violetă care se închide, şi n-are nevoie ca eu să mă uit peste umărul ei.

Aden se gândi vreme de câteva momente la cuvintele ei – şi la ce se afla dincolo de ele.

— Îmi pare rău, *mamma,* rosti el.

Ochii ei se rotunjiră. Nu-i mai spusese *mamma* de ani întregi, şi nici nu-i stătea în obicei să-şi exprime compătimirea faţă de ea. Aden o surprinsese şi se surprinsese şi pe el.

— Mulţumesc, fiule, şopti ea cu vocea răguşită de emoţie.

— Da, ăăă… cu plăcere, zise el simţindu-se ciudat.

Dumnezeule, cât ura complicaţiile sentimentale! Privirea ei deveni mai pătrunzătoare, iar atitudinea i se schimbă într-o clipită.

— Spune-mi totul! rosti ea cu asprime. Ce ai făcut pentru a o proteja pe Vivien şi ce speri să obţii în seara asta?

Recunoscător pentru schimbarea subiectului – şi pentru agerimea minţii mamei lui –, Aden fu mai deschis decât de obicei. Nu că mama lui nu ştia exact ce meserie avea. Doar că el nu era obişnuit să discute despre asta cu nimeni din afara serviciului secret. Şi mai ales cu mama lui.

— Am pus să fie urmărită. De la distanţă, desigur. Nu vrem să afle cineva. Cu puţin noroc, răpitorii s-ar putea să apară mai degrabă mai devreme decât mai târziu. Atunci, vom putea să-i urmărim şi să ajungem la cel care a pus la cale complotul.

Ea păru îngrijorată, dar el flutură liniştitor din mână.

— Nu e nevoie să-ţi faci griji. Dacă cineva încearcă să pună mâna pe Lady Vivien, oamenii mei vor fi suficient de aproape pentru a împiedica asta.

Dominic îi dăduse mână liberă să aleagă oamenii pe care îi dorea pentru a-l ajuta. Aden se limitase la un număr mic, ca să reducă complet riscul de a fi detectaţi – aşa că erau doar doi agenţi pe care Dominic fusese de acord să-i recheme la Londra, plus doi dintre oamenii lui Dominic. Ceilalţi agenţi făcuseră posibil ca Aden să-şi poată dedica timpul depistării bandiţilor responsabili pentru răpirea ei,

plus că le datora beneficiul suplimentar de a nu mai trebui să se mai afle în calea lui Vivien.

Dar, în ciuda zilelor lungi şi a nopţilor şi mai lungi în care umblase prin lumea rău-famată a Londrei, nu izbutise să adune decât câteva frânturi de informaţii utile. Nu se apropiase prea tare de cel care plănuise de fapt răpirea şi de ce.

Iar asta îl silise pe Aden să iasă din umbră şi să intre în lumina înăbuşitoarelor săli de bal ale înaltei societăţi, plasându-se direct pe orbita lui Vivien. La acest gând, începu să mârâie adânc în sinea lui satisfacţia, ceea ce fu mai mult decât o avertizare serioasă.

— Pare să se simtă bine? întrebă mama lui. Abia m-am întors la Londra, în dimineaţa asta, aşa că n-am văzut-o încă.

— Pare să fie în regulă şi manifestă o precauţie satisfăcătoare, mă bucur să spun. Lady Vivien şi-a părăsit casa doar de două ori în ultimele două zile. O dată, pentru a merge la librăria Hatchards, iar a doua oară, ca să se ducă în Bruton Street, pentru a-şi vizita croitoreasa. În ambele cazuri, a fost însoţită de un lacheu foarte mare şi de camerista ei.

— Vivien a fost întotdeauna o fată foarte deşteaptă.

„Deşteaptă” nu era un cuvânt pe care alţii îl foloseau pentru a o descrie. Aden îşi făcuse un scop din a afla cum o considerau alţii, mai ales bărbaţii. „O tipă pe cinste”, „o bucăţică fermecătoare”, „o cochetă nesăbuită” şi „destrăbălată” fuseseră descrierile care ieşiseră de pe buzele mai multor gentlemeni din cele mai scumpe tripouri şi cafenele ale Londrei. Furia făcuse să i se încordeze toţi muşchii când auzise acele descrieri insultătoare, dar se silise să nu reacţioneze. Reputaţia ei nu era confirmată de experienţa pe care el o avusese cu ea, însă nu putea îngădui ca asta să-i întunece judecata.

Cum de dobândise această reputaţie era un mister,

deşi el bănuia că avea legătură cu succesul ei la masa de joc. Niciun bărbat nu era încântat să piardă în faţa unei femei, şi mai ales a unei femei frumoase şi tinere.

— Ce părere ai despre fraţii ei? întrebă el.

Mama lui clipi, uimită de brusca schimbare a direcţiei.

— Ei bine, Kit – Christopher – este un băiat fermecător, dar mult prea nesăbuit. Este pentru totdeauna pe lista neagră a lui Cyrus şi mă tem că îi pricinuieşte lui Vivien multe necazuri. Atât ea, cât şi Lady Blake se tem că fratele cel mare îşi va pierde răbdarea cu Kit şi îl va sili să se apuce de ceva.

Aden se încruntă.

— Şi ce-ar fi în neregulă cu asta?

— Kit e mult prea tânăr. Abia dacă a depăşit vârsta copilăriei.

— Din câte înţeleg, are peste douăzeci de ani. Iar dacă Lord Blake doreşte ca fratele lui să se maturizeze, milităria este foarte indicată în acest scop.

Mama lui oftă.

— N-ai cum să înţelegi.

— Ai dreptate. Nu, nu te deranja să-mi explici, rosti Aden fluturând din mână. Aproape că am ajuns la Darlington House. Vorbeşte-mi, în schimb, despre Cyrus, Lord Blake.

— L-ai cunoscut. Este un infatuat. Insuportabil de încrezut şi dedicat exclusiv carierei politice pe care speră s-o realizeze, răspunse ea cu o grimasă de neplăcere.

— A! Asta ar explica de ce Hovanski se afla la Blake House, zilele trecute. Prietenia cu un prinţ rus bogat şi influent ar reprezenta un mare avantaj pentru un bărbat cu ambiţii politice.

Mama lui păru surprinsă.

— Se afla acolo acel om îngrozitor, când ai dus-o pe Vivien acasă? Nu mi-ai spus.

— Nu ţi-am spus?

— Aden, dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi zici totul.

El ridică din sprâncene.

— Nu chiar totul, mamă.

Ea se încruntă.

— Aden… începu ea cu o voce ameninţătoare.

— Da, înţeleg. Iartă-mă. Nu eram sigur ce însemna prezenţa prinţului la Blake House, într-un moment atât de delicat. Mi s-a părut ciudat.

— *Ce* căuta acolo? vru ea să ştie.

— Venise pentru că îşi făcea griji pentru Vivien, fiindcă auzise că nu se simţea bine.

Însă Aden nu credea asta. De fapt, ar fi fost dispus să parieze 100 de lire pe faptul că Lord Blake îi spusese lui Hovanski despre răpirea lui Vivien. De ce ar fi făcut asta era un mister, dar Aden nu avea încredere în rusul sarcastic cu trunchiul ca un butoi şi nu-l dorea nicăieri în apropierea lui Vivien.

— Dumnezeule mare! exclamă mama lui. Vivien nu-l poate suferi pe Hovanski. Era ultimul om pe care şi l-ar fi dorit acolo.

Stomacul lui Aden se relaxă puţin la auzul veştii.

— Ţi-a spus ea asta?

— Ei bine, nu în atât de multe cuvinte. Vivien este o fată plină de viaţă şi încântătoare, dar e şi surprinzător de reţinută. Nu-şi împărtăşeşte uşor gândurile şi sentimentele, şi niciodată în public. Dar am urmărit-o cum se poartă cu prinţul. Manierele ei sunt mereu impecabile – Vivien n-ar putea fi niciodată nepoliticoasă –, dar îmi dau seama că îi displace prezenţa lui. Îl evită ori de câte ori este posibil.

Aden se încordă.

— I-a făcut avansuri necuviincioase?

Ea se încruntă privind în poală, în mod evident gândindu-se intens.

— Nu cred, rosti ea în cele din urmă, dar el este foarte insistent. Prinţii pot fi aşa, să ştii, încheie ea cu o notă

amară în glas.

Aden se luptă să-şi reprime un val de mânie, dar nu-şi dădu seama dacă fusese stârnit din cauza lui Vivien sau a mamei lui.

— Pricep. N-am avut deocamdată timp să-l investighez pe prinţ, dar o voi face.

Ochii ei sticliră de curiozitate.

— Pe cine ai investigat?

El îi zâmbi ironic.

— Pe membrii familiei lui Lady Vivien. Aproape întotdeauna, familia este implicată.

— Serios, Aden, mă îndoiesc…

— Mamă, destul, o avertiză el în vreme ce trăsura se opri. Am ajuns. Îţi sugerez să continuăm discuţia într-un cadru mai intim.

O auzi murmurând „îngrozitor băiat”, în timp ce o ajută să coboare pe stradă, şi nu-şi putu reţine un rânjet. Ignorându-l, ea urcă scările şi intră în Darlington House. Aden uitase cât de amuzantă putea fi mama lui. Era o femeie inteligentă, spirituală, care mereu îl provoca în rarele ocazii când se afla în compania ei. Aproape că regreta toate ocaziile pierdute pentru ei, şansele ratate de a deveni cu adevărat prieteni. Aproape.

O ajunse din urmă la intrarea în casă şi îi dădu pălăria şi pelerina lacheului care aştepta. Ea îşi petrecu mâna pe după braţul lui.

— Eşti gata să intri în vizuina leului? murmură ea.

El se aplecă pentru a-i şopti la ureche:

— Mamă, sunt spion. Zău, cât de rău poate fi?

Ea scoase un hohot de râs sugrumat.

— Fiule, habar n-ai tu. De ce crezi că Dominic se aventurează foarte rar în societate? Aceşti oameni sunt cu adevărat cumpliţi.

— Mă faci să tremur în cizme. Sau, mai bine zis, în afurisiţii de pantofi de dans.

Ea râse din toată inima în timp ce-l conduse prin impunătorul hol de marmură pentru a-şi întâlni gazdele. Aden avea doar o amintire neclară a lordului şi a lui Lady Darlington, din scurta perioadă pe care o petrecuse la Londra înainte de a se înrola în armată, însă, în mod clar, Lady Darlington păru să-şi aducă aminte de el. Se agită pe lângă el ca o cloşcă, exclamând cât de încântată era să fie prima gazdă care să-l primească pe Aden la întoarcerea lui. El se strădui să nu scrâşnească din dinţi, mai ales când ea promise – sau ameninţă – să-l prezinte fiicelor ei nemăritate.

— Clarissa şi Eunice sunt cele mai fermecătoare şi cele mai ascultătoare fete din înalta societate, spuse ea cercetându-l cu o privire lacomă. Ştiu că îţi vor plăcea mult. Şi sunt şi dansatoare splendide. O să am grijă să le zic să-ţi păstreze cel puţin două dansuri, căpitane St. George. Vei fi încântat de fetele mele, te asigur.

Lord Darlington era doar o idee mai puţin alarmant decât soţia lui, scuturându-i mâna lui Aden şi invitându-l zgomotos la casa lui de vânătoare din Lincoln, pentru o săptămână de tras cu arma.

— Este cea mai confortabilă căsuţă de vânătoare pe care ai văzut-o vreodată, bubui Lord Darlington cu vocea lui veselă. Tatăl tău, Lord Thornbury adică, rosti el făcând grijuliu distincţia, obişnuia să vină în vizită în fiecare sezon, împreună cu prieteni comuni. În fiecare an, fără excepţie. Era practic un ritual, să ştii. Le iubim pe doamne, dar, din când în când, un bărbat trebuie să-şi ia un răgaz de la viaţa de familie, nu-i aşa, draga mea? încheie el, făcându-i ostentativ cu ochiul soţiei lui.

Lady Darlington, care arăta de 50 de ani când avea o zi bună, lovi cu evantaiul braţul soţului ei şi chicoti ca o servitoare nepricepută. Hohotul de râs al lui Darlington se auzi ca un răget, după care îl lăsă pe Aden în pace, dar nu înainte ca Lady Darlington să-i invite pe Lady Thornbury şi

pe Aden să-şi petreacă împreună cu ei Crăciunul, în Somerset.

— O idee genială, draga mea. Darlington păru foarte surprins de propunere. Sunt sigur că fetele vor fi grozav de încântate să-şi petreacă sărbătorile cu St. George. Sunt nişte fetiţe atât de vesele, că te vei distra pe cinste. Şi nu uita, strigă el în vreme ce Aden şi mama lui încercau să scape, te aştept să vii şi o săptămână la vânătoare. L-am invitat pe fratele ăla al tău de nenumărate ori, iar el mă refuză mereu. Dar, băiete, cineva trebuie să-i calce pe urme tatălui său, aşa că poţi foarte bine să fii tu acela.

Măcar o dată, Aden se pomeni că este de acord cu fratele lui. În mod clar, nu-i acordase lui Edmund nici pe departe suficientă încredere.

— Ţi-am spus eu că oamenii aceştia sunt primejdioşi, murmură mama lui în timp ce îşi croiau drum prin coridorul aglomerat pentru a ajunge în sala de bal.

— În orice caz, mi se pare că ai subestimat situaţia. Simt categoric că mă ia cu leşin de groază.

Ea zâmbi larg.

— Şi devine şi mai rău.

El pufni. Uitase cu adevărat cât de competitivă şi de acerbă era târguiala pentru o căsătorie. Cei mai letali spioni ai lui Boney[1] nu erau cu nimic mai presus decât Lady Darlington.

Fiindcă fiecare persoană pe lângă care treceau părea să fie în relaţii de prietenie cu mama sa, le luă o veşnicie să ajungă în sala de bal. Cu abilitate, ea izbuti să facă prezentările şi să îl împingă pe Aden mai departe înainte de a putea fi prins la înghesuială de alte mame dornice să-şi mărite fetele, sau de gentlemeni în vârstă care voiau să discute despre Franţa şi întâlnirile de la Viena. Conversaţia ei era superficială şi, după doar un cuvânt sau două, reuşea să meargă mai departe fără să ofenseze pe nimeni.

---

1 Poreclă dată de englezi lui Napoleon Bonaparte (n.tr.)

Cu admiraţie şovăielnică, Aden îşi privi mama demonstrându-şi talentele extraordinare. Nu era de mirare că Dominic insistase ca ea să-l ajute. Nimeni nu era mai experimentat decât Lady Thornbury în arta relaţiilor din înalta societate. Fără ea, ar fi orbecăit ca un sărman încet la minte într-o peşteră întunecată.

În cele din urmă, răzbătură prin mulţimea de flecăritori şi ajunseră în marea sală de bal. Aerul era greu de parfumul a o mie de flori de seră, în vreme ce sute de lumânări răspândeau lumină şi o căldură care devenise deja insuportabilă.

— Dumnezeule, mamă, murmură el în timp ce se îndreptau spre partea din faţă a încăperii, cum suporţi aşa ceva?

Ea ridică din umeri.

— Sunt obişnuită.

Aden aproape că uitase cum erau aceste evenimente. Cu atâta zgomot şi atâta lume, avea să fie dificil, dacă nu imposibil, s-o protejeze pe Vivien, şi cu atât mai puţin să aibă ocazia de a-i observa pe pretendenţii ei. De fapt, aceasta putea fi ocazia perfectă pentru
0 altă tentativă de răpire. Era atât de multă mişcare haotică, atât pe ringul de dans, cât şi în jurul lui, încât o armată de turci i-ar fi putut răpi pe jumătate dintre dansatori fără să observe cineva.

Instinctele lui intrară în stare de alertă, făcându-l să fie foarte atent.

— Mamă, trebuie s-o găsesc pe Lady Vivien, rosti el privind pe deasupra mulţimii.

Şi ea începu să cerceteze încăperea.

— E puţin cam prea devreme pentru ca ea să fie în sala de joc. Aş crede… A, da, iat-o. În capătul sălii, lângă orchestră. Se ridică pe vârfuri, părând şocată. Dumnezeule, este cu…

— Văd, răspunse Aden înverşunat.

O lăsă şi îşi croi drum printr-un grup de dandy tineri, care pierdeau vremea, ignorând obiecţiile lor revoltate. Da, o vedea pe Vivien. Cu spinarea sprijinită de o coloană de marmură, chipul ei frumos era o mască grijuliu de inexpresivă, în vreme ce se uita în ochii lacomi ai prinţului Ivan Hovanski.

Capitolul 13

Omoplaţii lui Vivien se lipiră de coloană, marmura rece trimiţându-i un fior pe şira spinării. Ori asta, ori lăcomia urâtă din privirea lui Hovanski îi declanşară senzaţia că avea furnici sub piele. De ce n-o lăsa în pace? Începea să suspecteze că o considera o provocare la adresa bărbăţiei sale, un obstacol care trebuia depăşit, nu o femeie pe care s-o curteze şi pe care s-o cucerească.

— Draga mea doamnă, rosti tărăgănat prinţul, cu accentul lui puternic. Sunteţi roşie la faţă. Căldura aceasta este prea mult pentru Domnia Voastră, mai ales că sunteţi slăbită de boală. Trebuie să-mi îngăduiţi să vă conduc într-un alcov liniştit, sau chiar în salonul lui Lady Darlington. Acolo, vă veţi putea odihni şi vom avea o discuţie plăcută.

Tonul vocii lui semnală că era un ordin, nu o rugăminte. Însă ea îi întâlni calmă privirea, refuzând să clipească la vederea căutăturii lui, care reuşea să fie şi lascivă, şi imperioasă în acelaşi timp.

Ochii aproape că le erau la acelaşi nivel. Prinţul nu era înalt, cu toate că era lat în umeri. Cu elaborata lui uniformă rusească, având pieptul galonat şi plin de decoraţii, semăna foarte bine cu un cocoş multicolor. Părul şi perciunii roşcaţi nu făceau decât să sporească efectul, la fel ca şi tenul

îmbujorat.

Era şi la fel de arogant ca un cocoş, în ciuda superficialităţii calme şi a manierelor elegante care îi fermecau pe destui membri ai înaltei societăţi. Dar acel lustru era la fel de subţire ca o pojghiţă de gheaţă pe un geam. Prinţul îşi cunoştea rangul şi era vai şi-amar de orice bărbat – sau femeie – care îi stătea în cale. Acei ochi de un verde noroios ar fi devenit reci ca gheaţa, promiţând o răzbunare cruntă pentru nefericitul obiect al mâniei sale. Vivien îi mulţumi lui Dumnezeu că ea nu avea să se afle nicicând în puterea lui.

— Mulţumesc, Alteţă, dar m-am însănătoşit, mă simt foarte bine. Apreciez grija Domniei Voastre, însă nu este necesară.

Indiferent cât de tare nu-l putea suferi pe om, *era* prinţ. Nu îndrăznea să-l înfrunte în aceeaşi manieră nesăbuită cum o făcuse în timpul nefericitei lor dispute de la serata muzicală a lui Lady Templeton, când el o prinsese în capcană într-un alcov. Pur şi simplu, *nu* putea să-l lovească din nou, mai ales în public, indiferent cât de mult o merita.

O privire rapidă aruncată peste umărul lui îi spuse că deja atrăgeau mai mult de câteva priviri curioase. Deja existau destule bârfe legate de ei, iar zvonuri despre o logodnă iminentă deja începuseră să circule. Vivien ştia cui trebuia să-i mulţumească pentru acea încântătoare picanterie. Lui Cyrus, căruia nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât s-o mărite cu un prinţ rus puternic şi bogat.

Chiar şi numai gândul de a se căsători cu omul acela o făcu să-şi simtă stomacul în gât. El se apropie şi mai mult, înghesuind-o în coloană. Expresia politicoasă a lui Vivien începu să dispară. Palma o mânca de dorinţa de a-l plesni, iar ea se întrebă dacă, la urma urmelor, n-ar fi o idee bună să provoace o scenă. Cel puţin, în felul acesta toată lumea avea să ştie cât de mult îl dispreţuia. Câştigul aproape că

merita scandalul.

— Ah, dulce Lady Vivien, cârâi el pe un ton afectuos, cu toate că ochii aveau acum o privire ameninţătoare. Atât de frumoasă, atât de delicată, atât de fermecător de nesăbuită. Sunteţi ca o mică porumbiţă care are nevoie de adăpost şi protecţie. Trebuie să-i îngăduiţi prinţului Ivan să aibă grijă de Domnia Voastră. De fapt, insist.

Ea aproape că îşi muşcă limba din pricina şocului. „Mică porumbiţă?” Oare îşi pierduse minţile?

— Domnule, remarcile dumneavoastră sunt extrem de nepotrivite, rosti ea cu asprime. Insist să-mi daţi drumul. Acum!

Începu să se mişte înainte de a termina de vorbit, strecurându-se pe lângă coloană în încercarea de a-l ocoli. El îi blocă mişcarea. Frustrată, se opri uitându-se urât la el.

— Alteţă, repet. Vă rog să vă daţi la o parte.

Zâmbetul lui lipsit de farmec se transformă într-un rânjet batjocoritor.

— Sau ce, Lady Vivien? O să mă loviţi? Nu vă sfătuiesc să faceţi de două ori o asemenea greşeală.

Inima lui Vivien bubui la auzul tonului ameninţător al vocii lui. Gândise mereu că prinţul era un porc arogant, dar acum se întrebă dacă era în toate minţile. Nu putea exista o altă explicaţie pentru comportamentul lui cu adevărat nebunesc, mai ales în condiţiile unui public atât de numeros.

Doar dacă nu cumva se considera atât de puternic, încât pur şi simplu nu-i păsa. Dar, fie că făcea o scenă scandaloasă sau nu, era timpul să scape de el o dată pentru totdeauna. Tocmai când ridică o mână pentru a-l împinge, o siluetă apăru în spatele prinţului. De fapt, îl eclipsă prin înălţimea sa. Vivien se sprijini din nou de coloană, răsuflând uşurată.

St. George, impecabil îmbrăcat într-o ţinută de seară, venea din nou s-o salveze.

— Lady Vivien, rosti el împingându-l cu umărul pe prinţ şi ignorând şuieratul furios al omului. Mama v-a căutat pretutindeni. Imaginaţi-vă surpriza mea când v-am găsit ascunzându-vă după o coloană. Evitaţi pe cineva?

Un zâmbet lejer îi arcui în sus colţurile gurii dure, însă ochii o măsurară extrem de atenţi.

— Domnule căpitan, mă bucur să vă văd din nou, răspunse Vivien surprinsă că vocea nu-i tremura. Eu tocmai… ăăă, îi spuneam la revedere prinţului Ivan.

De la înălţimea lui considerabilă, St. George îşi coborî privirea spre prinţ, părând uşor surprins.

— Chiar aşa. Asta făceaţi? Mă întreb dacă aşa este.

Vivien nu ştiu dacă să râdă sau să se supere din cauza insultei făţişe. Dar apoi văzu privirea ucigătoare din ochii prinţului şi decise că supărarea era cel mai potrivit răspuns.

Nu că St. George ar fi părut câtuşi de puţin intimidat. Se uită la prinţ cu un dispreţ aristocratic care nu ar fi putut să fie întrecut nici de al unui membru al familiei regale britanice.

Hovanski se făcu roşu ca focul, iar Vivien nu se îndoi absolut deloc că ar fi fost încântat să-l străpungă pe St. George cu sabia lui de ceremonie. Dacă nu dorea ca seara să se transforme într-un coşmar desăvârşit, era mai bine să ia frâiele în propriile mâini.

— Domnule căpitan, sunt sigură că vă amintiţi de prinţul Ivan Hovanski. L-aţi întâlnit la Blake House, acum câteva dimineţi.

St. George făcu o plecăciune sumară, ca şi cum n-avea niciun chef să recunoască existenţa celuilalt bărbat.

— Desigur. Cum aş putea uita? rosti el cu o voce plictisită.

Hovanski o surprinse înclinându-şi capul, părând mai degrabă curios decât altfel.

— A, fiul lui Lady Thornbury. Mama dumneavoastră

este o femeie fermecătoare, o trăsătură care vă lipseşte.

Vivien nu reuşi foarte bine să-şi înăbuşe un icnet. Se uită disperată în imediata lor vecinătate, rugându-se să nu fi auzit nimeni cinicul lor schimb de cuvinte. Din fericire, cheflii veseli din *beau monde* se roteau în jurul lor, dansând nedomoliţi şi nepăsători faţă de mica dramă care se petrecea în acel colţ.

St. George răspunse insultei prinţului cu un zâmbet.

— Mama v-ar împărtăşi opinia, Alteţă. De fapt, de ce nu vă duceţi s-o întrebaţi? Eu şi Lady Vivien vom fi bucuroşi să vă scuzăm.

De data asta, maxilarul lui Hovanski zvâcni de parcă vorbele îi erau ţinute captive pe limbă.

— Oricât de încântat aş fi să discut cu Lady Thornbury, trebuie să refuz. Tocmai eram pe cale s-o conduc pe Lady Vivien într-o anticameră. Are mare nevoie de odihnă şi de linişte, căci se află în convalescenţă după boala ei.

Se răsuci şi încercă s-o apuce de mână.

— Vino cu mine, draga mea. Poţi vorbi cu Lady Thornbury mai târziu.

Vivien îşi smuci mâna, rămasă fără cuvinte din pricina frustrării şi a uimirii. Când prinţul întinse din nou mâna spre ea, St. George se vârî între ei.

— Nu cred, Alteţă, spuse el. Îşi înclină capul, ascultând primele acorduri ale unui vals. Ah! Cred că e dansul nostru, Lady Vivien.

Zâmbetul lui fermecător n-o păcăli, în ciuda înfăţişării lui revoltător de atrăgătoare. Deja începea să înveţe cum să interpreteze expresia din ochii lui negri, iar acei ochi îi porunceau să se supună. Din fericire, acesta era un ordin căruia era bucuroasă să-i dea ascultare.

— Vai de mine! rosti ea. Cum am putut uita? Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, dar nu vreau să-l dezamăgesc pe domnul căpitan.

Încheie cu o notă fermă, sperând că el va înţelege, în cele din urmă, mesajul din vocea ei.

Prinţul o privi fix câteva secunde, cu chipul marcat de neîncredere şi furie. Apoi, clipi încet, de două ori, afişând o mască inexpresivă pe care ea o găsi mult mai îngrijorătoare decât furia.

— Desigur, draga mea, spuse el pe un ton precis şi rece. Tinerelor doamne trebuie să li se îngăduie micile lor distracţii înainte de a avea parte de responsabilităţile căsătoriei. Te voi lăsa s-o faci.

Dădu scurt din cap, iar apoi fu înghiţit de mulţime – însă nu înainte de a-i arunca o privire ameninţătoare şi plină de promisiuni lui St. George. Acesta din urmă, cu o expresie gânditoare, îl urmări îndepărtându-se, apoi îşi coborî privirea spre ea.

— Cu siguranţă ai nişte pretendenţi interesanţi, Lady Vivien, trebuie să-ţi recunosc acest merit.

Ea se încruntă.

— Nu fi netot. Fireşte că nu este unul dintre pretendenţii mei.

El îi zâmbi uşor sceptic.

— Ei bine, rectifică ea, este, dar nu pentru că vreau eu să fie. Nu este ca şi cum aş avea vreun control asupra situaţiei. Ce pot să fac?

El întinse mâna şi o luă în braţe, rotind-o pe ringul de dans în primele piruete ale valsului. Căldura şi forţa lui, mirosul masculin de curat al săpunului şi al cămăşii apretate o învălui în timp ce se topea în îmbrăţişarea lui. Emoţiile ei izbucniră cu o forţă uimitoare, în acord cu inima care îi bătea nebuneşte. Cu toate că niciodată nu mai dansaseră împreună, avea un sentiment minunat de familiar de a fi în braţele lui din nou.

Rămase fără suflare când îşi dădu seama de ceva. Îşi petrecuse ultimele cinci zile şi nopţi dorindu-şi în secret să fie exact unde era – în braţele lui, legănată la pieptul lui.

Înţelegerea acestui lucru o reduse la tăcere de uimire, în vreme ce se uită în ochii lui negri şi profunzi. Slavă Domnului că braţele şi picioarele ei ştiau ce să facă în timp ce îl urmăreau în graţioasele mişcări ale valsului. Sau poate că lui i se datora asta, faptul că o conducea prin sală în rotiri fluide, care îi învârtejeau mătasea trandafirie a fustelor în jurul picioarelor, pe când trupurile lor se atingeau, se despărţeau şi se atingeau din nou în mişcările seducătoare ale dansului.

— Este prinţ, răspunse el la ultima ei întrebare. Mă îndoiesc că cineva te va învinovăţi că ai apreciat curtea făcută de el. De fapt, bănuiesc că, în această încăpere, există destule tinere doamne care ţi-ar pune piedică pe ringul de dans pentru a avea parte de oricât de puţină din atenţia pe care ţi-o acordă prinţul Ivan.

Cuvintele lui o aduseră cu brutalitate înapoi pe pământ, la fel şi expresia rece de pe chipul lui. Dacă impresia ei nu era greşită, el o studia cu un interes calm, de parcă ar fi fost un specimen interesant de observat sau o ecuaţie care trebuia rezolvată.

— N-au decât să-l ia, mormăi ea. Şi, căpitane St. George, nu sunt sigură ce te aştepţi să fac pentru a scăpa de atenţiile lui. Poate, un duel cu pistoale, în zori?

El râse, scoţând un sunet grav, răguşit, care o făcu să se înfioare. Dar râsul nu ajunse şi în privirea lui. În schimb, o analiză cu acei ochi tulburător de atenţi, în timp ce o conducea cu măiestrie prin mulţimea de dansatori înghesuiţi. Indiferent cât de enervată era, nu se putu abţine să nu-i admire forţa şi controlul. O, da, şi muşchii umărului, care se încordau sub degetele ei. Şi ei erau foarte admirabili.

— Aceasta ar putea fi o abordare, dar eu îţi sugerez că un simplu „nu” ar rezolva lucrurile, spuse el.

— Mulţumesc, rosti ea sarcastică. Asta încă nu mi-a trecut prin minte. *Fireşte* că i-am spus nu, dar căposul ăla

afurisit nu vrea să asculte nicio vorbă de-a mea. Nici măcar o lovitură în fluierul piciorului n-a rezolvat lucrurile.

De îndată ce cuvintele îi ieşiră de pe buze, îi veni să-şi muşte limba. Cât de umilitor era să dezvăluie acel incident jenant, şi mai ales lui. El păru surprins, apoi mâna i se încordă pe talia ei, în vreme ce o strânse mai tare în braţe. Vivien nu-şi putu reprima un fior când coapsele lui musculoase se frecară de pelvisul ei. Trase adânc aer în piept, simţind brusc o strângere în jurul coastelor.

Privirea lui coborî spre corsajul ei, apoi urcă din nou spre chipul lui Vivien. Ochii lui se întunecară de fierbinţeală pură.

O, ea recunoştea *acea* privire. O mai văzuse în ochii multor bărbaţi, însă niciodată nu o afectase în felul acesta. Entuziasmul şi teama îi furnicară pielea şi trebui să-şi coboare privirea, muşcându-şi buza ca un copil agitat. În tot acest timp, dansatorii se roteau în jurul lor ca un vârtej plin de nestemate, acordurile orchestrei intensificându-se. Însă ea se simţea departe de toate acestea, fiecare părticică a trupului ei fiind conştientă doar de el.

Când, în cele din urmă, îşi găsi curajul de a privi dincolo de vesta lui din mătase, văzu că el privea peste umărul ei. Din câteva rotiri dibace, o condusese într-unul dintre colţurile sălii, către o uşă care dădea spre un coridor lateral. Rapid şi eficient, o ghidă afară din încăpere, intrând într-un mic alcov, care le îngădui puţină intimitate, deşi erau în văzul oricui trecea pe hol.

— Ce faci? întrebă ea făcând un efort pentru a putea vorbi.

— E-n regulă, rosti el pe un ton liniştitor. Ai nevoie să-ţi tragi sufletul. Te-am învârtit cu cam prea multă vigoare, nu-i aşa?

Ea dădu din cap, prefăcându-se că este de acord. Însă nu dansul o lăsase fără suflare. Ci St. George şi acele priviri care o răscoliseră ca o furtună de vară. El părea să aibă un

efect letal asupra sentimentelor ei, transformând-o într-o idioată gângavă – şi era vremea să-şi amintească asta.

El aşteptă răbdător în timp ce ea îşi acordă un răgaz de câteva momente pentru a-şi veni în fire. Când trecu un chelner care ducea o tavă cu pahare de cristal, St. George luă unul şi i-l întinse. Ea sorbi din punciul rece ca gheaţa şi îl studie pe furiş peste buza paharului.

Doamne, era un bărbat superb, mai ales în ţinută de seară. Haina şi pantalonii de un negru intens făceau ca trupul lui musculos să pară perfect, iar cravata albă şi vesta de mătase albă îi accentuau chipul bronzat. Radia vitalitate şi putere masculine, şi o senzualitate pură, care o făcu să simtă un junghi ciudat în partea inferioară a pântecului.

Dar mai erau şi alte lucruri pe lângă putere şi masculinitate, precum abilitatea de a înjunghia pe cineva de moarte, fără a i se clinti măcar un fir de păr. În general vorbind, nu era un talent pe care cineva îl căuta la un pretendent, deşi experienţa ei recentă sugera că a-l avea ca însoţitor pe un bărbat ca St. George era de fapt foarte de dorit.

El aşteptă răbdător în vreme ce ea îşi termină punciul, apoi îi luă paharul şi îl puse pe o măsuţă laterală.

— Te simţi mai bine? întrebă el.

— Da, mulţumesc.

— Bine. Acum, ce-ar fi să-mi spui ce s-a Întâmplat cu prinţul Ivan? Mi se pare că ai zis că l-ai lovit în fluierul piciorului.

Ar fi trebuit să ştie că el nu va trece peste asta.

— N-a fost nimic. Serios.

El îşi sprijini un umăr lat de peretele curbat al alcovului, de parcă se făcea comod pentru a-şi petrece seara acolo.

— Probabil că a făcut ceva pentru a provoca o astfel de reacţie dură din partea unei tinere lady bine-crescute.

Ea îl privi cu suspiciune, dar decise că nu o lua în râs.

Cu toate astea, nu avea nicio tragere de inimă să-i explice. Încă se simţea ca o proastă desăvârşită pentru că-i îngăduise prinţului s-o încolţească astfel.

El oftă.

— Vivien, ar fi bine să-mi spui totul. O să te sâcâi până o vei face.

Ea clipi surprinsă de faptul că el îi zisese cu atâta uşurinţă pe nume. Presupunea că era normal, având în vedere prin ce trecuseră împreună, dar o intimida. Abia dacă se cunoşteau, şi totuşi trăiseră împreună o experienţă care crease o intimitate pe care ea o găsea şi liniştitoare, şi deconcertantă în acelaşi timp. De asemenea, părea să-i lege limba.

— Vivien? insistă el cu blândeţe.

— O, foarte bine. S-a întâmplat cu câteva săptămâni în urmă, la serata muzicală a lui Lady Templeton. Prinţul Ivan a reuşit să mă încolţească într-un alcov retras şi a devenit foarte… foarte afectuos.

Privirea lui deveni pătrunzătoare.

— Ce înseamnă asta mai exact?

— Ce crezi că înseamnă? A încercat să mă sărute.

Oricât de tare se strădui, nu reuşi să nu roşească. Înjurătura grosolană murmurată de St. George îi amplifică îmbujorarea.

— Şi atunci, l-ai lovit în fluierul piciorului.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Evident.

— Şi el ce-a făcut după aceea?

Vivien îl privi neliniştită. Rafinatul aristocrat părea să fi dispărut, locul lui fiind luat de ucigaşul cu ochi reci pe care ea îl văzuse în peştera contrabandiştilor. Un fior îi străbătu şira spinării, iar ea nu se putu abţine să nu se dea puţin îndărăt.

Ceva care semăna cu vina trecu ca fulgerul peste trăsăturile lui, dispărând iute. Dar dispăru şi celălalt bărbat

– ucigaşul care o tulburase atât de profund. El îşi masă fruntea cu o mână.

— Vivien, îţi dai seama că nu ţi-aş face niciodată rău?

Ea dădu din cap.

— Bine. Îmi cer scuze dacă te-am speriat, dar nu suport gândul că broasca aia râioasă şi-a pus mâinile pe tine.

La auzul descrierii lui, ea îşi stăpâni un hohot de râs surprins. Exact aşa se gândise ea întotdeauna la Hovanski.

— Nici mie nu-mi place foarte mult, acesta fiind şi motivul pentru care l-am lovit.

El îi zâmbi vag.

— Bravo. Apoi, ce s-a întâmplat?

Ea ridică din umeri.

— Am scăpat de el şi am plecat de la serată aproape imediat. Nu l-am mai văzut după aceea. Până în ziua când m-ai adus acasă.

— Interesant. Hovanski nu a făcut nici o încercare de a te găsi pentru a-ţi cere scuze? Nu ţi-a trimis un bilet?

— Nimic. Se încruntă. Asta-i destul de ciudat, dacă stau să mă gândesc. La vremea aceea, m-am gândit că, în sfârşit, pricepuse mesajul.

— L-ai mai refuzat şi înainte?

— Nu doar o dată. Este foarte insistent, cu toate că eu i-am spus clar că nu am nicio intenţie să accept curtea lui.

— Deci, chiar ţi-a cerut să te măriţi cu el.

— Da.

— Iar apoi, a renunţat pur şi simplu?

— D… da, răspunse ea încet, întrebându-se unde voia el să ajungă.

Îl studie, dar el afişa o expresie impasibilă. Din puţinul pe care îl văzuse când era în acţiune, asta însemna că se gândea.

— În ce relaţie este Hovanski cu fratele tău? întrebă el în cele din urmă.

„La naiba şi iarăşi la naiba!”

— Cu care din ei? se eschivă ea.

— Cu Lord Blake.

Uşurarea o făcu să i se înmoaie picioarele.

— Sunt în relaţii amicale, rosti ea cu o vagă fluturare a mâinii. Cyrus frecventează aceleaşi cercuri politice şi diplomatice ca şi prinţul.

El tăcu din nou şi îşi frecă maxilarul. Vivien încercă să nu se foiască, dar nervii ei biruiră. Începu să bată din picior, un obicei pe care, de obicei, reuşea să şi-l stăpânească. St. George avea un remarcabil talent de a o face să fie agitată.

— La ce te gândeşti? rosti ea fără să gândească.

Vreme de o clipă, avu impresia că el nu intenţiona să-i răspundă.

— Mă întreb cât de departe ar merge prinţul pentru a obţine mâna ta, meditä el, pe jumătate pentru sine.

Sau cu totul pentru sine, din moment ce nici măcar nu se uita la ea.

— Dacă tu crezi că el s-a aflat în spatele răpirii, află că eu cred că-i extrem de improbabil.

Oricât de mult îl dispreţuia, pur şi simplu nu putea crede că ar fi în stare să răpească femei nevinovate. Scandalul provocat de ieşirea la iveală a unei astfel de escapade ar face să se cutremure pământul.

St. George îşi ridică privirea spre chipul ei.

— Şi ce crede fratele tău cel mic despre prinţ? Şi el frecventează aceleaşi cercuri?

Inima lui Vivien se opri pentru o secundă. Discuţia se apropia mult prea mult de căminul ei, însă nu-l putea lăsa să vadă asta.

— Abia dacă-l cunoaşte, spuse ea ridicând nepăsătoare din umeri.

— Serios? Zilele trecute, am avut impresia că fratele tău cel mic îl cunoaşte destul de bine.

Ea încercă să-şi domolească panica tot mai mare,

ştiind că trebuia să se îndepărteze de el înainte de a-i scăpa ceva care să-i atragă atenţia asupra lui Kit.

Un frumos ceas cu pendulă aflat în spatele lor bătu anunţând că se apropia ora cinei. Ea se agăţă de acest pretext pentru a evada.

— Dumnezeule, uite cât e ceasul! exclamă ea. I-am promis mamei că ne întâlnim la cină.

Privirea lui cercetă coridorul, apoi reveni la ea.

— Foarte bine. Voi fi încântat să te însoţesc spre salon. Mi-ar face mare plăcere s-o întâlnesc pe mama ta.

Tonul aspru al vocii lui îi spuse că de fapt nu i-ar fi plăcut deloc, dar voia s-o treacă şi pe mama ei pe lista suspecţilor. Iar dacă Vivien putea fi sigură de un lucru, acela era că femeia avea să se prăbuşească precum un castel din cărţi de joc de îndată ce St. George avea să înceapă cu întrebările. Mama ei nu avea deloc simţul discreţiei, şi nici nu era în stare să reziste vreodată atenţiilor unui bărbat frumos.

Ei bine, de fapt atenţiilor oricărui bărbat. Dar cu siguranţă avea să se înmoaie toată de îndată ce St. George avea să-şi îndrepte spre ea ochii seducător de primejdioşi.

— Nu este necesar! exclamă ea cu o voce nebun de veselă. Dar îţi mulţumesc că m-ai ajutat cu prinţul. Îţi sunt extrem de recunoscătoare.

Ignorându-i obiecţiile, trecu pe lângă el şi porni pe coridor. Se relaxă abia când intră în valul de oaspeţi care se îndrepta spre partea din faţă a casei.

Se uită peste umăr. St. George stătea acolo unde îl lăsase, cu pumnii proptiţi în şoldurile zvelte şi cu atenţia concentrată asupra ei. Privirea lui o sfredeli, în alertă şi mult prea suspicioasă. Când îl văzu că porneşte spre ea, un vânător concentrat asupra prăzii, curajul îi dispăru. Vivien se răsuci şi o luă la fugă de parcă o haită de câini ai iadului se năpustiseră urlând pe urmele ei.

Capitolul 14

— Vivien, te rog, încetează să te mai foieşti, îi ceru mama sa. Jur că mă apucă ameţeala numai când te privesc.

Zâmbindu-i cu vinovăţie, Vivien îşi privi mama, care se afla de cealaltă parte a mesei din elegantul salon. Sincer vorbind, nu stătuse nicio clipă liniştită de când ea şi mama se aşezaseră să savureze o farfurie cu prăjituri şi un pahar cu, şampanie. Dar nu era vina ei, nu-i aşa? Fusese silită să-l pândească pe St. George, rugându-se ca el şi Lady Thornbury să fie prea ocupaţi pentru a trece pe la ele.

Se pare că erau. St. George se afla într-un grup gălăgios, instalat lângă cămin, cu mama lui de-o parte, şi supradotata Judith Compton, de cealaltă. Judith – cocheta *cea mai rea* – părea să facă eforturi mari pentru a obţine completa lui atenţie. Îşi flutura genele, râdea în triluri la fiecare cuvânt rostit de el şi se apleca în faţă într-un mod cât se poate de evident, pentru a-i oferi o perspectivă largă asupra pieptului impresionant. Lui nu păru să-i pese câtuşi de puţin, nici chiar atunci când Judith îşi trecu *accidental* mâna peste coapsa lui. Pur şi simplu, îşi înclină capul şi mai aproape, ca pentru a auzi mai bine stupidităţile turuite de ea despre societate.

Da, St. George părea foarte interesat de ea, ceea ce lui Vivien i se păru ciudat fiindcă Judith nu era doar şleampătă şi vulgară, dar avea şi o fire urâtă. Acest lucru reprezenta misterul minţii masculine, cu toate că Vivien avu sumbra impresie că şi decolteul generos cântărea destul de mult în ecuaţie.

Ea pufni dispreţuitoare în vreme ce împingea prin farfurie o bucată de tort rece. Nu că i-ar fi păsat în vreun fel încotro se îndrepta atenţia lui St. George. Cu cât petrecea mai mult timp în compania lui Judith, cu atât mai puţin avea

pentru a o studia cu acei ochi sfredelitori, sau pentru a scoate informaţii de la mama ei. Clar, aceasta fusese intenţia lui când se oferise s-o însoţească la cină, nu plăcerea companiei ei.

— Vivien, nu trebuie să te încrunţi, o dojeni mama ei cu blândeţe. Îţi apar riduri pe frunte, şi nimic nu este mai fatal pentru frumuseţea unei femei. Privi peste măsuţa acoperită cu o faţă de masă. De fapt, deja îţi apare un rid între sprâncene. Trebuie să începi să foloseşti loţiunea daneză pe care ţi-am dat-o luna trecută. Nu mai eşti chiar o fetişcană, iubita mea. Nu-ţi permiţi să-ţi neglijezi atât de îngrozitor chipul.

Lui Vivien îi veni să scrâşnească din dinţi, dar probabil că şi asta ar fi dus la apariţia ridurilor. După spusele mamei sale aproape totul le provoca.

— O să am grijă s-o folosesc înainte de a mă băga în pat, răspunse ea încercând să pară ascultătoare.

Mama ei o răsplăti cu un zâmbet fericit, ochii ei albaştri – atât de asemănători cu ai lui Vivien – strălucind de mândrie maternă.

— Mulţumesc, dragă. Încă eşti cea mai frumoasă şi mai fermecătoare fată din Londra şi o partidă grozavă. Şi o ştie toată lumea.

Vivien nu se osteni să contrazică acea observaţie aberantă, deoarece ştia că era iscată din afecţiunea reală a mamei sale. În înalta societate, existau destule fete mai tinere şi mai drăguţe, iar zestrea lui Vivien abia dacă era respectabilă. Se întrebase adesea dacă va găsi vreodată un bărbat cu care să vrea cu adevărat să se mărite. Oricât de bine se simţea în casa fratelui ei, încă tânjea să aibă o casă şi un soţ al ei. Un soţ căruia să-i pese cu adevărat de nevoile *ei,* şi care s-o ajute să scape de poveri, nu care să-i adauge altele pe umeri.

— Vei vizita salonul pentru jocuri în seara asta, draga mea? întrebă mama sa cu o voce în mod voit neutră.

Cu toate că îi adresă un zâmbet vesel, Vivien nu se lăsă păcălită. Ochii mamei ei păreau chinuiţi şi văzu că strângea convulsiv delicatul evantai din dantelă în vreme ce bătea cu el în piciorul cupei sale de şampanie.

Dar, cu toate că părea atât de agitată, mama lui Vivien rămânea una dintre cele mai frumoase femei din încăpere. La peste 50 de ani, avea o siluetă zveltă şi graţioasă, iar părul auriu era înspicat cu doar câteva fire argintii. Iar când dădea deoparte necazurile, strălucea de o însufleţire tinerească în stare să-l farmece pe oricare bărbat sub 80 de ani.

Din păcate, şi mentalitatea îi era tinerească. Cu cât Vivien înainta mai mult în vârstă, cu atât mai mult mama ei depindea de ea în orice privinţă, de la administrarea casei până la a face pe gazda şi a plăti datoriile prosteşti făcute de ea şi de Kit. Existau zile în care Vivien se simţea zdrobită de povara responsabilităţii faţă de familie, şi nu doar o dată fusese tentată să accepte una dintre cererile în căsătorie care i se făcuseră. Dar nu fusese niciodată în stare s-o facă. Mama şi Kit o aduseseră adesea în pragul nebuniei, însă nu îi putea abandona, mai ales pentru un bărbat pe care nu-l iubea. Familia avea nevoie de ea, iar asta era important.

Vivien dădu din cap.

— Tocmai voiam să urc. Având în vedere cât de tare se încinge de fiecare dată jocul la balurile lui Lady Darlington, cred că ar trebui să mă descurc destul de bine.

Mama ei răsuflă uşurată.

— Splendid. Poate că voi veni cu tine.

Vivien aproape că scăpă paharul cu şampanie.

— Nici vorbă să faci aşa ceva.

Lady Pilkington, care şedea alături, conversându-se cu ducesa văduvă de Rothering, îşi ridică dezaprobatoare stufoasele sprâncene castanii. Vivien îi adresă un zâmbet şi murmură o scuză. Lady Pilkington o privi cu o expresie dispreţuitoare, pufni dezgustată şi se întoarse din nou spre

ducesă. Mama sa şopti tare peste masă:

— Îngrozitoare femeie. Nu e de mirare că Lord Pilkington îşi petrece tot timpul în bordeluri. Şi eu aş face-o dacă ar trebui s-o văd în patul meu, în fiecare noapte.

Vivien îşi înghiţi un hohot de râs.

— Mulţumesc pentru imaginea creată, mamă. Dar cred că este mai bine să nu vizitezi mesele de joc în seara asta.

Îi adresă mamei ei *acea privire,* cea care spunea că nu va accepta niciun argument. În drum spre bal, Vivien aflase în sfârşit de la ea totalul cheltuit pe ultimele excese de la mesele de joc şi de la cumpărături. Suma o făcuse să se clatine. 3 000 de lire se adăugau banilor deja datoraţi de Kit. Vivien avea o treabă de făcut, şi nu îi trebuia ca maică-sa să mai facă şi alte datorii la mesele de loc sau de whist.

Femeia se bosumflă asemenea unui copil răsfăţat căruia i s-a refuzat ceva.

— Nu, insistă Vivien cu o voce fermă. Dacă joci în seara asta, îmi vei distrage atenţia. Dacă vreau să câştig, trebuie să mă pot concentra.

Rareori avea probleme cu concentrarea. De la jucători înveteraţi la crai seducători, care urmăreau să flirteze cu ea în timp ce jucau cărţi, nimeni nu avea capacitatea de a-i afecta neobişnuita putere de concentrare. Numai când Kit şi mama ei jucau, pierzând invariabil, Vivien clipea în mintea ei. Ori de câte ori se întâmpla asta, îi era infernal de greu să-şi recapete concentrarea.

Mama ei oftă.

— Of, foarte bine, dar nu cred…

Se întrerupse când se uită peste umărul lui Vivien, un zâmbet încântat încălzindu-i chipul.

— Rebecca! Doream mult să vorbesc cu tine, dar n-am reuşit să te găsesc în înghesuiala asta nebună. Cât de minunat e să te văd aici în seara asta, şi încă împreună cu fiul tău. Zău că nu-mi pot aminti când te-am văzut ultima

dată, băiat neastâmpărat. Ţi-ai neglijat familia şi prietenii în cel mai rău mod posibil.

Vivien nu avu nevoie ca purtarea plină de cochetărie a mamei sale să-i spună cine se afla în spatele ei. Încet, se răsuci pe scaun şi îşi ridică privirea – mult – pentru a o întâlni pe a bărbatului care reprezenta atât salvarea, cât şi năpasta existenţei ei. După expresia ironică de pe chipul lui în timp ce o studia, era mai degrabă năpastă în acel moment.

Ignorând senzaţia de fluturare din stomacul ei, Vivien o salută cu căldură pe Lady Thornbury. Prietena ei se aplecă şi depuse un sărut cald şi parfumat pe obrazul ei.

— Cum te simţi, draga mea? Ţi-ai revenit după răceala pe care ai avut-o?

Ochii lui Lady Thornbury, la fel de scrutători ca ai fiului ei, o cercetară amănunţit.

— Mă simt bine, milady, mulţumesc, răspunse Vivien ridicându-se în picioare. Şi mă bucur foarte mult să vă văd. Intenţionam să mă duc în salonul pentru jocuri şi speram că veţi putea sta cu mama.

— Desigur, răspunse Lady Thornbury pe loc, aşezându-se pe scaunul eliberat de ea. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât o discuţie amicală tihnită cu mama ta. Îşi ridică privirea spre fiul ei. Aden, şi tu te gândeai să joci cărţi, nu-i aşa? Copii, ar trebui să vă duceţi să vă distraţi.

Mama ei, care păruse nemulţumită, îşi recăpătă buna dispoziţie.

— Da, dragă. Du-te cu Aden. Sunt sigură că va avea mare grijă de tine.

Vivien simţi nevoia să blesteme. Cele două mame practic îi aruncaseră unul în braţele celuilalt, deşi din motive diferite. Lady Thornbury îşi dorea în mod evident ca St. George să o supravegheze, în vreme ce Lady Blake avea acelaşi gând de măritiş ca toate mamele de fete din lumea

bună. Din nefericire, ţinta ei avea alte planuri faţă de Vivien, unele care puteau fi primejdioase pentru familia Blake.

— Nu, serios, căpitane St. George, nu este necesar, protestă ea începând să se îndepărteze de masă. Sunt sigură că ai prefera să dansezi. Cu domnişoara Compton, de exemplu. Sunt sigură că aşteaptă cu nerăbdare s-o inviţi la următorul vals.

„O, Doamne!” Asta *sunase* foarte tăios. Ce era în neregulă cu ea? Cu o urmă de rânjet încrezut, St. George întinse mâna şi o apucă de încheietură.

— Întâmplător, şi eu doream să vizitez salonul pentru jocuri.

Făcu un experiment încercând să-şi elibereze braţul. Fireşte că încăpăţânatul om nu avea de gând să-i dea drumul, iar ea nu ar fi putut să scape fără să provoace o scenă. Numai asta îi lipsea – ca el să-i urmărească fiecare mişcare ca un câine de pază. Având în vedere modul cum decurgea seara, Vivien putea foarte bine să renunţe de pe-acum şi să se ducă acasă.

Vreme de o clipă, se gândi să facă exact asta. Însă avea o nevoie disperată să scormonească în buzunarele adânci ale oaspeţilor lui Lady Darlington. Pur şi simplu, cu sau fără St. George, nu-şi permitea să irosească ocazia oferită de această seară.

— Foarte bine. Dacă insişti, răspunse ea pe un ton morocănos. Se pare că nu am de ales în privinţa asta.

— Vivien!

Ochii mamei ei se rotunjiră din pricina şocului, deşi Lady Thornbury părea pe punctul de a izbucni în râs.

— Aş fi onorat să te însoţesc, milady, spuse St. George de parcă ea nu l-ar fi insultat.

Îi petrecu mâna pe după braţul lui, iar Vivien nu avu încotro şi îl urmă. Cu toate că era enervată, nu-şi putu reprima un mic sentiment de triumf când trecură pe lângă

grupul aflat în faţa căminului. Judith Compton încă era înconjurată de admiratori şi răspundea remarcilor alunecoase ale unui dandy în vârstă şi sulemenit, dar îşi găsi vreme să se întrerupă şi să-i arunce o privire lui Vivien. Când ea dădu politicoasă din cap, Judith zâmbi dispreţuitoare şi îşi îndreptă din nou atenţia spre însoţitorul ei.

— Una dintre prietenele tale? întrebă St. George pe un ton sec.

— Vai, căpitane, rosti ea afişând prefăcută o expresie inocentă.

— Credeam că este o prietenă de-a dumitale!

El rânji.

— *Touché.* Dacă vrei să ştii adevărul, femeia m-a îngrozit. A fost o cruzime din partea ta să mă abandonezi, aruncându-mă astfel în gura lupului.

— Da. Am observat că păreai paralizat de frică, mai ales când domnişoara Compton şi-a pus mâna pe coapsa ta.

Rânjetul lui deveni fermecător de strâmb în vreme ce intrară în hol.

— Care va să zică, ai remarcat.

— Cred că întreaga încăpere a remarcat.

St. George râse cu poftă în timp ce o conducea spre scara centrală. Ea îl trase de cot, făcându-l să se oprească.

— Sala de joc se află în partea din spate a casei, spuse ea.

El rămase neclintit.

— Speram să te pot invita la încă un dans. Poate... la un vals?

Ea se încruntă.

— Am crezut că vrei să mergi în salonul de joc.

El ridică din umeri şi, pentru o clipă, ea fu fascinată de felul în care muşchii lui, bine definiţi sub ţesătura hainei negre şi strâmte, se unduiră şi se încordară.

— Aş prefera să dansez. Cu tine.

Vocea lui căpătă o notă gravă, răguşită de un gând care ei nu putu să-i scape. Iar licărirea senzuală din ochii lui îi transmise un fior în tot corpul. La fel de puternic precum iritarea că el încerca s-o abată de la scopul ei.

— Mulţumesc, dar nu, răspunse ea.

Sprâncenele lui se arcuiră de parcă s-ar fi simţit ofensat. Ceea ce o deranjă mai mult decât era dispusă a recunoaşte. El era ultima persoană din lume pe care dorea s-o jignească, nu doar pentru că o salvase, ci şi pentru că îl plăcea. Prea mult, din păcate.

— Ei bine, rectifică ea, poate mai târziu. Dar, în clipa asta, aş vrea cu adevărat să vizitez mesele de joc.

Îl trase de braţ, iar el se înduplecă în cele din urmă, cu toate că nu părea încântat.

Se alăturară şuvoiului de oaspeţi care se îndreptau spre mesele de joc. Când Vivien fu înghiontită de doi tineri nu mai în vârstă decât Kit, St. George trecu uşor în partea cealaltă a ei, ferind-o protector. Ea trebui să reziste tentaţiei de a se lipi de el, aşa cum făcuse în noaptea salvării ei, când el o purtase în braţe.

Acea amintire – şi apropierea de el – declanşară o altă imagine. De fapt, senzaţia de a simţi masculinitatea lui agresivă la spatele ei. O făcuse să fie nervoasă, dar o şi fascinase. Totul la el o intriga, şi nu se putu abţine să nu se întrebe cum ar fi dacă el i-ar fi pretendent, şi nu un soi de paznic pus s-o protejeze. Cum ar fi dacă el ar săruta-o, luând-o în braţe şi lipind-o de…

— Lady Vivien, te simţi bine? îi întrerupse el gândurile.

I se încinsese chipul. Dumnezeule, ce idioată era! Să aibă fantezii despre un bărbat când acesta se afla chiar lângă ea!

— A, mă simt bine. De ce?

— Eşti foarte roşie la faţă. O privi, apoi se uită la micul

grup care încerca să străbată mulţimea pentru a ajunge în salonul amenajat pentru jucătorii de cărţi. Este mult prea cald pentru tine aici. Ar trebui să ne întoarcem şi să luăm ceva rece de băut.

Ea suspină, dorindu-şi ca el să n-o mai trateze ca pe un copilaş. Sau ca pe o invalidă.

— Am spus că mă simt bine. Şi intenţionez să joc cărţi. Dacă tu nu vrei să joci, nu-i nevoie să mă însoţeşti.

Buzele lui frumos desenate se subţiară, devenind o linie dură.

— Îţi place să joci cărţi, nu-i aşa?

— Da. E ceva în neregulă cu asta? rosti ea încercând să nu pară că se apără.

El nu răspunse imediat. Ajunseră la intrarea în salonul spaţios, iar el o conduse dincolo de prag şi într-o parte, scoţând-o din drumul celorlalţi. Ea văzu că avea pleoapele coborâte în vreme ce părea că îşi cumpănea răspunsul.

— Se ştie că joci extraordinar, şi adesea pentru a câştiga, rosti el în cele din urmă. Foarte consistent, aş putea adăuga. Să joci astfel este o preocupare mai degrabă neobişnuită pentru o tânără de familie bună şi necăsătorită.

În mod normal, n-o deranja că unii oameni din înalta societate îi dezaprobau comportamentul. Aproape toată lumea paria şi era atrasă de jocul de cărţi, chiar şi tinerele lady asemenea ei. Desigur, majoritatea tinerelor lady nu pariau pe sumele pe care paria ea, şi nici nu jucau la mesele unde se aflau jucători experimentaţi, majoritatea bărbaţi. Însă Vivien nu avea de gând să-şi ceară scuze pentru asta. Învăţase cu mult timp în urmă să fie mândră de talentele ei şi să lase deoparte ruşinea. Da, era posibil ca unii să considere comportamentul ei la limita condamnabilului, dar ea prefera să fie puţin bârfită şi dojenită ocazional, decât ca mama sa să depindă financiar de Cyrus. Sau să-l vadă pe Kit ajungând în închisoarea datornicilor, ori în armată.

Însă, pentru prima dată de multă vreme, se îmbujorase de ruşine, atât pentru ea, cât şi pentru familia ei. Iar asta nu-i plăcea deloc.

— Dezaprobi acest lucru? îl provocă ea împletindu-şi degetele în faţa trupului, în timp ce aştepta să-i răspundă.

Nu avea de gând să-şi ceară scuze pentru ceea ce făcuse, şi nici să se înjosească apărându-se. Dacă el nu înţelegea, asta era.

El o studie, o parte a chipului său fiind în umbră, ferită de lumina licăritoare a sfeşnicului de pe peretele din spatele lui. Privirea îi era voalată, imposibil de descifrat, iar Vivien îşi dădu brusc seama cât de puţin îl înţelegea. Intimitatea lor impusă, de care avuseseră parte cu câteva nopţi în urmă, nu fusese decât o sumă de sentimente înşelătoare stârnite de acea situaţie bizară şi primejdioasă. Se păcălise singură că îl cunoştea, dar adevărul era că el rămânea un străin pentru ea.

Un străin după a cărui aprobare tânjea dintr-un anumit motiv.

Tocmai când începu să creadă că el nu va răspunde, buzele i se mişcară.

— Nu am căderea să aprob sau să dezaprob, milady. Numai dumneata poţi fi adevăratul judecător al propriului comportament.

Ceea ce însemna clar că el *chiar* nu era de acord cu îndeletnicirea ei, trecând în grupul celor care o judecau şi care considerau că felul în care ea se comporta lăsa de dorit. Se uită la el preţ de câteva secunde, înainte de a găsi o cale să treacă de acea dezamăgire iraţională şi de a-i răspunde.

— Ei bine, atunci te las cu ale dumitale, căpitane. Nu vreau ca purtarea mea scandaloasă să te şocheze mai mult decât a făcut-o deja. Noapte bună.

Pentru o clipă, enervarea i se oglindi pe chip, frângându-i autocontrolul de fier.

— Nu asta am vrut să spun, rosti el întinzând mâna spre ea.

Însă, cumva, ea îl evită şi intră în mulţime. În, vreme ce trecea printre mese, rezistă tentaţiei de a se uita în spate. Dar simţea în piept o oribilă combinaţie de resentimente faţă de el şi nemulţumire faţă de sine. Mai rău chiar, îi lipsea prezenţa lui alături de ea, ceea ce, cu siguranţă, făcea din ea o candidată sigură pentru casa de nebuni. Cum putea să tânjească după compania unui bărbat care probabil că nu o considera decât o obligaţie neplăcută impusă de Sir Dominic?

Nu. Cu cât uita mai repede de căpitanul Aden St. George, cu atât mai bine. Ea avea treabă de făcut în acea noapte, aşa că trebuia să se concentreze exclusiv asupra acelui lucru.

Dar, în timp ce Vivien se aşeză pe un scaun liber de la masa de loc, nu se putu abţine să nu arunce o privire spre uşă. St. George plecase, slavă Domnului, însă concentrarea ei probabil că se dusese odată cu el. Luptându-se cu o durere de cap stârnită de zgomot şi de căldură, şi de propriile sentimente încâlcite, îşi puse jetoanele pe masă.

După ce pierdu trei mâini la rând, ştiu că norocul ei dispăruse odată cu St. George.

Capitolul 15

Susan zâmbi în vreme ce termină de ondulat părul lui Vivien.

— Arătaţi ca o cadră, milady, ăsta-i adevărul adevărat. Lorzii şi prinţii ăia ruşi or să se înghesuie să stea lângă Domnia Voastră.

Vivien izbuti să-i adreseze cameristei sale un zâmbet

slab. Exact de asta de temea, şi mai ales de un anume prinţ. Dumnezeu ştia că inventase toate scuzele posibile pentru a evita dineul dat de fratele ei în onoarea ambasadorului rus, după ce i se confirmase că va participa şi Hovanski. Însă Cyrus nici nu voise să audă, răstindu-se pe un ton bubuitor că ea trebuia să participe, altminteri va avea de înfruntat ameninţări pe care nu le detaliase. Nici chiar atunci când mama lor se oferise să joace rolul gazdei în locul ei, Cyrus nu se domolise, făcând-o să devină un pachet de nervi. În cele din urmă, Vivien acceptase, având convingerea certă că fratele ei va face viaţa tuturor celor din casă un iad dacă ea nu se conforma.

Susan dădu ocol dormitorului, făcând ordine şi punând la loc hainele deja purtate. Vivien scotoci în sertarele măsuţei de toaletă până găsi evantaiul auriu care se asorta cu rochia. Nu avea să fie doar un accesoriu, nu în seara aceea. Cu flăcările care trosneau în camerele supraîncălzite, detaliu asupra căruia Cyrus insistase, şi încordarea nervoasă pricinuită de Hovanski, avea să se afle într-o stare de agitaţie toată seara. Sincer vorbind, deja era.

Făcuse tot posibilul pentru a reduce la minimum contactul cu Ivan cel Groaznic – de pildă, se furişase jos mai devreme şi schimbase cărţile de vizită care indicau locul fiecăruia la masă. Acum, Hovanski avea să stea între contesa văduvă de Markwith, cea mai surdă femeie din înalta societate, şi Lady Peaksworth, cea mai vorbăreaţă. Faptul că Vivien fusese silită să recurgă la un subterfugiu atât de copilăresc era un trist indiciu al disperării sale.

Luându-şi evantaiul şi mănuşile, îşi verifică pentru ultima oară strălucitoarea rochie din mătase aurie şi se îndreptă spre uşă. Abia aştepta ca acea seară să se termine, pentru că avea lucruri mai bune de făcut – de exemplu, să câştige suficienţi bani pentru a plăti datoria lui Kit. Din cauza lui St. George şi a ciudatului său talent de a o tulbura, câştigurile lui Vivien la balul Darlington fuseseră

slabe. Omul era un pericol la adresa liniştii ei sufleteşti, aşa că trebuia să stea foarte departe de el, mai ales având în vedere următorul pas al planului ei.

Înainte de a apuca să ajungă la uşă, se auzi o bătaie uşoară. Cyrus intră, iar ea aprecie că părea arogant şi hărţuit.

— Ce este, Cyrus? întrebă Vivien punându-şi mănuşile. Oaspeţii vor sosi din clipă în clipă, şi nu vreau să întârzii.

Fratele ei se încruntă pe sub sprâncenele groase şi întunecate. Dintre cei trei copii ai familiei Blake, numai el semăna cu tatăl lor. Înalt şi mai degrabă solid, avea aceeaşi atitudine demnă înnăscută. Din păcate, Cyrus nu moştenise şi firea cumsecade a tatălui lor. Fratele ei era o combinaţie nefericită a celor mai urâte trăsături ale părinţilor: demnitatea greoaie a tatălui şi egoismul mamei.

— O să dureze doar un minut, spuse el făcându-i semn lui Susan să plece.

Când Vivien scoase un oftat, el îi aruncă o privire încruntată, apoi se îndreptă spre cămin. Se răsuci şi îşi săltă cozile fracului pentru a-şi încălzi spinarea.

— Vivien, după cum ştii, prinţul Ivan va participa la petrecerea noastră din seara aceasta.

Ea abia reuşi să se abţină de la a-şi da ochii peste cap. Era normal pentru Cyrus să declare ceea ce era evident. În mod repetat.

— Ceea ce e posibil să nu ştii, continuă el, este că prinţul mi-a cerut permisiunea de a-ţi face curte. Fireşte, l-am asigurat că acest lucru ar fi bine-venit, atât pentru tine, cât şi pentru familia noastră.

Un văl de furie îi întunecă privirea lui Vivien. Cu pumnii încleştaţi, făcu câţiva paşi, apoi se opri brusc, văzând expresia surprinsă de pe chipul fratelui ei. Trase adânc aer în piept, luptându-se să-şi stăpânească furia. Să se ia la ceartă cu el n-ar fi făcut decât să înrăutăţească

lucrurile.

— Nu aveai niciun drept să-i îngădui acest lucru. Deja i-am spus cât se poate de clar Alteţei Sale că nu sunt interesată să mă curteze.

Cyrus păru ofensat.

— Nu te-am considerat niciodată proastă, Vivien. Spre deosebire de mama şi de Kit, tu chiar ai ceva creier. În această privinţă însă, cred că mintea ţi-a luat-o razna.

— E dreptul tău să ai o părere, dar eu nu pot fi de acord, se răsti ea. În orice caz, sunt de mult majoră, aşa că n-am nevoie nici de aprobarea, nici de dezaprobarea ta în această privinţă. Şi, din moment ce n-am nicio intenţie de a mă căsători cu prinţul Ivan, această discuţie este oficial încheiată.

Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă.

— Nu, nu este, Vivien. Depinzi de mine financiar, iar eu, cu siguranţă îţi voi retrage acest sprijin dacă mă sfidezi. Şi la fel şi mamei şi lui Kit.

Ea se opri aproape împiedicându-se în pantofiorii ei frumoşi, cu broderie aurie. Scăpă din mână evantaiul şi se folosi de cele câteva clipe necesare ca să-l ridice pentru a-şi veni în fire. Când se răsuci spre el, stomacul i se strânse văzând dispreţul şocant şi inexorabil din privirea lui. Oare fratele ei o detestase mereu atât de mult, sau lucrurile se înrăutăţiseră în ultimii câţiva ani? Nu-şi dădea seama.

— Ai face asta? întrebă ea nevenindu-i să creadă. Ne urăşti atât de mult?

El pufni.

— Nu fi prostuţă şi nu dramatiza. Fac asta pentru *tine.* Pentru noi toţi. Familia Blake este în pragul ruinei, Vivien.

Ea rămase fără suflare. Oare aflase despre datoria lui Kit?

— Despre ce Dumnezeu vorbeşti?

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Extravaganţa mamei ne duce la ruină, iar Kit nu e cu nimic mai breaz. Nu

trece nicio zi fără să nu primesc facturi revoltătoare de la un negustor sau altul. Se încruntă ducându-şi mâinile la spate şi umflându-şi pieptul. Dacă n-aş fi controlat strict lucrurile, ei doi ne-ar fi dus la faliment cu mult timp în urmă. Şi nu ştim cât de mult au pierdut la mesele de joc şi ascund de noi.

Vivien respiră în cele din urmă. Măcar nu descoperise acel secret oribil.

— Într-adevăr, e trist, dar de ce decizia mea trebuie să fie afectată de faptul că mama şi Kit sunt cheltuitori? întrebă ea încercând să pară că nu cunoştea deja răspunsul.

El se încruntă.

— Nu mai eşti o fetişcană, Vivien. Ştii foarte bine. Prinţul Ivan este dispus să plătească *toate* datoriile familiei şi, de asemenea, să facă o înţelegere frumoasă, prin care să-ţi asigure o sumă foarte generoasă ca bani de buzunar.

Cyrus făcu o pauză, apoi lăsă să-i scape un simulacru de hohot amuzat.

— De fapt, nu-mi vine să cred cât e dispus omul să cheltuiască pentru tine. O avere. Este remarcabil.

O presimţire urâtă îi străbătu trupul ca un fir de gheaţă. Practic îi putea auzi rotiţele minţii învârtindu-se în cap, calculând cum putea beneficia cariera lui politică de această căsătorie – şi de bani. Era rău. Catastrofal, de fapt. Existând perspectiva unei asemenea înţelegeri, era posibil ca până şi mama şi Kit s-o preseze să accepte.

— Nu-mi pasă nici dacă ar fi suficienţi bani pentru a acoperi datoriile prinţului regent, spuse ea cu vocea sugrumată de panica iminentă. Nu am nicio intenţie să accept oferta.

— Hristoase, Vivien, ce-i în neregulă cu tine? Nu doar că te vei mărita cu un bărbat mai bogat decât Midas, dar vei fi prinţesă! Care fată nu vrea aşa ceva?

— Eu nu vreau, se răsti ea fluturându-şi braţul.

Indiferent ce s-ar putea să crezi tu despre mine, nu sunt atât de superficială. Şi nici nu vreau să fiu silită să-mi iau rămas-bun de la familie şi de la prieteni – posibil, pentru totdeauna – şi să mă mut în Rusia. Dumnezeule, Cyrus! Nici măcar nu vorbesc afurisita de limbă a omului!

O furie tăcută păru să-l cuprindă, iar privirea îi deveni goală. Făcu un pas amenințător, iar ea avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu se da înapoi. Lui Cyrus îi plăcea să tune şi să fulgere, dar niciodată nu o intimidase. Această reacţie la refuzul ei era diferită. I se păru aproape amenințătoare.

— Atunci, îţi sugerez să începi a învăţa rusa, pentru că hotărârea mea e luată, replică el cu o voce la fel de dezagreabilă ca scrâşnetul pietrelor sub o roată. Dacă nu te măriţi cu el, vă trimit pe tine şi pe mama în Nord, pe domeniul din Yorkshire. Veţi sta amândouă acolo până îţi bagi minţile în cap.

Ea îl privi îngrozită. Pe domeniul din Yorkshire nu exista decât un mic conac la marginea mlaştinilor, o moştenire de la un unchi din partea tatălui, care murise fără să aibă copii. Abia dacă era locuibilă şi se afla la kilometri distanţă de ceva care să aducă a oraş. Mama ei ar fi fost complet distrusă, iar Vivien ar fi înnebunit având de-a face cu ea. Îşi simţi faţa amorţită.

— N-ai îndrăzni, şuieră ea.

El îşi arcui buzele cu aroganţă.

— Trebuie să-ţi amintesc că eu controlez băierile pungii în această familie? Iar dacă refuzi, nu numai că te voi exila în nord, dar în acelaşi timp îl voi lăsa şi pe Kit fără alocaţie. Ceea ce va însemna că va avea doar două alternative: să se înroleze în armată sau să ajungă în închisoarea datornicilor. Iar eu *nu* o să-i cumpăr un brevet militar.

Ea clipi de parcă ar fi plesnit-o. Fără bani pentru a cumpăra un brevet pentru un regiment de elită, singura

opţiune a lui Kit era infanteria. Şi unde ar fi fost trimis? Pe vreun câmp de luptă oribil? Sau în India, pentru a muri de vreo boală?

— Cyrus, nu poţi face asta, se rugă ea. Prinţul… este… Nu-mi place de el. Nu e un om bun.

O umbră ciudată trecu peste chipul fratelui ei. Să fi fost vină? Nu-şi dădu seama pentru că dispăruse prea repede.

— Ei bine, nu este englez, admise Cyrus în silă. Dar, dacă îi dai o şansă, sunt sigur că te va cuceri treptat.

— Nu are nicio legătură cu naţionalitatea lui, scrâşni ea. Şi sunt convinsă că nu mă va cuceri.

Cyrus clătină din cap.

— Atunci, nu mai am nimic să-ţi spun. Mâine, tu şi mama veţi începe să vă faceţi bagajele pentru a pleca în Yorkshire.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă. Vivien îşi cuprinse fruntea cu o mână, încercând să gândească.

— Stai! ţipă ea în vreme ce palma lui se aşeză pe mâner.

El se răsuci încet, fără a se deranja să-şi ascundă triumful de pe chipul lat, cărnos. În momentul acela, orice urme ale afecţiunii pe care Vivien i-o purta fratelui ei muriră rapid.

— Ce este, draga mea? întrebă el cu o voce fals drăgăstoasă.

Reprimându-şi impulsul de a se repezi la el, Vivien îi adresă ceea ce spera să fie un zâmbet prin care îşi cerea iertare.

— Poate că m-am pripit. Cyrus, sunt sigură că putem discuta despre asta.

— Am discutat destul, rosti el nerăbdător. Oaspeţii noştri vor sosi din clipă-n clipă. Hotărăşte-te, Vivien. Într-un fel sau altul.

— Da, bine, poate că m-am pripit puţin când l-am

judecat pe prinţ. Poate că ar trebui să petrecem mai mult timp împreună, să ne cunoaştem. Sunt sigură că-mi dai dreptate că prinţul Ivan mi se va părea mai atrăgător dacă-l voi cunoaşte mai bine.

Cyrus râse urât.

— Crezi că sunt prost, nu-i aşa? Crezi că mă poţi vrăji pentru a scăpa de această dilemă. Nu ţine cu mine, Vivien.

Ea îl privi fix, cu adevărat sătulă să fie tratată de bărbaţi de parcă era doar un pion pe care să-l mute pe tabla de şah a ambiţiilor şi dorinţelor lor. Dar nu-şi putea permite să-l lase să vadă profunzimea dezgustului ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu spun nu. Spun doar că am nevoie de puţin timp pentru a mă obişnui cu ideea, înainte ca tu să mă sileşti să accept o logodnă făcând un anunţ fără consimţământul meu. Ai uitat că, doar cu puţin peste o săptămână în urmă, am fost răpită şi brutalizată? Trebuie să ajung a crede că fratele meu nu-i cu nimic mai breaz decât ticăloşii care m-au răpit?

Făcu ochii mari, iar chipul dolofan păli. Fiindcă ea continuă să se uite urât la el, Cyrus îşi mută privirea.

— Iartă-mă, murmură el. Mi s-a părut că ţi-ai revenit pe deplin, altminteri n-aş fi deschis subiectul.

— Ei bine, nu mi-am revenit. Iar faptul că mă sileşti să accept o logodnă, înainte de a fi pregătită, *nu* este comportamentul unui frate iubitor, rosti ea pe un ton sever.

El încremeni, iar Vivien îşi dădu seama că exagerase. Intenţionând să-l împace, deschise gura, însă el îşi flutură iritat o mână.

— Dacă mă consideri sau nu un frate iubitor este neimportant. Ai o datorie faţă de familie, aşa cum am şi eu. Îi voi spune prinţului Ivan că te bucuri să accepţi curtarea lui, cu toate că, deocamdată, nu se va face niciun anunţ formal. Asta ar trebui să-l satisfacă pe moment.

Uşurată, Vivien dădu uşor din cap. Nu avea nicio intenţie să accepte vreodată cererea în căsătorie a

prinţului, dar măcar câştigase ceva timp pentru a-şi pune planul în aplicare. Cu puţin noroc, în câteva săptămâni ar fi trebuit să facă rost de cea mai mare parte a banilor de care avea nevoie pentru a reduce datoriile lui Kit şi ale mamei la un nivel acceptabil, şi pentru a le permite să se instaleze într-o casă mică, dar care să le permită libertatea.

— Foarte bine, rosti ea. Voi fi de acord cu condiţiile tale.

El dădu din cap, iar culoarea îi reveni la normal, devenind rumen la faţă.

— Este vremea să coborâm, spuse el deschizând uşa. Haide, Vivien.

Ei îi fu foarte greu să nu refuze, dar avea prea puţin de câştigat enervându-l. Reprimându-şi dorinţa de a-i da lui Cyrus în cap cu un obiect greu – vătraiul ar fi fost foarte bun –, Vivien îl luă de braţ.

*

— Îmi pare rău, dragă, dar nu ştiu ce altceva am putea face, şopti pe un ton dramatic mama ei. Când îi intră o idee în cap, Cyrus poate fi cel mai încăpăţânat om din lume. Ochii ei de un albastru strălucitor, atât de frumoşi şi de tinereşti, se rotunjiră de disperare. Dacă tu nu vrei, nici eu nu vreau să te măriţi cu prinţul Ivan. Dar pur şi simplu nu pot suporta gândul de a fi exilată în Yorkshire. Voi muri, ştiu asta!

Vivien aruncă o privire prin salonul aglomerat. Tonul dramatic al mamei sale atrăsese atenţia, inclusiv a contesei Lieven, soţia ambasadorului rus. Ochii ei pătrunzători, însufleţiţi de curiozitate, se opriră asupra lui Vivien şi a mamei sale.

Ea îi adresă contesei un surâs graţios, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre mama ei.

— Ai grijă, mamă, rosti ea cu voce joasă. Nu putem

vorbi despre asta fără să atragem atenţia, şi nu vrem aşa ceva.

— Dar ce ne facem? gemu mama ei. Cyrus a jurat că…

— Ştiu ce a spus, zise ea cu fermitate. O să mă ocup eu de asta.

Mama o privi cu îndoială.

— Dacă spui tu. Se uită prin încăpere, către unul dintre bovindouri, unde prinţul Ivan stătea de vorbă cu Cyrus. Poate că n-ar fi aşa de rău, rosti ea îngândurată. La urma urmelor, *este* prinţ şi înfiorător de bogat.

Frustrată, Vivien abia reuşi să se abţină să n-o tragă de buclele îngrijit coafate.

— Nici măcar în glumă să nu spui asta, mamă. Bărbatul e o broască râioasă, iar tu ştii asta. De fapt, mai degrabă m-aş mărita cu o broască râioasă. Măcar aş avea şansa ca, sărutându-l, să-l transform într-un altfel de prinţ decât acest specimen oribil.

Când îl văzu pe prinţul Ivan în carne şi oase, lui Vivien nu-i fu deloc greu să creadă că sălbăticia din Yorkshire era preferabilă căsătoriei cu el. Mama ei chicoti.

— Nu m-am gândit niciodată la el în felul acesta, dar ai dreptate. Probabil că din cauza ochilor exoftalmici şi a gurii umede. Trebuie să fiu de acord, iubirea mea. Este imposibil să te măriţi cu acel bărbat.

— Mă bucur că cineva este de acord cu mine, răspunse Vivien pe un ton sec.

— Da, dar… A, doamna Canning-Smith. Da, este o petrecere încântătoare, nu-i aşa?

Mama ei fu silită să se întoarcă pentru a flecări cu una dintre musafirele lor, iar Vivien profită de acest moment de respiro pentru a privi prin încăpere. Din cauza cumplitei conversaţii purtate cu fratele ei, nu avusese şansa de a se ocupa de detaliile de ultim moment de dinaintea dineului. Totuşi, Darnell şi lacheii lui păreau să aibă totul sub control,

trecând de la un grup la altul şi împărţind pahare răcite pline cu şampanie. Câţiva oaspeţi întârziaseră, dar, după sosirea lor, Vivien avea să-i facă semn majordomului să sune clopoţelul pentru cină.

Trebui să se întrebe de ce îi păsa de afurisitul de dineu al fratelui ei. Din partea ei, Cyrus şi musafirii lui – toţi din cercurile politice şi diplomatice – n-aveau decât să se spânzure. Însă obiceiurile vechi pier greu, iar Vivien avusese mereu o mare satisfacţie că ea conducea casa fratelui ei, cu toate că ei toţi aveau grijă să menţină impresia că mama lor era încă gazda. Indiferent cât de dificilă era familia ei, Vivien iubea Blake House, şi să se ocupe de ea îi făcea la fel de mare plăcere ca şi viaţa ei din Londra. Totul se făcuse ţăndări după moartea tatălui ei, însă ea izbutise în cele din urmă să refacă întregul, creând un cămin pentru ei, toţi, chiar şi pentru Cyrus. Nu era perfect, însă îi oferea un scop în viaţă şi i se potrivea.

Dar acea viaţă era acum în mare primejdie tocmai din cauza acelei afurisite familii nerecunoscătoare. Dacă planul ei dădea greş, ea urma să aibă cel mai tare de suferit, ea…

— Draga mea Lady Vivien, auzi o voce guturală torcând lângă umărul ei. Pari să fi căzut într-o reverie sumbră. Trebuie să-mi îngădui să te scot din această stare.

„Vorbeşti de lup.” Vivien se răsuci şi văzu privirea lacomă a lui Hovanski cercetându-i posesivă trupul. Făcu un efort pentru a rezista impulsului de a se da îndărăt – sau de a-l plesni – atunci când ochii lui zăboviră asupra bustului ei.

— Prinţul Ivan, rosti ea izbutind să zâmbească slab. Ce plăcere să vă văd din nou.

— Eşti radioasă, Lady Vivien. Ca o rază de soare străbătând mohoreala de noiembrie.

Văzând că ochii lui rămăseseră fixaţi pe sânii ei, Vivien decise că o va pune pe croitoreasa ei să adauge o bordură de 8 centimetri de dantelă la *toate* corsajele ei.

Iritată de impertinenţa lui, îşi drese cu putere glasul.

Privirea lui se ridică brusc pentru a o întâlni pe a ei, iar ea se trezi că înghite în sec. Ochii lui de un verde spălăcit păreau să strălucească de o lumină drăcească, nemiloasă şi rapace, studiind-o de parcă ar fi fost un bun personal, nu o fiinţă în carne şi oase. Yorkshire părea tot mai atrăgător cu fiecare minut ce trecea.

— O, ce amabil. Sper că vă distraţi bine în seara asta, dragul meu domn, rosti ea simţindu-se ca o idioată.

Dar cum putea să poarte o conversaţie cu un om a cărui prezenţă o făcea să i se zbârlească pielea? Chiar şi numai ideea de a face amor cu el îi provoca greaţă.

— Mă simt minunat, mulţumesc, mai ales fiindcă tocmai am vorbit cu fratele dumitale. M-am simţit foarte încurajat de cele spuse de el.

O mână cu degete groase ateriză pe talia ei, ascunsă de restul oaspeţilor prin faptul că ea stătea cu spatele la cămin. Când degetele lui se înfipseră în mătasea subţire a rochiei, ea aproape că sări din pantofi.

Fără să se gândească, se smuci îndărăt, aproape împiedicându-se în propriile picioare. În mod normal, nu era neîndemânatică, dar prinţul o năucea cu adevărat.

Din fericire, mişcarea ei neaşteptată îl sili să lase mâna jos, dar nemulţumirea i se oglindi în privire. Vivien gemu în sinea ei. Nu-şi permitea să-l înfurie, fiindcă avea să i se plângă lui Cyrus de lipsa ei de cooperare. Pentru ca planul ei să funcţioneze, avea nevoie de timp, ceea ce însemna să facă pe placul acelei odioase broaşte râioase până avea suficienţi bani ca să le dea cu tifla tuturor.

— Iertaţi-mă, Alteţă. De obicei, nu sunt atât de neîndemânatică, dar poate că sunt puţin cam nervoasă în seara asta. Cu o companie atât de distinsă, Cyrus este foarte dornic ca musafirii noştri să se distreze. Mai ales dumneavoastră, adăugă ea cu un surâs mieros.

— Probabil că încă te refaci după… boală, spuse el într-o manieră care indica limpede faptul că ştia că ea nu

fusese bolnavă.

Vivien îl privi fix, neştiind cum să răspundă, însă el păru mai mult decât mulţumit să continue singur conversaţia.

— Te-ai extenuat, adăugă el. Mă tem că acum câteva seri, dacă îţi aduci aminte, te-am rugat să-mi îngădui să am grijă de dumneata, dar ai refuzat. Desigur, ai preferat să dansezi cu căpitanul St. George, în loc să te bucuri de o flecăreală liniştită cu mine. A fost o greşeală, iar acum, suferi consecinţele acelei lipse de judecată.

Ea simţi cum i se cască gura, căci nu-i venea a crede, şi nu mai trebui să se întrebe de ce el făcea să i se zburlească pielea. Individul era incredibil de arogant. Nu era de mirare că îl lovise în fluierul piciorului.

— Da, ei bine, îmi place să dansez, răspunse ea, prea uimită ca să mai fie foarte coerentă.

El îi zâmbi cu buzele strânse.

— Din fericire, după conversaţia cu fratele dumitale, mă simt mărinimos. Sunt dispus să iert scăpările dumitale trecute, dacă vom putea evita alte incidente nefericite, pe viitor. Se aplecă spre ea atât de mult, încât îi putu zări porii de pe nasul lat. Ne-am înţeles, milady?

Ea înghiţi nodul din gât. Era clar că el nu uitase episodul cu lovitura în fluierul piciorului. Acum, ea ştia cum se simţea o muscă în clipa de dinainte ca broasca să-şi repeadă limba spre ea şi s-o înghită.

În spatele ei, cineva îşi drese delicat glasul. Se răsuci, recunoscătoare să aibă un pretext de a scăpa de mica scenă cumplită cu prinţul.

Vivien făcu ochii mari, în vreme ce încerca să-şi vină în fire. Se aşteptase ca Lady Thornbury să vină, dar nu şi St. George. Şi iată-l pe protectorul ei, cu mama lui la braţ. Şi nu părea deloc încântat.

Capitolul 16

Chipul frumos al lui St. George era încordat de dispreţ, ceea ce, iniţial, o surprinse pe Vivien. Din fericire, ţinta mâniei lui era prinţul Ivan, nu ea însăşi. De fapt, ambii bărbaţi păreau să se măsoare unul pe celălalt, de parcă ar fi fost gata să se înfrunte pe câmpul de luptă, nu să schimbe vorbe de duh la cină.

Cu o privire pătrunzătoare, Lady Thornbury se ocupă imediat de problemă.

— Bună seara, Alteţă. Ce plăcere să vă întâlnesc într-un cadru atât de plăcut! Am fost atât de fericită să fiu invitată la o reuniune de o asemenea distincţie, iar faptul că sunteţi unul dintre invitaţi o face şi mai deosebită.

Ca de obicei, instinctele lui Lady Thornbury nu dădură greş, fiindcă prinţul îi întoarse zâmbetul şi se înclină cu mare deferenţă asupra mâinii ei. Cu toate astea, St. George era oricum numai încântat nu. Cu ochii îngustaţi, părea gata să-l strângă de gât pe Hovanski, gest pe care Vivien l-ar fi preferat cu siguranţă.

— Lady Thornbury, sunt foarte fericită că aţi putut veni în seara asta, spuse Vivien adresându-i un zâmbet recunoscător prietenei sale. Şi dumneata, căpitane St. George. Nu mă aşteptam să te văd, dar prezenţa dumitale este bine venită.

De fapt, apariţia lui o uimea, pentru că Vivien parcursese lista invitaţiilor, iar St. George nu fusese inclus.

— Mulţumesc, draga mea, răspunse Lady Thornbury. Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi cu cina. Aruncă o privire ironică spre fiul ei. L-am aşteptat pe Aden, care niciodată nu pare să fie punctual. Ce obicei şocant pentru un militar!

St. George îşi dădu ochii peste cap, dar nu se deranjă să nege tachinarea mamei lui.

— Chiar aşa, interveni prinţul. Foarte lamentabil. S-ar crede că un căpitan ar putea să le trateze atât pe mama,

cât şi pe gaza lui cu mai mult respect. Cred că atenţia pe care un om o acordă micilor detalii ale vieţii reprezintă un foarte bun indicator al caracterului său. La urma urmelor, diavolul se ascunde în detalii.

Îşi punctă insulta cu un rânjet dispreţuitor. Singurul răspuns al lui St. George fu un zâmbet rece şi infinit de calculat, care făcu să-i îngheţe sângele în vine lui Vivien.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, şi, oricum, îmi face mare plăcere să te văd, căpitane, spuse ea cu o veselie exagerată. Un om nu trebuie să fie prea preocupat de astfel de lucruri, altminteri riscă să devină pedant, nu credeţi? Vai, sunt sigură că eu întârzii mereu la cină. Totuşi, nimănui nu pare să-i pese câtuşi de puţin.

Din fericire, St. George îşi îndreptă atenţia spre ea. Privirea ochilor negri ca tăciunele, atât de letală cu câteva secunde în urmă, părea acum pur şi simplu precaută. Dar cel puţin nu mai părea gata să-l eviscereze pe prinţ chiar acolo, pe cel mai bun covor Wilton al fratelui ei.

— Mulţumesc, doamnă. Este o plăcere să mă aflu aici, răspunse el în cele din urmă, pe un ton politicos.

Ea nu-i crezu vorbele. St. George avea pe chip aceeaşi expresie suferindă pe care o vedea la Kit când mama lor îl silea s-o însoţească la vreun dineu sau la vreo serată muzicală plictisitoare. Probabil că Lady Thornbury îl obligase să vină.

De asemenea, n-ar fi surprins-o să afle că el încă se mai simţea ofensat de purtarea ei la balul Darlington, când preferase masa de joc în locul companiei lui. Totuşi, ar fi trebuit să fie deja obişnuită cu o astfel de reacţie. Majoritatea bărbaţilor fie dezaprobau faptul că îi plăcea jocul de cărţi, fie îl considerau un obicei *frivol.* În mod evident, St. George intra în prima categorie, lucru pe care ea îl considera destul de deprimant. Presupuse că asta se întâmpla când o femeie era salvată. Nu se putea abţine să nu-l placă pe salvatorul ei şi să nu vrea ca şi el s-o placă la

rându-i.

Oare de ce se mai deranjase să vină în seara aceasta? Ultimul lucru de care avea nevoie era un fost protector iritat, care să mârâie la unicul bărbat pe care ea trebuia să-l menţină în toane bune. Iar St. George începuse din nou să se uite fix la prinţ, cu acea lucire feroce în ochi.

Prinţul, cu buzele ca de broască răsfrânte într-un zâmbet plin de răutate, părea la fel de ostil şi la fel de dornic să verse sânge. Dacă povestea asta continua, Vivien era sigură că, a doua zi dimineaţă, la prima oră, trebuia să pună să fie curăţat covorul.

Lady Thornbury continuă, veselă, ignorându-i pe bărbaţi:

— Vivien, îmi pare rău că n-ai ştiut de schimbarea de ultim moment care a intervenit pe lista de invitaţi. Mama ta mi-a trimis un bilet cu doar câteva ore în urmă, cerându-mi să-l aduc pe Aden. Se pare că vă lipsea un om la masă, aşa că fiul meu a fost încântat să accepte.

— Este încurajator de ştiut că domnul căpitan are măcar un rost, spuse prinţul, insulta sunând chiar mai rău din cauza puternicului accent rusesc.

Vivien îşi apăsă limba de cerul gurii, reprimându-şi o replică nimicitoare. Ştia că prinţul Ivan era un om arogant şi cu limba ascuţită, dar niciodată nu-l văzuse reacţionând cu o grosolănie atât de făţişă. Prinţul îi ignorase mereu pe ceilalţi pretendenţi ai ei – probabil, considerându-i nedemni de băgat în seamă –, însă St. George îl făcea să răspundă cu totul altfel.

Din fericire, înainte ca situaţia să se deterioreze şi mai mult, mama lui Vivien se apropie plutind, o viziune scânteind blând în rochia ei din mătase de culoarea safirului. Încruntându-se, Vivien se uită urât la ea. Cu câteva minute în urmă, fusese prea supărată pentru a observa ţinuta mamei sale, dar acum îşi dădu seama că nu mai văzuse niciodată acea rochie. Ceea ce însemna că era

nouă.

Ceea ce însemna şi că Vivien urma să vadă nota de plată. Din obişnuinţă, începu să calculeze preţul probabil, adăugându-l la îngrozitoarea listă care alcătuia muntele datoriilor pe care le aveau. Imaginarul munte mai crescu câţiva metri, iar ea avu nevoie de toată voinţa pentru a nu bea dintr-o singură înghiţitură toată şampania din pahar. Ori asta, ori să urce pe primul vas spre America pe care putea găsi un loc. Cu familia pe care o avea, cine ar fi putut s-o învinovăţească?

— Căpitane, sunt atât de încântată că l-ai putut înlocui la masă pe neastâmpăratul meu băiat, exclamă mama ei. Vivien, sper că nu te superi că nu m-am consultat cu tine.

Când femeia flutură cochetă din gene spre St. George, Vivien se rugă să vină un val uriaş, care să înghită întregul Mayfair, astfel ca ea să poată scăpa de acest dineu de coşmar. Ceilalţi patru o priveau fix, aşteptându-i răspunsul.

— Fireşte că nu mă supăr, izbuti ea să rostească. Sunt doar puţin surprinsă. Nu mi-am dat seama că lipseşte cineva.

Mama ei îşi flutură evantaiul.

— Kit mi-a spus în după-amiaza asta că are alte planuri. Ceva despre o petrecere la care trebuie să se ducă împreună cu domnul Tucker şi Lord Heyworth.

Vivien aproape că gemu. Bertram Tucker şi vicontele Heyworth erau jucători nesăbuiţi, care nici laolaltă nu aveau un dram de minte, fiind ultimii oameni cu care Kit ar fi trebuit să-şi petreacă timpul.

Lady Blake îi adresă prinţului un zâmbet dezaprobator.

— Trebuie să-l iertaţi pe fiul meu, Alteţă. Este cel mai dulce băiat, deşi e puţin cam încăpăţânat. Dar n-a vrut să vă insulte.

Hovanski zâmbi.

— Draga mea doamnă, sunt fermecat de întreaga dumneavoastră familie, după cum probabil că ştiţi.

Întinse mâna şi o luă pe a lui Vivien, ridicând-o la buze şi depunând un sărut suficient de umed pentru a-i lăsa o urmă pe mănuşă. Ea încercă să-şi tragă discret mâna, însă el refuză să-i dea drumul.

— Am înţeles că, recent, aţi făcut prima dumneavoastră vizită la castelul Oatlands, spuse Lady Thornbury lovind uşor cu evantaiul braţul prinţului. Trebuie să-mi povestiţi totul despre el.

Ochii lui Hovanski licăriră de neplăcere, dar, în cele din urmă, îi dădu drumul lui Vivien.

În vreme ce el şi Lady Thornbury discutau despre excentricităţile ducesei de York, Vivien făcu un efort pentru a întâlni privirea lui St. George. Rămăsese întunecată, iar de data aceasta, înţelese că nemulţumirea lui o viza pe ea. În mod clar, o credea implicată într-un soi de flirt cu prinţul. Oricât de mult îşi dorea să nege acuzaţia, nu-şi putea asuma riscul de a-l îndepărta pe Hovanski – nu înainte de a reuşi să iasă din situaţia dificilă în care se afla. Dar detesta modul în care o făcea să se simtă dezaprobarea din privirea lui St. George, şi avu nevoie de multă voinţă pentru a nu se încrunta şi ea la el.

Uşile salonului se deschiseră, iar Darnell anunţă, *în sfârşit,* că masa era servită.

— Dumnezeule! exclamă mama ei. Trebuie să mă ocup de ambasador şi de soţia lui.

În vreme ce plecă grăbită, prinţul se întoarse spre Vivien şi, cu un zâmbet graţios, îi oferi braţul.

— Lady Vivien, acordă-mi, te rog, onoarea de a te însoţi la cină, rosti el luându-i mâna.

Prinţul o încolţise cu mare dibăcie, iar Vivien nu putea face mare lucru fără a-l insulta. Aşa că surâse şi îl lăsă s-o conducă afară din cameră, simţind privirea mânioasă a lui St. George arzând-o între omoplaţi.

*

Cina fusese îngrozitoare. Când Hovanski o însoţise în salon, Vivien văzuse cu stupoare că micuţa carte de vizită aurită, pe care se afla numele lui, fusese mutată la locul iniţial, lângă al ei.

Buimăcită, se zgâise la ea timp de câteva secunde, iar când, în cele din urmă, îşi ridicase ochii, întâlnise privirea triumfătoare a lui Cyrus, care tocmai se aşeza la locul lui, în capul mesei. Stăpânindu-şi furia, înălţase o sprânceană, ironică, iar apoi, zâmbitoare, îşi îndreptase atenţia spre prinţ. Poate că Cyrus era expert în faţa eşichierului politic, însă Vivien învăţase să se lupte într-un loc mult mai puţin civilizat – la masa de joc, unde jucători înrăiţi se luptau pentru o adevărată avere, sau chiar pentru vieţile lor. Ea încă mai avea câteva trucuri în mânecă şi intenţiona să se folosească de ele.

Dar, până la sfârşitul celui de-al doilea fel de mâncare, zâmbetul îi îngheţase, devenind o grimasă, deoarece Ivan cel Groaznic se angajase într-un flirt continuu, care o făcea să i se ridice părul pe ceafă. Până să se aducă desertul, devenise atât de îndrăzneţ, încât îşi pusese o mână pe coapsa ei, exact când ea vâra în gură o bucată de tartă cu căpşuni. Avusese nevoie de o mare putere de control pentru a nu scuipa prăjitura pe farfurie.

Şocată, Vivien îşi vârâse mâna sub masă şi îi trântise cu fermitate palma în poală. Prinţului Ivan nu-i plăcuse asta, dar, din fericire, ea avusese prezenţa de spirit să împrumute un truc din repertoriul mamei ei, fluturându-şi genele cu cochetărie timidă. Prinţul o privise suspicios, dar, în cele din urmă, chicotise, şoptindu-i că o va cruţa de îmbujorări feciorelnice. Vivien îi zâmbise vag şi, din nou, îşi îndreptase cu încăpăţânare atenţia spre farfuria ei.

Dar nu înainte de a privi în lungul mesei şi de a-l

vedea pe St. George privind-o ironic, şi în mod evident gândind ce era mai rău despre ea. Privirile lor se încleştară pentru o clipă, intensitatea lor sfredelindu-i inima. Dar apoi el se răsuci din nou spre vecina sa, încântătoarea soţie tânără a unui membru din delegaţia rusă, care, de-a lungul cinei, făcuse tot posibilul să-i capteze atenţia. St. George păruse fericit să-i facă pe plac.

Vivien cerceta posomorâtă detaliile elaborate ale coşului cu flori glasate care reprezenta unul dintre obiectele de decor de pe masa lungă. Îşi petrecuse ultimele zece minute ignorându-l pe prinţul Ivan – şi nu putea să nu-i simtă mânia care creştea din această pricină –, iar acum, tot ce-şi dorea era ca mama ei să se ridice de la masă şi să le poftească pe doamne în salon. Vivien intenţiona să-i mai acorde două minute, iar apoi avea să facă ea asta – indiferent dacă era politicos sau nu.

Un foşnet de mătase îi atrase atenţia spre capul mesei.

— Haideţi, doamnelor, spuse Lady Blake ridicându-se în picioare. Vă invit să mergem în celălalt salon, şi sper că domnii nu vor zăbovi prea mult cu oribilele lor discuţii politice.

Prinţul, la fel ca toţi bărbaţii, *se* ridică odată cu doamnele. Luă mâna lui Vivien şi îi sărută din nou mănuşa, lăsând o altă pată umedă. În stilul acesta, avea să-i distrugă toate perechile de mănuşi până la sfârşitul săptămânii.

— Ai grijă să-mi păstrezi un loc, Lady Vivien, murmură el pe un ton gutural.

Vocea i se auzi precum orăcăitul unei broaşte, nicidecum ca a unui cavaler seducător, cum îşi imagina el că este.

— Voi face tot posibilul, dar nu pot promite nimic, spuse ea pe un ton vesel, făcându-i cu degetul.

El îşi bosumflă buzele groase, ca şi cum ar fi fost

nemulţumit de tentativa ei neîndemânatică de a flirta. Nu că ar fi putut să-l învinovăţească. Replica ei fusese de o imbecilitate desăvârşită.

Ieşi grăbită din cameră, dar nu înainte de a o vedea pe vecina lui St. George ridicându-se pe vârfuri şi şoptindu-i la ureche ceva care îl făcu să zâmbească. Ei bine, măcar cineva se distra.

Vivien o urmă pe maică-sa în hol, luând-o de braţ şi reţinând-o pentru o clipă. Mama ei o privi îngrijorată.

— Ce-i în neregulă, draga mea? Eşti roşie la faţă.

— Şi tu ai fi dacă o broască râioasă şi-ar fi pus laba pe piciorul tău tot timpul cât a durat cina.

— Nu se poate!

— Regret să-ţi spun, dar asta a făcut.

— O să vorbesc cu Cyrus, de îndată ce pleacă oaspeţii, se înfurie maică-sa. Ştiu că trebuie să fii politicoasă cu acest om, dar nu voi tolera acest comportament la masa mea.

O, şi ce splendid se va încheia *acea* conversaţie.

— Nu te osteni, mamă, spuse ea silindu-se să râdă. Mă pot descurca singură cu prinţul Ivan. Am doar nevoie să fiu singură câteva momente. Mă voi alătura imediat ţie şi doamnelor.

Mama ei îşi muşcă buza de jos, apoi ridică din umeri.

— Poate că ai dreptate. Presupun că nu ne putem aştepta ca un rus – fie el şi prinţ – să se poarte la fel de civilizat ca un englez.

Vivien se abţinu să sublinieze cât de urât se purta în general aristocratul englez obişnuit, începând cu prinţul regent şi coborând spre cei de ranguri mai mici. Lady Thornbury ieşi din salon pentru a verifica ce-i cu ea.

— Vivien, iubirea mea, te simţi bine?

— Mă simt puţin cam încinsă. A fost cam înăbuşitor în sufragerie, în seara asta.

Prietena ei clipi înţelegătoare.

— Sunt foarte de acord, mai ales la capătul tău de masă. Poate că ar trebui să-ţi acorzi câteva minute pentru a-ţi reveni. O s-o ajut eu pe mama ta să toarne ceaiul.

Vivien îi zâmbi recunoscătoare, încercând pentru a mia oară să nu-şi dorească iar ca Lady Thornbury să fi fost mama ei, apoi se îndreptă spre biblioteca fratelui ei. Simţea o nevoie aprigă de un brandy şi intenţiona să-şi toarne o porţie generoasă, indiferent cât de necuviincios era.

Cu toate că, acum, acesta era domeniul lui Cyrus, îndrăgea tăcuta şi eleganta încăpere, care se schimbase foarte puţin din zilele copilăriei ei, când se cufunda în colecţia de poezii a tatălui ei şi citea romane de Defoe şi Fielding. Decorată în stilul simplu Queen Anne, pereţii săi de un verde palid şi rafturile încastrate ticsite de cărţi îi aminteau de vremuri mai bune.

Îşi turnă brandy dintr-o sticlă de pe căruciorul cu băuturi şi se îndreptă agale spre cămin, privind portretul tatălui ei aflat deasupra poliţei. La o privire superficială, nici ea, nici Kit nu semănau cu el, dar, când fratele ei cel mic zâmbea, Vivien îi recunoştea arcuirea buzelor şi gropiţa dintr-o parte a gurii. *Cyrus* semăna cel mai mult cu *papa,* deşi nici că ar fi putut avea un caracter mai diferit de al tatălui lor, care fusese iubitor şi generos.

Suspinând, îşi lăsă degetele să mângâie cu afecţiune rama de stejar a portretului. Nimic nu mai fusese la fel de la moartea lui *papa.* Era aproape ca şi cum o lumină fusese stinsă în familia lor, luând cu ea cea mai mare parte a bucuriei. Uneori, îşi imagina că disperarea frenetică manifestată de mama ei şi de Kit era o încercare disperată de a compensa absenţa lui. Tatăl ei n-ar fi fost încântat de modul în care comportamentul lor egoist îi afecta pe ceilalţi.

Întoarse spatele portretului. Nu avea rost să se cufunde în amintiri triste sau să-şi dorească acum ca lucrurile să fi stat altfel. Viaţa îi dăduse o mână de cărţi, iar

ea trebuia să le joace cât mai bine. Cu cât începea să-şi pună mai repede planul în aplicare, cu atât mai bine.

Renunţând la băutură, se îndreptă spre uşă. Dar, după ce o deschise, se opri surprinsă.

Surpriza se transformă în disperare când prinţul Ivan Hovanski intră în cameră şi închise uşa în urma lui.

Capitolul 17

Hovanski se sprijini de uşă, ochii lui lacomi studiind-o. Nu mai arăta cu adevărat ca o broască. Acum, părea un şarpe care fixa cu privirea un iepuraş gustos, dorind să-l înghită pe de-a-ntregul. Vivien refuza să fie un iepure.

— Alteţă, m-aţi luat prin surprindere, rosti ea cu voce fermă.

— Te-ai rătăcit?

Răsfrângându-şi buzele într-un zâmbet care era mai mult un rânjet lacom, se apropie de ea. Ea făcu repede un pas îndărăt, încurcându-şi tocul în volanul care tivea rochia şi aproape pierzându-şi echilibrul.

„S-a ales praful de hotărârea de a nu fi un iepure.” În cele câteva secunde care îi fură necesare pentru a-şi recăpăta echilibrul, prinţul Hovanski traversă grăbit încăperea şi ajunse lângă ea. Îi strânse cu putere cotul, încercând s-o tragă spre el. Dându-se înapoi, picioarele ei se loviră de biroul fratelui ei, iar Vivien îşi sprijini mâna liberă de suprafaţa lustruită, pentru a nu cădea.

— Draga mea doamnă, constituţia dumitale delicată a fost suprasolicitată în seara asta, spuse prinţul. Eşti foarte nesigură pe picioare.

— Mă simt perfect, domnule, răspunse ea luptându-se să-şi desprindă braţul din strânsoarea lui. Şi nu sunt absolut deloc delicată. Puteţi să-mi daţi drumul.

În cele din urmă, îşi smulse cotul, cu toate că

mişcarea o făcu să cadă pe birou, pierzându-şi din nou echilibrul. Înăbuşindu-şi un blestem, îşi duse ambele mâini la spate, apucându-se de marginea biroului din lemn de nuc, pentru a rămâne în picioare.

Prinţul refuză să dea înapoi. O înghesui în birou, pieptul lui ca un butoi ajungând la doar câţiva centimetri de corsajul ei. Dacă trăgea adânc aer în piept, ar fi putut să se zgârie în multitudinea de medalii nemeritate, prinse atât de ostentativ pe uniforma lui.

El se apropie şi mai mult, silind-o să-şi arcuiască spinarea pentru a se ţine departe de el. Strălucirea lascivă din ochii lui cu pleoape grele, combinată cu mirosul de ceapă cu sos de smântână al respiraţiei lui îi făcură stomacul să se întoarcă pe dos. Vivien îşi dori să-şi poată ţine respiraţia şi să vorbească în acelaşi timp.

— Alteţă, trebuie să insist să vă daţi înapoi. Faceţi să-mi fie imposibil să respir.

— Dar, dacă mă dau înapoi, vei cădea pe duşumea.

— V-am spus, rosti ea printre dinţii încleştaţi, că mă simt perfect.

Privirea lui se îndreptă spre căruciorul cu băuturi, pe care se afla paharul ei cu brandy, golit pe jumătate.

— Atunci, poate că există un alt motiv pentru care eşti nesigură pe picioare, scumpa mea doamnă. Se pare că te-ai servit din brandy-ul fratelui tău.

Se aplecă şi îi adulmecă răsuflarea, ajungând atât de aproape, încât Vivien îi putu zări părul negru din nas. Revolta ei fu copleşită de mirosul de ceapă, acum amestecat cu o puternică aromă de tutun. Trebui să înghită în sec pentru a nu i se face greaţă.

Prinţul chicoti.

— Ce tânără doamnă neastâmpărată eşti, dar sunt devastat de faptul că nu m-ai invitat să-ţi ţin companie. Am fi putut savura împreună un brandy, în afară de alte activităţi plăcute.

Hovanski îşi încheie insulta trecându-şi degetele butucănoase peste umărul ei gol. Atingerea lor umedă pe pielea ei încinsă o făcu să se cutremure.

Clocotind de mânie, Vivien îşi propti palmele în pieptul lui şi îl împinse cu putere. El se clătină şi se dădu puţin îndărăt, dar, când ea încercă să se strecoare pe lângă el, o apucă de partea de sus a braţelor şi o răsuci cu faţa spre el. Cu o forţă surprinzătoare, o zdrobi la pieptul lui. Ea icni.

— Daţi-mi drumul, domnule! Degetele lui zdrobiră mătasea delicată a mânecilor ei, afundându-i-se în carne. Alteţă, mă doare!

Presiunea slăbi uşor, dar apoi el o împinse, făcându-i coapsele să se lipească de birou. Ea făcu o grimasă. Acea violenţă avea, cu siguranţă, să-i lase vânătăi.

— Nu doresc să-ţi fac rău, Lady Vivien, replică prinţul cu o stranie voce răguşită. Însă, dacă vei continua să mă sfidezi, nu-mi dai de ales.

De fapt, ea avu tulburătoarea impresie că el ar fi vrut foarte mult să-i facă rău. Buzele lui se arcuiră cu o încântare sadică, iar degetele o strângeau şi îi dădeau drumul într-o ciudată mişcare ritmică de care el părea să fie încântat. Şi nu putea ignora nici modul în care el îşi împingea pelvisul în pântecul ei, după cum nu putea confunda nici carnea întărită care se apăsa în ea.

Dar ochii lui erau ceea ce o speria cu adevărat. Străluceau de o pasiune drăcească, privind-o fix, cu o promisiune ameninţătoare, de parcă avea de gând s-o sfârtece dacă îl provoca. Pentru prima dată de când îl cunoscuse, era îngrozită.

— Ai nevoie de o lecţie despre cum să te comporţi cu cei de rang mai înalt, continuă el părând nerăbdător să i-o predea. I-am spus fratelui tău că aşa va fi, dar el nu a vrut să mă creadă. Acum însă, văd că am dreptate.

„Poftim?” Cyrus şi prinţul discutaseră că ar trebui să-i dea o lecţie? Se încruntă la el.

— Nu înţeleg de ce comportamentul meu ar trebui să vă privească, Alteţă. Iar fratele meu nu avea niciun drept să discute despre asta cu dumneavoastră.

El râse aspru.

— Avem tot dreptul, milady, din moment ce intenţionez să mă căsătoresc cu tine. Este datoria soţului să-şi înveţe nevasta să se poarte cuviincios. În curând, vei fi o prinţesă a Rusiei, aşa că trebuie să înveţi să fii ascultătoare şi să te porţi aşa cum trebuie, tot timpul.

— Mai degrabă m-aş mărita cu un nenorocit de coşar decât să accept să vă fiu soţie, replică ea, rostind cuvintele fără să gândească.

Ochii lui deveniră goi pentru câteva secunde, apoi se aprinseră de o furie nebună. În acel moment, Vivien crezu cu adevărat că o va sugruma dacă nu se va supune. Inima i se lovi de coaste în vreme ce îi răspunse:

— Alteţă, rosti ea luptându-se să-şi stăpânească frica. Insist să-mi daţi voie să mă întorc la mama. Acest episod nefericit a durat prea mult.

El scoase un hohot de râs ca un lătrat.

— Altfel ce vei face, dragă doamnă? Mă ameninţi?

— O să ţip cât de tare pot, spuse ea deja ridicând vocea.

Pentru a-i arăta că vorbeşte serios, trase adânc aer în piept şi deschise gura. Prinţul se apropie cu o viteză surprinzătoare pentru un om atât de greoi. Se lansă spre ea, strivindu-i trupul, iar buzele lui cărnoase îi zdrobiră gura. De data asta, lui Vivien chiar i se făcu greaţă, iar picioarele începură să i se înmoaie.

Suprafaţa biroului îi opri căderea, iar ea rămase jumătate pe birou, jumătate în afara lui. În vreme ce prinţul, folosindu-se de greutatea corpului său, încercă s-o lipească de birou, Vivien se zvârcoli cu sălbăticie, încercând să scape de sărutul lui vorace. Genunchiul ei dădu de ceva moale, iar el se feri brusc. Mişcarea lui îi oferi suficient

spaţiu pentru a se elibera, scoţând un ţipăt sugrumat.

Cu un mârâit gutural, el îşi dublă eforturile, încercând s-o ţină nemişcată în timp ce punea stăpânire pe gura ei. Frenetică, Vivien îşi smuci capul într-o parte şi în cealaltă, în vreme ce el îşi repezea capul spre ea, ca o cumplită pasăre uriaşă care încerca s-o omoare cu ciocul.

Deodată, auzi uşa deschizându-se şi zgomotul unor paşi grei, după care Hovanski ţipă şi îi dădu drumul, zburând prin aer ca şi cum ar fi fost smuls de o forţă irezistibilă. Vivien căzu din nou pe birou, şezutul ei lovindu-se de el cu o putere care îi reverberă în coloana vertebrală.

Năucită, îşi îndepărtă părul de pe ochi şi se uită la Hovanski, care zăcea, într-o poziţie nedemnă, pe covor. Îşi ridică privirea spre irezistibila forţă – St. George venise s-o salveze din nou.

Acesta stătea deasupra prinţului, cu pumnii încleştaţi şi uitându-se mânios la el. Vivien putea să parieze că St. George ar fi fost încântat să continue treaba pe care o începuse. Dar, probabil, apreciase că nu era indicat, deoarece ochii lui se îndreptară spre ea, iar expresia lui ucigaşă se îmblânzi puţin.

Ignorând bolboroseala revoltată a prinţului, St. George îl ocoli şi se apropie de ea.

— Ţi-a făcut rău, milady? întrebă el cu o voce joasă, liniştită, de parcă ar fi încercat să calmeze un copil speriat.

Ea se ridică, încercând să-şi stăpânească tremuratul picioarelor.

— Sunt în regulă, rosti ea cu voce întretăiată. A fost doar o neînţelegere stupidă.

Cu toate astea, nu se putu abţine să nu se uite urât la prinţ, care se lupta să se ridice în genunchi.

St. George îşi trecu cu blândeţe un deget peste pielea goală a braţelor ei. Câteva urme roşii se vedeau pe pielea ei albă, dovezi ale strânsorii aprige a prinţului Ivan.

— Astea nu mi se par o neînţelegere, murmură el.

Ea se cutremură – o mişcare uşoară, cu răsuflarea tăiată, răspunsul natural al trupului ei la atingerea lui. St. George îi mângâie semnele ca şi cum ar fi vrut să şteargă orice urmă a răului.

Aflându-se atât de aproape de el, Vivien trebui să-şi dea capul pe spate ca să-i privească faţa. Resturile furiei sălbatice încă se oglindeau în trăsăturile lui aspre, însă în ochii lui se citea o compătimire gravă, care o făcu să clipească pentru a-şi stăpâni lacrimile.

Mâna lui îi cuprinse bărbia şi o înălţă ca să-i cerceteze chipul rapid, dar amănunţit.

— Eşti în siguranţă acum, murmură el. N-o să-l mai las să se apropie de tine.

Ea îi zâmbi tremurat.

— Mulţumesc, dar eu…

— Cum îndrăzneşti să mă atingi, ţărane? mârâi prinţul din spatele lor. O să te ucid pentru asta.

Vivien suspină şi privi pe după umerii largi ai lui St. George. Ivan cel Groaznic se adunase de pe jos în cele din urmă, iar acum stătea în mijlocul bibliotecii, cu picioarele răşchirate, privindu-i cu o furie neagră în ochi.

Cu o mişcare lejeră, St. George se răsuci spre el.

— O? Şi cum intenţionezi să faci asta?

Părea doar vag interesat, de parcă l-ar fi întrebat cât ar dura călătoria de la Moscova la Sankt Petersburg.

Prinţul începu să-şi scoată o mănuşă, în mod evident intenţionând să-l plesnească pe St. George peste faţă.

„Nici vorbă”, se gândi Vivien simţind un fior de panică. Nu numai că nu avea încredere că prinţul va lupta ca un gentleman, dar ultimul lucru de care avea nevoie erau bârfele ce însoţeau un duel.

Îl ocoli grăbită pe St. George şi se interpuse între cei doi bărbaţi, proptindu-şi mâinile în şolduri în timp ce îl înfruntă pe prinţ. Câteva dintre medalii i se strâmbaseră în timpul căderii, ceea ce ei i se păru bizar de comic.

Luptându-se pentru a rezista impulsului de a râde, Vivien îl privi cu semeţie.

— Alteţă, *nu* îl veţi insulta pe căpitan şi nici nu-l veţi provoca la duel. În primul rând, duelurile sunt ilegale în Anglia. În al doilea rând, v-aţi purtat cu mine în cel mai josnic mod şi vă puteţi considera extrem de norocos că nu doresc să fac o scenă. Vă rog să vă întoarceţi în salon şi să vă abţineţi să mai vorbiţi cu mine tot restul serii.

El şuieră la auzul dojenii ei, dar, cu St. George în spatele său, Vivien nu avea de ce să se teamă.

— Iar dacă sunteţi cu adevărat un gentleman, atunci vă cer să nu pomeniţi niciodată de acest incident şi nici să nu mă mai deranjaţi cu alte avansuri.

Prinţul se îndreptă cât era de lung, fiind doar cu puţin mai înalt decât Vivien.

— Ai face bine să îţi aminteşti cine sunt eu, milady, spuse el e îi vocea încărcată de ameninţare. N-ar fi înţelept să mă ameninţi. Privirea lui trecu pe lângă ea şi se opri asupra lui St. George. Şi îi sugerez şi căpitanului să-şi amintească, pentru că vă asigur pe amândoi că eu nu voi uita insulta din această seară.

St. George veni chiar în spatele ei, cuprinzându-i talia cu mâna lui mare. Groaza ei se risipi la atingerea lui, ca şi cum i-ar fi extras-o pur şi simplu din corp.

— Serios? rosti el tărăgănat. Şi ce intenţionezi să faci?

Din nou, doar o curiozitate vagă se desluşea în vocea lui. Prinţul semăna remarcabil de tare cu un taur pe cale să atace. Vivien se întrebă dacă, de furie, nu va începe să scormonească în covor cu copita.

Tocmai îşi făcea curaj să-i ceară lui Hovanski să plece, când uşa se deschise cu o smucitură. De data asta, Cyrus năvăli înăuntru.

— Vivien! Ce naiba…?

Fratele ei se opri brusc, cu gura căscată în timp ce se holba la ei. După expresia de pe chipul lui, Vivien avu

impresia că el se aşteptase să găsească o cu totul altă scenă în desfăşurare.

Oftă adânc, înţelegând în sfârşit. Probabil Cyrus şi prinţul consideraseră retragerea ei în bibliotecă o oportunitate nesperată de a o pune într-o poziţie compromiţătoare, de care fratele ei ar fi putut face mare caz, în public. Reputaţia ei ar fi fost compromisă de acest incident, ceea ce avea s-o silească a face un pas mai aproape de căsătorie.

În clipa aceea, Vivien decise că nu-i păsa dacă va trebui să trăiască tot restul vieţii ei în Yorkshire, într-o cocioabă din mlaştini. Ar fi fost preferabil petrecerii unui singur minut sub acoperişul fratelui ei, darămite măritişului cu o brută precum prinţul.

Dar încă mai trebuia să se gândească la mama sa şi la Kit, aşa că era necesar să negocieze situaţia cu grijă.

— Dumnezeule, biblioteca ta este, categoric, un loc aglomerat în seara asta, nu-i aşa, Cyrus? Am intrat doar pentru câteva minute, ca să mă odihnesc, şi s-ar părea că toată lumea a decis să mi se alăture.

St. George o bătu aprobator chiar deasupra rotunjimii şezutului, apoi îşi îndepărtă mâna şi veni lângă ea. Ea oftă uşor, deja ducând dorul căldurii lui.

Cyrus se uită neliniştit la prinţ.

— Alteţă… mă… mă întrebam unde sunteţi. Eu… am vrut să văd dacă aveţi nevoie de ceva.

Vivien se încruntă. Nu era ceva obişnuit ca fratele ei să se bâlbâie. Oare se temea de scârbosul lui complice?

Prinţul nici măcar nu se uită la el, privirea lui rămânând aţintită asupra lui St. George.

— Aţi putea să-i sugeraţi surorii dumneavoastră să nu-şi păteze reputaţia însoţindu-se cu un om atât de vulgar ca St. George. Desigur, asta după ce îl daţi afară pentru că m-a insultat.

Cyrus îşi reveni suficient pentru a părea scandalizat.

— Este adevărat, Vivien? L-a insultat căpitanul pe prinţ?

— Nu fi prost, se răsti ea. Dacă vrei cu adevărat să ştii ce s-a întâmplat…

— Vai de mine, ce agitaţie, interveni Lady Thornbury din pragul uşii.

Zâmbi părând la fel de plină de graţie şi de calmă ca de obicei, dar se uită drept la Vivien, în privirea ei citindu-se limpede avertismentul.

— A, mamă. Iată-te! răspunse Aden pe un ton uşor ironic. Mă întrebam când o să apari.

Ea intră în cameră – o mare doamnă în adevăratul sens al cuvântului. Nici măcar printr-un tremur al genelor nu lăsă să se vadă că şi-a dat seama de atmosfera încordată, deşi Cyrus era în mod clar furios, iar prinţul rus, indignat.

— Băiat prostuţ, îi spuse ea fiului ei, mângâindu-i uşurel obrazul.

Singurul lui răspuns fu un zâmbet ironic.

— Vivien, draga mea, continuă ea. Mama ta se întreabă unde eşti. I-am zis că merg să te aduc.

O luă pe Vivien de braţ şi o conduse spre uşă, dând veselă din cap spre Cyrus şi spre prinţ. St. George le urmă îndeaproape, formând ariergarda lor. Vivien, *mai mult* decât sătulă de fratele ei şi de Hovanski, nici măcar nu se uită la ei. Dar îşi ţinu răsuflarea până ajunseră în siguranţa holului.

St. George închise fără zgomot uşa în urma lor. Se uită la mama lui, contemplând-o în vreme ce un zâmbet uşor arcui colţurile frumoasei lui guri.

— Ai făcut o treabă bună, doamnă. Chiar mă întrebam cum o să scăpăm fără o baie de sânge.

Lady Thornbury îi surâse drăgăstos.

— Dragul meu băiat, de la cine crezi că ţi-ai moştenit prodigioasele talente?

El pufni amuzat.

— Cu siguranţă, nu de la tata.

— Foarte adevărat, replică mama lui cu un suspin dramatic.

Vivien se uită de la unul la altul, mirată de ciudata lor conversaţie, în timp ce o conduseră înapoi în salon.

Capitolul 18

Aden urcă în trăsura mamei lui, recunoscător că acea seară de iad se sfârşise în cele din urmă. La 30 de minute după ce o escortase pe Vivien înapoi în salon, ea se scuzase invocând o durere de cap. Petrecându-se la scurt timp după plecarea precipitată a lui Hovanski – ticălosul nu făcuse niciun efort pentru a-şi disimula proasta dispoziţie –, retragerea lui Vivien pricinuise ridicarea multor sprâncene.

Din fericire, mama lui se grăbise s-o însoţească pe Vivien în dormitorul ei, zicând că n-ar fi trebuit să se obosească atât de curând după boala ei. Teatrul ei probabil că nu curmase toate bârfele, dar, când influenta Lady Thornbury se purta ca şi cum nimic n-ar fi fost în neregulă, toţi ceilalţi erau obligaţi să facă la fel.

Nu-şi putu reţine un râs uşor când îşi aduse aminte de imaginea micuţei şi elegantei contese de Thornbury înfruntându-l pe furiosul rus. Ea îşi luă privirea de la geamul trăsurii, prin care cercetase străzile învăluite în noapte din Mayfair, şi îi zâmbi mirată.

— Ce anume te amuză, Aden?

— Uitasem cât de distractive sunt seratele astea, răspunse el cu o ironie blândă. Ce prost am fost să mă ţin departe, în toţi aceşti ani.

Ea se cutremură cu o groază exagerată.

— A fost oribilă, nu-i aşa? Totuşi, mult mai însufleţită decât petrecerile pe care le dă Lord Blake de obicei. Meritul ăsta i-l recunosc.

— Aş fi încântat să fiu scutit de genul ăsta de distracţie.

Ea zâmbi cu simpatie.

— Îmi pare rău că a trebuit să fii târât în mizeria asta. Dar te-ai descurcat foarte bine. Până la urmă.

El se încruntă.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Atenţie la limbaj, băiete dragă, şi ştii foarte bine ce înseamnă. Înainte de cină, te-ai comportat ca un bărbat gelos şi lipsit de minte. Nu că te-ai fi purtat mult mai bine *în timpul* cinei. Serios, madame Bezrodni a fost extrem de directă, iar tu n-ai făcut nimic pentru a o descuraja.

Aden îşi scărpină obrazul. Slavă Domnului că interiorul trăsurii era slab luminat de un singur felinar, fiindcă putea jura că îşi simţea pielea fierbinte sub degete. Nu mai roşise de ani întregi, dar se părea că mama lui încă mai avea abilitatea de a-l face, din câteva cuvinte, să se ruşineze.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, spuse el mai mult de formă decât de altceva.

— Ha! Mă mir că tu şi prinţul n-aţi ajuns să vă bateţi în salon. Din fericire, Vivien l-a manevrat pe prinţul Ivan cu mare îndemânare. Este cu adevărat cea mai remarcabilă fată.

Aden îşi încrucişă braţele peste piept, simţindu-se tot mai nemulţumit cu fiecare secundă care trecea.

— Pentru cineva despre care se presupune că nu-l place pe om, mie mi s-a părut foarte prietenoasă cu Hovanski. A stat în cârca lui tot timpul cât a durat cina.

Mama lui îl studie compătimitoare. Era privirea pe care o rezerva în general idioţilor şi copiilor mici pe cale să fie disciplinaţi de dădacele lor.

— Ce-i? întrebă el defensiv.

Pentru Dumnezeu, era un spion bine pregătit. Ştia cum să-i observe pe oameni, iar urmărirea lui Lady Vivien îi spusese că se bucurase de atenţiile lui Hovanski. Ceea ce îl făcuse să vrea să strângă pe cineva de gât, doar că nu-şi dăduse seama dacă voia să-l sugrume pe Hovanski sau pe Vivien, sau pe el însuşi pentru că era atât de prost, încât să-i pese.

— Vivien încerca în mod clar să-i facă pe plac prinţului, îi explică maică-sa, cu toate că nu sunt sigură de ce. Îl detestă pe individ, sunt sigură de asta.

— Are un mod ciudat de a o arăta, iar prinţul a fost mai mult decât încântat să profite de purtarea ei generoasă.

Mama lui încremeni.

— Sugerezi că Vivien a fost responsabilă pentru comportamentul detestabil al prinţului din bibliotecă?

— Fireşte că nu, dar el nu este genul de om pe care o fată să-l poată duce de nas. Lady Vivien ar fi trebuit să-şi dea seama de asta înainte de a încerca să-l manevreze. Dacă n-aş fi intervenit, Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat.

Mânia îl cuprinse când se gândi la modul în care ea ar fi putut fi rănită. Când intrase pe uşa bibliotecii lui Blake şi o văzuse pe Vivien zbătându-se în îmbrăţişarea murdară a lui Hovanski, o furie aprigă pusese stăpânire pe el. Îşi pierduse complet controlul, smulgându-l pe prinţ de pe ea şi azvârlindu-l pe duşumea. Numai prezenţa lui Vivien îl împiedicase să-i dea porcului bătaia crâncenă pe care o merita.

— Nu flirta cu el de amuzament, ripostă mama lui. Ea nu este genul ăsta de om.

Aden decise să nu răspundă la acest comentariu. În ciuda insistenţei mamei sale, Vivien avea o anumită reputaţie, indiferent dacă pe drept sau nu. Iar în seara asta, pentru prima oară, începuse să înţeleagă de ce unii considerau că o merită.

— Atunci, care ar putea fi motivul pentru care a încurajat atenţiile unui om pe care se presupune că nu-l place?

— Bănuiesc că o sileşte Cyrus să accepte curtea prinţului Ivan, spuse mama lui. Este singura explicaţie logică.

Aden se răsuci într-o parte, încercând să-şi dezmorţească picioarele. Nu era obişnuit cu atâta inactivitate – să fie închis în trăsuri sau să-şi lovească aiurea călcâiele pe la baluri sau dineuri plictisitoare, aşteptând să se întâmple ceva. A doua zi avea să-l scoată pe Ranger la o lungă plimbare pe Hampstead Heath, ca să domolească neastâmpărul amândurora.

— Lady Vivien nu e o fetişcană, mamă. Şi nici nu se află sub tutela fratelui ei. Şi nici nu mi se pare a fi genul de femeie care nu-i în stare să spună „nu” unui bărbat.

— Adevărat, dar cred că fratele ei o ameninţă cu ceva, probabil ceva legat de bani. Kit poate că a făcut din nou datorii, sau mama ei. Cu câteva săptămâni în urmă, Lady Blake a lăsat să-i scape că fiul ei cel mare a refuzat să-i dea mai mulţi bani de buzunar. A făcut câteva referiri alarmate la faptul că e silită să se retragă la ţară.

Aden îşi înălţă capul. Asta era interesant.

— Dar fratele cel mic. Ce hram poartă?

— Este un băiat drăguţ, dar nu e bun de nimic şi, în plus, este un jucător de cărţi foarte slab. Cyrus a fost silit să-i plătească datoriile de mai multe ori.

— Şi ce legătură au toate astea cu Lady Vivien? Din câte pot deduce, ea nu are cine ştie ce datorii, în ciuda faptului că joacă mult.

— Aden, legătura este că se simte responsabilă pentru mama ei şi pentru fratele cel mic, răspunse Lady Thornbury pe un ton care indica faptul că răspunsul era evident. De la moartea tatălui ei, Vivien şi-a luat sarcina de a-i ţine departe de necazuri.

El se încruntă.

— Aceasta ar trebui să fie responsabilitatea lui Lord Blake.

Viaţa lui Vivien începea, în cele din urmă, să capete contur.

N-ar fi putut spune că îi plăcea foarte mult.

Mama lui ridică din umeri. Aden îşi frecă faţa cu o mână.

— Deci, este perfect posibil ca răpitorul lui Vivien să aibă în vreun fel legătură cu familia ei. Dacă unul din ei datorează o sumă mare de bani, asta ar putea fi cu siguranţă un motiv pentru răpirea şi reţinerea ei ca să se obţină o răscumpărare. Mama sa dădu din cap.

— Da, mai ales din moment ce Cyrus a declarat ferm că refuză să plătească, în ciuda faptului că nici măcar nu i se ceruse ceva.

Aden mormăi pierdut în gânduri. Deja îşi petrecuse câteva zile făcând cercetări prin bordeluri, căutând informaţii, încercând să-l descopere pe cel care îi angajase pe contrabandişti. Spre frustrarea lui, acea pistă dăduse puţine rezultate, aşa că, în mod evident, începuse să facă investigaţii mai aproape de casă. Finanţele familiei Blake meritau a fi cercetate.

— Şi nu uita de prinţul Ivan, adăugă mama lui. Ar trebui să-l adaugi pe lista ta de suspecţi.

— Am făcut-o deja.

De fapt, ticălosul urca în capul listei, pentru simplu motiv că încercase s-o siluiască pe fată. Aden nu avea să uite niciodată *expresia* panicată de pe chipul palid ca moartea al lui Vivien atunci când îl dăduse la o parte pe Hovanski, şi nici felul în care tremurase în braţele lui. În ciuda tăriei ei de caracter şi a rezistenţei remarcabile, era alarmant de delicată. Iar asta îi stârnea toate instinctele protectoare, şi ceva în plus. Vorbise serios când zisese că nu o să-l lase pe Hovanski să-i mai facă rău vreodată. Dacă

trebuia, avea să-l ucidă pe individ, şi pe oricine încerca s-o atingă, fie şi cu un fir de păr, pe Vivien.

Lady Thornbury trase aer în piept de parcă ar fi fost pe cale să spună ceva, dar apoi îşi strânse buzele.

— Acum, ce mai e? întrebă el cu o voce resemnată.

Ea făcu o grimasă.

— Ştii că Vivien ascunde ceva, nu-i aşa? Este un adevăr legat de toate astea, pe care nu vrea ca noi să-l aflăm.

El oftă, urând faptul că ea îi confirmase ceea ce el tot încercase să nege.

— Crezi că bănuieşte cine se află în spatele răpirii?

Mama lui dădu ezitant din cap, iar Aden nu-şi putu reţine o înjurătură. De data asta, ea nu-l dojeni.

— Pentru a proteja pe cineva? Un membru al familiei? întrebă el.

— Mă tem că asta pare cea mai probabilă explicaţie.

Aden îşi smulse pălăria şi o aruncă pe bancheta din faţă.

— Cum naiba s-o protejez pe afurisita de fată, dacă ea nu cooperează absolut deloc?!

Mama lui îl bătu uşurel pe genunchi, ca pentru a-l linişti.

— Vivien este foarte loială, mai ales familiei. Mereu a fost aşa, dar acest simţ al loialităţii s-a amplificat de la moartea tatălui ei. El a pus-o să jure că va avea grijă de Kit şi de mama ei, ştiind că nu putea avea încredere în Cyrus că va face asta. Te asigur că Vivien ia foarte în serios acea promisiune.

— Şi-ar risca până şi viaţa pentru a o respecta? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Sunt sigură de asta.

— Câţi ani avea când a murit tatăl ei?

— Şaptesprezece.

Aden simţi cum i se strânge inima.

— E o povară al naibii de grea pentru a fi purtată de o fată atât de tânără.

Mama lui dădu din cap.

— Tu, desigur, înţelegi asta.

Cuvintele ei îl şocară, făcându-l să tacă. Nici el, nici mama lui nu recunoscuseră vreodată cât de dificilă fusese copilăria lui, şi nici faptul că duşmănia tatălui vitreg îl făcuse să crească repede şi în condiţii dure. Aden era al dracului de sigur că nu dorea ca ea să înceapă acum o discuţie pe acest subiect, pentru că el habar n-avea cum să răspundă.

— N-o să-i dau niciodată de capăt afacerii ăsteia dacă însăşi persoana pe care trebuie s-o protejez îmi tot ridică obstacole în cale, rosti el ignorând comentariul mamei sale.

Înainte ca ea să poată răspunde, trăsura se opri în faţa casei sale. Aşteptă ca Aden s-o ajute să coboare, înainte de a-i răspunde:

— Trebuie s-o faci pe Vivien să aibă încredere în tine, spuse ea în vreme ce stăteau în faţa uşii. Iar asta înseamnă că trebuie să-ţi petreci ceva timp cu ea.

„La naiba, nu!” Acesta era *ultimul* lucru de care avea nevoie. Deja era prea implicat în acest caz, şi deja îşi lăsase sentimentele să pună stăpânire pe el. Reacţia lui faţă de prinţ, în seara asta, îi arătase asta la fel de limpede ca lumina unui fulger pe un cer ca smoala. Uşa se deschise, iar Aden o urmă în holul de la intrare.

— De ce nu poţi face tu asta, mamă? O cunoşti pe fată de ani întregi. Sigur are încredere în tine.

Ea îi aruncă o privire iritată.

— Evident, nu suficientă. Însă, are încredere în tine, ceea ce nu este surprinzător date fiind circumstanţele. La urma urmelor, tu eşti cavalerul ei în armură strălucitoare.

— Despre ce vorbeşti? întrebă el printre dinţii încleştaţi.

— Dragă, nu fi atât de obtuz, spuse ea în timp ce îi

dădu majordomului pelerina. Nu ţi se potriveşte. Vino în camera de zi şi hai să discutăm ce trebuie să faci în continuare.

Lui Aden îi veni să se dea cu capul de perete. Unde era un drăguţ cuibuşor cu spioni francezi când aveai nevoie de el? Oameni care erau în mod clar duşmani, şi care nu aveau nevoie să fie protejaţi sau ţinuţi de mână.

Dar, la urma urmelor, nu se descurcase foarte bine cu ultima serie de spioni cu care avusese de-a face. Cu toate astea, situaţia devenea la fel de dificilă. Întărindu-se în aşteptarea a ce era mai rău, el o urmă în camera de zi.

— Bine, mamă, rosti el privind-o cum se instalează într-un fotoliu bogat capitonat, de lângă cămin. Spune-mi ce crezi că ar trebui să fac.

Ea îi adresă un zâmbet răutăcios.

— Este foarte simplu, fiule. Trebuie s-o faci pe Vivien să se îndrăgostească de tine.

Capitolul 19

Vivien se grăbi să coboare în dimineaţa următoare, încheindu-şi din mers ultimii nasturi de la manşetă. Abia avusese timp să se îmbrace, înainte ca una dintre cameriste să bată la uşă pentru a-i transmite rugămintea mamei sale de la veni la ea imediat. O mirase că Lady Blake era trează deja, având în vedere agitaţia petrecerii din seara trecută. Vivien se rugă să nu o aştepte alte necazuri, şi încă înainte de micul dejun.

Ştia că o confruntare decisivă cu Cyrus era iminentă, dar nu exista niciun argument cu care el s-o facă să se răzgândească. Până săptămâna viitoare pe vremea asta, spera că va avea suficienţi bani pentru a plăti datoriile cele mai urgente ale lui Kit, şi să scape astfel de cele mai

presante note de plată ale negustorilor. Asta ar fi trebuit să fie suficient pentru a ţine la distanţă necazurile cele mai mari.

Dacă nu, un conac friguros şi lipsit de confort din Yorkshire se prefigura clar în viitorul ei.

Îl salută cu o fluturare a mâinii pe lacheul care stătea la postul lui de lângă uşa de la intrarea principală şi deschise uşile camerei de zi. Aşteptându-se s-o găsească acolo doar pe mama ei, încremeni în prag, iar gura i se căscă atunci când îi văzu pe Lady Thornbury şi pe St. George. Stăteau împreună cu Lady Blake la mica masă pentru micul dejun, bând cafea şi mâncând prăjituri.

În vreme ce St. George se ridică, Vivien rezistă impulsului de a-şi netezi părul şi de a-şi ajusta fustele. Îşi pusese o rochie foarte simplă, intenţionând să-şi petreacă partea cea mai mare a dimineţii în mica seră din spatele casei. Săparea pământului şi punerea plantelor în alte ghivece o calma întotdeauna şi o ajuta să se concentreze asupra problemelor pentru a le găsi rezolvarea.

Dar cu albastrul şters al vechii rochii de muselină, şi cu cearcănele de sub ochi, pricinuite de lipsa de somn, probabil că arăta ca o adevărată hârcă. Îi veni s-o omoare pe mama sa pentru că n-o avertizase că aveau musafiri, şi mai ales pe *el.*

Spunându-şi că nu-i păsa cu adevărat, Vivien se apropie zâmbind de masă, făcând o mică reverenţă ca răspuns la salutul lui St. George, iar apoi, sărutând fugar obrazul lui Lady Thornbury.

— Iată-te, Vivien! exclamă maică-sa părând năucită. Lady T. şi Aden ne-au făcut o vizită neaşteptată. Este atât de amabil din partea lor să se intereseze de sănătatea ta, şi încă la o oră atât de matinală.

Vivien se uită peste umăr, pentru a-i mulţumi lui St. George care îi ţinu scaunul. Privirile lor se întâlniră, iar ea rămase fără suflare. Ochii lui negri ca tăciunele îi cercetară

cu mare atenţie chipul. Iar din încruntarea care i se forma între sprâncene, se părea că nu-i plăcea ce vedea.

„Hârcă.” Acesta era cuvântul pe care el îl căuta.

— Iubirea mea, spuse maică-sa examinând-o. Te simţi bine? Pari cam trasă la faţă. În vreme ce îi dădu o cană cu cafea, ochii ei se opriră asupra rochiei lui Vivien. Şi de ce eşti îmbrăcată aşa?

Vivien simţi umilinţa târându-i-se pe şira spinării.

— Intenţionam ca în dimineaţa aceasta să schimb ghivecele unor tufe de trandafiri, mamă. N-are rost să mă îmbrac bine pentru asta, dacă tot o să mă umplu de pământ.

Mama ei plescăi din limbă.

— Nu înţeleg de ce insişti să scormoneşti pământul de parcă ai fi un arendaş. La urma urmelor, pentru asta există servitorii.

Vivien îşi coborî privirea spre ceaşca ei. Dimineaţa avea un început splendid mulţumită infailibilului talent al mamei sale de a o face de râs.

— Nu pot fi de acord cu tine, Delia, spuse Lady Thornbury. Nimic nu-mi place mai mult decât să mă ocup de grădina mea. Este foarte liniştitor pentru nervi. Îi zâmbi lui Vivien. Mi-aş dori ca mai multe tinere să se dedice acestui hobby, în loc să lâncezească în saloane sau să-şi piardă timpul prin magazine, aşa cum fac atât de des, zilele astea.

Lady Blake nu se putu abţine să nu muşte momeala, iar ea şi Lady Thornbury porniră o discuţie însufleţită despre hobby-urile potrivite tinerelor. Vivien se convinse în cele din urmă să-l privească pe St. George. Lady Thornbury era obişnuită cu purtarea fluşturatică a mamei ei, dar el, cu siguranţă, nu era.

El o privea din partea cealaltă a mesei. Când ochii li se întâlniră, el afişă un zâmbet încântător, după care duse ceaşca la buze. Iar când îi făcu cu ochiul, ea aproape că îşi

vărsă cafeaua în poală.

Nu îl văzuse niciodată atât de jucăuş, şi nici nu avusese parte de un surâs cu adevărat devastator din partea lui. Inima ei zvâcni, iar ea trebui să-şi pună cu mare grijă ceaşca la loc pe farfurioară, însă zâmbetul lui îşi îndeplinise scopul. Tensiunea dispăru, iar un val de plăcere îi încălzi mâinile şi picioarele.

— Şi tu cum *te simţi* în dimineaţa asta, iubito? o întrebă Lady Thornbury. Sper că ai dormit bine noaptea trecută, în ciuda exceselor vesele de aseară.

Lui Vivien nu-i scăpă nota ironică din vocea ei, şi nici adevărata întrebare.

— Mă simt bine, spuse ea cu o grimasă. Poate, puţin cam obosită. Petrecerea a durat până târziu, nu-i aşa?

— Sper că nu te simţi epuizată, rosti St. George pe un ton lejer. Intenţionez să te conving să ne plimbăm prin parc în dimineaţa asta, şi nu accept un refuz. Este o zi frumoasă, iar aerul este chiar plăcut.

Pentru a doua oară în acea dimineaţă, Vivien clipi surprinsă. Privi dincolo de el, spre fereastră, remarcând cerul încărcat şi mohorât, precum şi rafalele de vânt care risipeau frunzele prin piaţetă. Nu că ar fi deranjat-o puţin vânt şi aerul proaspăt. Intenţionase oricum să facă o plimbare mai târziu.

— Serios? interveni mama sa cu îndoială în glas. Mie mi se pare că-i cam întunecat afară. În plus, este mult prea devreme pentru o promenadă.

— Prostii, rosti Lady Thornbury. Este foarte plăcut afară, iar lui Vivien o să-i facă extrem de bine nişte aer proaspăt. În plus, trebuie să-i lăsăm pe copii să se distreze, nu-i aşa?

Îşi încheie întrebarea zâmbindu-i cu viclenie mamei lui Vivien. Surprinsă, femeia se uită cu atenţie la St. George, iar apoi, la Vivien. După care, făcu ochii mari când înţelese.

— O! exclamă ea. Desigur! Vivien, este o idee

splendidă. Du-te sus şi schimbă-te imediat, ca să poţi ieşi la plimbare cu Aden.

La auzul răspunsului previzibil al mamei sale, Vivien scoase un mic suspin. St. George nu era genul de bărbat care să-şi petreacă timpul plimbându-se în parc cu tinere, aşa că singura explicaţie posibilă pentru acest mic scenariu ciudat era că dorea să-i vorbească despre răpirea ei fără ca Lady Blake să audă. Din păcate, o discuţie intimă cu el era ultimul lucru pe care şi-l dorea – din mai multe motive, dintre care pe unele nu dorea să le recunoască nici măcar faţă de ea însăşi. Dar, dacă făcea prea mare caz, el s-ar fi putut întreba de ce dorea să-l evite. Făcuse asta la bal şi îi simţise suspiciunea chiar şi atunci.

Iar din moment ce toată lumea se aliase împotriva ei – mama ei fiind manipulată cu atâta uşurinţă de mama lui –, se părea că Vivien nu avea de ales.

— O, foarte bine, răspunse ea morocănoasă. Ignoră expresia şocată a mamei sale şi se ridică în picioare. Cobor în douăzeci de minute, îi spuse ea iritată lui St. George. Sper că nu te deranjează să mă aştepţi.

Un zâmbet ironic apăru pe buzele lui.

— Sunt sigur că va merita.

Ea se încruntă la el în vreme ce se îndepărta şi ar fi putut jura că el râdea încet. Ce încântător că o găsea atât de amuzantă.

— Nu uita să-ţi pui haine călduroase, îl auzi spunându-i în timp ce ieşea din cameră.

Urcând scările şi bombănind pentru sine, încercă să se pregătească pentru întrebările pe care el ar fi putut să i le pună. Şi sigur avea s-o chestioneze, indiferent ce credea maică-sa că urma să se întâmple. Acum, mama ei se aştepta clar ca Vivien să se arunce în braţele lui St. George. Deşi era fiul cel mic, familia lui era veche, distinsă şi, chiar mai important, extrem de bogată. Şi chiar dacă Vivien avea un prinţ bogat printre pretendenţi, în mod evident Lady

Blake ar fi preferat ca fiica ei să nu fie dusă în Rusia.

Păcat că motivul lui St. George era investigarea răpirii ei. În loc să încurajeze o relaţie între ei, a-l lăsa să se apropie de *ea* însemna să-l lase să se apropie de familia ei, mai cu seamă de Kit. După aceea, cel mai probabil, nu avea să-i mai ia mult să adulmece adevărul. Iar apoi, rămânea un pas mic până să afle Cyrus, şi… ei bine, Vivien nu putea îngădui să se întâmple aşa ceva.

După 15 minute petrecute gândindu-se la răspunsuri vagi şi inofensive la potenţialele întrebări, se întoarse la parter îmbrăcată într-o elegantă pelerină de lână, de un verde vânătoresc. O asortase cu o superbă pălărie de aceeaşi culoare şi cu un cochet şi îngrozitor manşon de blană. Manşonul poate că era exagerat, fiindcă nu era atât de frig afară, însă avea să-i ofere o scuză pentru a-şi feri mâinile. Gândul de a se plimba cu St. George ţinându-şi mâna cuibărită la braţul lui o vlăguia. Având în vedere circumstanţele – care, fără îndoială, aveau să includă necesitatea de a-i spune câteva minciuni gogonate –, cu cât contactul fizic dintre ei era mai redus, cu atât mai bine.

St. George o aştepta la baza scărilor, îmbrăcându-şi haina lungă, în vreme ce lacheul aştepta să-i dea mănuşile şi pălăria. El o privi cum cobora treptele. Ochii lui se îngustară, apoi un zâmbet seducător şi foarte apreciativ îi arcui colţurile gurii.

În replică, o plăcere de fetişcană prostuţă îi făcu inima să bată mai tare. Încântătoarea senzaţie fu repede urmată de mâhnirea că trebuia să fie atentă cu el pentru a nu ajunge în ape tulburi, în atât de multe feluri, el reprezenta o primejdie pentru siguranţa şi reputaţia familiei ei. În prezenţa lui, nu trebuia să uite niciodată asta. Cel mai bine era să-l trateze cu precauţie, ca pe un potenţial duşman, mai degrabă decât ca pe un prieten.

Inima ei prostuţă care o luase la goană nu fu de acord. La urma urmelor, omul îi salvase viaţa şi reputaţia.

Şi în plus, era şi ridicol de frumos. O fată ar fi trebuit să fie moartă – sau măcar apoplectică – pentru a nu reacţiona faţă de un bărbat ca St. George.

El o conduse cu delicateţe spre uşă.

— Aş spune că pari foarte judicios îmbrăcată pentru vremea de-afară, dar nimeni n-ar putea numi o astfel de ţinută fermecătoare „judicioasă”, iar termenul nu i s-ar potrivi doamnei care o poartă atât de frumos.

Ea îi aruncă o privire uimită. Cu siguranţă, se pricepea foarte bine să flirteze – un alt talent pe lista impresionantelor sale calităţi. Pe neaşteptate, se simţi timidă, aşa că răspunse complimentului doar cu un zâmbet. Nu că vorbele lui ar fi însemnat ceva. Probabil că doar pretindea… Că îi făcea curte?

El o ţinu de braţ până ajunseră pe trotuar, apoi îi dădu drumul. Ea se pomeni, încă o dată, că îi lipsea atingerea lui, ceea ce nu făcu decât să-i confirme cât de înţeleaptă fusese când îşi luase manşonul. Vivien nu avea nicio intenţie să se îndrăgostească de el, din moment ce nu se îndoia că va dispărea din viaţa ei de îndată ce problema se rezolva.

De fapt, ura gândul că nu îl va mai vedea niciodată şi nu-şi putu reţine un mic suspin. Fireşte, el îl sesiză.

— Nu te simţi bine, milady? întrebă el pe un ton plin de solicitudine.

Ea îşi dădu seama că îi plăcea nespus să-i audă vocea. Îi amintea de ceva dur, şi incredibil de moale în acelaşi timp, precum o bogată catifea ciocolatie netezită invers faţă de sensul corect.

— Nu e nevoie să mă tot întrebi asta, spuse ea cu un zâmbet crispat. De fapt, sunt mult mai rezistentă decât par.

El rămase atent la aglomeraţia de pe stradă, conducând-o pe lângă câteva căruţe şi o birjă greoaie, în timp ce se îndreptau spre Green Park.

— Îmi dau seama de asta, dar ai avut parte de un şoc

seara trecută. Gura lui se strânse, devenind o linie aspră. Oricare femeie ar fi tulburată de un incident atât de urât. Sper că prinţul nu şi-a făcut niciun rău permanent.

Amintindu-şi cele întâmplate, ea nu putu rezista impulsului de a-şi scoate o mână din manşon şi de a-l lua de braţ.

— A fost dezgustător, îţi garantez asta, dar nu mi-a făcut decât vreo câteva vânătăi.

La auzul unui oftat profund, ea îşi ridică privirea spre el. Expresia dură de pe chipul lui îi spuse că prinţul avusese noroc să scape cu o seară în urmă, şi că era posibil să nu fie la fel de norocos pe viitor. Nu şi dacă St. George avea vreun cuvânt de spus în privinţa asta.

Furia lui îi aprinse o strălucire caldă în piept, iar ea decise să lase pavăza jos. În această privinţă, cel puţin, părea să nu existe niciun motiv pentru care să nu-i vorbească sincer.

— O să mă crezi prostuţă, căpitane, dar sunt îngrijorată pentru tine. Mama ta a creat o diversiune excelentă aseară, dar prinţul Ivan nu este omul care să dea uitării batjocura sau insultele. Iar ceea ce i-ai făcut tu a fost mai mult decât o insultă. Nu că n-ar fi meritat-o, adăugă ea grăbită. Mi-ar fi făcut plăcere să dau eu însămi de pământ cu el.

El se opri la un colţ de stradă pentru a aştepta o pauză în curgerea neîntreruptă a vehiculelor. Când o şaretă trasă de doi cai se opri, iar cel care o conducea le făcu galant semn să treacă, St. George o conduse pe partea cealaltă a străzii. Nu răspunsese la ultimul ei comentariu, doar se uitase întrebător la ea.

— E ceva ce vrei să mă întrebi despre prinţul Ivan? întrebă ea.

El păru puţin surprins.

— Este atât de evident ce gândesc?

— Uiţi că joc cărţi. Am ajuns să mă pricep destul de

bine la a-i citi pe oameni.

El dădu încet din cap, ca şi cum şi-ar fi da brusc seama de ceva.

— Va trebui să ţin minte asta, spuse el.

Păru un răspuns ciudat, dar el deja dăduse clar de înţeles că dezaproba activitatea ei la masa de joc. Încercă să alunge gândul, dar nu putu nega faptul că dezaprobarea lui o durea.

— Care-i întrebarea, căpitane? îl îmboldi ea.

— Te rog, spune-mi Aden, rosti el în timp ce puse uşor mâna pe spinarea ea, îndrumând-o spre aleea de pietriş care străbătea Green Park.

Ea îi aruncă o privire precaută. Expresia sumbră pe care o avusese cu o clipă în urmă fusese înlocuită de unul dintre zâmbetele lui care o tachinau, şi la care el părea să apeleze mult în dimineaţa aceea. Abilitatea lui de a trece atât de repede de la o stare de spirit la alta o descumpăni. Fie era un om foarte schimbător – lucru de care ea se îndoia fie poseda capacitatea de a adopta cu deconcertantă uşurinţă o fermecătoare mască socială. Vivien îşi aminti că era angajată într-o bătălie a voinţelor şi că, de dragul lui Kit, trebuia s-o câştige.

— N-ar fi deloc cuviincios, dragul meu domn, protestă ea cu o voce politicoasă. Abia dacă te cunosc.

Poftim! Asta avea să-l pună la locul lui! El îi zâmbi, şi, într-o clipită, doborî grozavele ei ziduri de apărare aşa cum doboară o bilă popicele. Era zâmbetul unui bandit, zâmbetul unui pirat, transformându-i frumoasele trăsături dure într-o expresie de amuzament care îi năuci creierul.

O pereche de femei în vârstă, înfăşurate în straturi de tafta se apropiară din direcţia opusă. Cea aflată cel mai aproape îşi ridică privirea spre St. George, când trecură pe lângă ei. Gura ei se deschise involuntar, iar apoi, ea roşi, căpătând o extraordinară nuanţă rozalie, şi scoase un chicotit feciorelnic în vreme ce îi dădu un ghiont cu cotul

însoţitoarei sale.

Vivien n-o putea condamna absolut deloc. Ea aproape că se obişnuise cu înfăţişarea lui frumoasă, dar acel zâmbet anume era absolut letal. Dacă avea să continue în felul acesta, era foarte probabil ca ea să nu-i poată face faţă. Cu toate astea, lui St. George nu i se păru nimic în neregulă.

— Având în vedere scurta şi plina de evenimente relaţie dintre noi, aş spune că ne cunoaştem destul de bine. Este ridicol ca tu să-mi tot zici căpitane sau St. George, ca şi cum abia ne-am fi cunoscut. Am înfruntat moartea împreună, sau ai uitat?

În vocea lui se desluşi o mustrare plină de regrete.

— Nu, murmură ea. N-am uitat.

— În plus, mamele noastre se cunosc dintotdeauna, iar noi suntem chiar veri îndepărtaţi, din câte înţeleg, rosti el cu glas tandru, care i se prelinse pe piele precum mierea caldă. Asta, practic, înseamnă că suntem rude, nu-i aşa?

La un moment dat în timpul discursului său, încetiniseră şi se opriseră. Vivien îşi ridică privirea spre el, încercând să gândească. Acest bărbat în mod categoric nu era rudă cu ea, şi nici nu încerca să fie. Flirta cu ea, şi o făcea cu mare pricepere, cu toate că ea nu-şi putea imagina din ce motiv. Ba, mai rău, trebuia să lupte cu ciudata senzaţie că rămăsese fără aer.

Dar St. George nu i se părea a fi un bărbat care se străduia prea des să fie fermecător – mai ales apelând la astfel de manifestări extravagante –, ceea ce însemna că voia ceva. Oare simţise că îi ascundea ceva? Părea probabil. La urma urmelor, era omul care o găsise ascunsă într-o peşteră a contrabandiştilor. Să-i descopere secretele ar fi fost o joacă de copii pentru el.

Totuşi, părea o prostie să i se opună pentru ceva atât de minor şi, lăsând farmecul deoparte, avea un oarecare sens. În anumite privinţe, St. George ştia mai multe despre ea decât majoritatea prietenelor ei. Era o prostie să se

poarte formal unul cu celălalt.

— Cum doreşti. Se sili să-şi pună din nou picioarele în mişcare, după ce îşi dădu seama că se uita la el ca o toantă năucă. Dar numai în particular, adăugă ea. N-ar fi potrivit ca, în public, să ne adresăm unul altuia pe numele de botez. Oamenii şi-ar putea face o idee greşită.

El afişă o expresie rănită în vreme ce îşi duse mâna în mănuşă gri la piept.

— Intenţiile mele sunt cele mai pure.

Ea se încruntă.

— Ar fi cazul să renunţi la a te mai purta ca un bufon, Aden. Şi cred că aveai o întrebare pentru mine, cu toate că abia dacă îmi amintesc despre ce discutam.

— Foarte bine, spuse el devenind iarăşi serios. Vreau să ştiu adevărul despre relaţia ta cu prinţul Ivan. Ai sau ai avut vreo înţelegere cu el?

Ea se opri brusc. El mai făcu câţiva paşi înainte de a-şi da seama că ea nu se mai afla lângă el. Când se răsuci pentru a se uita la ea, scoase un oftat resemnat.

— Ştiam că te vei simţi jignită.

Ea se apropie de el, rezistând impulsului de a-l lovi cu manşonul.

— Cum poţi să crezi că aş avea o înţelegere cu acel broscoi ticălos? Însăşi ideea e ridicolă.

— Nu foarte ridicolă, conform zvonurilor.

Minunat. Afişase din nou chipul lui de nepătruns. Şi nici nu se mai vedea vreo urmă din farmecul flirtului. După expresia lui, putea foarte bine să fie statuia din marmură a unui războinic grec. Dar, după cum îi spusese deja, ea se pricepea să-i citească pe oameni, iar din ceea ce vedea, el nu fusese convins de protestele ei indignate.

— S-a pus chiar un pariu la clubul White, în legătură cu logodna ta iminentă. Se mizează în general în favoarea prinţului, adăugă el pe un ton potrivit cu ridicarea sarcastică din umeri.

Fumegând, Vivien se uită urât la el, fără să bage în seamă ceata de copii şi dădacele lor care fuseseră nevoiţi să-i ocolească. Totuşi, St. George o remarcă. După ce interceptă câteva priviri curioase ale dădacelor, o luă de braţ şi o conduse spre o bancă aflată sub copaci, dar la vedere de pe aleea principală.

Până să ajungă lângă bancă, furia ei deja începuse să se domolească. Detesta gândul că numele ei era legat de cel al lui Ivan cel Groaznic, dar avea sens. Omul nu avea s-o lase în pace, iar ea nu se îndoia că fratele ei cel mare încuraja şi el aceste zvonuri.

Se aşeză pe marginea băncii, ridicându-şi supărată privirea spre tăcutul ei însoţitor, care rămăsese în picioare.

— Bănuiesc că nu mă miră faptul că am fost subiectul unei astfel de bârfe, spuse ea necăjită. Individul ăla afurisit nu acceptă să fie refuzat. Ai văzut cum s-a purtat chiar şi înainte de seara trecută, rosti ea fluturându-şi frustrată manşonul. Dar de ce ai presupune că nutresc vreun ataşament faţă de el. Prinţul face să mi se zburlească părul pe ceafă, lucru care ar trebui să fie evident pentru oricine ne vede împreună.

— Oricât detest să nu fiu de acord cu tine, înainte de dineul de aseară, păreai foarte, ăăă, prietenoasă cu el. Iar el categoric te-a privit posesiv toată seara.

— Circumstanţele pot fi înşelătoare. De pildă, conform aparenţelor, şi tu te-ai manifestat destul de posesiv faţă de madame Bezrodni.

De îndată ce cuvintele îi scăpară din gură, îi veni să se plesnească pentru că îşi dezvăluise gelozia copilărească. El se răsucise pe jumătate, pentru a-i urmări pe câţiva plimbăreţi care se îndreptau spre lăptăria ornamentală din centrul parcului. Dar comentariul ei ironic îi îndreptă din nou atenţia spre ea. O studie vreme de câteva momente, remarcând, fără îndoială, îmbujorarea care i se urca pe gât.

— A, da, spuse el cu un zâmbet care sugera amintiri

plăcute. Madame Bezrodni. O femeie foarte încântătoare şi foarte prietenoasă.

— Ei bine, cu siguranţă părea foarte prietenoasă cu tine, rosti ea oferindu-i lui Aden propria versiune a ridicării ironice din umeri.

Râzând uşor, el se aşeză lângă ea.

— Înţeleg ce vrei să spui, milady. Iartă-mă pentru că am făcut o presupunere care în mod evident a fost eronată.

El vorbise cu o voce atât de spăşită, încât ea nu se putu împiedica să nu se simtă puţin vinovată. Nu era întru totul vina lui că înţelesese greşit. Chiar şi celui mai indiferent privitor probabil i se păruse că ea încuraja atenţiile lui Hovanski. În cele din urmă, ea cedă.

— Mulţumesc. Iar dacă este să-ţi spun Aden, atunci tu trebuie să-mi zici Vivien, rosti ea făcând o ofertă de pace. Cred că ai mai făcut asta, aşa că e o prostie să n-o mai faci, măcar în particular.

— Sunt onorat, spuse el cu voce gravă.

Ea nu se lăsă păcălită, căci ochii lui o priveau amuzaţi. Pentru un bărbat care lăsa impresia că zâmbeşte rareori, părea să o facă din plin. Cel puţin, cu ea.

— Dar să revenim la prinţul Ivan.

— Trebuie? Este un subiect atât de îngrozitor.

— Sunt de acord, dar nu te-aş sâcâi cu el dacă n-aş crede că este necesar. Având în vedere că nu ai o înţelegere cu el, ce l-ar fi putut încuraja să se poarte în acel fel? Individul este clar un laş şi complet lipsit de maniere – chiar şi pentru un prinţ –, dar tot îmi vine greu să cred că s-ar fi simţit atât de confortabil încât să-şi ia asemenea libertăţi faţă de sora gazdei lui dacă n-ar fi crezut că are permisiunea s-o facă.

În ascunzătoarea manşonului, Vivien îşi frământă nervoasă degetele. Cât îşi permitea să-i spună înainte ca el să ghicească adevărul? Stătură tăcuţi câteva momente, uitându-se la nişte băieţei care se jucau de-a soldaţii,

fluturând unul spre celălalt nişte ramuri zdravene, într-o imitaţie de luptă cu săbii. St. George – Aden – îşi întinse cu un gest firesc braţul pe spătarul băncii, în vreme ce aştepta răspunsul ei. N-o atingea, dar Vivien ar fi putut să jure că simţea căldura trupului lui radiindu-i pe umeri şi pe gât. Simţi nevoia nebună să se cuibărească sub braţul lui şi să-şi odihnească uşor capul pe pieptul lui, în căutarea forţei de neclintit.

— Să ştii că poţi avea încredere în mine, spuse el. Orice îmi vei spune va rămâne între noi.

Tot nu se uita la ea, iar Vivien avu impresia că îi îngăduia să se hotărască presând-o cât mai puţin posibil.

„Încredere.” Un lucru atât de rar, şi totuşi Aden i-o dăruia cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi oferit o priză de tutun sau un pahar cu vin. În ciuda acestui fapt, ea credea că vorba lui era sfântă. Dar, de asemenea, îşi petrecuse ani întregi apărându-se şi apărându-şi familia de bârfele răuvoitoare şi de răutăţile vieţii din lumea bună. După atât de mult timp, îi venea greu să îngăduie cuiva să treacă de meterezele construite cu grijă.

Văzând-o că ezită, privirea lui o cercetă din cap până în picioare, ca o mângâiere blândă cu pana unui păun.

— Ţi-am dovedit că poţi avea încredere în mine, nu-i aşa? Nu voi îngădui ca nimic şi nimeni să-ţi facă vreun rău. Ştii că îmi respect cuvântul.

În vocea lui adâncă, desluşi o notă de provocare – şi de obligare. Îşi scoase mâinile din manşon şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Ei bine, asta categoric nu se cheamă să joci cinstit, nu-i aşa? Cum naiba să răspund la asta?

El îşi trase mâna de pe spătarul băncii şi se răsuci într-o parte, cu faţa la ea. Un picior încălţat cu o cizmă se întinse în faţa ei, forţa elastică a muşchilor lui fiind clar definită prin modul în care se mulau pantalonii lui strâmţi.

— Este oricum numai nu cinstit, iar eu nu sunt mai

presus de folosirea oricăror mijloace pentru a te încuraja să ai încredere în mine. Dacă asta înseamnă să te fac să te simţi vinovată pentru că te-am salvat, atunci asta este.

Onestitatea lui declarată cu îndrăzneală îi smulse un hohot de râs. Oricât de mult îi displăcea încercarea lui de a o manipula – bărbaţii din viaţa ei mereu încercau s-o manipuleze –, ştia că o făcea cu cele mai bune intenţii.

— Ei bine, asta mă pune la locul meu, spuse ea sec. Foarte bine, o să-ţi acord încrederea mea, cel puţin în această privinţă.

El zâmbi, simţind clar că nu era cazul să insiste pentru a obţine mai mult. În privinţa asta, categoric *nu* era asemenea celorlalţi bărbaţi din viaţa ei.

— Prinţul Ivan a fost foarte insistent cu atenţiile sale, în ciuda faptului că i-am respins în mod repetat avansurile, spuse ea. Dar, până aseară, am fost sigură că îl convinsesem să mă lase în pace.

— O lovitură zdravănă în fluierul piciorului are adesea acest efect, răspunse el cu un zâmbet uşor. Deci, ce s-a întâmplat de s-au schimbat lucrurile?

— Fratele meu Cyrus. Este hotărât să accepte cererea în căsătorie a prinţului. Din păcate, Cyrus e aproape la fel de rău ca prinţul, neacceptând nici el să fie refuzat. Şi crede-mă, rosti ea punându-şi mâna deasupra inimii, am încercat.

— Dar aseară ai părut mai, ăăă, dispusă să accepţi atenţiile prinţului, cel puţin la începutul serii. Îşi ridică mâinile cu palmele întinse. Nu vreau să ne certăm. Pur şi simplu, îţi spun ce am observat. Greşesc?

Vivien rezistă impulsului de a-şi ridica umerii până la urechi. Aceasta putea fi considerată una dintre cele mai jenante conversaţii din viaţa ei, şi trebuia cu adevărat să scoată din dulap secretele familiei.

— Nu, nu greşeşti. Cyrus a venit în camera mea şi a insistat să accept curtea prinţului, îi mărturisi ea.

El se încruntă.

— Şi tu te-ai conformat pretenţiei lui? Pur şi simplu?

Aden îşi înclină capul şi, preţ de câteva secunde, păru să mediteze la strălucirea fără cusur a cizmelor sale. Vivien se rugă ca răspunsurile ei vagi să-l satisfacă.

— Presupun că Lord Blake s-a folosit de ameninţarea cu o pedeapsă financiară pentru a obţine cooperarea ta, rosti el în cele din urmă.

Când ea mormăi ceva, ochii lui se luminară din nou de amuzament.

— Conform mamei mele, este răspunsul evident, spuse el încercând să pară cuprins de remuşcări.

Fără să reuşească. Vivien suspecta că „remuşcarea” nu era un cuvânt care să facă parte din vocabularul lui.

— Mama ta are dreptate, zise ea incapabilă să ascundă nota de întristare din vocea ei. Iar mama *mea* este în mod evident incapabilă să ţină pentru ea ceea *ce* ar trebui să fie o chestiune de familie.

— Mamele pot fi o mare bătaie de cap, mai ales din pricina incapacităţii lor de a nu-şi vârî nasul în vieţile copiilor. Aşa stând lucrurile, ai putea foarte bine să-mi spui şi restul, fiindcă, fără îndoială, mama ta oricum îi va zice totul mamei mele.

Îi surâse încurajator, însă Vivien bănui că, după ce avea să-i spună în cele din urmă adevărul, el nu avea să mai zâmbească deloc.

Capitolul 20

În vreme ce Vivien se gândea cu ce să înceapă, o pală de vânt făcu să fremete crengile marelui stejar sub care era adăpostită banca lor, desprinzând frunzele moarte. Una căzu în poala ei, ca un memento lipsit de viaţă al

anotimpului care trecea. Nu se putu abţine să nu tremure, atât din pricina necazului iminent, cât şi din cauza frigului care se infiltra prin ţesătura de lână a pelerinei sale.

— Vino, rosti Aden trăgând-o în picioare. Ai stat jos prea mult timp. Mama mi-ar pune capul pe o tavă dacă ai căpăta o răceală.

— Ţi-am spus, zise ea automat. Sunt mult mai…

— Rezistentă decât pari. Da, îmi amintesc. Dar îţi sugerez să ne plimbăm pe Queen’s Walk, spre Piccadilly. Dacă vrei, ne putem opri la Hatchard, ca să te încălzeşti.

Ea îl privi pieziş. Pentru un bărbat care doar pretindea că voia să-şi petreacă vremea în compania ei, părea mulţumit să-şi joace rolul.

Totuşi, tocmai o supunea unui interogatoriu sever. Odată ce avea să obţină informaţia dorită, fără îndoială că o va duce repede acasă, şi cu asta se va sfârşi totul. Strângându-i cu blândeţe mâna liberă, i-o vârî la loc în manşon.

— Erai pe cale să-mi spui totul.

Ea ignoră furnicătura fierbinte din locul unde degetele lui înmănuşate îi atinseseră palma.

— După cum ai presupus, are legătură cu banii. Sau cu lipsa lor.

— Lipsa de bani a lui Lord Blake? întrebă el.

— Nu. Cyrus administrează bine finanţele familiei, chiar dacă e cam zgârcit.

— Finanţele tale sunt o problemă?

— Nu. Nu pot să sufăr datoriile, ceea ce ştiu că e surprinzător, având în vedere obiceiul meu de a petrece mult timp în saloanele de jocuri.

— Faci mai mult decât să-ţi petreci timpul. Din câte am înţeles, îi baţi frecvent pe cei mai buni jucători din înalta societate. Ceea ce-i o mare realizare pentru o tânără domnişoară crescută în puf.

Ea se strâmbă la el.

— Nu sunt atât de tânără încât să nu înţeleg primejdiile pe care le presupun datoriile. Cunosc limitele abilităţii mele şi niciodată nu voi îngădui ca disperarea sau sentimentele să mă influenţeze atunci când joc. De asemenea, investesc o parte din câştiguri, şi am avut un succes modest şi cu asta, datorită bancherului meu.

El ridică din sprâncene, părând sincer impresionat. Vivien nu se putu abţine să nu se mândrească puţin, măcar în sinea ei.

— Felicitări, spuse el. Dar, din moment ce nici tu, nici Lord Blake nu sunteţi cheltuitori sau jucători nesăbuiţi, bănuiesc că problema este fie mama, fie fratele tău mai mic.

— Amândoi, răspunse ea pe un ton amar.

Îşi drese glasul. Mama şi Kit probabil că nu aveau să se schimbe niciodată, aşa că soarta lui Vivien era să se descurce cu ei cât de bine putea, indiferent de resentimentele ei.

— *Mamma* este complet străină de ideea de economie, şi îi place mult prea mult să joace. Totuşi, nu la fel de mult ca lui Kit. El este groaznic de nesăbuit, şi nu doar la masa de joc. Ar paria pe orice şi simte o atracţie *fatală* pentru pariurile la cursele de cai.

Aden ridică din umeri.

— Pare a fi la fel ca toţi tinerii.

— Doar că nu are aproape niciun venit propriu pentru a-şi finanţa nebunia, suspină ea. Şi aici intervine Cyrus.

— Presupun că Lord Blake refuză să onoreze datoriile fratelui tău mai mic.

Ea dădu din cap.

— Cât datorează Kit?

Vivien trebui să înghită de două ori în sec înainte de a putea rosti:

— Aproape 30 000 de lire.

Ea simţi pauza din mersul lui, apoi el o îndrumă lin pe

aleea care ducea în diagonală spre Hyde Park Corner.

— O sumă considerabilă, răspunse el. Aşa stând lucrurile, m-aş hazarda să presupun că fratele tău a făcut cel puţin o vizită la cămătari.

— Da, răspunse ea scurt, fiindu-i groază de concluzia pe care ar fi putut s-o tragă el.

Încă nu se decisese dacă putea să-i mărturisească totul lui Aden. Deşi el promisese să păstreze discreţia în privinţa mărturisirilor sale, prostia lui Kit era de o magnitudine care ar fi putut sfida toate încercările de a o ţine ascunsă.

— Şi mai e şi mama, se grăbi ea, sperând să distragă atenţia de la defectele lui Kit. Şi datoriile ei sunt substanţiale, dar nici nu se compară cu ale lui Kit. Dar, însumate, rezultă o sumă zdrobitoare. Iar Cyrus nu ştie nici măcar jumătate, mai ales despre Kit, adăugă ea deprimată. Dacă ar şti, l-ar arunca pe Kit în stradă sau l-ar sili să se înroleze în armată, iar apoi, ne-ar exila pe mine şi pe mama într-un mic şi groaznic conac din Yorkshire.

El îşi înclină capul.

— Categoric, îţi înţeleg dorinţa de a evita exilul în Yorkshire, dar ce rău i-ar face fratelui tău un brevet în armată? Asta l-ar putea face bărbat.

Vivien dădu să se înfurie, dar îşi aminti că el era ofiţer de armată. Iar având în vedere ce fel de om era, nu prea putea să-i contrazică afirmaţia că lui Kit nu i-ar strica un stagiu militar.

— Da, dar Cyrus nu este dispus să-i cumpere un brevet într-unul dintre regimentele bune. De fapt, a spus că nu-i va cumpăra deloc un brevet, ci îl va sili să intre la infanterie. Dacă ar face-o, cine ştie ce s-ar întâmpla? Kit ar putea fi nevoit să plece în Americi sau chiar în India. Iar în sufletul lui, e atât de copil. *Nu* ar fi niciodată în stare să…

Se întrerupse muşcându-şi buza pentru a-şi stăpâni panica în creştere, provocată de gândul că lui Kit i s-ar

putea întâmpla ceva atât de îngrozitor. Aden o strânse cu blândeţe de braţ.

— Vivien, ameninţarea lui Lord Blake e vorbă-n vânt. Nu-l poate sili pe fratele tău să intre în armată. În plus, asta nu-l va scuti de obligaţia de a plăti datoriile lui Kit. Mi se pare că o ameninţare mai serioasă este închisoarea datornicilor.

Ea îi aruncă o privire exasperată.

— O, asta-i *mult* mai bine.

El râse scurt.

— Da, a fost lipsă de tact din partea mea. Scuză-mă. Deci, înţeleg că Lord Blake insistă să te măriţi cu prinţul Ivan, care va plăti o sumă mare pentru tine, ceea ce îi va îngădui lui Lord Blake să scape de datoriile familiei. Am înţeles bine?

— Foarte bine, spuse ea posomorâtă. Prinţul Ivan este gata să dea o sumă obscen de mare pentru mine, şi chiar s-a oferit să plătească datoriile lui Kit şi ale mamei.

— Deci, sub presiunea fratelui tău, ai fost de acord să accepţi curtea prinţului Ivan. Iar asta, în schimb, a dus la purtarea lui mârşavă de aseară, din bibliotecă…

— Iar eu l-am trimis la dracu’ cu curtea lui cu tot, încheie ea. Acum, nu stau cu nimic mai bine decât la început, doar că nu mai trebuie să mă mărit cu broscoiul ăla abject. Asta-i o binecuvântare nepreţuită, dar tot ne paşte ruina.

— Ai intenţionat vreodată să te măriţi cu el?

— Dumnezeule, nu! Încercam doar să câştig ceva timp.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Şi ce sperai să realizezi cu această amânare?

„La naiba!” Îl condusese direct la *această* întrebare pertinentă. Asta se întâmpla când aveai încredere în cineva. Apăreau întrebări incomode, primejdioase.

— Să încropesc un fel de plan, rosti ea fluturându-şi

vag manşonul în aer.

Blana moale fu răvăşită de o pală de vânt rece. Ea îşi vârî şi cealaltă mână la căldură şi îşi lipi strâns buzele. Sub nicio formă nu putea să-i spună lui Aden – sau altcuiva – despre planurile ei minuţios întocmite pentru a plăti datoriile lui Kit şi ale mamei sale. Rezultatele unei asemenea scăpări puteau fi explozive.

Aden o apucă de cot, făcând-o să se oprească. Privirea lui pătrunzătoare şi insistentă îi cercetă chipul.

— Ce nu-mi spui, Vivien?

— Nimic, protestă ea.

Inima începu să-i bată neregulat, dar izbuti să adopte o expresie de inocenţă rănită. Speră.

— Nu eşti responsabilă pentru purtarea familiei tale, rosti el cu voce blândă, dar fermă. Mama ta este în grija lui Lord Blake, iar Kit a ajuns la majorat. Îţi înţeleg îngrijorarea, dar datoriile lui la joc sunt exclusiv ale lui. Indiferent ce-ar putea spune Lord Blake, nimeni nu ar trebui să-ţi ceară să te sacrifici pentru ei. Ai destule probleme proprii cu care să te confrunţi.

Ea nu ştiu dacă să se supere sau dacă să fie consternată de faptul că o dojenea într-un mod atât de familiar.

— Vorbesc serios, Vivien, zise el pe un ton categoric. Să nu te implici în niciuna dintre problemele fraţilor tăi. Lord Blake nu te poate sili să faci nimic împotriva voinţei tale dacă pur şi simplu îţi vezi de ale tale şi îi laşi pe ceilalţi membri ai familiei tale să răspundă de ale lor.

„Supărare. Categoric, supărare.”

— Dă-mi voie să-ţi spun că habar n-ai despre ce vorbeşti, răspunse ea pătimaşă. Deja sunt vârâtă până-n gât, şi Kit la fel. Dacă nu mă ocup de problemă, Kit va fi într-o cumplită…

Se întrerupse când văzu scânteia de înţelegere din ochii lui.

„Proastă, proastă, proastă!” Intrase de-a dreptul şi în capcana asta. Cuprinsă de senzaţia că fusese trădată, îi întoarse spatele şi se îndreptă grăbită spre Piccadilly. Însă el o ajunse din doi paşi lejeri şi o prinse de cot cu o mână blândă, dar fermă. Refuzând să se uite la el, îşi smuci braţul, încercând să se elibereze.

— Încetează să te mai zbaţi, spuse el. O să-ţi faci singură rău.

Uşoara notă de amuzament din vocea lui îi stârni furia.

— M-ai păcălit, şuieră ea printre dinţii încleştaţi.

— A fost necesar, draga mea. Te pui în primejdie, iar eu nu pot îngădui asta.

— Sunt foarte capabilă să-mi văd singură de treburile mele, rosti ea refuzând să se lase sedusă de farmecul lui masculin. Şi nu-mi spune „dragă”.

El se uită prin parc, observându-i pe ceilalţi plimbăreţi de pe alee şi de pe pajişti. Din fericire, nimeni nu era suficient de aproape pentru a-i auzi, cu toate că ea presupunea că era suficient de furioasă pentru a arăta ca un balaur care scuipa foc.

Nu că i-ar fi păsat. Era gata să ţipe de frustrare – din cauza lui, dar mai ales a ei înseşi. El îşi înclină capul, părând arogant şi aristocratic şi nici măcar puţin impresionat de izbucnirea ei furioasă.

— Foarte bine, dar trebuie să discutăm cu calm această problemă. Îi aruncă o privire ironică. Sau eu voi vorbi calm. Tu poţi să asculţi şi să dai din cap când eşti de acord cu mine.

Ea se uită urât la el, până când Aden îi făcu semn, punând-o din nou în mişcare.

— Dă-mi voie să văd dacă pot lămuri asta, spuse el. Fratele tău datorează o sumă şocantă de bani. O datorează unui cămătar, probabil unuia care are un caracter foarte urât, poate chiar mai urât decât al celor de teapa lui în

general. Am priceput bine până aici?

Ea dădu posomorâtă din cap.

— Bine. Bănuiesc că fratele tău a încercat să rezolve problema împrumutând şi mai mult, în încercarea prostească de a-şi recupera pierderile pentru a-şi putea plăti datoria.

Îşi arcui întrebător o sprânceană. Ea scoase un suspin dramatic şi dădu din nou din cap. De ce se mai ostenise să păstreze acest secret faţă de el? El îi zâmbi.

— Vezi? Facem progrese excelente. Imaginează-ţi ce-am putea face dacă ai coopera cu mine.

Vivien îl privi cu ochii îngustaţi.

— Este nepoliticos să mă tachinezi, domnule. Aceasta este o problemă foarte serioasă.

— Da, sunt o brută insensibilă, dar vreau să afli că poţi avea deplină încredere în mine. Ţi-am spus în mod repetat că nu voi îngădui ca nimic să-ţi facă rău. Dacă îmi îngădui, probabil că l-aş putea ajuta şi pe Kit.

Ea oscilă, sfâşiată de impulsuri contradictorii. Dorea să-l creadă – nu, *credea* că el ar face tot posibilul pentru a o proteja. Dar, în privinţa lui Kit, de ce s-ar fi implicat? Cu doar câteva minute în urmă, o sfătuise să-i abandoneze sorţii proprii pe toţi cei din familia ei. Care erau motivele lui? De ce îi păsa de familia ei?

Aden insista să-i împărtăşească totul, dar el îşi ferea gândurile cu mare grijă. Din punctul ei de vedere, încrederea trebuia să existe de ambele părţi.

— Totu-i bine şi frumos, răspunse ea echivoc, dar îmi este foarte greu să-ţi spun totul despre viaţa mea, când ştiu atât de puţine despre tine. Îmi ceri să-ţi dezvălui cele mai întunecate secrete, şi totuşi tu îmi zici atât de puţine despre tine.

Expresia de pe chipul lui se schimbă de parcă o pală de vânt ar fi vălurit suprafaţa liniştită a unui lac. Aproape că îl putu simţi retrăgându-se. Acest lucru îi spori hotărârea de

a afla tot ce putea despre el.

— Vivien, nu am nimic deosebit, replică el cu voce rece.

Ea pufni uşor.

— Va trebui să găseşti ceva mai bun de-atât.

Un muşchi al maxilarului său se încordă, ca indiciu al iritării. Vivien îşi îngădui un moment de satisfacţie îngâmfată că, în sfârşit, îi străpunsese zidul de apărare.

— Dacă îţi vorbesc puţin despre mine, ne putem întoarce apoi la subiectul despre care discutam?

— Desigur, rosti ea mărinimoasă.

— Foarte bine. Ce vrei să ştii?

Ea se putea gândi la o sută de întrebări – majoritatea prea personale pentru a le da glas –, dar o alese pe aceea care părea cea mai importantă.

— Cum de poţi face toate lucrurile pe care le faci?

El se uită întrebător la ea.

— Talentele tale, îl lămuri ea. Dezarmarea unor oameni cumpliţi, infiltrarea în bârlogurile contrabandiştilor, plănuirea evadărilor… nu par deloc genul de lucruri care se învaţă la Oxford.

— Vrei să zici că nu sunt un gentleman?

Era evident că ea atinsese un punct sensibil.

— Fireşte că nu. Eşti fiul lordului şi al lui Lady Thornbury. Totuşi, nu eşti ca gentlemenii pe care i-am întâlnit.

El privi în faţă, apoi trase adânc aer în piept şi expiră ca şi cum ar fi alungat un gând neplăcut.

— Mi-am căpătat ceea ce tu numeşti „talente” în armată. Eram foarte tânăr când m-am alăturat regimentului meu şi am avut parte de multă acţiune în ultimii unsprezece ani.

— Serios?

Printre cunoştinţele ei se aflau destui ofiţeri, dar se îndoia că vreunul dintre ei era în stare să facă lucrurile pe

care le făcea Aden.

— Nu toate victoriile se obţin pe câmpul de luptă, Vivien. Uneori, este necesar să fii nevăzut şi neauzit, iar alteori, un om trebuie să facă lucruri pe care le detestă. Lucruri mai distructive chiar decât implântarea unei lame de sabie sau împuşcătura unui pistol. Dar, dacă acel om doreşte să-şi servească regele *şi* să supravieţuiască, deprinde talentele necesare, iar apoi, se foloseşte de ele în toate modurile în care trebuie pentru a-şi duce sarcina la bun sfârşit. Unghiurile feţei lui deveniră ascuţite, ca şi cum ar fi fost tăiate cu lovituri furioase dintr-o bucată de marmură. Şi pentru a se întoarce acasă întreg. Mai mult sau mai puţin.

Ea desluşi amărăciunea grea împletită printre cuvinte. Era evident că tulburase un loc întunecat din sufletul lui.

— O, pricep, rosti ea pe un ton trist.

— Nu, nu pricepi.

Nu avu niciun răspuns la asta.

— Putem reveni la conversaţia anterioară? întrebă el după câteva clipe de tăcere stânjenitoare.

Ea dădu din cap, decizând că făcuse destule cercetări pentru o singură zi.

— Bine, spuse el. Atunci, dă-mi voie să-ţi dezvălui ce bănuiesc că te îngrijorează. Crezi că individul de la care fratele tău a împrumutat bani a făcut ameninţări la adresa lui şi a celor dragi lui. Iar când fratele tău nu şi-a achitat datoriile, acest personaj infam te-a răpit în speranţa de a obţine o răscumpărare pentru tine. Corect?

Vivien se opri în mijlocul aleii şi îl privi suspicioasă. El se bătu în piept cu degetul arătător.

— Talente, îţi aminteşti?

Ea nu se putu abţine să nu-l privească nervoasă. Acum, că el ştia, avea să se simtă obligat să-i spună lui Sir Dominic? Sau chiar lui Cyrus? Lăsând să-i cadă manşonul pe jos, îl apucă de mânecă.

— N-o să-i spui lui Cyrus, nu?

El îi ridică manşonul şi i-l dădu înapoi.

— Hai să mergem. Începem să atragem atenţia.

Ea se uită în jur. Chiar că atrăgeau priviri curioase din partea celorlalţi oameni care se plimbau, inclusiv a doamnei Baird şi a celor două fiice afectate ale ei, toate bârfitoare incurabile. Se sili să afişeze un zâmbet prietenos, în vreme ce îl luă pe Aden de braţ şi trecură pe lângă ele.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, spuse el de îndată ce se depărtară pentru a nu mai fi auziţi, nu, nu-i voi spune lui Lord Blake. Cel puţin, nu acum. Asta pur şi simplu ar încurca lucrurile şi mi-ar face treaba mai dificilă. În plus, nu sunt convins că situaţia lui Kit a dus la răpirea ta.

Mintea ei se tulbură.

— Nu înţeleg, rosti încet.

Cotiră în Piccadilly, plimbându-se la marginea parcului.

— Îl consider pe Hovanski un alt candidat, zise el.

— Dar e *prinţ,* argumentă Vivien.

— Te asigur că prinţii fac tot felul de lucruri urâte. Iar după ce, aseară, am fost martorul acelui minunat exemplu al comportamentului lui Hovanski, îl cred capabil de orice.

Năucită, Vivien încercă să-şi pună ordine în gândurile răvăşite.

— Recunosc, prinţul este neclintit în dorinţa lui de a se însura cu mine…

— „Obsedat” pare o descriere mai corectă.

— Dar pur şi simplu nu pot crede că ar face aşa ceva. Este o nebunie să crezi că şi-ar asuma un asemenea risc. Îţi poţi imagina scandalul, dacă ar fi descoperit? Nu merit deloc deranjul. Clătină din cap. Nu, el insistă doar pentru că i-am rănit orgoliul refuzându-l. Sunt sigură că acum nu va mai vrea să aibă de-a face cu mine. Nu după cele întâmplate aseară.

— Îţi subestimezi farmecele, Vivien. Bănuiesc că

prinţul nu va ceda nici pe departe atât de uşor.

Ea îi aruncă o privire nervoasă.

— Sunt sigură că mă urăşte deja.

El râse, iar starea de spirit sumbră păru să-i dispară.

— Foarte bine. Însă eu n-am încredere în individ şi insist să păstrezi distanţa faţă de el.

— Mulţumesc pentru că ai punctat ce era evident. Dar eu tot cred că tipul de la care Kit a împrumutat bani reprezintă explicaţia probabilă pentru răpirea mea.

— Am îndoielile mele, dat fiind faptul că nu s-a cerut nicio răscumpărare. Totuşi, cu permisiunea ta, voi vorbi direct cu Kit. Logic este să cercetăm fiecare posibilitate.

— Presupun că e logic, rosti ea cu îndoială. Dar, întâi, dă-mi voie să-i explic situaţia lui Kit. În felul acesta, va fi mai dispus să-ţi răspundă la întrebări.

El dădu din cap.

— Bine, însă cu cât îi dai mai puţine detalii despre rolul meu în această afacere, cu atât mai bine. Îi poţi zice pur şi simplu că Sir Dominic m-a rugat să mă ocup de asta.

— Ar fi de ajutor dacă aş fi cu tine când îl chestionezi? Kit s-ar putea să fie mai deschis, spuse ea, incapabilă să-şi reprime instinctul de a-şi proteja fratele.

Asta îl făcu să ridice din sprânceană.

— Mă tem că ar fi exact pe dos. Nu vei face decât să-l umileşti.

Ea dădu să protesteze, dar el ridică o mână pentru a o împiedica.

— Vivien, nu trebuie să-ţi faci griji, şi nici să încerci să intervii în vreun fel. Eu şi Sir Dominic ne vom ocupa de asta. Tot ce-ţi cerem este să fii precaută şi să nu te duci nicăieri fără o escortă pe care să te poţi baza. De fapt, cel mai bun lucru pe care îl poţi face deocamdată este să stai cât mai mult posibil acasă, în siguranţă.

Ea avea mai multe obiecţii faţă de această îngrădire a libertăţii de mişcare. Însă, niciuna pe care să i-o poată

împărtăşi.

— O să fac tot posibilul, spuse ea. Dar deja am acceptat câteva invitaţii. Va părea ciudat să le refuz atât de târziu, mai ales după seara trecută.

Aden dădu să obiecteze, dar ea îl întrerupse.

— N-o să-mi petrec viaţa ascunzându-mă. Trebuie să ai încredere în mine că voi fi precaută.

Gândindu-se la ce plănuise, se înfioră puţin în sinea ei, dar, cu puţin noroc, el nu va afla niciodată despre asta. O încruntare profundă apăru pe fruntea lui, însă, în cele din urmă, dădu din cap.

— Atunci, poate că vei fi atât de amabilă să-mi dai lista invitaţiilor, când ne vom întoarce la Blake House.

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

— De ce? Vei pune pe cineva să mă urmărească.

— Nu. Te voi însoţi la acele evenimente.

Inima ei tresări uşor.

— Nu înţeleg.

El îşi coborî privirea spre ea.

— Nu înţelegi? Atunci, dă-mi voie să-ţi explic. De-acum înainte, până îl vom găsi pe cel care a plănuit răpirea ta, te voi însoţi la toate evenimentele sociale la care participi. Asta va avea dublul scop de a-mi îngădui să te supraveghez şi de a-i observa pe cei cu care întri în contact.

Ea încetini în vreme ce se apropiau de primul şir de magazine.

— Dar va părea foarte ciudat, nu-i aşa? Cum vom explica această… apropiere?

Pentru prima dată de când îl cunoscuse, el păru puţin jenat.

— Se va considera că îţi fac curte, desigur. Este concluzia evidentă.

— Să-mi faci curte? scânci ea.

— Doar mă prefac, adăugă el grăbit. Şi să sperăm că

pentru scurt timp. Ridică mâna şi îşi slăbi eşarfa de parcă i-ar fi fost strânsă prea tare în jurul gâtului. A fost ideea mamei, încheie el scuzându-se.

— O! Pricep, rosti ea cu voce slabă.

De fapt, nu pricepea. Creierul ei încremenise cuprins de ameţeală la gândul că Aden îi făcea curte, fie ea prefăcută sau nu.

— E perfect logic, dacă stai să te gândeşti, spuse el gânditor. În primul rând, ar trebui să-l ţină pe Hovanski la distanţă, ceea ce trebuie să recunoşti că este un avantaj categoric.

— Da, presupun că da, izbuti ea să rostească.

El zâmbi aprobator. În vreme ce o conduse în librăria Hatchard, se lansă în enumerarea cu voce joasă a tuturor motivelor pentru care trebuia să se prefacă a-i face curte. Ea ascultă cu disperare tăcută, convinsă că planul *lui* va distruge planul *ei,* înainte de a avea măcar şansa de a începe să-l pună în practică.

Capitolul 21

Ridicându-şi gulerul pentru a se feri de lapoviţa ce-l înţepa ca nişte ace, Aden coti cu paşi repezi pe Jermyn Street. Străzile clocoteau de activitate – în general, tineri plini de viaţă şi bărbaţi ieşiţi pentru a petrece seara în cluburile şi tripourile care populau zona de pe lângă Pali Mall.

Se îndrepta spre unul dintre cele mai populare tripouri, cu toate că nu o făcea de plăcere. Un bileţel din partea lui Griffin Steele îl scosese din pacea apartamentului său, la doar câteva minute după ce se instalase confortabil cu un brandy şi o carte, pentru o lectură liniştită.

Aden îşi petrecuse ziua urmărind piste care se

dovediseră a fi fundături, iar asta, după un interogatoriu frustrant la care îl supusese pe Kit Shaw – pe care, în cele din urmă, îl găsise la White –, în legătură cu posibilul lui rol în răpirea lui Vivien. Kit fusese alternativ cuprins de vină şi defensiv, insistând că se putea ocupa singur de problema lui. Kit cedase abia când Aden îi relatase în detaliu ce i se întâmplase surorii lui şi ce i se *putea* întâmpla în viitor. Alb la faţă, îi mărturisise totul, ba chiar cu mai multe detalii decât şi-ar fi dorit Aden. Dar măcar îi oferise informaţiile necesare – numele cămătarului la mâna căruia se afla Kit.

De fapt, Aden îl cunoştea pe individ, un bijutier al cărui magazin se ocupa în aceeaşi măsură de aur şi de tineri proşti precum Kit. Însă, deşi Ben Cribbens era un ghimpe-n coastă, Aden era convins că ameninţările omului erau mai mult vorbe decât fapte.

Cu toate acestea, îi făcuse o vizită, lămurindu-l clar că, dacă mai făcea ameninţări la adresa familiei Blake – voalate sau altminteri –, focul iadului se va revărsa asupra lui. Palid ca moartea, Cribbens acceptase să-i acorde lui Kit un răgaz suplimentar pentru a-şi plăti datoriile.

Ceea ce îl adusese pe Aden înapoi de unde plecase, la părerea că Lord Blake era un posibil conspirator în planul răpirii, împreună cu cel mai nou şi suspectul favorit – Hovanski. Prinţul era în mod clar obsedat de Vivien. Naivă, ea părea hotărâtă să ignore această legătură pertinentă, însă Aden n-o putea face. Începând de a doua zi, avea să se apuce să investigheze trecutul prinţului.

Dar, întâi, avea o altă treabă mai urgentă de făcut – şi anume s-o scoată pe afurisita de fată din unul dintre cele mai rele tripouri din oraş. Deja nervos din pricina frustrărilor de peste zi, Aden se înfuriase la culme când citise biletul adus de unul dintre puştii de care se folosea Griffin. Mersul grăbit pe străzile din Mayfair – ajungea mai repede astfel decât dacă aştepta să găsească o birjă – nu-i îmbunătăţise starea de spirit, mai ales având în vedere

enervanta ploaie de noiembrie care cădea în rafale puternice.

Din păcate pentru ea, Vivien avea să se confrunte cu furia lui. Era limpede că femeia n-avea niciun pic de judecată în capul ăla frumos. Ar fi trebuit să ştie că acceptarea ei tăcută din dimineaţa aceea era un şiretlic. Ei bine, nu va face aceeaşi greşeală de două ori. Era vremea ca ea să afle că, dacă de alţi oameni din viaţa ei reuşea să scape, nu la fel stăteau lucrurile cu el. Dacă va fi nevoie, o va pune pe genunchi aplicându-i o corecţie, pentru a o lămuri cum stăteau lucrurile. Vivien avea în mod evident nevoie să i se aducă aminte cu asprime că încă era în primejdie, iar el era omul potrivit s-o facă.

Ajunse la o casă cu aspect înşelător de inofensiv de pe Jermyn Street, cu faţadă din cărămidă roşie şi o impunătoare terasă din marmură. În stabilimentul lui Griffin se găseau cele mai bune prostituate, cele mai fine mâncăruri, şi se juca pe cele mai mari mize din Londra. Interiorul era luxos, iar clienţii erau dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din înalta societate, bărbaţi care veneau aici pentru a scăpa de limitările impuse de decenţă.

Dar atracţia reală era Griffin însuşi. Zvonurile începuseră să circule despre el aproape din ziua în care apăruse la Londra, la vârsta de 14 ani. Cea mai persistentă dintre bârfele şoptite a fost că nu era pur şi simplu proprietarul unor tripouri cu un succes nebun, ci că era şi un lord al crimei.

Acel zvon nu era adevărat, însă Aden ştia că Griffin conducea un imperiu financiar în creştere şi că, uneori, opera în zonele cenuşii ale legii. Nu era un răufăcător, dar tentaculele influenţei lui se întindeau în numeroase direcţii – pe mizerele străzi umede şi reci ale cartierelor de cocioabe, în cele mai bogate saloane ale lumii bune, şi chiar la cele mai înalte niveluri ale guvernului.

Erau mulţi cei care îi datorau lui Griffin favoruri – sau

bani –, şi care se temeau de el în egală măsură. Niciun om în toate minţile nu se punea cu el. Duşmanii lui dispăreau în tăcere sau erau ruinaţi complet, încât poate că ar fi preferat un glonţ în ceafă.

Dar, odată ce un om punea piciorul în tripoul lui Griffin, îşi simţea pulsul accelerând de entuziasm. Ceva interzis şi primejdios plutea în aer precum parfumul celor mai scumpe curtezane, sporindu-i fiorul de a-şi măsura norocul cu cel al casei.

De asemenea, Griffin era vărul lui Aden – un alt bastard în venele căruia clocotea sânge regal.

Acesta bătu la uşa de la Cormorant House şi fu primit de un lacheu solid, îmbrăcat într-o livrea elaborată, care amintea puternic de costumele personalului din serviciul prinţului regent. Griffin avea un simţ al umorului sucit, pe care Aden îl aprecia în mod categoric.

— Bună seara, domnule căpitan. Lacheul îi luă haina şi pălăria. Domnul Steele vă aşteaptă în biroul lui.

Aden dădu din cap reprimându-şi impulsul de a se năpusti în saloanele de joc pentru a o găsi pe Vivien şi a o scoate pe sus din casă. Griffin cu siguranţă pusese să fie supravegheată, aşa că era în siguranţă deocamdată. Faptul că Griffin se afla în biroul lui, nu în saloanele de joc, unde ar fi fost în mod normal la acest ceas al serii, însemna că avea ceva să-i spună lui Aden în particular.

Străbătu grăbit coridorul care ducea spre partea din spate a casei. Biroul lui Griffin se găsea într-o anexă din spatele camerelor de primire, între corpul principal al casei şi cămară, bucătărie şi grajduri. De acolo, putea să vadă tot marele stabiliment şi pe toţi cei din el, asemenea miticei creaturi după care fusese numit.

Cu toate că nu era spaţios, biroul lui Griffin era bogat decorat, aproape extravagant. Acoperiţi cu tapet dungat în nuanţe de un roşu intens, pereţii străluceau în lumina unui candelabru cu câteva braţe şi a unor sfeşnice placate cu

aur. O vitrină foarte elegantă, aurită din belşug, se afla lângă un perete, iar două frumoase fotolii Hepplewhite se găseau în faţa căminului. Griffin avea o pasiune pentru mobila Hepplewhite, gustul fiind mai degrabă ciudat pentru un om cu ocupaţia sa.

Stăpânul de la Cormorant House şedea în spatele unui birou masiv aflat în mijlocul încăperii, capul lui cu păr negru fiind aplecat asupra unui maldăr de registre. Când Aden deschise uşa, îşi ridică privirea şi lăsă tocul deoparte.

— A, vere! Ce plăcere să te văd!

Griffin avea o voce cultivată, dar în care se desluşea o urmă de ceva aspru şi dur, ca şi cum cadenţele egale ale trecutului său aristocratic ar fi fost târâte pe aleile cu gropi şi gunoaie din Covent Garden. Una peste alta, o descriere destul de corectă a trecutului său.

— Chiar trebuie să-mi spui aşa? spuse Aden şi se aşează în faţa biroului.

Ochii negri ai lui Griffin străluciră de amuzament maliţios.

— Eşti singurul membru al familiei care mă bagă în seamă. Cum aş putea să rezist?

— Încearcă, răspunse el ironic.

Desigur, Aden avea cam aceeaşi problemă, dar acesta era preţul de a fi copilul nelegitim al unui prinţ.

— Vorbind de taţii noştri…

— Doar că nu vorbeam, replică Aden.

— L-ai întâlnit pe al tău în ultima vreme? întrebă Griffin, ignorând replica lui Aden. Mă întrebam dacă ai reuşit să-ţi mai domoleşti antipatia faţă de el.

Aden îl privi fix, refuzând să onoreze absurda întrebare cu un răspuns. Griffin ridică nepăsător din umeri.

— A, bine. Nu te poate învinovăţi nimeni. La urma urmelor, Prinny este cea mai dezgustătoare caricatură de prinţ pe care şi-o poate imagina cineva.

— Cu excepţia stimatului tău părinte.

Tatăl lui Griffin era Ernest Augustus, faimosul duce de Cumberland şi unul dintre fraţii mai mici ai prinţului regent. În public, purtarea lui Cumberland era total reţinută comparativ cu a fraţilor săi, dar existau la adresa lui acuzaţii şoptite de crime şi chiar incest, deşi niciodată dovedite, iar firea lui rece şi limba ascuţită îi atrăseseră nu puţini duşmani.

Însă ura lui Griffin faţă de tatăl lui era pricinuită de faptul că el o distrusese pe Chloe Steele, mama lui Griffin. O copilă inocentă de 14 ani, Chloe căzuse pradă seducţiei tânărului prinţ Ernest, care o lăsase însărcinată, ruinându-i astfel reputaţia. La scurt timp după naşterea lui Griffin, Chloe fusese trimisă departe, iar după câţiva ani, dispăruse complet, părând să-şi fi abandonat fiul. Când Griffin fugise de-acasă după moartea lui Bartholomew Steele, fratele bunicului său şi omul care îl crescuse, venise întâi la Londra, căutându-şi mama. Dar nu o găsise, iar Aden suspecta că pierderea ei încă îl afecta. Indiferent ce pătimise Aden din pricina tatălui său adevărat, fusese egal cu zero în comparaţie cu numeroasele nenorociri ale lui Griffin.

Nu că ei ar fi făcut vreodată comparaţii. Cu toate că, până la urmă, Griffin adoptase o atitudine nepăsătoare faţă de circumstanţele naşterii sale, toţi cei care îl cunoşteau bine se lămuriseră că era bine să evite subiectul pentru a nu risca să stârnească mânia acestuia. Detaliile aflate de Aden despre viaţa vărului său proveneau de la Dominic, care o cunoscuse din copilărie pe Chloe. Dominic fusese cel care, într-un final, îl găsise pe Griffin într-un tripou din Londra, unde îndeplinea diverse comisioane. Şi tot Dominic fusese cel care, ani mai târziu, îl prezentase pe Aden vărului său. Ca veri, nu erau foarte apropiaţi, însă drumurile lor se întâlneau ocazional. Griffin avea acces la informaţii pe care Aden le găsea adesea utile. Iar dintr-un motiv ciudat, lui Griffin părea a-i face plăcere să recunoască

relaţia de rudenie cu Aden.

Griffin scoase un suspin dramatic.

— Presupun că s-ar putea obiecta, dar cel puţin tatăl tău nu este un criminal.

— Din câte ştim noi.

— Ei bine, dragul tău *pater* este categoric vinovat de uciderea canoanelor bunului-gust, spuse Griffin pe un ton contemplativ. Dacă nu pentru altceva, chiar şi numai pentru asta merită laţul călăului.

Aden râse, iar Griffin afişă un zâmbet vag, starea lui de spirit sumbră înseninându-se uşor.

— Acum, că am terminat cu familia, rosti Aden, ce-ar fi să trecem la problema actuală?

Griffin se ridică şi se apropie de vitrină. Ca de obicei, era îmbrăcat în haine negre, simple, dar costisitoare. Doar olanda albă a cămăşii domolea negrul costumului. Cu cicatricea subţire care cobora de la tâmpla stângă până sub pomete şi cu părul negru strâns la spate într-o coadă de modă veche, arăta ca un corsar. Unul rafinat, dar tot corsar. Acesta scoase o sticlă şi turnă brandy în două pahare, întinzându-i unul lui Aden.

— Mica ta problemă, spuse Griffin sprijinindu-se de birou, este acum la etaj, într-unul dintre saloanele de joc, împreună cu idiotul ăla de frate al ei. Ridică o mână. Şi da, este bine păzită. Omul meu de încredere e acolo, împreună cu două dintre ajutoare. Nimeni nu-i va face rău.

— Cât de rău este? Spune-mi că n-au intrat pur şi simplu aici, Lady Vivien Shaw şi fratele ei, onorabilul Kit Shaw.

„Hristoase!” Avea oare habar ce însemna asta pentru reputaţia ei?

— Este deghizată, rosti Griffin încercând să-şi reţină un rânjet.

— În ce?

— Cred că încearcă să pară o văduvă misterioasă. E

înfăşurată în suficiente văluri şi ţesături pentru a decora jumătate din Carlton House. Este un miracol că mai poate să vadă ce face.

— În mod evident, deghizarea ei nu te-a păcălit, sublinie Aden.

— Nu, dar cred că a reuşit să-i păcălească pe toţi ceilalţi. Asta ar trebui să mă surprindă, dar nu se întâmplă aşa. Majoritatea bărbaţilor care îmi onorează stabilimentul sunt nişte proşti, desigur, prea nerăbdători să piardă câştigurile dobândite pe căi dubioase.

— Şi care este rolul fratelui ei în această mică şaradă?

— Încearcă să pară curtezanul ei. Şi eşuează lamentabil, aş putea adăuga.

Aden se ridică în picioare.

— În care salon?

— În Salonul Verde.

Aden înjură. Salonul Verde era notoriu printre jucătorii din lumea bună. Doar cei mai duri şi craii degeneraţi îi treceau pragul. Mizele erau astronomice, într-o singură noapte fiind câştigate şi pierdute adevărate averi.

— O întrebare, vere, spuse Griffin urmându-l spre uşă. Ce caută aici? Chiar şi pentru o jucătoare bună cum este Lady Vivien, asta este o nesăbuinţă.

— Încearcă să-i scape pe Kit şi pe maică-sa de datorii, răspunse el printre dinţii încleştaţi.

Era perfect logic, dacă se gândea bine. Pentru o nebună, în orice caz, aşa cum începea s-o creadă a fi. Griffin dădu din cap.

— Are un curaj demn de admirat.

— Cum se descurcă?

— Al naibii de bine, conform ultimului raport, replică vărul lui zâmbind uşor. Le ţine piept lui Barrymore şi lui Castle, ceea ce este cu adevărat extraordinar.

Aden se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre scări, în vreme ce râsul lui Griffin răsuna în urma lui. La asta o

dusese mintea pe Vivien – să se aşeze la masă cu cei mai mârşavi crai din oraş. Când avea s-o ridice de-acolo, se va găsi într-o situaţie şi mai dificilă: aceea de a-i da o explicaţie pentru acţiunile ei.

*

Pentru prima experienţă într-un tripou, Vivien fusese plăcut surprinsă. Totul era elegant, saloanele erau decorate cu lux de bun-gust, într-un stil clasic puternic, cu elemente de extravaganţă franceză. Şampania era delicioasă şi bine răcită – izbuti să soarbă pe furiş, de câteva ori, pe sub vălurile ei – şi nu se îndoia că mâncarea din salonul unde se lua masa era proaspătă şi bine preparată. Mai devreme în acea zi, fusese prea nervoasă pentru a mânca, fiind preocupată de planificarea expediţiei cu Kit, din seara respectivă, şi îşi îngădui un mic oftat la gândul că va trebui să renunţe la minunata mâncare a lui Griffin Steele. Dar nu putea să mănânce cu toate vălurile acelea. Risca să-i chiorăie stomacul, dar era imperios necesar să nu i se afle identitatea.

Ea şi Kit se certaseră îndelung şi amarnic în legătură cu planul ei, iar el fusese de acord doar când îi spusese că plănuia să meargă acolo deghizată. După ce analizaseră problema şi respinseseră mai multe variante, ideea de a apărea cu voaletă păruse a se potrivi cel mai bine cu nevoile lor. De asemenea, Kit insistase să joace la un tripou unde existau cele mai mici şanse de a întâlni pe cineva care o cunoştea bine pe Vivien. În ciuda faptului că era acoperită cu două straturi de voal negru, şi că avea grijă ca vocea să-i fie doar un murmur, deghizarea ei n-ar fi păcălit un prieten sau o cunoştinţă apropiată.

În plus, căutaseră un club frecventat de jucători înrăiţi şi oameni bogaţi şi nesăbuiţi, genul care nu erau impresionaţi de pierderea unor sume monstruos de mari

într-o singură noapte. De asemenea, aveau nevoie de un loc care avea reputaţia că jocurile erau corecte, iar din spusele lui Kit, Cormoranul se potrivea tuturor cerinţelor. Clientela era bogată, iar patronul era cunoscut pentru onestitate şi pentru faptul că nu punea întrebări incomode clienţilor.

În după-amiaza aceea, îi ceruse bancherului ei să retragă 1000 de lire din contul ei. Îndesându-şi teancul de bancnote în săculeţ, simţise că i se face rău din pricina neliniştii, dar nu avea de ales. Ca nou-venită, cuvântul ei nu avea să însemne nimic pentru Steele. Doar având banii pentru a miza, putea să intre în joc.

Din fericire, nervii ei se calmaseră de îndată ce începuse să joace, iar acum, Vivien se uită satisfăcută la grămada de jetoane frumos aranjată, care se tot mărea în faţa ei. Ea şi Kit făcuseră o treabă foarte bună, mai ales împotriva lui Barrymore şi Castle. Kit primise instrucţiuni stricte de a juca simplu, lăsând în seama ei gânditul şi subtilităţile. Până acum, o ascultase, jucând respectabil, dar precaut.

— E rândul dumneavoastră, doamnă, rosti Barrymore cu o voce plictisită.

Ea se prefăcu că-şi studiază cărţile, apoi îi tăie asul cu un atu. Barrymore îşi strânse buzele într-o linie subţire, iarăşi nemulţumit.

El şi Castle păruseră iniţial foarte dornici s-o primească la masa lor, atunci când ea şi Kit intraseră în salonul de joc. Cu toate că voaleta neagră îi ascundea faţa, ea văzuse apărând în ochii lor acel amestec drăcesc de curiozitate lascivă şi lăcomie. Pentru nişte bărbaţi atât de găunoşi, probabil că ea reprezenta o provocare interesantă, căci făcuseră câteva aluzii îndrăzneţe când începuseră să joace. Kit se făcuse roşu ca sfecla, dar izbutise să-şi păstreze calmul, menţinând impresia că ea era o văduvă veselă. Şi Vivien se îmbujorase din pricina remarcilor, dar

binecuvântase voalurile că o acopereau. Oricât de incomode erau toate acele ţesături, ea era recunoscătoare pentru protecţia oferită.

Dar remarcile grosolane şi entuziasmul adversarilor ei se diminuaseră semnificativ în ultima oră, în vreme ce numărul punctelor ei creştea, iar grămada de jetoane se mărea. Vivien era la înălţime, iar cărţile cooperau. Mizele fuseseră mari şi îndrăzneţe chiar de la început. Cu puţin noroc, după câteva jocuri, partida avea să fie a ei, împreună cu un câştig foarte substanţial.

Şi trebuia să recunoască faptul că va fi bucuroasă să-şi ia banii şi să plece. În ciuda eleganţei locului, depravarea plutea în atmosferă ca o simfonie întunecată. Femeile, frumoase păsări ale paradisului angajate ale stabilimentului, intrau şi ieşeau din saloane, parfumurile lor scumpe având mirosul greu al decadenţei. Îşi unduiau braţele albe şi moi în jurul bărbaţilor de la mese, şoptindu-le minciuni seducătoare, ademenindu-i în paturile lor. Acei oameni – bărbaţi precum Castle şi Barrymore – aveau cele mai reci şi mai calculate priviri pe care Vivien le văzuse vreodată. O parte din ea se bucura că are ocazia de a se dovedi mai bună decât ei, însă, văzându-i, i se făcea pielea de găină.

Cu un zâmbet triumfător, Kit câştigă ultima levată a jocului curent. Ea zâmbi în spatele voaletei. Dacă o ţineau tot aşa… însă mintea i se blocă atunci când o siluetă masculină masivă apăru lângă umărul lui Kit, acoperind lumina ce venea de la sfeşnicele prinse pe perete.

— Ce naiba?! se răsti Kit răsucindu-se pe scaun.

Cuvintele îi muriră pe buze în aceeaşi clipă în care Vivien îşi simţi stomacul în gât. Se uită la bărbatul din spatele fratelui ei, mijindu-şi ochii pentru a-şi confirma ceea ce era imposibil să fie adevărat. Doar că era.

— Vai, domnule Shaw, tărăgănă Aden cuvintele, cu o voce primejdios de calmă. Nu mi-aş fi imaginat să vă

întâlnesc la Cormoran. Nu este unul dintre locurile pe care le frecventaţi în mod obişnuit, nu-i aşa?

— Eu, ăăă, nu… drept să spun… se bâlbâi Kit.

Vivien îşi încleştă mâinile de marginea mesei, rugându-şi în gând fratele să-şi pună lacăt la gură. Încercă să întindă un picior, sperând să-i poată da un ghiont, în semn de avertisment, dar nu reuşi să ajungă la el. În clipa aceea, voaleta ei erau singura barieră între ea şi ruina sigură.

Însă când privirea lui Aden o întâlni pe a ei, ştiu că nu mai avea scăpare. În ciuda vălurilor, putu să vadă furia din ochii lui întunecaţi, cu toate că trăsăturile sale nu vădeau niciun semn de emoţie, în timp ce panica urla în venele ei, admiră fără să vrea disciplina de care dădea dovadă.

Vreme de câteva secunde în care o apucă ameţeala, crezu că era posibil să leşine. Iar după *alte* câteva secunde, i se păru o alternativă de dorit. Din păcate, nu leşinase niciodată în viaţa ei şi nu părea că va deprinde acest obicei prea curând.

— Domnule Shaw, păreţi a avea o însoţitoare misterioasă. Poate că veţi fi atât de amabil să mă prezentaţi, spuse Aden punând o mână grea pe umărul lui Kit.

— Smith, îi trânti fratele ei. Prietena mea îşi spune doamna Smith. Este văduvă, dar preferă să rămână incognito. Sunt sigur că înţelegeţi.

Pieptul lui Vivien se strânse atât de tare, încât abia mai putea respira, dar trebui să-i recunoască lui Kit meritul de a fi încercat.

— O văduvă cu voaletă. Ce încântător! Aden îi făcu o plecăciune ironică graţioasă. Doamnă Smith, mă bucur să vă cunosc.

Vivien habar n-avea cum să-i răspundă. Nu mai văzuse niciodată această latură a lui Aden şi o tulbura până la prostraţie. Dar, indiferent cât de mult o tulbura mânia lui

Aden, ştia că n-o va expune la bârfe care să-i facă rău. Tot ce avea de făcut era să isprăvească jocul şi să se retragă cu graţie. Da, pretinsul ei pretendent avea să-i ţină o prelegere dureroasă, însă acesta avea să fie un preţ mic pentru suma consistentă pe care urma s-o câştige în seara aceasta. Atâta vreme cât nu-i spunea lui Cyrus despre escapada asta, ea şi Kit ar fi trebuit să scape basma curată.

Făcând un mare efort să se stăpânească, dădu cu demnitate din cap, în semn de salut.

— După cum puteţi vedea, rosti batjocoritor Lord Castle, cuvintele doamnei sunt puţine şi rare. S-ar putea crede că are ceva de ascuns. Eu, unul, aş fi încântat să-i descopăr secretele.

Vivien îngheţă la auzul tonului maliţios. Castle nu căpătase degeaba porecla Vicontele Vicios. Îl întâlnise rareori, pentru că, de obicei, evita evenimentele din înalta societate, dar nu se îndoia că ar fi fost încântat să-i distrugă reputaţia dacă îi descoperea adevărata identitate.

Privirea lui Aden se îndreptă spre Castle.

— Domnule, văd că sunteţi între două mâini. Poate că aţi dori să-mi cedaţi locul dumneavoastră. Sunt sigur că vreţi să vă dezmorţiţi picioarele sau, poate, să vizitaţi salonul unde este pusă masa.

Alarmată, Vivien se uită încordată la Aden, prin voaleta ei. Castle părea la fel de perplex cum se simţea şi ea.

— De ce naiba aş vrea să fac asta?! Sunt în mijlocul unui joc. Sunteţi nebun dacă aveţi impresia că o să vă dau locul meu.

Aden îi zâmbi atât de rece, încât Vivien aproape că se aşteptă să vadă ţurţuri formându-se din nasul lung al lui Castle.

— Atunci, mai bine aţi rezerva o celulă la Bedlam, zise Aden, pentru că intenţionez să vă iau locul. Depinde de dumneavoastră cât de uşor o voi face.

Castle se sprijini confortabil de spătarul scaunului său.

— Nu fi prost, St. George. Sunt sigur că doamna va fi bucuroasă să-ţi facă pe plac oricum pofteşti, de îndată ce isprăvim jocul.

Lui Vivien i se opri răsuflarea în gât când Aden ridică neglijent din umeri.

— Cum pofteşti, spuse el îndreptându-se spre viconte.

Castle se ridică în picioare exact când Aden ajunse lângă el.

Şi Vivien se ridică, deşi habar n-avea ce putea face pentru a împiedica iminenta catastrofă. Din fericire, nu trebui să facă nimic. Griffin Steele apăru brusc de nicăieri, strecurându-se cu graţie în micul spaţiu dintre cei doi bărbaţi.

— Domnilor, rosti el cu voce liniştitoare. Nu este necesar. Sunt sigur că putem găsi o soluţie satisfăcătoare pentru această mică problemă.

Se întoarse cu spatele la Aden, ceea ce o surprinse pe Vivien. Aden era un bărbat tăcut, fără nicio înclinaţie spre dramatism – cu excepţia acestei seri, se pare –, însă niciun om în toate minţile nu l-ar fi subestimat. Steele nu părea însă deloc îngrijorat.

— Steele, dă-te naibii la o parte din calea mea, mârâi Castle. Bastardul ăsta m-a insultat, iar eu nu voi tolera aşa ceva.

Steele zâmbi, indulgent.

— Domnule, în acest stabiliment, bastarzii sunt întotdeauna bine-veniţi. Îţi sugerez să nu uiţi asta dacă vrei să continui să te bucuri de avantajul ospitalităţii mele. Acum, ce-ar fi să-l laşi pe căpitan să-ţi ia locul? În schimb, îţi voi aduce o sticlă din rezerva mea personală de şampanie pentru a o savura la cină. Din partea casei, cu complimente, evident.

Ridică o mână lungă şi elegantă şi îi făcu semn unei femei care se afla lângă una dintre celelalte mese. Ea se

apropie repede de patronul ei, aşteptând să-i îndeplinească dorinţa.

— Lord Castle, Eloise va fi încântată să te însoţească în salonul cu delicatese, spuse el pe un ton care sugera o poruncă.

Steele nu era nici la fel de înalt, nici la fel de lat în umeri ca Lord Castle sau ca Aden, dar avea un fizic zvelt şi plin de graţie, care avea forţa unui bici. Iar în acel moment, un soi de energie letală şi concentrată părea a face să vibreze aerul din jurul lui. Dacă plutea vreo primejdie în aer, aceasta venea din partea proprietarului de la Cormoran, nu dinspre Castle, şi nici chiar dinspre Aden.

De fapt, Aden se dăduse îndărăt câţiva paşi şi îşi încrucişase braţele peste piept, luând o poziţie relaxată şi părând clar amuzat. Vivien se uită la el şi fu surprinsă să vadă un zâmbet mic, dar autentic arcuindu-i buzele. Curioasă, se lăsă din nou pe scaun. Ce Dumnezeu se petrecea? În cele din urmă, Castle îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt şi se uită pieziş la Eloise.

— O, la naiba! Fie ca tine. Dar n-am nicio îndoială că o să te jupoaie şi pe tine, St. George. E o escroacă, dacă nu mă înşel, îi aruncă o privire furioasă lui Steele. Nu mă aşteptam să se întâmple astfel de lucruri la Cormoran.

— E şocant, ştiu, replică Steele pe un ton liniştitor.

O trase pe Eloise în faţă, iar ea îl luă pe Castle de braţ şi îl îndepărtă de-acolo. Steele îi urmă, dar nu înainte de a-i face lui Aden într-un mod ciudat de conspirativ cu ochiul.

În vreme ce Aden se aşeza pe scaunul eliberat de Castle, Vivien scoase un oftat tremurat. Deşi era recunoscătoare că acea criză fusese evitată, nu o aştepta cu nerăbdare pe următoarea.

— Ei bine, a fost amuzant, spuse tărăgănat Barrymore. Dar n-ar fi rău să ne îndreptăm din nou atenţia spre treaba de care ne ocupam.

— Desigur, rosti Aden, care începu să împartă cărţile.

De cealaltă parte a mesei, Kit se uită panicat la ea şi îşi dădu ochii peste cap. Fiindcă Vivien nu putea face nimic în privinţa asta, îşi luă cărţile şi le aranjă. Aden o încolţise cu îndemânare, iar ea nu avea altă alternativă decât să se adune şi să joace restul partidei.

Următoarea oră se transformă într-un coşmar de proporţii, pe măsură ce punctajul lui Aden creştea fără întrerupere. Mai rău, curajul o părăsi în vreme ce seara trecea, iar Aden îi tot tăia cărţile cu atuuri. Kit înrăutăţi şi mai tare lucrurile, asumându-şi riscuri prosteşti în efortul de a recupera pierderile.

Dar era mai mult decât simple greşeli şi curaj pierdut. Era Aden. Vivien jucase împotriva celor mai buni, dar niciodată nu întâlnise pe cineva atât de priceput şi de plin de intuiţie ca el. Nu ezita niciodată, nu făcea nicio mişcare greşită. Naiba să-l ia, cărţile îl favorizaseră până acum, venindu-i o mână puternică după alta.

Două ore mai târziu, Vivien se pomeni privind îngrozită punctajul ei. Nu doar că pierduse tot câştigul de mai devreme, dar pierduse şi aproape toţi banii de pornire. În loc să obţină mijloacele de a-l salva pe Kit, înrăutăţise infinit de mult situaţia.

— Ei bine, St. George, spuse Barrymore râzând. Când ai intrat pe uşă, seara a devenit norocoasă pentru mine. Deci, doamnă Smith, mai facem o partidă? Ca să aveţi şansa de a vă recupera pierderile?

Vivien înghiţi în sec anevoie, gâtul fundu-i uscat ca zgura. Panica îi strângea pieptul, făcând să-i fie imposibil să vorbească. Dezastrul nu mai aştepta la uşă. Intrase şi se instalase comod.

— Nu cred, rosti Aden. Doamna Smith a isprăvit cu jocurile, cel puţin pentru această seară. Se ridică în picioare şi întinse o mână. De fapt, o s-o conduc acasă.

Barrymore îi studie preţ de o clipă, iar apoi, râse în hohote.

— Deci, o cunoşti. Mi s-a părut mie că e ceva personal. Ei bine, fă cum pofteşti. Dumnezeu ştie că ţi-ai câştigat dreptul de a te bucura de această doamnă.

Expresia de pe chipul lui Aden zicea că distracţia era ultimul lucru la care se gândea.

— Mulţumesc, domnule, izbuti ea să spună cu voce joasă. Dar domnul Shaw mă va conduce acasă în seara asta.

Parcă trezindu-se dintr-o transă, Kit ţâşni în picioare.

— Nu, n-o va face. Tonul lui Aden nu admitea nicio opoziţie. Veţi pleca împreună cu mine, imediat.

— Ascultă, St. George, îngăimă Kit, n-ai niciun drept să ne dai ordine.

Aden îl ignoră, luându-i în schimb mâna cu blândeţe şi ridicând-o în picioare. Vivien se simţi ca o marionetă trasă de sfori, incapabilă să se opună.

Kit se năpusti spre el.

— Te avertizez, St. George. N-ai niciun drept s-o atingi pe…

— Taci! şuieră Vivien.

Aruncă o privire rapidă prin încăpere. După cum se temuse, atrăgeau atenţia. Îl luă pe Aden de braţ, clătinând din cap spre Kit.

Aden o strânse lângă el şi o împinse spre uşă. Când ajunseră acolo, trecu în spatele lui Vivien, ţinându-şi o mână pe talia ei. Atingerea lui era uşoară, dar posesivă, iar ea simţi un fior vibrându-i prin tot corpul. Îi simţi căldura pe tot spatele, o flacără abia stăpânită. Era furia lui atât de grijuliu reprimată în timpul jocului, şi care acum se lupta să se elibereze.

Vivien suspină în vreme ce cobora scările spre uşa din faţă. Acţiunile ei ispitiseră diavolul, iar acum, acesta avea să-şi ceară cu siguranţă birul.

Capitolul 22

Vivien, Aden şi Kit se înghesuiră sub marchiza de la intrarea în Cormorant House, evitând ploaia ca gheaţa care curgea din cer. Din pricina vremii şi a orei târzii, Jermyn Street era tăcută, căci câteva trăsuri aşteptau în faţa tripourilor şi a bordelurilor.

Scoţând un suspin încordat, Vivien îşi dădu voaleta peste cap pentru a lăsa aerul rece să-i mângâie pielea încinsă. Nu era încântată că trebuia să-i explice lui Aden comportamentul ei, dar era recunoscătoare că scăpase din atmosfera sufocantă şi tensionată din club.

Din păcate, era doar un răgaz de scurtă durată. Poate că Aden intenţiona să aibă o mică răfuială cu ea, însă ea intenţiona să aibă una mare cu el. Amestecul lui o costase 4 000 de lire. Nu doar că astfel Kit nu-i putea plăti o parte din bani cămătarului, dar şi Vivien pierduse o parte semnificativă din propriile economii, ceea ce însemna că avea să-i fie mult mai greu să pună miza la mesele de joc. Iar faptul că Aden era cel care o jupuise făcea toate astea şi mai dificil de suportat.

El îşi coborî privirea spre ea şi scoase un blestem înăbuşit. Cu o mişcare rapidă, îi trase rapid voaleta înapoi peste borul pălăriei.

— Ce faci? se răsti ea apucându-le pentru a le îndepărta din nou. Eram pe cale să leşin din pricina căldurii din acel loc îngrozitor.

— Nu eşti în siguranţă, în caz că n-ai observat, mârâi el. Iar dacă locul acela ţi s-a părut atât de îngrozitor, mă întreb de ce dracu’ ai stat acolo.

Ea ignoră a doua parte a spuselor lui, cercetând în

schimb în manieră exagerat de ostentativă strada.

— Nu se vede nici măcar un om. Şi ţi-aş mulţumi dacă ţi-ai ţine mâinile acasă.

— Da, pentru Dumnezeu! interveni Kit fluturându-şi agitat mâinile. Ne-ai tras-o urât în seara asta, căpitane. Vivi a făcut ce-a vrut din Castle şi Barrymore, până să vii dumneata şi să strici totul. Ce naiba o să facem acum?

Aden se răsuci încet şi îi aruncă o privire ucigătoare lui Kit. În ciuda slabei lumini ce licărea în felinarul de la uşă, Vivien reuşi să desluşească neîncrederea glacială din ochii lui întunecaţi.

Îşi puse o mână pe braţul fratelui ei, apăsându-l în semn de avertisment tăcut. Dumnezeu ştia că îi împărtăşea frustrarea şi furia, dar o ceartă pe treptele de la intrarea într-un tripou ar fi fost un dezastru.

Kit se supuse cu un mormăit, mulţumindu-se să se uite la el clocotind de furie. Se luptase cu resentimentele chiar şi înainte de dezastrul din această seară, acestea fiindu-i stârnite de faptul că Aden îl perpelise chiar în acea după-amiază.

După spusele lui Kit, Aden îl făcuse zdravăn cu ou şi cu oţet şi îi poruncise să nu se mai apropie de cămătari, de mesele de joc şi de hipodrom. Vivien susţinuse opinia lui Aden, cel puţin până când apăruse în seara aceasta, şi o lăsase lefteră.

— Oricum, de ce stăm aici? îl întrebă Kit pe Aden. Este al naibii de frig.

— Eu aştept trăsura domnului Steele, pentru a o putea conduce acasă pe Lady Vivien. Tu eşti liber să faci orice dracu’ vrei. De fapt, ce-ar fi să pleci imediat? Consider că, pentru o singură zi, am avut suficient parte de idioţenia ta de cap pătrat, rosti Aden cu o francheţe brutală.

Vivien rezistă impulsului de a-şi trage o palmă peste frunte. Oare avea să fie mereu înconjurată de bărbaţi puşi pe harţă, care le porunceau celorlalţi ce să facă?

Împiedică răspunsul agresiv al lui Kit interpunându-se între cei doi bărbaţi. Cu cât îi despărţea mai repede, cu atât mai bine.

— Kit, nu are rost să mai stai pe vremea asta oribilă şi, la urma urmelor, nu este atât de târziu. Nu urma să te întâlneşti cu nişte prieteni? Sau ai putea intra într-un club, ca să bei un brandy.

Fratele ei o privi cu ochii cât cepele.

— Vivi, este trecut de trei dimineaţa şi e groaznic de frig. După seara asta cumplită, tot ce-mi doresc este să ajung acasă şi să mă bag în pat.

— Atunci, poţi merge pe jos până la Blake House, interveni Aden. Aerul curat îţi va face bine. Am de vorbit în particular cu „doamna Smith”.

O luă de braţ şi o îndemnă să coboare scările, în timp ce un elegant landou ieşi huruind din grajdurile de dincolo de Jermyn Street. Când vizitiul opri în faţa lor, Aden o trase în stradă. Deschise uşa, îi cuprinse talia cu mâinile lui mari şi o azvârli cu o eficienţă necruţătoare pe bancheta capitonată. Vivien scoase un scâncet surprins şi căzu pe perne, voaleta încurcându-i-se în timp ce pălăria îi alunecă pe ochi.

În vreme ce făcea eforturi pentru a-şi îndrepta trupul, trăsura se lăsă pe arcuri din pricina greutăţii lui Aden.

— Dar de ce nu ne putem duce acasă împreună? strigă Kit cu o voce jalnică.

Murmurând ceva, Aden bătu în acoperişul trăsurii, iar vizitiul puse caii în mişcare, lăsându-l pe sărmanul tânăr în stradă. În cele din urmă, Vivien izbuti să-şi pună la loc pălăria şi să se elibereze din voaleta încurcată.

— A fost incredibil de nepoliticos, rosti ea. Nu exista niciun motiv pentru care Kit să nu poată veni cu noi.

El se lăsă pe spate, pe bancheta de vizavi, şi îşi încrucişă încet braţele peste pieptul vânjos. Mânia lui pâlpâia în aerul dintre ei.

— A existat un motiv foarte bun. Eram pe punctul de a-l ucide pentru că a fost atât de idiot, şi pentru că ţi-a îngăduit şi ţie să te porţi ca o nesăbuită.

Frustrarea care clocotea în pieptul ei dădu pe-afară.

— Totul a fost bine până să apari, se răsti ea fluturându-şi mâna. Aveam situaţia perfect sub control.

El o privi cu neîncredere făţişă.

— Jucai în cel mai rău famat tripou din Londra, provocându-i pe doi crai degeneraţi. Ai idee ce s-ar fi întâmplat dacă ţi-ar fi descoperit identitatea? Pierderea reputaţiei ar fi fost cel mai mic rău. Cei doi n-ar fi avut niciun scrupul în a te şantaja să te culci cu ei – probabil, cu amândoi odată. Te-ai pus în situaţia de a fi complet vulnerabilă în faţa avansurilor lor murdare. Chiar şi numai punând piciorul într-un astfel de loc, te-ai purtat precum cel mai rău soi de femeie stricată. Având în vedere prin ce-ai trecut, nu te-aş fi crezut atât de nesăbuită în privinţa siguranţei tale. Se pare că m-am înşelat amarnic.

Vivien tresări văzând dispreţul de pe chipul lui atât de aspru, în lumina slabă a lămpii din trăsură. Cuvintele lui îi sfâşiaseră în bucăţi mândria. Îşi apăsă mâna înmănuşată pe piept ca pentru a domoli palpitaţiile nebuneşti ale inimii. Închizând ochii, inspiră adânc, de câteva ori.

Deschise ochii, iar privirile lor se împletiră, în a lui citindu-se acum mai puţină mânie, dar mai multă frustrare. În vreme ce ea îşi schimbă poziţia pe banchetă, genunchii i se loviră de picioarele lui lungi, încălţate în cizme. Micul spaţiu crea o intimitate claustrofobică, iar o emoţie tot mai acută se învârtejea în aerul dintre ei, făcând-o pe Vivien să respire sacadat.

El oftă şi îşi apăsă arătătorul la baza nasului.

— Vivien…

— Am făcut ce-a trebuit să fac, se răsti ea. Iar dacă asta m-a silit să mă port ca o stricată, n-am ce-i face. Dar tu de ce m-ai atacat într-un mod atât de crud? Acum ce mă

fac? Nu-mi permiteam să pierd nici măcar o liră din economiile mele, iar eu am pierdut o mie. Şi eu, şi Kit vom avea de suferit din pricina asta.

— Dacă ai fi stat acasă, aşa cum ţi-am cerut, mârâi el aplecându-se în faţă, nu te-ai fi pus într-o situaţie atât de dificilă.

Umerii lui largi părură să umple jumătate din trăsură. Ea rezistă impulsului de a se chirci în pernele banchetei. Aden nu o înspăimânta, nu cu adevărat. Ştia că nu i-ar face niciodată rău. Dar, cu acea expresie fioroasă pe trăsăturile parcă dăltuite în piatră, şi cu acel aer de masculinitate primară ofensată, era intimidant.

Ei bine, ea nu se va lăsa intimidată. Adoptă cea mai trufaşă atitudine, încercând să se uite de sus la el. Însă, cu toate că stătea înghesuit în trăsură, el tot era mai înalt decât ea.

— N-am de gând să stau acasă ca o femeie slabă, incapabilă să-şi influenţeze cursul propriei vieţi, rosti ea. Sunt mai mult decât capabilă să am grijă de mine însămi.

El se plesni cu palma peste frunte.

— Serios? Cu doar puţin peste o săptămână în urmă, când te-am găsit încuiată într-o peşteră mizerabilă, nu mi s-a părut că aşa ar sta lucrurile.

Demnitatea o abandonă instantaneu.

— Nu, zău? se răsti ea. Iar tu eşti o brută dacă-mi arunci în faţă acea amintire urâtă, şi nu eşti nici pe departe un gentleman, având în vedere că m-ai jupuit la cărţi, în seara asta. Deşi ai promis că mă vei proteja, m-ai pus într-o situaţie cumplită, iar eu n-o să te iert *niciodată* pentru asta.

El răspunse cu o înjurătură cu adevărat urâtă, iar ea nu-şi putu reţine un icnet. El vârî mâna în buzunarul hainei lungi şi scoase un teanc gros de bancnote.

— Banii sunt ai tăi, Vivien. Chiar ai crezut că-i voi păstra? Îi aruncă banii în poală. Eu nu le jupoi pe femei, şi cu atât mai puţin pe *tine.*

Mintea ei se goli în vreme ce privi bancnotele. Când câteva căzură pe podea, Aden le smulse de pe jos cu o mână nerăbdătoare.

— Ăăă, asta înseamnă că-i jupoi pe bărbaţi? întrebă ea.

Era o remarcă ridicolă, însă Aden avea talentul de a o surprinde în aşa fel, încât se prostea de-a binelea. Încercarea ei stupidă de a da o notă frivolă situaţiei nu-i însenină deloc chipul sumbru, înghiţi în sec, nervoasă. În cele din urmă, întrebarea cea mai pertinentă i se formă anevoie în creier:

— De ce? rosti ea. De ce ai face asta?

— Dă-mi voie să-ţi arăt, Vivien.

Se întinse şi o cuprinse într-o strânsoare puternică, trăgând-o prin acel spaţiu intim în poala lui. Tot aerul ieşi din plămânii ei, în timp ce se agăţă de umerii lui. Inima îi stătu în loc, apoi începu să-i bată nebuneşte pentru a ţine pasul cu emoţia şi neliniştea care vibrau în trupul ei.

Strângând cu putere ţesătura groasă de lână a hainei lui, îşi ridică privirea spre el. Ochii lui ca tăciunele ardeau, iar el îşi arătă dinţii albi într-un zâmbet care semăna mai mult cu mârâitul unui lup.

— Ce… ce faci? se bâlbâi ea.

— Îţi răspund la întrebare, murmură el, iar mormăitul sumbru o făcu să se cutremure.

Apoi, el o aplecă peste braţul lui şi se apropie pentru a o săruta. Gura lui puse stăpânire pe a ei. Lipsită de blândeţe. Forţă intrarea cu o aroganţă masculină care îi înfrânse rezistenţa într-o fracţiune de secundă…

Nu că Vivien ar fi opus cine ştie ce rezistenţă. Înţepeni pentru o clipă, apoi se prăbuşi într-un grăbit val de plăcere care creştea, scâncind cu un ciudat sentiment de uşurare atunci când limba lui îi pătrunse cu îndrăzneală în gură.

Când o simţi că se înmoaie sub el, atingerea lui Aden deveni mai delicată. Continuând s-o sărute, sporindu-i

fierbinţeala cu mişcările limbii, îşi strecură o mână pe sub genunchii ei şi îi corectă poziţia lipsită de eleganţă. Îi ridică picioarele, punându-i-le pe banchetă, în vreme ce o aşeză mai confortabil în poala lui. Şezutul ei se cuibări pe vintrele lui şi…

Ochii i se deschiseră brusc, iar ea se smuci îndărăt, buzele lor despărţindu-se. Mai simţise *acea* duritate, în noaptea salvării ei, când o pusese pe cal în faţa lui. Ăăă, apendicele lui masculin o împunsese şi atunci. I se păruse chiar mai mare în noaptea asta, iar orice îndoială ar fi avut în legătură cu interesul lui pieri rapid.

Vreme de câteva secunde încordate, se uitară fix unul la altul. El nu slăbi strânsoarea, dar nici nu încercă să pună din nou stăpânire pe gura ei. În schimb, îi studie chipul, ochii lui negri analizând-o cu aviditate şi clocotind de dorinţă. Combinaţia o făcu să simtă că i se învârte capul.

De parcă ar fi fost în transă, mâna ei se ridică pentru a-şi atinge buzele. Le simţi fierbinţi şi umflate. Pupilele lui părură să se dilate, sclipind în timp ce ochii îi urmăreau mişcarea. Vivien îşi lăsă mâna să cadă pe pieptul lui, strecurându-şi degetele dincolo de reverele hainei şi încleştându-le în ţesătura delicată a eşarfei. Sub vârfurile degetelor ei, inima lui bătea repede şi cu putere, viaţa şi căldura lui prelingându-se în mâna ei.

— Da, bine… cred că ţi-am înţeles explicaţia, şopti ea. Dar s-ar putea să am nevoie de mai multe clarificări.

El gemu şi îşi sprijini bărbia pe creştetul ei.

— Hristoase, femeie, mă înnebuneşti.

Braţul lui se strânse în jurul umerilor ei, lipind-o mai tare de pieptul lui larg. Îl simţea atât de minunat – atât de fierbinte şi atât de puternic –, încât, încântată, nu se putu abţine să nu se unduiască puţin. Mădularul lui îi apăsă şezutul, iar mica şi plăcuta durere a dorinţei o făcu să se foiască şi mai mult.

Aden şuieră, înălţându-şi capul. Îmbujorarea i se

întinse pe trăsăturile dăltuite, şi pleoapele îi coborâră, privirea devenindu-i seducătoare şi înfometată.

O secundă mai târziu, gura lui puse din nou stăpânire pe a ei. Îi strecură limba printre buze, sărutând-o cu nesaţ, devorator. Vivien nu putu decât să se predea, deschizându-se aşa cum n-o mai făcuse niciodată. Pentru niciun bărbat.

Tremurând de dorinţă, se lipi şi mai mult de el, ridicându-se pentru a-i simţi mai bine sărutul. Dorea totul de la el, deşi nu prea înţelegea ce însemna „totul”. Dar când cealaltă mână a lui Aden se strecură sub fustele ei, urcând pe piciorul acoperit de ciorap, ea gemu şi îşi încolăci un braţ pe după gâtul lui. Voia totul de la el şi, cu toate că el parcă o săruta cu tot trupul, nu era de ajuns. Când degetele lui lungi, cu vârfurile aspre stârnindu-i fiori delicioşi pe piele, trecură de jartiere, tot corpul ei păru să se topească. Aproape inconştient, îşi desfăcu picioarele, îndemnându-l fără cuvinte să ia orice îşi dorea.

Trăsura se clătină şi se opri, făcându-i pe amândoi să tresară. Mâna lui Aden încremeni pe coapsa ei, iar el curmă sărutul. Înjurând în şoaptă, se ridică şi o trase după el.

Capul lui Vivien se legănă de parcă ar fi fost inert când ajunse la verticală. Se agăţă însă iute de el, luptându-se să-şi vină în fire.

Aden continuă să blesteme în surdină, în timp ce se grăbea să-i tragă în jos fustele şi să-i îndrepte hainele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu glas pierit. Pari furios.

El o ridică din poală ca pe un sac plin cu pene şi o depozită pe cealaltă banchetă. Vivien se uită la el, clipind nedumerită din pricina schimbării bruşte a comportamentului său. Cu doar câteva momente în urmă, ar fi putut jura că şi el fusese luat de valul pasiunii, la fel ca ea. Dar acum vibra de încordare şi aproape că părea… tulburat? Aden St. George, tulburat? Imposibil.

— Ce s-a întâmplat? îi repetă el cuvintele cu o

căutătură sălbatică. La naiba, Vivien! Peste încă un minut, ai fi fost pe jumătate goală, iar mâinile mele ar fi fost pe tot trupul tău. Chiar îţi lipseşte complet instinctul de autoapărare?

Încruntându-se, Vivien îşi smulse pălăria de pe podeaua trăsurii – căzută, probabil, când el o luase pe sus – şi şi-o îndesă din nou pe cap. Blestemând în şoaptă, se luptă să descâlcească straturile de voal răsucite în jurul borului. După escapada din noaptea asta, nu avea să mai poarte *niciodată* voaletă.

— Nu e nevoie să fii mojic, se răsti ea. Până cu câteva momente în urmă, tu însuţi păreai foarte entuziasmat.

— Iar tu ar fi trebuit să mă plesneşti pentru că mi-am îngăduit asemenea libertăţi, replică el în timp ce încerca să-şi îndrepte eşarfa. Întreaga seară n-a fost decât un dezastru după altul, iar acest mic episod e cireaşa de pe tort.

Inima lui Vivien se zvârcoli, străpunsă de durere.

— Îmi pare rău că asta simţi, îi spuse cu toată demnitatea pe care reuşi s-o adune. De fapt, mie mi s-a părut că a fost plăcut. Ce prostie din partea mea să cred că şi ţie ţi s-a părut la fel!

Spera că nu arăta tot aşa de rănită cum se simţea, dar expresia de vinovăţie care apăru pe chipul lui Aden îi sugeră altceva. El oftă şi se aplecă spre ea, luându-i cu grijă mâinile între palmele lui. Atingerea lui, atât delicată, cât şi precaută, îi aduse un val neaşteptat de lacrimi în ochi.

— Fetiţa mea dulce, rosti el cu o voce încordată, după toate prin câte ai trecut în ultimele săptămâni, eşti mult prea vulnerabilă. A fost complet nepotrivit din partea mea să profit de tine.

Ea îşi smulse mâinile şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Nu sunt copil, să ştii. N-ai profitat de mine, pentru că sunt foarte capabilă să iau propriile decizii.

Iar dacă vorbele ei păreau arogante, cu atât mai bine.

Gesturile lui începeau să semene mult prea mult cu o respingere, nicidecum cu remuşcarea unui gentleman.

El îşi îndreptă trupul, depărtându-se de ea. Având în vedere încruntătura care îi unea sprâncenele într-o linie dezaprobatoare, distanţa părea să se măsoare mai degrabă în kilometri decât în centimetri.

— Vivien, ar fi o greşeală să faci presupuneri despre mine pe baza scurtei noastre relaţii. Nu sunt vreun soi de erou dintr-o poveste cu zâne a unei şcolăriţe.

Acum gândea că se purta ca o şcolăriţă?!

— Dacă tu crezi că a fost o greşeală, atunci de ce m-ai sărutat?

El îşi întoarse palmele şi le privi ca şi cum s-ar fi aşteptat să citească un răspuns în liniile care i le traversau. Apoi, îşi ridică privirea, iar ea ştiu imediat că îşi recăpătase autocontrolul. Ceva mult prea asemănător cu tristeţea fremătă în preajma inimii ei.

— Milady, îţi repet, ştii prea puţine despre mine. Mă tem că ţi-ai format o imagine care este departe de adevăr. Cel mai bine pentru amândoi este să înţelegem asta şi să uităm acest incident.

Dădu să deschidă uşa, dar Vivien îl reţinu punându-şi mâna pe braţul lui.

— Atunci, de ce nu-mi spui cine eşti? întrebă ea.

După ceea ce tocmai se petrecuse între ei, nu avea nicio intenţie să-l lase pur şi simplu să plece. Atingerea nici unui bărbat n-o afectase vreodată atât de intens. Trebuia să înţeleagă de ce simţise asta, şi dacă şi el simţise la fel.

El îi puse cu blândeţe mâna înapoi în poală, iar apoi se aplecă să culeagă bancnotele care căzuseră pe podea. Luându-i săculeţul de pe banchetă, îl desfăcu şi începu să îndese banii în el.

Vivien i-l smulse, iar bancnotele căzură din nou. În câte feluri va mai insista el s-o insulte în noaptea asta?

— N-am nevoie de pomana ta, căpitane. M-ai învins

jucând cinstit, deci câştigul îţi aparţine.

Făcu ochii mari, surprins. Ea răspunse cu un zâmbet semeţ întrebării nerostite, simţindu-se puţin mândră că izbutise să-l nedumerească. Apoi, el îşi îngustă ochii.

— Nu fi prostuţă, Vivien. Ia banii!

Ea îşi strânse săculeţul la piept.

— Nu-i iau. Trebuie să-ţi spun, căpitane, că insultele tale mă deranjează foarte tare. Şi nu mă refer la faptul că m-ai sărutat.

— Atunci, despre ce naiba vorbeşti? se răsti el.

— O persoană de onoare îşi plăteşte datoriile. Ca bărbat de onoare, rosti ea sarcastică, ar trebui să înţelegi acest concept simplu.

Nările lui fremătară, făcându-l să arate ca un taur pe cale să atace pe oricine ar fi fost suficient de prost încât să apară în calea lui.

— Chiar crezi că ţi-aş lua banii? vru el să ştie. La naiba, Vivien! încercam să-ţi dau o lecţie, nu să-ţi înrăutăţesc situaţia. Sigur ştii asta.

Ea întinse mâna spre mânerul uşii, dar el o apucă de braţ. În ciuda mâniei, ea nu putu nega dorinţa trezită în trupul ei la acea simplă atingere.

— Nu am nevoie de nicio lecţie de la tine, domnule, spuse ea. Te rog să-mi dai drumul.

— Nu până nu iei afurisiţii ăştia de bani, zise el.

O voce sâcâitoare din capul ei o îndemna să capituleze, însă mândria nu-i îngăduia. În mod evident, Aden avea prea puţin respect faţă de ea, iar dacă ceda în privinţa asta, chiar că ar fi considerat-o lipsită de onoare.

— Nu!

Vreme de câteva momente lungi, se uitară fix unul la celălalt. Vivien se luptă să facă faţă privirii lui pătrunzătoare, dar, cu fiecare secundă care trecea, se cufunda tot mai mult în nefericirea pe care i-o adusese această noapte. Jucase şi pierduse orice şansă de a-l salva

pe Kit, şi se făcuse de râs dezvăluindu-şi sentimentele faţă de Aden. Şi oricât de mult avea nevoie de banii pe care el tot insista să-i ia, dacă ar fi acceptat, nu i-ar mai fi rămas nicio fărâmă de demnitate. El o considera doar puţin mai brează decât o femeie uşoară pripită. Era evident că de asta o sărutase, şi că de asta o respinsese apoi.

Înghiţi un nod dureros care i se pusese în gât, detestându-se pentru autocompătimirea care ameninţa s-o copleşească. În cele din urmă îşi coborî privirea, incapabilă să o susţină pe a lui.

El scoase un zgomot uşor, zeflemitor.

— Draga mea, ridică-ţi privirea.

Tandreţea pe care o desluşi în murmurul lui făcu nodul din gâtul ei să-şi dubleze volumul. Clătină din cap, prea umilită pentru a răspunde.

Un deget înmănuşat îi atinse bărbia şi i-o ridică. O studie cu o expresie gravă, şi totuşi tandră. În timp ce se uita la el, privirea lui întunecată începu să se încălzească.

— Vorbeşti de onoare, spuse el mângâindu-i maxilarul.

Ea nu-şi putu reprima un fior, iar ochii lui licăriră de interes. Poate că, la urma urmelor, nu o considera atât de dezgustătoare.

— Dar cum rămâne cu onoarea mea, continuă el. Ce fel de nemernic aş fi dacă m-aş purta atât de meschin cu tine?

— Atunci, de ce ai jucat împotriva mea? şopti ea.

— A trebuit să te protejez. Îi umiliseşi pe Barrymore şi pe Castle. Câştigând o sumă atât de mare de la ei, ţi-ai fi atras atenţia lor neabătută, iar asta putea fi foarte primejdios. Trebuia să te scot de-acolo, şi să joc împotriva ta mi s-a părut calea cea mai rapidă de a-mi atinge scopul.

Ea se gândi la spusele lui, în lumina a ceea ce ştia deja despre el. Din punctul lui Aden de vedere, era logic.

— Nu era nevoie să fii atât de afurisit de bun, mormăi

ea în cele din urmă. Oricum, unde ai învăţat să joci aşa?

— O, pe ici, pe colo. Se pare că am un oarecare talent la asta, răspunse el pe un ton lejer, desprinzându-i cu grijă săculeţul dintre degete.

Ea presupuse că la fel îşi dobândise şi talentul cu care o sărutase. Dar nu voia să se gândească de unde învăţase să facă *asta* atât de bine. Când el începu din nou să îndese bancnotele în săculeţul ei, ea se încordă.

— Căpitane...

— Nu, Vivien, spuse el ferm. Tu ai nevoie de banii ăştia, iar eu vreau să-i ai. Ţi-am zis că te voi feri de necazuri, iar eu îmi ţin promisiunile. În plus, mă îngrozeşte să mă gândesc ce alte scheme nebuneşti aţi putea inventa tu şi fratele tău altminteri, pentru a face rost de bani. Asta este de departe calea cea mai sigură.

Ea începu să se înmoaie. Avea dreptate, dar ei nu-i prea plăcea ideea că ea nu era decât o obligaţie pentru el. Sau o sursă de bătăi de cap, ceea ce era chiar mai rău.

— Dar sunt cumplit de mulţi bani, protestă ea făcând o ultimă încercare. Nu ţi-aş putea face asta.

El râse.

— Crede-mă, nu voi suferi. Acum, te rog, alină mândria *mea* rănită şi ia afurisiţii de bani.

Nu, el n-ar fi simţit lipsa acestor bani. Măcar partea asta era adevărată. Familia St. George avea una dintre cele mai mari averi din Anglia. Cu toate că era fiul cel mic, Aden cu siguranţă avea buzunarele mai bine garnisite decât ea.

— O, foarte bine. Dar promit că mă voi revanşa faţă de tine, şi mă aştept să accepţi plata atunci când o voi face.

Acea sclipire fierbinte izbucni din nou în ochii lui, iar ea simţi în stomac o mică zvâcnire caraghioasă. Începea să creadă că talentul cel mai letal al lui Aden era să-i transforme creierul într-o cocă.

— S-ar putea să te pun să-ţi ţii această promisiune, spuse el.

Strânse şnururile săculeţului şi i-l dădu înapoi. Ea se uită pe geamul trăsurii şi suspină, remarcând pentru prima dată că se opriseră la câteva case distanţe de piaţeta în care se afla Blake House.

— Presupun că ar fi mai bine să intru. Mai devreme sau mai târziu, cineva va trece pe-aici şi se va întreba de ce zăbovim în trăsură.

Şi n-ar fi acesta sfârşitul perfect pentru acea seară? Fără îndoială, Aden ar fi îngrozit să fie descoperit singur cu ea într-o trăsură. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să se pomenească într-o situaţie compromiţătoare.

La acest gând sumbru, ea întinse mâna spre uşă. Mâna lui Aden o acoperi pe a ei.

— Nu încă. Mai avem o problemă de discutat.

— Probabil, glumeşti, spuse ea oftând.

— Din păcate, nu. Presupun că vei folosi banii câştigaţi de pe urma încântătoarei aventuri din această seară pentru a plăti datoriile fratelui tău, nu-i aşa?

— Da, dar ştii că datorează mult mai mult de-atât.

Aden părea din nou sever.

— E păcat, dar va trebui să te abţii de la alte ieşiri de genul celei din seara asta. De fapt, până aflu cine este răspunzător de răpirea ta, cel mai bine este să rămâi cât mai aproape de casă.

„La naiba!” Ea îl privi, calculând cât de departe putea împinge lucrurile. Ochii lui se îngustară, devenind două fante ameninţătoare.

— Vivien, îmi pui răbdarea la încercare.

Rezistând tentaţiei de a-i da o replică pe măsură, se strădui să adopte un ton rezonabil.

— Ştiu şi îmi pare rău pentru asta. Dar ştii foarte bine cât datorează Kit. Pur şi simplu, nu pot să stau cu mâinile în sân şi să mă uit cum se instalează haosul în familia mea.

— Ţi-am mai spus că nu eşti responsabilă nici pentru mama ta, nici pentru Kit.

— În această privinţă, nu suntem de acord.

El păru nemulţumit, dar apoi o surprinse aplecându-se şi bătând-o uşurel pe bărbie.

— Tu, milady, o să mă faci să ajung la Bedlam, loc care, în clipa asta, mi se pare foarte odihnitor. O să fac o concesie în privinţa asta…

Când ea îi zâmbi, el ridică o mână.

— … deocamdată, dar insist să-mi spui tot ce intenţionezi să faci. Încă trebuie să te protejez.

Pentru prima dată după câteva ore, neliniştea ei se domoli. Poate că era un ghimpe în coasta lui, şi încă nu era în stare să descifreze ce simţea el cu adevărat în legătură cu sărutul lor, însă simţi cum i se încălzeşte sufletul aflând că el intenţiona să-şi respecte promisiunea de a avea grijă ca ea să fie în siguranţă. Iar acum, nu mai trebuia să mintă în privinţa planurilor ei de a-l ajuta pe Kit, ceea ce simplifica mult lucrurile.

— De fapt, am un plan, i se confesă ea. Şi cred că este bun. Sunt sigură că ştii de balul mascat de mâine-seară, de la Lady Bentley. Ştiu că este destul de riscant, dar cei mai mari jucători vor fi acolo, iar eu sunt *sigură* că pot face treabă bună la masa de joc. Îi zâmbi. Şi, dacă tu vei fi acolo, să ai grijă de mine, nu va trebui să-mi fac nicio grijă.

Vivien nu avu altă alternativă decât să ignore şirul de blesteme murmurate de Aden în timp ce o ajuta să coboare din trăsură.

Capitolul 23

Aden îşi sprijini un umăr de una dintre coloanele de marmură din sala de bal a lui Lady Bentley, încruntându-se la motivul proastei lui dispoziţii. Nu că Vivien ar fi observat. Când îl văzuse, îi zâmbise obraznic şi îi făcuse un semn

vesel cu mâna, iar apoi se întorsese la admiratorii care se gudurau pe lângă ea. În clipa aceea, afurisita de fată îi zâmbea lui Reggie Devane, un tip inofensiv, care o urmărea prin toate sălile de bal şi saloanele, ca un copoi credincios. Ceilalţi nu erau la fel de inofensivi, iar Aden avu nevoie de toată voinţa sa pentru a nu se năpusti în cealaltă parte a camerei, smulgând-o de-acolo pentru a fi în deplină siguranţă.

Când venea vorba despre propria siguranţă, lui Vivien îi lipseau cu desăvârşire anumite instincte esenţiale.

Era suficient pentru a face să-i bubuie tâmplele, deşi încă nu-l durea capul. Mirosul copleşitor al buchetelor de crini de pe toate mobilele, combinat cu căldura sufocantă şi cu decoraţiunile ţipător de aurite ale casei lui Lady Bentley reprezentau un atac senzorial care îl făcea pe Aden să tânjească după o mică porţie de muncă adevărată de spion, preferabil undeva afară şi pe un ger cumplit. Şi cât mai departe posibil de aristocraţia britanică.

Şi departe de Vivien şi de chinul de a o privi zâmbindu-le altor bărbaţi. După sărutul delicios, dar dezastruos din seara trecută, din trăsură, gândul că ea s-ar fi putut angaja chiar şi în cel mai superficial flirt îl făcea să simtă un nod în gât.

Nu că ea ar fi fost cu adevărat o cochetă. Din câte îşi dădea seama Aden, Vivien atrăgea acest soi de atenţie masculină oriunde se ducea, indiferent dacă îşi dorea sau nu. Frumuseţea ei eterică şi spiritul ei atrăgător solicitau atenţia, însă, în plus, ea avea un anume fel de a se uita la un bărbat, direct şi fără artificii, care exercita o atracţie aproape irezistibilă.

Din păcate, el suspecta că vestimentaţia ei din seara aceasta, şi nu comportamentul ei, atrăgea cel mai mult. Că *alt* exemplu şocant al lipsei instinctului de autoapărare, ea venise costumată ca Elena din Troia. Purta o tunică în stil grecesc, prinsă cu o broşă de aur pe un umăr, celălalt umăr

fiindu-i gol şi strălucind alb în lumina lumânărilor. Adăugând faptul că materialul moale şi mătăsos al rochiei albe era prins cu un şnur auriu pe sub şi în jurul frumoşilor ei sâni, femeia reprezenta o tentaţie nebunească. Un bărbat nu trebuia să fie obsedat de ea pentru a fi cuprins de dorinţa arzătoare de a o urmări prin sala de bal, de a şi-o azvârli pe un umăr şi de a o răpi de-acolo pentru a se bucura din plin de farmecele ei.

Imaginându-şi acea scenă vibrantă, Aden îşi schimbă poziţia, foarte conştient că devenise la fel de tare ca o coadă de suliţă. Reprimându-şi un geamăt, îşi trase în jurul trupului marginile dominoului negru. Detesta cu pasiune balurile mascate, iar dominoul era singura concesie pe care era dispus s-o facă idioţeniei adulţilor care se îmbrăcau în costume ce nu se potriveau nici cu personalităţile, nici cu fizicul lor. Dar, în clipa aceea, rosti în gând o rugăciune de mulţumire pentru faptul că mama lui insistase să poarte o pelerină, fiindcă, acoperindu-l, îl salvase de o ruşine cumplită.

Timp de câteva minute, continuă să se uite urât la mica suită a lui Vivien, dar deveni foarte atent când Lord Castle se apropie de ea. Oare dedusese ticălosul cine era misterioasa doamnă Smith, sau pur şi simplu se alătura veselului grup de idioţi? Şi, chiar mai important, cum avea să reacţioneze Vivien la vederea lui?

Castle se strecură în faţa celorlalţi şi o luă pe Vivien de mână. Când făcu o plecăciune adâncă şi depuse un sărut înfocat, Aden se desprinse de coloană, gata să traverseze încăperea. Dar o mână mare apăru pe braţul lui, reţinându-l. El se răsuci brusc, muşchii încordându-i-se automat din pricina nevoii de a lupta, însă întâlni privirea ironică a mentorului său.

— Serios, Aden, spuse Dominic, credeam că te-am învăţat mai bine. În primul rând, nu m-ai observat venind din spatele tău. În al doilea rând, te încrunţi la Lady Vivien

ca un soţ pe cale să fie încornorat. Dacă nu eşti mai atent, vei atrage atenţia şi asupra ta, şi asupra ei.

Furia lui Aden se aprinse, dar el izbuti să-şi reţină o replică dură, măcinându-şi cuvintele între dinţi. Dominic avea dreptate, cu toate că el nu avea nicio intenţie să recunoască asta.

— Sunt doar îngrijorat să văd că Lord Castle îi acordă o asemenea atenţie. După cum ştii, este unul dintre bărbaţii cu care a jucat la Cormoran, rosti el încheind cu un zâmbet diplomat.

— N-ai decât să-ţi spui asta, dacă te face să te simţi mai bine, zise Dominic. Sunt sigur că o să-ţi fie de mare folos tot restul serii.

— Nu ai pe cine altcineva să enervezi. Poate pe Lady Bentley?

Aden dădu din cap spre femeia în vârstă şi care vorbea necontenit, din capătul camerei, costumată în mod nefericit în Cleopatra. Astfel, mi-aş putea face treaba în linişte.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, fiindcă Lady Vivien îl expediază pe Lord Castle cu eleganţa ei obişnuită.

Aden se uită la Vivien tocmai la vreme pentru a o surprinde aruncându-i lui Castle o privire rece şi tăioasă înainte de a se întoarce cu spatele la el.

— Fata are mult bun-simţ, spuse Dominic. Se pare că mai mult decât tine.

— Ce naiba înseamnă asta?

Dominic îl studie în stilul lui calm, înnebunitor, care adesea îl făcea pe Aden să se simtă ca un pui golaş. Mentorul lui era un bărbat înalt, la fel de înalt ca Aden şi la fel de în formă ca în ziua în care intrase în serviciul secret. Se uitară unul în ochii celuilalt, fără ca vreunul să-şi mute privirea.

— Aden, poţi înceta să te uiţi la mine cu o privire atât de ucigătoare, rosti Dominic în cele din urmă, tărăgănind

cuvintele. Ştii că nu mă intimidează deloc.

Aden nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Da, dar îmi place s-o exersez pentru situaţiile când chiar trebuie să intimidez pe cineva.

Un licăr amuzat lumină privirea dură a lui Dominic. Apoi, îşi îndreptă atenţia spre Vivien.

— Dar pe Lady Vivien? Pe ea o intimidezi?

— Nu pot decât să-mi doresc. Femeia e încăpăţânată până în pragul nebuniei. Dacă Griffin nu mi-ar fi trimis vorbă aseară, Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat.

— Da, a fost un mare noroc că a ales stabilimentul lui.

Aden îşi încrucişă braţele peste piept.

— Dacă tu crezi că aşa ceva se cheamă noroc, nici nu vreau să mă gândesc ce ar însemna pentru tine ghinionul.

Dominic încremeni, prins în acea nemişcare tulburătoare care punea stăpânire pe el în cele mai ciudate situaţii. Aden suspecta că semnala un soi de cufundare în amintiri declanşată de o afirmaţie aparent inocentă, dar care conţinea o semnificaţie profundă, misterioasă. Oricare ar fi fost semnificaţia, părea să apese greu pe sufletul şefului său. Aden văzuse acest lucru întâmplându-se de mai multe ori, însă niciodată nu întrebase de ce, ştiind că astfel de întrebări n-ar fi fost bine primite. Dominic era un bărbat foarte retras, care rar făcea confidenţe personale.

— Pentru mine, ghinionul e ceva de care sper să nu ai parte nicicând, răspunse el cu voce joasă. Apoi, se eliberă de orice pusese stăpânire pe el şi îndreptă o privire scrutătoare spre Aden. Te-ai implicat emoţional. Ridică o mână cu palma în faţă. Nu, nu te osteni să negi.

Aden înjură în gând. Niciodată nu fusese în stare să ascundă ceva de Dominic. Şeful lui zâmbi.

— Nu este *întotdeauna* un lucru rău, să ştii, mai ales într-un caz ca acesta.

— Ba nu, este rău întotdeauna, replică Aden cu o voce mohorâtă. Situaţia aceea din Franţa… moartea lui John.

Totul putea fi evitat dacă n-aş fi îngăduit ca prietenia noastră să-mi tulbure judecata. Nu pot îngădui ca lucrurile să se repete.

Stomacul i se strânse în vreme ce luminile şi sunetele din sala de bal păliră, fiind înlocuite în mintea sa de o scenă cumplită – John, prietenul şi colegul său spion, cu chipul lipsit de viaţă şi acoperit de sânge în timp ce zăcea pe patul femeii care îl trădase.

— Cu toţii facem greşeli, Aden. Tu faci mai puţine decât majoritatea.

— Una a fost suficientă, rosti el cu o grimasă amară.

Pe chipul lui Dominic apăru o familiară expresie imperioasă. Superiorul lui era din nou marele şef al spionilor Angliei, nu omul surprinzător de cumsecade pe care Aden ajunsese să-l cunoască de-a lungul ultimilor zece ani.

— Aceasta nu este o discuţie potrivită pentru o sală de bal, spuse el. Ai grijă doar ca Lady Vivien să se întoarcă teafără acasă, iar apoi, treci prin Upper Wimpole Street. Vom putea vorbi atunci.

Bărbatul mai în vârstă îl salută cu o mişcare din cap şi se pierdu în mulţime. Iritat de gândurile sumbre care îl asaltaseră, Aden îşi concentră din nou atenţia asupra lui Vivien. În ultimele câteva minute, ajunsese pe ringul de dans, iar acum valsa cu un flăcăiandru băgăreţ, care încercase toată seara să obţină favorurile ei. O ţinea mult prea aproape, iar mâinile lui Aden se crispară de dorinţa de a-i da idiotului o lecţie de bună purtare.

În clipa aceea, ar fi preferat ca ea să-şi petreacă timpul la masa de joc. Acolo, măcar era înconjurată de jucători înrăiţi, nu de cuceritori înrăiţi. Însă Vivien îşi petrecuse doar o oră în salonul de jocuri al lui Lady Bentley, jucând hazard cu o temeritate şi o pricepere care îi stârniseră, deşi fără să vrea, admiraţia. În scurtă vreme îşi triplase miza, iar apoi, cu înţelepciune, se scuzase şi se

ridicase de la masă. În mod clar, jocul ei nu avea nimic de-a face cu nevoia de senzaţii tari, ci doar cu dorinţa de a-şi ajuta familia. Era o abordare neobişnuită şi, cu toate că n-o putea aproba pe de-a-ntregul, nici nu putea s-o condamne în totalitate.

În plus, se pricepea al naibii de bine, iar Aden putea aprecia şi asta.

După încheierea dansului, Vivien făcu o plecăciune în faţa partenerului, care îi oferi braţul. Tocmai îl refuza, când privirea ei deveni brusc alarmată la vederea a ceva aflat de cealaltă parte a ringului de dans. Aden privi într-acolo şi înjură în surdină.

Prinţul Ivan Hovanski, îmbrăcat ca un cazac, venise cu întârziere şi se îndrepta direct spre Vivien. Desprinzându-se de coloană, Aden porni spre ea, dar tocmai atunci se produse o vânzoleală în dreapta lui. Un grup de petrecăreţi îi blocă drumul spre Vivien, făcându-l să piardă câteva secunde preţioase. Iar o clipă mai târziu, o mână feminină se încleştă pe braţul lui, oprindu-i înaintarea.

— Aden, şuieră mama lui cu o voce încordată. Te-am căutat peste tot. Am nevoie să-mi acorzi o clipă.

El o privi cu atenţie, observându-i tunica grecească, lancea aurită din mână şi ciudatul coif dat mult pe spate.

— Pentru Dumnezeu, cine ar trebui să fii?

Buzele ei se arcuiră.

— Atena, zeiţa înţelepciunii.

Aden se încruntă.

— Parcă ai avea o găleată pe post de coif.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Lasă asta acum. Trebuie să vii cu mine. Cineva vrea să stea de vorbă cu tine.

El îi remarcă zâmbetul încordat şi tensiunea din jurul ochilor. Ceva o neliniştea, dar acum n-avea timp de asta.

— Nu acum, mamă.

Aruncă o privire rapidă spre Vivien, care se retrăsese

împreună cu tinerelul în cealaltă parte a încăperii, îndepărtându-se cât de mult posibil de Hovanski. Cu toate astea, prinţul nu renunţase. O urmărea cum urmăreşte lupul un iepuraş. Îi îndepărtă mâna mamei sale de pe braţul lui.

— Trebuie s-o supraveghez pe Lady Vivien. Asta va trebui să aştepte.

— Nu poate să aştepte, spuse ea cu voce joasă.

— Ia te uită, pe cine avem noi aici? bubui o voce puternică în spatele lui. Fermecătoarea Lady Thornbury şi fiul ei. Minunat! Ce bine-mi pare că ne-am întâlnit!

Cu inima strânsă, Aden se răsuci pe călcâie. La mică distanţă de ei se afla prinţul regent în toată măreţia lui corpolentă, anturajul acestuia urmându-l îndeaproape. Tatăl său îi zâmbi, faţa lui rotundă strălucind de transpiraţie şi de veselie.

Aden se uită la el, incapabil să mai gândească. Când Lady Thornbury îi dădu un ghiont între umeri, se eliberă de paralizia care pusese stăpânire pe el şi izbuti să execute o plecăciune.

— Ei bine, băiete, spuse regentul, au trecut ani întregi de când te-am văzut ultima oară la Londra. Ţi-ai neglijat mama şi prietenii. Nu putem îngădui asta!

Aden auzi chicotelile în surdină ale unora dintre privitori şi simţi fiori de ruşine în ceafă. Şi nu era de mirare. Ce putea fi mai amuzant decât faptul că prinţul regent dăduse peste unul dintre copiii lui din flori, fiul născut din relaţia lui cu faimoasa Lady Thornbury?

Se uită la tatăl lui, care aştepta un răspuns, şi îşi dori ca pământul să se deschidă şi să-i înghită pe amândoi.

*

Îngrozită, Vivien îşi plimba privirea de la Hovanski, care se apropia, la Aden, care era prins în conversaţia cu

prinţul regent. Iar după încordarea umerilor lui Aden, îşi dădu seama că el nu era încântat de situaţie, cu toate că Alteţa Sa părea să-i acorde o atenţie neobişnuită.

Nu că ar fi contat. Ce conta era că Aden nu avea s-o poată salva de data aceasta, iar ea pur şi simplu refuza să-şi petreacă până şi un minut vorbind cu Ivan cel Groaznic. Era limpede că se impuneau măsuri drastice.

Răsucindu-se pe călcâie, întâlni privirea înflăcărată a vicontelui Tumbler. Omul o urmărise de luni întregi, în stilul lui greoi, refuzând să admită refuzul. Preţ de câteva secunde, Vivien se lăsă stăpânită de iritarea că toţi bărbaţi cu care ea nu dorea să aibă de-a face insistau s-o urmărească, în vreme ce unicul bărbat cu care tânjea să-şi petreacă timpul n-o făcea. În ciuda sărutului pasional de noaptea trecută, din trăsură, Aden păstrase distanţa.

Se uită îndărăt la Hovanski, care deja străbătuse jumătate din încăpere şi se apropia rapid.

— Dragul meu Lord Tumbler, cât mă bucur să vă văd.

Tumbler se încruntă.

— Dar m-aţi văzut cu doar câteva minute în urmă, înainte de a vă duce să dansaţi cu domnul Perkins. Nu vă amintiţi?

Ea scrâşni din dinţi. *Sigur* că îşi amintea. De ce naiba era aşa de tont bărbatul ăsta?

— Of, făcu ea chicotind prosteşte. Căldura de-aici probabil că-mi tulbură creierul. Îmi doresc atât de mult să scap de îmbulzeala asta şi să iau puţin aer proaspăt.

Lord Tumbler era un om înalt, grăsuţ şi destul de agitat, care avea mereu un aer confuz. Se uită la Vivien ca şi cum ar fi fost un puzzle care trebuia rezolvat.

— Este noiembrie, Lady Vivien. Se uită la veşmântul ei vaporos. În ţinuta asta, o să muriţi de frig.

Ea îl apucă de braţ şi îl conduse spre o uşă cu boltă, care dădea spre un coridor ce ducea spre partea din spate a casei.

— Dacă nu greşesc, Lady Bentley are o oranjerie închisă. Sunt sigură că aerul de-acolo va fi mult mai proaspăt, plus că nu va fi nici pe departe la fel de aglomerat ca aici.

Tumbler păru confuz, dar îi îngădui să-l tragă într-acolo. Până să ajungă pe coridor, îşi dădu seama – sau cel puţin crezu că şi-a dat seama.

— Oho! cârâi el, revelaţia întipărindu-se pe fruntea lui mare. Vreţi să fiţi singură cu mine. Ce idee grozavă, Lady Vivien! O aprob întru totul.

Ea îi surâse slab. Detesta să se folosească de el cu atâta cruzime, dar era imposibil să-i explice situaţia. În plus, deşi Lord Tumbler căpătase obiceiul neplăcut de a o sâcâi, manierele sale erau impecabile. Cu siguranţă, va suporta să stea câteva minute pe o bancă, zâmbindu-i sărmanului om, în vreme ce el îi susura vorbe dulci, după care se puteau întoarce la bal.

Spera că, până atunci, Aden va scăpa de prinţul regent. În mod categoric, păruse suficient de nemulţumit ca să-şi dorească să scape cât mai repede posibil. Vivien nu-l învinovăţea. Ea vorbise cu regentul doar în două ocazii. Prima dată, îi făcuse cu ochiul, iar a doua oară, o ciupise de fund.

— Am ajuns, milady, se entuziasmă Lord Tumbler trecând de cele două uşi de sticlă ale oranjeriei.

Vivien furişă o privire peste umăr şi suspină uşurată. Nimeni nu-i urmase. Era atât de uşurată, încât îl răsplăti pe bărbat cu un zâmbet recunoscător. El clipi repede, de câteva ori, apoi îşi umflă pieptul. În costumul lui cu vag aspect elisabetan, arăta ca un cocoş.

— Pare un loc încântător de relaxant unde să te odihneşti, spuse el.

O conduse spre o bancă frumos sculptată, aflată lângă o mică fântână. Recunoscătoare că nu mai trebuia să stea în picioare, Vivien se aşează. Îşi flexă degetele de la

picioare, în timp ce privea prin spaţioasa încăpere, bucurându-se de zgomotul apei care cădea în vasul de marmură al fântânii. Oranjeria era un loc minunat, pavat cu lespezi mari şi având unul dintre pereţi aproape în întregime din sticlă. Duzini de tufe plantate în ghivece acopereau podeaua, alcătuind un model artistic, iar în aer plutea parfumul delicat al florilor de portocal.

Lord Tumbler îşi aşeză trupul mătăhălos, lipindu-l de al ei. Vivien încercă să se tragă cât mai departe posibil, însă el era hotărât s-o înghesuie între corpul lui şi braţul metalic al băncii.

Se întoarse pe jumătate, punându-şi braţul pe spătarul băncii.

— Poftim, spuse el cu un zâmbet larg. Este mult mai bine aşa decât să fim închişi în acea veche sală de bal aglomerată. Acum, putem sta în linişte şi confortabil, iar nimeni nu ne va întrerupe.

Un fior de alarmă îi făcu nervii să vibreze. Privi încordată spre faţa lui roz şi observă strălucirea înflăcărată din ochii de un albastru spălăcit. Poate că, la urma urmelor, nu fusese o idee atât de bună.

Vivien aruncă o privire neliniştită spre uşă, încercând să decidă ce să facă. Din fericire, Lord Tumbler se lansă în ceea ce el considera a fi o „bârfă tihnită”, combinând ultimele zvonuri cu obişnuitele complimente dezgustătoare pe care era încântat să i le facă. Treptat, ea se relaxă, zâmbind vag şi dând din cap atunci când trebuia, cu toate că supraveghea îngrijorată uşa – mai mult pândindu-l pe Hovanski decât încercând să scape de însoţitorul ei. Poate că Lord Tumbler se simţea încurajat de acest mic episod, dar era mult prea pedant pentru a întrece măsura.

Văzând că minutele treceau, iar Hovanski nu apărea, ea îşi dădu seama că dispariţia ei împreună cu Lord Tumbler, indiferent pentru cât timp, putea crea probleme. O păştea un scandal, şi ea nu avea nicio dorinţă să se

pomenească într-o situaţie compromiţătoare. Era vremea să rişte şi să spere că Ivan cel Groaznic îşi găsise alte distracţii pentru seara aceea.

— Lord Tumbler, spuse ea întrerupându-i flecăreala. Cred că e vremea să ne întoarcem la bal. Mă simt mult mai bine şi ştiu că mama mă va căuta.

Tumbler se opri în mijlocul frazei şi se uită confuz la ea. Apoi, în ochii lui se ivi o strălucire vicleană, iar el o apucă de mână şi i-o strânse la pieptul lui.

— Dragă Lady Vivien, nu puteţi fi atât de crudă, încât să mă duceţi pe culmile raiului, iar apoi să mă aruncaţi atât de repede în întuneric, exclamă el pe un ton teatral. Daţi-mi voie să profit de această oportunitate deosebită şi să-mi declar, o dată pentru totdeauna, sentimentele.

Ea se luptă să-şi smulgă mâna din strânsoarea lui.

— Aş prefera să n-o faceţi.

El adoptă ceea ce probabil îşi imagina a fi o expresie plină de dor, dar care, în realitate, îl făcu să semene cu un baset trist.

— Lady Vivien, când mi-aţi cerut să vă iau de la bal, am fost convins că, în sfârşit, mă veţi face cel mai fericit dintre oameni. Altminteri, de ce aţi fi sugerat asta?

În cele din urmă, Vivien izbuti să-şi smulgă mâna.

— Pentru că încercam să... of, nu contează. Ar dura prea mult să vă explic.

Făcu un efort să se ridice în picioare, lucru nu tocmai uşor, fiindcă Tumbler o înghesuia în necruţătorul braţ de metal al băncii, înainte de a reuşi să scape, el îi cuprinse umerii cu degetele sale butucănoase şi se aplecă spre ea, intenţionând clar s-o sărute.

Surprinsă, Vivien îşi propti palmele în pieptul lui şi îl împinse cu toată puterea. Izbuti să scape din strânsoarea lui şi să se ridice în picioare. Când se împiedică de tivul tunicii, se ţinu de spătarul banchetei pentru a rămâne în picioare. Din nefericire, făcând asta pierdu micul spaţiu prin

care putea scăpa.

Chipul lui Tumbler era acum hotărât, iar el se ridică în picioare, prinzând-o încă o dată.

— Milady, trebuie să ştiţi cu câtă înflăcărare vă iubesc, ţipă el. Cum puteţi să mă respingeţi, când aţi dat clar de înţeles că simţiţi acelaşi lucru?

— O, Doamne, murmură ea. N-am vrut să las a se înţelege aşa ceva, Lord Tumbler. Am dorit doar să scap de căldură şi de zgomot. Vă rog să-mi acceptaţi profundele...

Îşi întrerupse scuzele cu un ţipăt surprins, când el îşi ţuguie buzele şi se repezi s-o sărute. În mod clar, nimic din ce-ar fi spus ea nu putea avea nici cel mai mic impact asupra lui.

Blestemându-se în gând pentru prostia făcută, se feri de sărutul lui. Se răsuci în strânsoarea lui, îi propti un umăr în piept şi îl lovi cu toată forţa. El scoase un strigăt şi căzu spre spate, picioarele lovindu-i-se de marginea micii fântâni. Degetele lui încercară s-o apuce, încurcându-se în micul drapaj al tunicii de pe umărul ei. Ea auzi cum ţesătura era sfâşiată, iar o bucată de mătase se rupse în vreme ce el căzu – cu posteriorul în faţă – în fântâna care clipocea în spatele lui.

Cu toate că era doar puţină apă, se ridică un val uriaş. Vivien se dădu câţiva paşi îndărăt, abia reuşind să evite să se ude în timp ce îl privea îngrozită.

— O, Doamne, îmi pare atât de rău! Ocoli băltoacele şi se apropie de fântână. Daţi-mi voie să vă ajut.

Întinse mâna, zâmbindu-i slab. El se zbătu în fântână, scoţând nişte sunete care semănau remarcabil de mult cu ale unui taur care pufnea.

— Nu mă atingeţi, se stropşi el. Aţi făcut destule pentru o singură seară.

Vivien era sfâşiată între un sentiment de vină şi un impuls teribil de a izbucni în râs. Cu un efort, îşi reprimă reacţia nemiloasă.

— Înţeleg şi îmi cer sincer scuze, domnule. Cu adevărat, îmi cer scuze.

El izbuti să se ridice în genunchi, iar apoi, în picioare. Stând în mijlocul unei mici băltoace, cu hainele atârnându-i lipsite de eleganţă pe trupul corpolent, se uită urât la ea.

— Nu-ţi accept scuzele, Lady Vivien. Este numai vina ta, obrăznicătură ce eşti!

Ofensată, ea îl privi mânioasă.

— Ei bine, îmi pare rău pentru întorsătura pe care au luat-o lucrurile, dar cred că m-am exprimat cât se poate de clar când am spus că vreau să mă întorc în sala de bal. Şi, în mod cert, nu v-am cerut să mă sărutaţi!

El flutură nerăbdător o mână, trimiţând câteva picături de apă în direcţia ei. Ea sări îndărăt, abia evitând să fie udată.

— Nu staţi degeaba! se răsti el. Duceţi-vă şi aduceţi un lacheu.

Ei nu îi plăcu tonul lui, dar nu-l putea învinovăţi cu adevărat.

În plus, nu avea nimic de câştigat certându-se pentru a lămuri cui îi aparţinea vina. Cu cât reuşea să iasă mai repede din această situaţie ridicolă, cu atât mai bine.

— Da, desigur, rosti ea, dându-se înapoi în vreme ce el ieşi din fântână. O să trimit imediat un lacheu să vă ajute.

El îi aruncă o altă privire furioasă şi începu să-şi stoarcă apa din cozile fracului. Practic sufocându-se din pricina unui oribil hohot de râs, ea se răsuci pe călcâie şi fugi către uşa care dădea spre coridor. Se opri acolo şi îşi întinse gâtul pentru a vedea prin sticlă, în lungul holului. Totul părea liniştit, aşa că deschise uşa, se răsuci şi o închise cu grijă în urma ei.

Când se întoarse, sări ca arsă. Aden se afla în faţa ei, cu pelerina dominoului negru învârtejindu-se în jurul său. Ca un soi de vrăjitor, părea să fi apărut din neant.

Vivien îşi duse o mână la inima care bătea nebuneşte. Cum putea un om atât de mare să se mişte atât de nevăzut şi de neauzit, ea nu putea înţelege.

— M-ai speriat!

Privirea lui întunecată privi peste umărul ei, prin uşa de sticlă.

— Ce se petrece? Unde-i Lord Tumbler? întrebă el cu vocea plină de suspiciune.

Ea se încruntă.

— De unde ştii? Am avut mare grijă să mă strecor cât mai discret.

— N-ar fi trebuit să te strecori deloc. Se presupunea că nu aveai să dispari deloc din ochii mei. Am vorbit despre asta, Vivien.

Faptul că o cerceta cu acea încruntare dezaprobatoare ar fi trebuit s-o intimideze. Dar nu reuşi. Se bucura că îşi făcea griji pentru ea, şi nu-şi putu alunga dorinţa prostească de a fi singură cu el. Asta, desigur, era foarte rău, fiindcă probabil că s-ar fi folosit de o asemenea oportunitate pentru a-l ademeni s-o sărute din nou.

— De ce mi-ai nesocotit ordinele? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

— Încercam să-l evit pe prinţul Ivan.

El dădu să răspundă, dar se opri şi se uită la umărul ei.

— Ce s-a întâmplat cu rochia ta?

— Poftim? Nimic… Of, replică ea cu obrajii îmbujoraţi şi o expresie stânjenită. Nu e nimic. Eu, ăăă, cred că mi-am agăţat unul dintre cercei.

— Va trebui să inventezi ceva mai bun. Unde-i Tumbler?

Întinse mâna pe lângă ea pentru a deschide uşa oranjeriei. Ea îşi propti o mână în pieptul lui – nu se putu împiedica să nu observe că era un piept mult mai dur decât al lui Lord Tumbler.

— Nu s-a întâmplat nimic, rosti ea cu voce fermă.

El clătină din cap.

— Foarte bine, se răzgândi ea. Ceva s-a întâmplat, dar am rezolvat eu lucrurile. Şi, crede-mă, Lord Tumbler a ieşit cam şifonat.

Ochii lui se îngustară şi privi spre uşă de parcă s-ar fi gândit dacă să intre sau nu.

— Te rog, hai să ne întoarcem în sala de bal, insistă ea.

O măsură din cap până-n picioare.

— Nu te poţi întoarce acum. Ruptura e vizibilă, iar părul ţi s-a desprins din coc.

Făcând o grimasă, ea pipăi cu o mână elaborata coafură împletită cu panglică aurie. Câteva şuviţe scăpaseră şi îi cădeau pe umeri.

— La naiba! N-o să pot niciodată să-l refac singură. Of, foarte bine.

El o luă de cot şi dădu s-o conducă spre partea din faţă a casei.

— O, stai! exclamă ea oprindu-se brusc. Trebuie să găsim un lacheu şi să-l trimitem în oranjerie. Lord Tumbler are nevoie de ajutor.

Aden privi drept în faţă, clătinând încet din cap.

— Vreau să ştiu ce s-a petrecut?

— Probabil că nu.

O trase în arcada unei ferestre parţial ascunse de o draperie din catifea groasă.

— Nu te mişca. Mă întorc imediat.

În lipsa lui, Vivien se distră rezolvând în minte probleme de matematică. El se întoarse în doar câteva minute, având pe braţ pelerina ei de catifea.

I-o puse în jurul umerilor şi îi legă cu dexteritate panglicile la gât. Ea se cutremură când degetele aspre îi atinseră pielea sensibilă de sub maxilar, dar el nu păru să bage de seamă.

— Ai găsit un lacheu? întrebă ea, cu vocea ca o şoaptă răguşită.

El îşi ridică privirea, iar ochii lor se întâlniră. O studie pentru un moment, apoi dădu din cap.

— Am trimis un lacheu şi i-am cerut să-şi ţină gura.

— Cu cât a trebuit să-l plăteşti? întrebă Vivien încordată.

— O guinee. Din fericire, se pare că nimeni n-a băgat de seamă că ai plecat cu Lord Tumbler, din câte am constatat.

— Cu excepţia prinţului Ivan, rosti ea gânditoare. Dar îmi imaginez că el nu va spune nimic, şi poţi fi sigur că nici Lord Tumbler n-o va face.

— O să stăm de vorbă despre asta, de îndată ce te scot de-aici, rosti el cu o voce sumbră, în timp ce o conducea spre holul de la intrare.

Din fericire, numai servitorii lui Lady Bentley se aflau acolo, fiind prea devreme pentru ca majoritatea musafirilor să plece de la bal. Pe când un lacheu deschidea uşa, Vivien se opri, ducându-şi o mână la obraz.

— Mama! Nu pot pleca fără să-i spun.

— S-a ocupat mama mea de asta, zise Aden împingând-o afară pe uşă.

— Serios? Ce i-a spus?

— Că nu te simţi bine.

Vivien suspină.

— Fireşte. Bănuiesc că nu a simţit nevoia să mă caute pentru a vedea cum mă simt.

Nepăsarea mamei sale n-ar fi trebuit s-o mai doară, nu după toţi aceşti ani. Aden o strânse înţelegător de braţ, în vreme ce aşteptau în stradă sosirea trăsurii lui. Insă tăcerea lui spunea multe. Vivien căzu într-o visare sumbră, privindu-şi vârfurile pantofilor. Când o rafală rece de vânt îi ridică poalele pelerinei, se cutremură şi se uită la Aden. Se încruntă surprinsă de privirea încordată cu care cerceta

şirul de trăsuri şi strada.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nimic, rosti el cu voce lipsită de inflexiuni.

Ea nu-l crezu, dar chiar atunci o trăsură se opri în faţa casei. Un slujitor fără livrea coborî şi deschise uşa. Aden o ajută să urce, după care făcu doi paşi pentru a-i murmura ceva vizitiului. Apoi, se urcă şi se aşeză pe bancheta din faţa ei.

În lumina slabă a lămpii din trăsură, chipul lui părea mohorât, chiar sumbru. O plimbare cu trăsura împreună cu Aden păruse iniţial o oportunitate bine-venită de a continua ce începuseră noaptea trecută, dar, judecând după expresia de iritare a gurii lui, se părea că el ar fi preferat că facă altceva cu buzele lui decât s-o sărute. Îşi încrucişă braţele peste piept şi îşi îngustă ochii cu o severitate previzibilă.

— Acum, Lady Vivien, poate îmi vei explica de ce te-ai purtat într-un mod atât de nesăbuit.

Capitolul 24

Vivien se zbârli. Poate că fusese o prostie să plece cu Lord Tumbler, dar cum altfel ar fi putut să-l evite pe prinţul Ivan?

— Nu văd ce altceva aş fi putut să fac, zise ea pe un ton arţăgos.

— Ai fi putut să rămâi exact acolo unde te aflai. Ţi-am spus clar că nu ai voie să umbli singură prin locuri în care nu te pot găsi.

— Ei bine, m-ai găsit, deşi susţii că nimeni nu m-a văzut plecând. Asta o puse pe gânduri. Cum de ai ştiut unde să mă cauţi?

— Afurisita mea mamă, desigur. Vede totul. Şi nu

schimba subiectul, Vivien. În ciuda faptului că ai fost răpită, se pare că n-ai suficientă minte pentru a recunoaşte că încă eşti în primejdie. Într-o mare primejdie, accentuă el inutil.

Un fior de teamă străbătu iute şira spinării lui Vivien. Cu un efort, îl ignoră şi se refugie într-o atitudine de demnitate ofensată.

— Nu apreciez insultele tale, domnule. Acţiunile mele au fost perfect rezonabile, date fiind circumstanţele. Ştii foarte bine de ce am încercat să-l evit pe prinţul Ivan.

Maxilarul lui Aden zvâcni de parcă ar fi mestecat vorbele ei. Expresia de pe chipul lui îi spuse că le găsea cam tari.

— Fireşte că-ţi înţeleg dorinţa de a evita să ai de-a face cu acel individ. Dar, indiferent cât de neplăcut ar fi fost, erai în siguranţă. Iar eu aş fi ajuns la tine, în cele din urmă.

„În cele din urmă. Ce consolare!”

— După ce terminai să-l linguşeşti pe regent, presupun, rosti ea şi pufni. Cât de liniştitor!

O licărire urâtă de aprinse în ochii lui, luând-o prin surprindere. Da, îl făcuse linguşitor, dar el spusese că n-are minte. În privinţa insultelor, era remiză. De ce privirea lui devenise brusc atât de rece?

— Ce-ar fi trebuit să fac, milady? Să îi spun că aveam o treabă şi să plec? De fapt, probabil că oricum l-am ofensat pe afurisenia de prinţ scurtând conversaţia cât am putut de mult pentru a te urma. Ce altceva ai fi vrut să fac?

Ea îl privi fix, tulburată de tensiunea care creştea între ei. Ceva mai mult decât iritarea lui obişnuită faţă de ea îl cuprinsese în seara asta, ceva nedefinit, dar foarte puternic.

— Da, desigur, rosti ea precaută. Însă când l-am văzut pe prinţul Ivan îndreptându-se spre mine, pur şi simplu n-am suportat gândul ca el să mă atingă. Nu după tot ce s-a petrecut ultima oară.

Secundele se scurseră, neplăcute. În cele din urmă, Aden scoase un oftat obosit, care îi reînnoi sentimentul de vină. În ciuda luminii slabe a lămpii din trăsură, desluşi oboseala şi încordarea de pe chipul lui frumos şi ştiu că era parţial responsabilă pentru ele.

— Înţeleg, dar pentru numele lui Dumnezeu, Vivien! Erau o mulţime de oaspeţi acolo, înghesuiţi ca sardelele... şi îi cunoşti pe cei mai mulţi dintre ei. Iar admiratorii stăteau ciorchine în jurul tău. Sunt sigur că ar fi fost mai mult decât încântaţi să te protejeze de avansurile prinţului.

Ea îşi înălţă capul. Oare era gelozie ce auzise în vocea lui?

— Da, presupun că-i adevărat, murmură ea gânditoare. Lord Tumbler a părut mai mult decât bucuros să mă ajute.

Când privirea întunecată a lui Aden se îngustă, ochii devenindu-i două fante ameninţătoare, Vivien avu senzaţia neplăcută că el îşi dăduse seama că ea tatona terenul.

— Lady Vivien, continui să îmi îngreunezi din ce în ce mai tare misiunea.

„La naiba!” Acum, îi spunea „Lady Vivien”. În asemenea momente, se temea că îşi pierdea puterea de a-l captiva. Sau poate că, în fond, Aden era pur şi simplu imun la farmecele ei.

— Asta-i tot ce însemn eu pentru tine? O misiune? îi trânti ea.

În loc să-i răspundă, el ridică perdeaua care acoperea geamul trăsurii şi se uită afară. I se părea că dura cam mult să ajungă la Blake House.

— De ce durează atât de mult să ajung acasă?

— I-am cerut vizitiului să nu se grăbească. Încă nu ne-am terminat conversaţia, Vivien. Trebuie să lămurim problema comportamentului tău, care este în continuare nesăbuit, iar eu nu te voi lăsa să ieşi din trăsura asta până nu ajungem la un soi de înţelegere în privinţa siguranţei

tale.

Exasperată, ea îşi aruncă mâinile în aer.

— Trebuie să stăruim asupra acestui lucru? Nu e ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva cu adevărat rău. Făcu o pauză, căci era posibil ca Lord Tumbler să nu fie de acord cu ea. În orice caz, nu mie, încheie ea.

Aden îşi acoperi ochii cu o mână.

— Mai bine mi-ai spune exact ce s-a întâmplat.

Ei nu-i scăpă nota de suferinţă din vocea lui.

— O, foarte bine, mormăi ea.

Era evident că el nu avea nicio intenţie s-o sărute, aşa că putea foarte bine să-i spună acea poveste stupidă şi să termine odată cu asta. Exceptând ora petrecută la masa de hazard, seara devenise o adevărată farsă, iar în clipa aceea, patul ei i se părea preferabil unei predici.

— După cum am menţionat, Lord Tumbler a fost foarte nerăbdător să mă însoţească la ieşirea din sala de bal. I-am sugerat să mergem în oranjerie, fiindcă mi se părea improbabil ca prinţul Ivan să mă caute acolo.

Aden îşi ridică ochii spre tavanul trăsurii, în semn că nu-i venea a crede ce auzea.

— Era un loc perfect unde să mă refugiez, rosti ea pe un ton defensiv. Nimeni n-a mai venit acolo, în tot acel timp.

— Iar dacă prinţul Ivan te-ar fi găsit acolo, nu ar fi fost decât Lord Tumbler care să te apere.

Ea deschise gura pentru a-i răspunde, dar o închise la loc. „La naiba!” El îşi flutură o mână, nerăbdător.

— Nu contează. Continuă-ţi povestea.

Vivien îşi încrucişă braţele la piept şi se încruntă, dar se supuse. La jumătatea istorisirii, observă că gura lui părea a începe să schiţeze o grimasă. Un minut mai târziu, îşi apăsă o mână pe gură, parcă pentru a ascunde ceva. În cele din urmă, când ajunse la partea unde Lord Tumbler îi refuzase ajutorul, izbucni în râs. Şi nu era doar un chicotit.

De fapt, în curând ajunse să se ţină cu mâinile de burtă, abia reuşind să respire.

— Nu înţeleg ce-i atât de amuzant, spuse ea indignată. În mod categoric, n-ai fi râs dacă Lord Tumbler ar fi încercat să saliveze pe tine.

Râsul lui Aden începuse să se domolească, dar vorbele ei îl stârniră din nou.

— Destul, Vivien, abia reuşi el să îngaime.

Ea îl privi uluită. Aden nu i se păruse a fi un om care considera lumea un loc foarte amuzant, cel puţin nu în asemenea măsură.

— Ai băut? întrebă ea suspicioasă.

— Nu, rosti el cu greu. Tu eşti de vină. L-ai ademenit pe Tumbler să plece de la bal, l-ai împins într-o fântână, iar apoi, te-ai oferit să-l scoţi de-acolo. Dacă se află, sărmanul om va trebui să se exileze la ţară, vreme de un an.

Brusc, ea revăzu imaginea lui Lord Tumbler privind-o revoltat, cu apa şiroind pe el, şi începu să chicotească. Asta îi stârni din nou râsul lui Aden, şi avură nevoie de câteva minute pentru a se putea controla. Vivien, încercând să împace senzaţiile contradictorii ale serii, sfârşi cu câteva chicoteli înlăcrimate şi îşi şterse ochii cu degetele înmănuşate.

— Poftim, lasă-mă pe mine, spuse el scoţând o batistă.

Se aplecă şi îi şterse cu blândeţe ochii. Ea îşi ţinu respiraţia, încercând să nu tremure la atingerea lui delicată.

După ce el termină, rămase aproape de ea, studiindu-i chipul.

— Vivien, ce mă fac cu tine?

Vocea lui crispată, exasperată îi aduse brusc un val de lacrimi în gât. De la moarte tatălui său, nimeni din familie nu-şi făcuse griji în privinţa ei, şi nici nu ridicase un deget măcar ca s-o protejeze. Aden o făcuse, dar ajutorul lui probabil că izvora din cavalerism şi din simţul datoriei, nu

din vreun sentiment. Oricât de prosteşte era, ea îşi dorea să fie mai mult decât o obligaţie sau o povară de care el să scape într-un mod cât mai eficient posibil.

În vreme ce el frământa între degete şnururile pelerinei ei, singurul răspuns pe care ea izbuti să-l dea fu o ridicare din umeri. Când privirea lui deveni mai pătrunzătoare, ea îşi coborî ochii, incapabilă să-i ţină piept.

Îl auzi oftând, iar apoi două degete poposiră sub bărbia ei, ridicând-o pentru a-i întâlni privirea. În timp ce studia trăsăturile severe ale frumosului său chip, inima ei se strânse de o dorinţă dureroasă, lipsită de speranţă. Un zâmbet surprinzător de tandru arcui buzele lui Aden.

— Draga mea mică, ai avut o seară dificilă, nu-i aşa?

O, Doamne, dacă el continua s-o privească în felul acesta, cu atât de multă înţelegere încălzindu-i ochii, avea să înceapă să plângă.

— N-am nimic, şopti ea.

Doar că vocea i se frânse brusc.

Încet, căldura din ochii lui deveni o fierbinţeală seducătoare. Când privirea lui coborî spre gura ei, ea ar fi putut jura că toată acea căldură se transformase într-un sărut de foc. Un geamăt involuntar îi despărţi buzele.

— Hristoase, Vivien! murmură Aden cu o voce răguşită.

Mâinile lui înmănuşate îi cuprinseră obrajii, ridicându-i chipul încă puţin, în timp ce puse stăpânire pe gura ei… complet, strecurându-şi limba printre buzele ei cu o răsucire de căldură lichidă delicioasă. Avea gust de şampanie şi de foc, şi de energie masculină plină de virilitate, care îi ajunse până la inimă. Cu o încântare pătrunzătoare, care o uimi şi o îngrozi în acelaşi timp prin intensitatea ei, îşi aruncă braţele pe după gâtul lui, lipindu-i-se de trup. El scoase o exclamaţie înăbuşită şi căzu pe perne, trăgând-o cu el, într-o încâlceală de braţe şi picioare. De fapt, Vivien ajunse jumătate deasupra lui, jumătate în

genunchi pe podeaua trăsurii, însă refuză să-i dea drumul. Îşi înteţi strânsoarea şi se ridică, lipindu-şi pieptul de al lui. Braţele lui Aden se strânseră în jurul ei, ţinând-o într-o îmbrăţişare ciudată. El curmă sărutul pasional cu un râs răguşit.

— Ai grijă, iubirea mea. O să te răneşti.

„Iubirea mea.” Existau oare alte două cuvinte care să sune mai minunat? Cu ochii pe jumătate închişi, ea depuse mici săruturi de-a lungul maxilarului lui, savurând atingerea muşchiului dur, a osului tare şi a pielii ţepoase pe buzele ei.

— Nu-mi pasă, murmură ea.

— Ei bine, mie îmi pasă.

Se aplecă, îi cuprinse şezutul în mâinile lui mari şi o ridică. Ea scânci şi se agăţă de umerii lui în vreme ce el o săltă de pe genunchi. Izbuti să o ridice fără efort, punând-o în poala lui.

Ea clipi din cauza schimbării bruşte, electrizată de senzaţia atingerii de vintrele lui. Pelerina ei se desprinsese, umflându-se în jurul amândurora şi apoi căzând pe podea şi lăsând doar două straturi de ţesătură subţiri – mătase şi cea mai fină olandă – între trupul ei şi al lui. Îl simţea *tot* lipit de ea: coapsele dure, musculoase, şi o la fel de tare şi foarte ciudată umflătură care o apăsa.

— Gata, toarse Aden cu o voce profundă. Nu e mai bine aşa?

— Ah, da. Mult mai bine, mulţumesc. Stau foarte comod.

„O, Doamne!” Se chirci în sine din pricina replicii netoate.

— Bine, rosti el cu o umbră de amuzament.

Cuprinzând-o cu braţele sale puternice, îşi scoase încet o mănuşă, iar apoi, pe cealaltă, aruncându-le pe bancheta de vizavi. O senzaţie delicioasă sfredeli trupul lui Vivien, răsucind totul într-un fel de nod tremurător.

— Ce faci? şopti ea.

— Nu-ţi pot simţi pielea prin mănuşi, spuse el. Şi vreau să te simt.

— O. Da, e p… perfect de înţeles.

Gura lui i se frecă de fragila piele de pe tâmpla ei, iar Vivien îi simţi zâmbetul de pe buze.

— Vrei să te ating, nu-i aşa, Vivien?

Incapabilă să vorbească, ea dădu de două ori din cap. Cu fermitate.

— Bănuiam eu, murmură el cu satisfacţie întunecată.

Apoi, mâna lui se aşeză cu o apăsare fermă, liniştitoare, pe genunchiul ei. Şi nu pe deasupra rochiei.

Vivien făcu ochii mari, în vreme ce îşi coborî privirea, remarcând în cele din urmă că mişcarea bruscă prin care ajunsese în poala lui îi strânsese rochia şi i-o ridicase pe coapse. Degetele lungi ale lui Aden o mângâiau cu grijă prin ciorapii albi, vârfurile aspre tachinând-o cu o zgârietură delicioasă prin materialul delicat. Ea se cutremură şi îşi muşcă buza, în vreme ce acea senzaţie i se urcă pe picior şi se cuibări în locul secret dintre coapse.

Aden îi atinse maxilarul, iar ea se cutremură şi mai tare.

— Ţi-e frig, iubita mea? întrebă el.

Ea îşi arcui gâtul, dându-i acces la el.

— Nu, rosti ea cu voce ameţită.

— A, atunci te jenezi. Dă-mi voie să mă ocup de asta.

Se aplecă uşor şi îşi trase pelerina dominoului în jurul lor, acoperindu-i cu ţesătura neagră. Vivien clipi dezorientată de contrastul dintre ceea ce vedea – sau ce nu vedea – şi ceea ce simţea. Şi simţea foarte multe.

— Poftim, spuse el mândru. Acum, eşti întruchiparea decenţei.

Ea se răsuci, ajunse nas în nas cu el şi îşi strecură degetele în eşarfa lui.

— Mă tachinezi pe riscul tău, domnule. Jur că vor exista consecinţe.

Un rânjet de prădător înălţă colţurile gurii lui.

— Serios, milady? Ce-ar fi să-mi arăţi?

Înteţindu-şi strânsoarea, ea îi trase capul în jos. Când gura lui ajunse pe a ei, lumea dispăru, şi doar el rămase. Când îşi desfăcu buzele, explorând delicat cu limba, un dulce val de senzaţii desferecă locurile secrete din inima ei, acolo unde îşi surghiunise speranţele şi visurile, păstrându-le ferite cu grijă pentru ziua în care avea să găsească un bărbat care să aibă cheia potrivită.

O voce mică din mintea ei îi spuse că era o proastă, însă ea o alungă, prea fermecată de sărutul lui Aden. Încercă de probă să-i tragă limba în gura ei, jucându-se cu ea într-o delicioasă alunecare de căldură umedă. O făcu din instinct, dorind ca lui să-i placă, iar freamătul profund din pieptul lui îi confirmă că reuşise. Devenind îndrăzneaţă, îşi petrecu mâinile pe după gâtul lui şi adânci sărutul, împletindu-şi limba cu a lui, într-un joc lent, senzual.

La adăpostul pelerinei lui, mâna lui Aden îi strânse genunchiul, în vreme ce îi prăda gura, întorcându-i săruturile înfometate. Trupul ei părea să cânte sub atingerea lui, răspunzând cu o ciudată, şi totuşi delicioasă, fierbinţeală între coapse. Ca şi cum i-ar fi simţit reacţia, degetele lui se mişcară mai sus, alunecând spre partea de sus a jartierelor şi a ciorapilor. Când îi atinseră pielea goală, ea tresări, şezutul lipindu-i-se şi mai mult de vintrele lui.

Aden şuieră în gura ei. Braţul care îi cuprindea umerii se încleştă involuntar, în vreme ce el îşi ridică pelvisul, frecându-se de ea. Ea gâfâi şi se eliberă, arcuindu-şi instinctiv spinarea, în vreme ce se lipea de el. O sălbatică şi presantă nevoie de a simţi *toată* acea duritate masculină o făcu să se agite în poala lui.

El încremeni, cu mâna pe partea de sus a coapsei ei. Pieptul lui se umflă, în vreme ce făcea eforturi să respire. Disperată să simtă mai mult, ea încercă să se legene uşor. Mâna lui o strânse, făcând-o să se oprească.

— Vivien, stai locului, scrâşni el. Nu ştii ce faci.

Ea îşi înclină capul pe spate, pentru a se uita la el. În ochii lui cu pleoapele coborâte pe jumătate mocnea o licărire lacomă, iar pometii lui puternici păreau poleiţi cu bronz. Gura lui dură, încă umedă de la sărutul lor, era strânsă cu putere, ca şi cum ar fi făcut eforturi să se stăpânească. Şi chiar în locul unde se atingeau, simţi lupta pe care disciplina lui i-o impunea. Trupul lui mare părea să se cutremure de efort, aproape la fel de mult cum ea se cutremura de pasiunea pe care refuza să şi-o mai nege.

Poate că Aden nu avea s-o mai dorească mâine, dar o dorea în seara asta. Deocamdată, era îndeajuns. Strângându-şi degetele pe ceafa lui, ea îl trase în jos. El se lăsă încet, parcă fără voia lui.

— Am vorbit destul în seara asta, şopti ea lângă gura lui.

Apoi, îi ciupi buza de jos, trăgând-o în gura ei. El tresări, apoi tot trupul i se însufleţi, cuprinzând-o cu forţa lui impresionantă. Aplecând-o peste braţ, puse stăpânire pe gura ei cu un sărut care se continuă la nesfârşit cu altele, formând verigi într-un lanţ senzual, primar. Şi Vivien se lipi şi mai tare de el, mânată de nevoia ei ce nu suporta amânare, tot mai intensă.

Fără să pună capăt sărutului, el dădu la o parte pelerina care îi acoperea. O mână se îndreptă spre gâtul ei, mângâindu-l în treacăt, apoi degetele lui ajunseră la broşa care îi prindea rochia. Cu o smucitură hotărâtă, o desprinse, dând la iveală umflăturile înalte ale sânilor ei.

Ea icni şi rămase nemişcată, cu inima bătându-i atât de tare, încât părea că se loveşte de stern. Şi Aden rămase nemişcat sub ea, cu excepţia degetelor care îi mângâiară umărul şi coborâră spre corsetul decoltat. Mâna lui o gâdilă prin tivul de dantelă, în vreme ce el se lansă într-o explorare delicată, dar fermă.

— Trebuie să te văd, Vivien, rosti el cu o voce

răguşită. Lasă-mă să te ating, chiar dacă numai pentru câteva minute. Apoi, te voi lăsa să pleci.

Nevoia întunecată din ochii lui şi linia dură a gurii lui îi făcură inima să-i bată nebuneşte, în vreme ce un fior o străbătu din cap până-n picioare. Dar apoi privirea lui deveni tot mai tandră, iar el îi atinse gura cu o afecţiune care îi aduse lacrimi în ochi.

Clipind pentru a le alunga, se desprinse de el. Îndreptându-şi trupul în poala lui, auzi şuieratul senzual care-i scăpă de pe buze când se frecă de membrul lui tare ca piatra. Apoi, îşi trase încet de pe sâni materialul delicat al rochiei, lăsându-l să-i cadă în jurul taliei. Priveliştea îl făcu să scoată din gât un geamăt răguşit. Cu degete tremurânde, el începu să dezlege şnururile din faţă ale corsetului.

Când ea bâjbâi în căutarea acestora, el îi dădu degetele la o parte şi îşi aşeză palma uriaşă pe pieptul ei. Degetul lui mare împinse în jos partea superioară a corsetului, iar sfârcul ei se eliberă deasupra, tânjind după atingerea lui. Cu un mormăit satisfăcut, Aden îşi trecu degetul mare înainte şi înapoi peste el.

Vivien gemu când senzaţia stârnită în acel punct rigid păru să se cufunde adânc în trupul ei. Îşi acoperi gura cu o mână, pentru a opri ţipătul care ameninţa să-i scape. Nu-i veni să creadă când Aden izbucni într-un râs răguşit.

— Îţi place ce simţi?

Ea se uită urât la el – sau ar fi făcut-o dacă şi creierul, şi corpul nu i s-ar fi topit din interior spre exterior. El îi zâmbi mândru. Ceea ce ar fi trebuit s-o enerveze, o făcu în schimb să chicotească.

— Asta-i o întrebare foarte stupidă, căpitane St. George. *Sigur* că îmi place.

— Atunci, asta o să-ţi placă *la nebunie.*

Capul lui se aplecă, iar gura îi cuprinse sfârcul. Vivien încremeni, fascinată să-i vadă capul negru la pieptul ei şi fu

cuprinsă de o furtună de senzaţii care îi electrizau trupul. Se arcui în sus, iar el îşi strecură o mână pe spatele ei, susţinând-o şi în acelaşi timp ridicând-o mai aproape de gura lui lacomă. Vivien nu-şi putu reţine un geamăt în vreme ce el îi frământa carnea îndurerată, torturând-o cu mângâieri mlădioase ale limbii. Nu mai simţise niciodată aşa ceva şi era cu adevărat ameţită de plăcere.

Gemând, îşi lăsă mâna să urce spre marginea corsetului, trăgând slab de materialul tare pentru a-i permite lui Aden un acces mai bun. El mormăi aprobator, în vreme ce mâna cealaltă începu să urce pe coapsa ei, mângâindu-i din nou pielea goală. Pierdută în căldura umedă a gurii lui şi în atingerea senzuală a mâinii lui mari, Vivien se lăsă copleşită, cedând complet atingerii şi forţei lui, tânjind după tot ce-i putea oferi el. Era *minunat.*

Dar, cu un legănat, trăsura se opri brusc, despărţindu-i. Vivien începu să alunece din strânsoarea lui Aden şi se agăţă de umerii lui, în timp ce el îşi lipi coapsele de trupul său.

— Ce naiba? se răsti el ridicând-o.

Orice urmă a îndrăgostitului dispăru instantaneu, în locul lui apărând un bărbat repezit, care o puse rapid pe pernele banchetei şi îi trase pelerina peste piept. Apoi, se plantă în faţa ei şi se întinse spre uşă, sprijinindu-se de peretele trăsurii care se smucea înainte şi înapoi.

Vivien se luptă să scape de ameţeala seducătoare. Abia putea să gândească, iar respiraţia i se transformase în icnete scurte, în timp ce se străduia să se ridice în şezut şi să-şi tragă corsetul peste sâni. Însă pelerina se încurcase în jurul ei, iar tremurul mâinilor le făcea să fie neîndemânatice.

Chiar în clipa în care Aden apucă în palmă mânerul uşii, se auzi o împuşcătură. Fu atât de aproape de trăsură, încât lui Vivien îi ţiuiră urechile. Se agăţă de partea din spate a pelerinei lui Aden, în vreme ce teama o cuprinse,

alungându-i ameţeala. Aden se răsuci brusc pe jumătate şi o trase pe podea.

— Taci! şuieră el. Şi rămâi jos.

Ea clipi privindu-l, iar inima i se cutremură din pricina unui şoc dureros. Nu-l recunoştea pe bărbatul care se uita la ea. Chipul lui era încordat, devenit o mască de piatră, iar ochii îi deveniseră inexpresivi şi letali ca ai unui şarpe pe cale să-şi atace prada. Dintr-o singură mişcare, se îndepărtă de ea şi se aşeză în poziţia de luptă.

O secundă mai târziu, uşa se deschise cu o smucitură. Trăsura se lăsă pe arcuri din pricina greutăţii unui bărbat, dar tot ce putu vedea Vivien din poziţia ei lipsită de eleganţă fu o mână care ţinea un pistol mare. Un ţipăt începu să-i bolborosească în gât, dar într-o clipită Aden izbi mâna, iar pistolul zbură din strânsoarea intrusului. Apoi, el se repezi pe uşă, lovindu-se de individ.

Apucându-se de marginea banchetei capitonate, Vivien se ridică în genunchi. Stomacul îi era strâns de frică, şi abia putea respira, dar nu putea să zacă pur şi simplu pe podea şi să aştepte ori să fie salvată, ori să fie răpită din nou. Şi nu putea îngădui să i se întâmple ceva lui Aden.

Tremurând ca o frunză în furtună, Vivien orbecăi în căutarea pistolului. Nu-i venea să creadă că nu se declanşase când se lovise de podea şi avu grijă să nu-l ţină îndreptat spre ea în timp ce făcea eforturi ciudate să se ridice în picioare. Sângele îi coborî grăbit în picioare, provocându-i o ameţeală bruscă, dar trase adânc aer în piept şi se sili să-şi limpezească mintea. Cu ani în urmă, tatăl ei insistase s-o înveţe cum se trage cu pistolul, aşa că nu avea nicio reţinere s-o facă dacă asta avea să-i salveze pe Aden şi pe oamenii lui.

Împleticindu-se spre uşa deschisă, se aplecă, precaută, afară din trăsură. Se aflau pe o străduţă lăturalnică, probabil în Mayfair. La ferestrele câtorva case străluceau lămpi, dar era aproape imposibil să-şi dea

seama unde se aflau.

Însă luminile licăritoare ale trăsurii dezvăluiau o scenă oribilă, iar ea simţi cum îi ajunge inima în gât.

Tânărul slujitor al lui Aden zăcea pe stradă, sângele formând o băltoacă în jurul lui. Vizitiul se lupta cu un bărbat uriaş, îmbrăcat cu o haină lungă, neagră, în vreme ce Aden se înfrunta cu doi bărbaţi care făceau tot posibilul să-l doboare. Când Vivien zări sclipirea unui pumnal în mâna unuia dintre atacatorii lui Aden, acţionă instinctiv. Ridicând pistolul în aer, apăsă pe trăgaci, iar acesta bubui asurzitor.

Pentru o clipă, toată lumea păru să încremenească, formând un tablou înspăimântător, însă Aden se mişcă primul. Scuturându-se de unul dintre atacatori, îşi ridică iute, cu o forţă mortală, piciorul, lovindu-l pe celălalt bărbat în stomac. Omul se împletici îndărăt, dând peste camaradul său, însă amândoi se repeziră să-l atace din nou. Dar tot trupul lui Aden devenise deja o armă groaznică, lovindu-i fără oprire, cu braţele şi picioarele care i se mişcau cu o viteză năucitoare.

Pe jumătate asurzită de zgomotul pistolului şi tuşind din pricina fumului declanşat de împuşcătură, Vivien căzu în genunchi, încă strângând arma în mână, dar se sprijini de tocul uşii, simţindu-şi inima bubuindu-i în piept şi lovindu-se de coaste. Renunţă repede la ideea de a fugi după ajutor, fiindcă asta ar fi însemnat să treacă prin încâlceala de trupuri care se înfruntau în faţa trăsurii.

Dar, în mai puţin de un minut, Aden îl trimise de-a rostogolul pe pământ pe ultimul dintre atacatori, iar bruta care îl ataca pe vizitiu se repezi spre el. Venind în spatele lui Aden, îl lovi cu putere, făcându-l să se lovească de trăsură. Aden se clătină, iar Vivien îl apucă pentru a-l ajuta să se ţină pe picioare.

Până să-şi recapete Aden echilibrul, ticălosul îi ridicase pe tovarăşii săi în picioare şi o luaseră la sănătoasa împleticindu-se în noapte, prinzând viteză pe măsură ce se

îndepărtau.

Privind încordată în urma lor, Vivien observă în cele din urmă o trăsură aflată în capătul străzii. Felinarele sale erau stinse şi nu se vedea decât ca o siluetă masivă, dar bandiţii alegară disperaţi spre ea. O clipă mai târziu, se suiră în viteză, iar vizitiul strigă la cai, şi roţile începură să huruie pe caldarâm, în vreme ce se îndepărtau.

— Hristoase, Stevens! se răsti Aden la vizitiu. Unde naiba este pistolul tău?

— Imediat, căpitane, strigă vizitiul, din faţa trăsurii.

Câteva secunde mai târziu, arma fu în mâna lui Aden. Acesta se duse în mijlocul străzii şi ţinti cu grijă spre trăsura care se depărta. Stătea cu picioarele depărtate – un războinic înalt, pe cale să dezlănţuie haosul pe o stradă lăturalnică din Mayfair.

Dar nu trase. Era mult prea întuneric, iar trăsura deja trecea de un cot al străzii. Încet, Aden îşi coborî braţul, ca şi cum l-ar fi durut să facă asta. Apoi, se întoarse la trăsură şi se uită în ochii lui Vivien. Şi pe trăsăturile lui puternice, luminate cu asprime de felinarele licăritoare ale trăsurii, ea văzu doar furie şi moarte.

Capitolul 25

Aden privi fix în ochii chinuiţi ai lui Vivien, în timp ce zgomotul făcut de roţile trăsurii se stingea, iar liniştea din Mayfair se instala din nou în jurul lor. Picioarele îi păreau ţintuite în caldarâm, făcându-i imposibilă apropierea de ea. Nu se pierduse în timpul atacului, dar acum tremura atât de tare, încât pelerina flutura în valuri de catifea.

Rămase locului, cu toate că instinctele lui protectoare îi strigau s-o ia în braţe. Era încă în starea de ucigaş cu sânge-rece, aşa că nu îndrăznea s-o atingă, nu până când

nu avea să fie sigur că n-o va zdrobi într-o îmbrăţişare sălbatică, neiertătoare.

— Eşti teafără? izbuti să îngaime cu voce aspră.

Ea dădu din cap, încă strângând pistolul în mână. Slavă Domnului că avusese prezenţa de spirit să tragă cu blestemăţia aia, altminteri poate că ar fi fost morţi cu toţii.

Simţise că era ceva în neregulă în timp ce aşteptau ca trăsura lui să ajungă în faţa casei lui Lady Bentley. Ceva ce îi stârnise familiarele furnicături în ceafă. O cercetare atentă a străzii nu dezvăluise nimic, şi nici Stevens, nici Jem nu văzuseră nimic în neregulă. Dar, tulburat de purtarea nesăbuită a lui Vivien şi de întâlnirea neplăcută cu blestematul lui tată, Aden îşi lăsase sentimentele să-i domine instinctele.

Iar apoi, făcuse greşeala de a ceda dorinţei sălbatice pentru Vivien. Ca un idiot nenorocit, lăsase garda jos, iar rezultatul fusese moartea lui Jem.

Trase adânc aer în piept, dorindu-şi ca bătăile inimii să i se potolească, în timp ce îşi ştergea de haină mâinile pătate cu sânge. Din cauza prostiei sale, aproape că o pierduse pe Vivien. După expresia îngrozită de pe chipul ei, se părea că şi ea tocmai îşi dădea seama de asta.

Îşi domoli dezgustul de sine şi se îndreptă spre locul unde Stevens se lăsase pe vine, lângă trupul prăbuşit. Jem fusese un flăcău bun, de încredere, dornic să-l servească pe Aden. Dar să-i plângă acum pierderea nu avea să-i folosească la nimic. În primul rând, trebuia s-o ducă de-acolo pe Vivien, ca să fie în siguranţă, iar după aceea, avea să se ocupe de rezultatele dezastrului din seara aceea. Mai târziu, când va fi singur, se va gândi la Jem şi la cum trădase loialitatea băiatului.

Stevens îşi ridică privirea, trăsăturile fiindu-i solemne din pricina tristeţii şi a regretului.

— Îmi pare rău, căpitane, dar flăcăul este mort, spuse el cuvintele de care nu mai era nevoie. Ticălosul l-a lovit

chiar în centrul pieptului.

Vivien scoase un suspin înecat, dar Aden refuză să se uite la ea. Nu suporta să vadă învinuirea de pe chipul ei. Cu un oftat, vizitiul se ridică în picioare.

— E vina mea, domnule. Nici măcar nu i-am văzut pe ticăloşi, dar ar fi trebuit să ştiu că nu e bine s-o iau pe-aici. E prea multă linişte şi prea întuneric.

— Nu, vina îmi aparţine, rosti Aden. Am simţit că era ceva în neregulă, dar mi-am îngăduit să mă las distras. Eu sunt vinovat de moartea lui Jem.

Din spatele lui, Vivien protestă fără cuvinte. Fără nicio tragere de inimă, Aden se răsuci pe călcâie spre ea. Se ţinea cu o mână de trăsură, cealaltă fiindu-i încleştată pe pistol. Când se sili să-i întâlnească privirea, nu văzu niciun reproş pe faţa ei, ci doar urmele spaimei şi o durere vagă, tragică.

Dădu să se apropie, însă ea tresări. Inima lui se strânse, dar reuşi să rămână impasibil. Cu mişcări lente şi ferme, îi desprinse cu blândeţe pistolul dintre degete.

— Îmi pare atât de rău, Aden, şopti ea. Este exclusiv vina mea. Dacă n-aş fi…

Ceva se frânse în capul lui.

— Hristoase, Vivien! Nu este vina ta, după cum nu e nici a lui Stevens. Eu sunt singurul vinovat pentru nenorocirea asta, şi cu toţii o ştim. Aşa că te rog să nu iei asta asupra ta. Nu am nevoie şi de această povară pe conştiinţă.

Ea îl privi cu gura căscată, pentru o clipă, cu ochii mari şi şocaţi. Apoi, pleoapele îi fluturară ca şi cum şi-ar fi reţinut lacrimile.

El îşi înăbuşi o înjurătură. Ce naiba era în neregulă cu el de se răstea la ea în halul ăsta? Dacă n-ar fi fost ea, probabil că acum ar fi mort.

— Milady, iartă-mă, rosti el îmblânzindu-şi vocea. Nu am niciun drept să-ţi vorbesc astfel. De fapt, ar trebui să-ţi

mulţumesc că ne-ai salvat vieţile.

Ea păru să se înfăşoare în propria demnitate ca într-o pelerină.

— Nu contează, căpitane St. George, având în vedere că sărmanul băiat zace mort la picioarele noastre. Nu e nevoie de scuze, şi nici nu mă aştept la aşa ceva. Nu-mi doresc decât ca această noapte oribilă să se sfârşească.

În vocea ei era o răceală glacială, care îl respingea. Nimeni n-ar fi crezut că, doar cu zece minute în urmă, ea era în flăcări în braţele lui.

Dintr-un motiv nebunesc, simţi nevoia s-o contrazică sau s-o lipească de trupul lui şi s-o ţină aşa până s-ar fi topit. Ea era în stare de şoc şi avea nevoie să fie calmată şi să plângă îndelung, nu de cuvinte aspre. Dar el nu-i putea oferi asta acum, ori poate niciodată. Acest incident era un avertisment clar asupra pericolului pe care Lady Vivien Shaw îl reprezenta pentru el.

Şi, astfel, ea se punea şi pe sine în primejdie.

Dar avea să se ocupe şi de asta, mai târziu. În clipa aceea, trebuia s-o ia de acolo şi s-o ducă undeva în siguranţă, după care se va ocupa de consecinţele morţii lui Jem şi ale atacului.

— Desigur, milady. Se răsuci spre Stevens. Casa mamei este la doar două străzi distanţă. O s-o duc pe Lady Vivien acolo, pe jos. Îi dădu vizitiului pistolul luat de la ea. După ce îl punem pe Jem în trăsură, du-te direct pe Bow Street. Eu o să-i trimit vorbă lui Sir Dominic, şi ne vom vedea cu tine acolo cât mai repede cu putinţă.

— Am înţeles, căpitane.

Urcară trupul în trăsură, Stevens arătându-se din nou calm şi cu o atitudine profesionistă. Vizitiul era de ani întregi în serviciul secret, lucrând întâi cu Dominic, iar apoi cu Aden. Deoarece moartea le era tovarăşă permanentă, niciun agent nu-şi permitea s-o lase să-l afecteze profund sau să-l deturneze de la scopul lui. Aden îşi spusese

întotdeauna asta, dar, cu fiecare zi care trecea, îi era tot mai greu să rămână neafectat. Iar apropierea de Vivien înrăutăţea lucrurile.

Mai schimbară câteva cuvinte, iar apoi vizitiul se urcă pe capră şi luă hăţurile. În vreme ce trăsura se îndepărta hurducăindu-se, Aden se întoarse spre Vivien. Ea aştepta în tăcere, privind gânditoare spre străzile pietruite.

— Ce este? întrebă el cu voce joasă.

Ea îşi ridică privirea şi se uită la casele întunecate de pe stradă.

— De ce n-a ieşit nimeni să ne ajute? Cu siguranţă au auzit hărmălaia.

Pufnind, el o luă de braţ şi o conduse pe stradă.

— E târziu. Şi, fiind atât de aproape de parc, au loc adesea jafuri. Nimeni nu îşi asumă riscul de a fi împuşcat.

— Ei bine, nu e corect, rosti ea cu o scânteie a obişnuitului foc care ardea în ea. Cineva ar fi putut măcar să dea o fugă să cheme gărzile.

— Da, răspunse el sec. Asta ne-ar fi fost de *mare* ajutor.

Ea îi aruncă o privire iritată, dar rămase tăcută. El îi fu recunoscător pentru asta, deşi ştia că ar trebui să facă un efort mai mare pentru a o linişti. Avea însă prea multe alte lucruri la care să se gândească, inclusiv la ce spunea acest atac despre cel mai probabil suspect şi motivele ticălosului. Bărbaţii care îi atacaseră nu semănaseră în vreun fel cu gunoaiele care o răpiseră pe Vivien. Erau bine înarmaţi şi bine pregătiţi, şi aproape că îşi îndepliniseră misiunea.

Îi veni în minte că erau genul de oameni care ar fi fost angajaţi de un prinţ bogat şi puternic. Din păcate, Aden încă nu avea o dovadă solidă că prinţul Ivan era creierul din spatele răpirii lui Vivien.

— Cât de departe suntem de casa mamei tale? întrebă Vivien în şoaptă.

— E chiar după colţ.

Ea se împiedică şi îşi stăpâni un ţipăt strident. El se opri şi o prinse în braţe. O simţi atât de mică şi de fragilă lângă trupul lui, încât inima i se strânse de vinovăţie.

— E ceva în neregulă, Vivien?

Ea îşi ridică privirea şi îi zâmbi.

— Se pare că îmi lipseşte un pantof.

Pentru o clipă, el nu pricepu.

— Ţi-ai pierdut un pantof? Unde?

— În trăsură, cred. N-am remarcat până n-am coborât în stradă.

El se uită la picioarele ei, care se iţeau de sub pelerină. Un elegant pantof alb cu auriu îi acoperea un picior, în vreme ce celălalt arăta patetic de gol doar în ciorapul rupt.

Suspinând, o ridică în braţe. Ea protestă, dar el o ignoră.

— Începe să devină un obicei cu tine. De ce n-ai zis nimic, gâsculiţo?

Ea se agăţă de reverele hainei lui şi dădu spăşită din umeri.

— Nu mi s-a părut foarte important la vremea aceea. Şi n-am remarcat cu adevărat decât după ce l-aţi pus pe acel sărman băiat în trăsură. După aceea, n-am suportat gândul…

Vocea i se curmă, iar el o putu auzi înghiţind nodul care i se urca în gât.

O strânse uşor, pentru a o linişti.

— Nu te mai gândi la asta acum. Nu e de niciun ajutor.

Ea îşi lăsă capul pe spate, încercând să-i vadă faţa.

— Tu aşa faci?

El dădu din cap.

— E singurul mod în care pot merge înainte.

Cel puţin, aşa stătuseră lucrurile până de curând.

Din câţiva paşi rapizi, luară colţul şi ajunseră pe

strada unde locuia mama lui. Spre norocul lor sau din întâmplare, trăsura ei tocmai oprise în faţa casei. Slujitorul dădu jos scările, ajutând-o pe mama lui să coboare. Când ea se răsuci să-i mulţumească, îl văzu pe Aden apropiindu-se.

— Fiule! Ce Dumnezeu? icni ea grăbindu-se spre ei. Vivien este rănită?

— Nu, dar trebuie s-o ducem înăuntru. Nu e în siguranţă aici.

În timp ce Aden vorbea, Vivien se cutremură la pieptul lui.

Apoi păru să se înghesuie chiar mai tare în braţele lui.

Mama lui încuviinţă şi îi dădu câteva porunci succinte slujitorului, apoi îi împinse pe cei doi spre treptele casei sale. Uşa se deschise, chipul îngrijorat al lui Patterson apărând în prag, iar în clipa următoare se aflară în sfârşit în siguranţa interiorului, la lumină şi căldură. Dar pentru cât timp?

*

Aden se plimba prin biroul lui Dominic, numărându-şi paşii. Erau doisprezece până la arcada ferestrei, apoi încă pe-atâţia îndărăt spre cămin, înainte şi înapoi, fără oprire, în vreme ce îl aştepta pe şeful lui să se întoarcă de la balul lui Lady Bentley.

Părea imposibil să fi trecut doar o oră de când o luase pe sus pe Vivien de la bal, de parcă ar fi fost o prinţesă fermecată. Ba chiar se sărutaseră – de fapt, fusese mai mult decât un sărut –, ceea ce o trezise pe frumoasa prinţesă din somnul ei senzual. Se trezise la viaţă sub atingerea gurii şi a mâinilor lui, iar amintirea scurtului episod dintre ei îi era întipărită în memorie.

Însă povestea nu avusese un sfârşit fericit, iar el se îndoia că va avea vreodată. Poate că el era fiul unui prinţ,

dar, fiind bastard şi exercitând o profesie periculoasă, nu avea să fie niciodată eroul din basmul lui Vivien.

Se opri în mijlocul încăperii, silindu-se să rămână nemişcat. „Hristoase!” Devenea un prost desăvârşit, plimbându-se de colo, colo ca un personaj dintr-un roman la gândul că Vivien fusese pe punctul de a fi rănită sau, mai rău, îi distrusese autocontrolul şi capacitatea de a gândi limpede, transformându-l într-un pericol atât pentru sine, cât şi pentru ea.

Era o situaţie care nu mai putea fi tolerată. Dacă să ţină la o femeie însemna să se aleagă praful de judecata sa, atunci Aden nu-şi permitea aşa ceva.

Uşa se deschise, iar Dominic intră şi îl scrută rapid cu privirea.

— Probabil că e de rău dacă faci cărare pe covorul meu, comentă şeful lui în vreme ce se îndrepta spre căruciorul cu băuturi aflat în spatele biroului său. Nu te-am mai văzut niciodată plimbându-te de colo, colo. Probabil că Lady Vivien îţi pune din nou răbdarea la încercare.

Aden se opri în faţa marelui birou, încrucişându-şi mâinile la spate şi privind duşumeaua. Nu se putu uita la Dominic în timp ce îi dădea veştile.

— Am fost atacaţi nu departe de casa mamei mele, spuse el cu bruscheţe. Jem e mort.

Îşi ţinu privirea aţintită asupra trandafirilor cu roz palid şi verde, care făceau parte din modelul covorului Axeminster. O linişte tensionată se lăsă în cameră, iar Aden avu impresia că temperatura scăzuse cu câteva grade. Spre deosebire de unii şefi ai spionajului care considerau moartea unui agent sau funcţionar ca fiind regretabilă, dar inevitabilă, Dominic nu reacţiona bine în cazul pierderilor, indiferent despre cine era vorba. Se oţeli ştiind că merita toată forţa mâniei şefului său.

Apoi auzi clinchetul cristalului şi curgerea lichidului în pahar. O clipă mai târziu, Dominic îi întinse o porţie

zdravănă de brandy.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse el încet. A fost un băiat bun şi ştiu că ţineai la el.

O negare automată veni pe buzele lui Aden, dar cuvintele nu ieşiră. Dominic avea dreptate. Ajunsese să ţină la Jem, văzând în el calităţile unui spion bun şi ale unui om şi mai bun. Pierderea lui avea să-l doară amarnic.

Privi chipul mentorului său fără să-l vadă de fapt. Întâi, John, în acel dezastru din Franţa, iar acum, Jem. Când ajunsese Aden să fie atât de ataşat de oameni? Şi Vivien. Nu ştia ce naiba avea să facă totuşi cu ea.

„Renunţă înainte de a fi prea târziu.” Chiar şi numai la acest gând, simţi un nod în gât, ceea ce nu făcu decât să-i spună cât de necesar era să procedeze astfel.

— Stai jos şi spune-mi ce s-a întâmplat, rosti Dominic.

Aden îşi reprimă impulsul de a ridica din umeri ca un şcolar neascultător. Dominic ştia *întotdeauna* ce gândea Aden, ceea ce constituia unul dintre cele mai enervante talente ale lui. Dar, în fond, remarcabila putere de percepţie era motivul pentru care ajunsese de la începuturile sale umile cel mai bun şef al spionilor pe care serviciul secret îl avusese vreodată.

Amândoi se instalară confortabil în fotoliile aflate de o parte şi de cealaltă a căminului. Aden îi relată succint faptele esenţiale, trecând peste episodul incendiar din trăsură. Până să încheie, expresia impasibilă de pe chipul lui Dominic devenise sceptică.

— Dă-mi voie să înţeleg, spuse el. Din cauza diferendului dintre Lady Vivien şi Lord Tumbler, te-ai gândit că ar fi cel mai bine să o iei de la bal cât mai discret posibil.

— În urma diferendului, cum îl numeşti tu, ea era puţin cam răvăşită. Cu siguranţă, ar fi stârnit comentarii dacă s-ar fi întors la bal. În plus, nu dorea să-l revadă pe prinţul Ivan.

— Te asigur că absenţa i-a fost remarcată, mai ales

de către prinţul Ivan. Din păcate, s-a arătat destul de vocal în privinţa asta.

Când Aden înjură, Dominic zâmbi uşor.

— Desigur, mama ta a rezolvat problema cu mare iscusinţă. A zis că lui Vivien i-a revenit boala de care tocmai crezuse că scăpase, aşa că fusese necesar să fie dusă imediat acasă. De asemenea, a avut grijă ca Lady Blake să plece curând după aceea, fapt ce i-a susţinut povestea.

— A ţinut? întrebă Aden, şovăind.

Lucrurile stăteau suficient de rău şi fără să izbucnească un scandal.

— E greu de zis, dar mama ta i-a venit din nou în ajutor.

— Ce-a făcut?

Dominic îşi ridică paharul cu brandy, lăsând lumina focului să creeze sclipiri de ambră pe cristal. Apoi, sorbi încetişor. Aden îşi reprimă un oftat, ştiind că şeful lui se juca acum cu el.

— Lady Thornbury a început să flirteze făţiş cu prinţul regent, rosti Dominic în cele din urmă. După câteva minute de la începerea micului spectacol, nimeni nu s-a mai gândit la Lady Vivien.

Aden ţâşni în picioare, stropindu-şi manşeta cu brandy.

— Ce-a făcut?

Dominic îi aruncă o privire ironică.

— M-ai auzit. Unul dintre regretele mele legate de profesie este că mama ta n-a intrat în serviciul secret. Cu mulţi ani în urmă, i-am spus că ar deveni o spioană excepţională, dar m-a refuzat.

Aden îl privi cu gura căscată, incapabil să se decidă ce-l uimea mai mult – faptul că Dominic îi ceruse mamei sale să devină spioană sau faptul că ea flirtase în public cu tatăl lui natural. Aden şi Lady Thornbury nu discutaseră niciodată despre prinţul regent, însă el dedusese cu mult

timp în urmă că ea ajunsese să-l dispreţuiască pe individ pentru modul cum profitase de ea – o tânără naivă, captivă într-o căsătorie nefericită şi pentru felul cum afectase viaţa lui Aden. Faptul că se expusese intenţionat, într-un asemenea mod…

— A făcut-o pentru că era necesar, rosti Dominic citindu-i din nou gândurile. Şi a făcut-o pentru tine.

Acest gând făcu să-i înţepenească toţi muşchii din trup. Detesta gândul de a-i fi dator mamei lui. Asta îl făcea să se simtă… vulnerabil.

— Ţi-aş sugera să treci peste asta, spuse Dominic fără urmă de compasiune în voce. Cu un clinchet hotărât, îşi puse paharul pe o măsuţă, indicând terminarea acelei părţi a discuţiei. Deci, ne-am confruntat cu o a doua tentativă de răpire… şi încă una mult mai riscantă, dat fiind faptul că Lady Vivien era în mod clar bine protejată…

— Nu suficient de bine, îl întrerupse Aden.

— Bine protejată, repetă Dominic calm. Aşa stând lucrurile, cine este acum cel mai probabil suspect al tău în acest caz?

— Hovanski. Are la dispoziţie posibilităţi financiare nelimitate şi influenţa necesară pentru a se feri de întrebări incomode. Este posibil ca şi Blake să fie implicat, însă doar marginal.

Imaginea lui Hovanski atacând-o pe Vivien cu câteva seri în urmă şi aplecând-o peste biroul fratelui ei trecu prin mintea lui Aden. Îl făcu să-şi încleşteze degetele în jurul paharului.

— Consideri obsesia lui Hovanski faţă de Vivien extrem de deranjantă, nu-i aşa? întrebă Dominic pe un ton înşelător de liniştit.

Aden îl privi uluit.

— Tu nu?

— Desigur, dar pentru tine e altfel. Este un sentiment mult mai profund.

Din nou, în mod automat, cuvintele de negare i se precipitară spre buze, dar izbuti să şi le reţină. Nu aveau niciun rost. În mod clar, Dominic ştia ce simţea, şi, oricum, aceasta era problema pe care Aden voia s-o ridice.

— Da, motiv pentru care trebuie să renunţ la acest caz. Privi în adâncurile fumurii ale paharului, încercând să găsească vorbele potrivite. M-am implicat emoţional. Ultima dată când s-a întâmplat asta, John a murit în patul unei spioane franceze. Sentimentul eşecului îl copleşi, urmat îndeaproape de primele ecouri slabe ale disperării. Iar acum, Jem e mort. Îşi ridică privirea pentru a o întâlni pe a lui Dominic. Am devenit o primejdie pentru Vivien şi pentru cei din jurul meu. Şi chiar pentru mine, rosti el cu amărăciune, amintindu-şi cum îl salvase prezenţa de spirit a lui Vivien. Din pricina neghiobiei mele, aproape că era să fiu ucis în seara asta.

— Sunt încântat că lucrurile nu s-au sfârşit astfel, spuse Dominic pe un ton ironic. În ultimele câteva săptămâni, m-am temut să nu te cufunzi într-o stare de melancolie fatală.

Aden îşi trânti paharul pe măsuţă.

— Hristoase, Dominic! Crezi că asta e o glumă?! Aproape că am ucis patru oameni în seara asta! Ţâşni în picioare şi începu din nou să se plimbe prin cameră. Nu înţelegi? Sentimentele mele încep să-mi întunece raţiunea. Este vremea să pui pe altcineva să se ocupe de acest caz şi să mă trimiţi cât mai departe posibil de orice are legătură cu asta.

— Vrei să spui cât mai departe posibil de Lady Vivien.

Aden nu se deranjă să onoreze comentariul lui cu o replică. După aproximativ un minut, şeful lui îşi ridică din fotoliu trupul înalt şi se îndreptă spre centrul încăperii, silindu-l pe Aden să se oprească.

— Sentimentele sunt o problemă doar dacă le laşi să-ţi stea în cale, rosti Dominic. Canalizate corespunzător, pot

şi să ne ascută simţurile şi priceperea, şi să ne dea putere să-i protejăm mai bine pe cei aflaţi în grija noastră.

Timp de câteva momente, Aden răsuci pe toate părţile, în minte, vorbele, apoi le respinse nerăbdător.

— Eu nu funcţionez aşa. Niciodată n-am făcut-o.

Privirea verde a lui Dominic căpătă o strălucire rece, precum cel mai dur dintre smaralde.

— Atunci, învaţă să te adaptezi. Lady Vivien are nevoie de tine, iar tu rămâi omul cel mai potrivit pentru misiunea asta.

Când Aden deschise gura pentru a obiecta, ochii celuilalt bărbat scânteiară, aprinşi de mânie. Reacţia era atât de surprinzătoare, atât de nepotrivită cu obişnuita atitudine imperturbabilă şi plină de ironie calmă a lui Dominic, încât Aden tresări involuntar.

— Chiar eşti atât de arogant, încât să crezi că poţi renunţa acum? se răsti Dominic. Şi cum rămâne cu sentimentele lui Lady Vivien? Te-ai gândit cum se va simţi dacă o abandonezi?

Aden îl privi fix, prea confuz pentru a-i răspunde.

— Nu este o întrebare retorică, mârâi Dominic.

— Nu m-am gândit.

— Atunci, îţi sugerez s-o faci. În clipa asta, Lady Vivien este complet vulnerabilă, dar are încredere în tine. Aş fi extrem de dezamăgit dacă ai trăda această încredere mânat de ceea ce nu este decât un impuls egoist.

Iritarea răzbătu prin bariera uimirii lui Aden.

— Încerc să fac în aşa fel, încât ea să fie *în siguranţă,* Dominic. De ce nu poţi înţelege asta? Nu-i sunt de niciun folos dacă nu sunt în stare să judec aşa cum trebuie.

— Mai devreme sau mai târziu, va trebui să înveţi să gândeşti *în ciuda* confuziei create de sentimente, îl loc să le reprimi. Ani întregi, te-am urmărit cum te îndepărtezi de oamenii din viaţa ta, construind un zid înalt în jurul tău. Şi a funcţionat, aşa că l-am îngăduit. Dar nu mai funcţionează,

Aden. Prin urmare, aşa că e vremea să încerci altceva.

Aden se simţi ca un şcolar confuz, confruntat cu o ecuaţie care îl lăsa perplex, una pe care era incapabil s-o înţeleagă, indiferent cât de mult se străduia. Nu putu decât să rămână încremenit, de parcă ar fi prins rădăcini în podea, privindu-l fix pe Dominic, în vreme ce mintea lui încerca, frustrată, să priceapă.

— Nu ştiu cum să fac asta, recunoscu el în cele din urmă.

Mânia din ochii lui Dominic se stinse.

— Distanţează-te puţin, dacă trebuie, dar n-o abandona. Vivien are nevoie de tine, indiferent că vrei sau nu. Un zâmbet înţelegător îi arcui buzele. Întotdeauna răsuceşti o problemă pe toate părţile de parcă ai fi un câine cu un os, Aden. Până la urmă, o s-o lămureşti şi pe-asta.

— N-aş băga mâna-n foc în cazul ăsta, murmură Aden.

Dominic dăduse să se îndrepte spre biroul lui, dar se opri şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Cum crezi că te-ai simţi dacă Lady Vivien ar păţi ceva pentru că n-ai fost acolo, ca s-o aperi? Ar fi acceptabil pentru tine, ştiind că ai renunţat, în loc să faci tot posibilul pentru a o feri de rele? Cum te-ai simţi s-o pierzi în felul acesta, în loc să rămâi şi să lupţi pentru ea?

Aden se uită urât la el, detestând manipularea făţişă a şefului său, cu toate că, în sinea lui, recunoscu adevărul cuvintelor sale.

Surprinzător, Dominic se uită în altă parte, privind în noaptea neagră de dincolo de fereastră. Când îşi întoarse din nou privirea către Aden, ochii îi erau remarcabil de trişti.

— Eu am suferit durerea unei astfel de pierderi, rosti cu voce joasă şeful lui. Iar un bărbat nu-şi revine niciodată după aşa ceva. Merge înainte, dar târăşte permanent după el o parte din acea durere, care îl trage înapoi pentru

totdeauna.

O tăcere profundă se lăsă între ei, curmată doar de trosnetul focului. Aden auzise şoapte despre o mare tragedie care îl afectase pe Dominic în tinereţe, dar nimeni nu avusese vreodată curajul să deschidă subiectul. El presupusese că era o bârfă oarecare, alimentată de trecutul misterios al lui Dominic, dar acum avea dovada în faţa ochilor.

Însă, o clipă mai târziu, Dominic îşi recăpătă autocontrolul, iar privirea îi redeveni rece.

— Îţi spun asta ca prieten, Aden. Dacă te retragi acum, vei regreta pentru tot restul vieţii tale.

Aden dădu din cap. Nu trebuia să-i placă – de altfel, detesta acest fapt –, dar Dominic avea dreptate.

— Foarte bine. Care sugerezi să fie următorul pas?

— O să preiau investigarea lui Hovanski, inclusiv a posibilei implicări a lui Lord Blake.

— Şi eu ce naiba fac?

Când un zâmbet ironic arcui colţurile gurii lui Dominic, Aden abia reuşi să-şi reţină o înjurătură. Indiferent ce avea să urmeze, era clar că nu avea să-i placă.

— Tu, dragul meu Aden, eşti pe cale să-ţi iei o soţie.

Capitolul 26

Vivien se trezi brusc din somnul ei chinuit, cu inima bubuindu-i în piept, şi cu creierul ameţit luptându-se să-şi dea seama unde se afla. Dar părea a fi incapabilă să se concentreze, şi nu putea să-şi aducă aminte unde era. Panica se încleştă în sufletul ei ca o gheară.

— E-n regulă, Vivien, auzi vocea liniştitoare a lui Lady Thornbury. Te afli în casa mea, îţi aminteşti?

„Desigur.” Clipind, privi prin eleganta cameră de zi a

lui Lady Thornbury, unde aşteptaseră întoarcerea lui Aden din Bow Street. Acesta lipsise ore întregi, iar mama lui o convinsese în cele din urmă să închidă ochii şi să se odihnească. Deşi Vivien fusese convinsă că n-ar putea să pună geană pe geană, căzuse repede într-un somn neliniştit.

Îndepărtă şalul de caşmir de pe picioare şi le coborî pe podea, sătulă de somnul tulburat de coşmaruri. Uitându-se la micul ceas de pe poliţa şemineului, încercă să-şi concentreze privirea asupra numerelor delicate. Fără noroc. Se simţea chiar mai epuizată decât atunci când fusese răpită. Tensiunea aproape constantă din ultimele câteva zile – şi fizică, şi emoţională – îşi cerea preţul.

— Cât e ceasul? întrebă ea, ascunzându-şi căscatul cu o mână.

— Aproape cinci, răspunse Lady Thornbury răscolind tăciunii care erau pe cale să se stingă.

Apoi, străbătu tăcută încăperea, aprinzând câteva sfeşnice. Vivien trebui să-şi mijească ochii până i se obişnuiră cu lumina.

— Aden… căpitanul nu s-a întors? întrebă ea.

Când prietena ei îi aruncă o privire pătrunzătoare, Vivien îşi dori să nu roşească. Cu câteva ore în urmă, când o lăsase alături de mama lui, atitudinea lui fusese mai degrabă aspră şi practică decât iubitoare. O purtase pe braţe până în această cameră, dându-i din mers instrucţiuni mamei lui, apoi o depusese pe Vivien pe canapea şi îi spusese să rămână acolo. Dacă n-ar fi fost atât de zguduită de moartea lui Jem, Vivien s-ar fi zburlit la auzul tonului său imperios. Aşa însă, nu-şi dorise nimic mai mult decât să se târască într-un colţ întunecat, să-şi pună capul pe genunchi şi să izbucnească în lacrimi.

— Aden tocmai a venit, răspunse Lady Thornbury. Asta te-a trezit. Ai auzit vocile din hol.

Vivien îşi îndepărtă de pe faţă o şuviţă rătăcită, foarte

conştientă că probabil era departe de a arăta prezentabil. Se schimbase într-una dintre cele mai călduroase rochii de casă ale gazdei şi îşi strânsese părul într-o coadă lungă, însă ar fi fost nevoie de mult mai mult decât atât ca să nu arate ca o sperietoare. Avea nevoie de o noapte de somn bun – de fapt, de câteva – şi de un răgaz de la teama şi încordarea care îi însoţeau fiecare pas. Din nefericire, acest lucru nu părea că se va întâmpla prea curând.

Vârându-şi picioarele într-o pereche de papuci comozi, care se asortau cu rochia, se ridică. Un val de ameţeală o cuprinse, iar ea se clătină, lovindu-se cu şoldul de braţul canapelei. În vreme ce puncte negre îi întunecară vederea, auzi uşa deschizându-se şi paşi repezi traversând încăperea. Braţe puternice şi familiare o prinseră iute şi o aşezară cu grijă pe canapea.

— Uşurel, respiră încet, se auzi vocea calmă a lui Aden la urechea ei.

Făcu aşa cum îi zisese el, suspinând uşurată să simtă mâna lui fermă pe spinarea ei, mângâind-o în sus şi în jos. Treptat, vederea i se limpezi, iar stomacul se calmă.

— Mulţumesc, murmură ea, zâmbindu-i slab.

El o cercetă cu o privire gravă. În timp ce îl privea la rându-i, îşi dădu brusc seama că nu se simţea cu adevărat în siguranţă şi liniştită decât când el era aproape. Iar după această conştientizare alarmantă, avu nevoie de toată voinţa ei pentru a nu se arunca în braţele lui, izbucnind în lacrimi prosteşti.

Dar sentimentele ei probabil că fuseseră evidente, pentru că în ochii lui apăru precauţia, iar chipul îi deveni inexpresiv. Mâna îi căzu de pe spinarea ei, iar el se ridică şi se apropie de cămin, de parcă ar fi căutat căldura lui.

— Mamă, spuse el, cred că lui Lady Vivien i-ar prinde bine o ceaşcă de ceai.

— Am sunat deja să fie adus. Lady Thornbury se apropie de el cu rochia foşnind în jurul ei şi puse o mână

maternă pe obrazul lui, întorcându-i faţa spre ea. Cred că şi ţie ţi-ar prinde bine una. Şi micul dejun.

— Mai degrabă, cafea. Şi nişte haine curate, spuse el cu o voce crispată. Bow Street nu este niciodată un bal al debutantelor, cu atât mai puţin în toiul nopţii… Nările lui se dilatară, chipul căpătându-i o expresie dezgustată. Lady Vivien, pari obosită, rosti el schimbând brusc subiectul. Te-ai odihnit puţin?

Ea înghiţi nodul care i se formase în gât din pricina tonului său glacial. De ce nu putea ţine minte că el o considera în primul rând o responsabilitate, nu o femeie cu care să dorească o relaţie? După tot necazul pe care ea îl pricinuise, Aden probabil că abia aştepta să scape de ea.

— Da, deşi îmi imaginez că arăt aproape la fel de rău ca şi tine, spuse ea încercând să adopte un ton relaxat. Dar măcar eu nu miros precum interiorul unui post de gardă.

În ochii lui apăru o licărire rapidă de apreciere, iar un zâmbet îi arcui colţurile gurii ferme. Dură doar o secundă, dar o făcu să se simtă mai bine. Era ridicol cât de mult o afecta el, căci asta nu era de bun augur pentru viitoarea ei pace sufletească, atunci când problemele aveau să se sfârşească, iar el să dispară din viaţa ei.

— Mamă, am nevoie să găseşti pentru Lady Vivien nişte haine potrivite unei şederi de lungă durată la ţară, spuse el pe un ton din nou oficial. Nu se poate întoarce acasă pentru a-şi face bagajul, şi trebuie să fim gata să părăsim Londra într-o oră, încheie el într-o notă categorică.

Vivien îl privi cu gura căscată.

— Despre ce vorbeşti?

— Îţi explic imediat.

Se întoarse cu spatele la ea şi discută încet cu mama lui. Vivien îşi încrucişă braţele la piept şi îşi implântă privirea în ceafa lui. Fireşte că el n-o putea vedea, dar o făcea *pe ea* să se simtă mai bine. Da, în mod ridicol, se îndrăgostise de acest bărbat, însă asta nu însemna că îi

plăcea ca el să-i poruncească precum unui copil.

În vreme ce îi privea pe cei doi vorbind încet, iritarea o copleşi în cele din urmă. Sări în picioare. Capul i se legănă puţin, dar izbuti să-şi păstreze echilibrul.

— Scuzaţi-mă, îi întrerupse ea cu îndrăzneală. Dar, din moment ce se pare că voi pleca într-o călătorie la ţară, poate că ar fi cazul să-mi dai măcar câteva detalii. Orice ar fi bine-venit, serios. Unde mergem, de ce – chestii de genul ăsta. Nu că aş vrea să-ţi fac necazuri, sper că înţelegi, încheie ea, ironică.

Lady Thornbury, încă arătând la fel de elegantă şi de proaspătă cum fusese cu cinci ore în urmă, se apropie de ea cu un zâmbet împăciuitor. Culese şalul de caşmir de pe canapea şi îl puse pe umerii lui Vivien.

— Ştiu că te simţi frustrată, draga mea, spuse ea. Dar Aden îţi va explica totul. Trebuie să mă duc să fac aranjamentele, însă mă voi întoarce repede. Depuse un sărut delicat pe obrazul lui Vivien. Trebuie să ai încredere în Aden, murmură ea. Tot ce face este pentru siguranţa ta şi din grijă pentru binele tău.

Vivien mormăi ceva despre bărbaţii încăpăţânaţi şi aroganţi, care stârni zâmbetul femeii mai în vârstă. O strânse cu afecţiune pe Vivien de braţ, apoi se grăbi să iasă din cameră.

Când se văzu nevoită să-l înfrunte de una singură pe Aden, o parte din curajul lui Vivien, alimentat de furie, dispăru. Era epuizată, nervoasă şi măcinată de vina morţii slujitorului lui Aden. Imaginea trupului zăcând pe caldarâm, într-o baltă de sânge care se tot mărea, era ceva ce nu avea să uite niciodată. Şi, cel puţin parţial, moartea tragică a lui Jem se petrecuse din vina ei.

— Vivien, eşti epuizată. Te rog, aşază-te înainte să te prăbuşeşti, rosti Aden cu o urmă de exasperare. Voi fi bucuros să-ţi spun totul, dar *nu* voi fi bucuros să te culeg de pe podea sau să te îngrijesc dacă te îmbolnăveşti.

— Mă simt foarte bine, zise ea cu emfază.

Nu era aşa, dar el avea suficiente poveri de purtat şi fără să-şi facă griji că ea avea să leşine sau să se îmbolnăvească. Cu toate astea, se aşează pe canapea, în vreme ce el traversă camera şi se opri în faţa ei. Vivien îi simţi ezitarea de a se afla lângă ea, iar asta îi făcu inima să i se strângă în piept.

— Îmi pare atât de rău pentru ce i s-a întâmplat lui Jem, zise ea cu o voce crispată. Îmi pare atât de rău pentru tot. Tu doar încerci să mă ajuţi, şi…

— Nu este nevoie să-ţi ceri scuze, Vivien. Ştiu că evenimentele de aseară au fost dureroase, dar cel mai bun lucru pe care îl poţi face este să nu te mai gândeşti la ele. Nu are niciun rost să zăboveşti asupra lor, cel puţin nu acum.

Tonul ferm al vocii lui îi spuse clar că subiectul era încheiat. La fel de clar era şi efortul pe care el îl făcea să-şi reprime furia, dar nu-şi putu da seama dacă era mânios din pricina ei sau a altcuiva.

Nu că ar fi contat. Ea se învinovăţea pentru toate cele petrecute în ultimele câteva săptămâni la fel de mult cum, sigur, Aden se învinovăţea pe sine. Şi toată groaznica situaţie actuală probabil că avea să stea pentru totdeauna între ei, o barieră insurmontabilă chiar şi pentru cea mai superficială dintre prietenii.

Îşi înfipse unghiile în părţile laterale ale coapselor, suprimându-şi fără milă impulsul de a plânge. Era atât de egoist din partea ei să-şi facă griji în legătură cu propriile sentimente, în timp ce un tânăr care încercase s-o protejeze îşi pierduse viaţa.

— Foarte bine, spuse ea. Atunci, bănuiesc că e vremea să discutăm despre cele întâmplate aseară. Cine crezi că a fost responsabil pentru această ultimă tentativă?

Privirea lui se îndreptă spre ceas, cu o nerăbdare evidentă.

— Nu merg nicăieri până nu-mi răspunzi la întrebări, spuse ea încet.

Aden îşi frecă fruntea, dar, în cele din urmă, dădu din cap. Se aşeză cu grijă pe marginea fotoliului din faţa ei, tresărind uşor când îşi întinse un picior. Absent, începu să-şi maseze genunchiul, de parcă l-ar fi necăjit.

— Dă-mi voie să te ajut cu începutul, se oferi Vivien. Este evident că răpitorul meu nu e cămătarul lui Kit.

Aden rămase nemişcat un moment, apoi se lăsă leneş pe spate, punându-şi un picior peste celălalt. Pentru oricine l-ar fi privit, arăta ca un gentleman care se relaxa, doar că arăta ca şi cum s-ar fi rostogolit în praf – ceea ce şi făcuse –, plus că avea o vânătaie urâtă pe pometele drept.

— Cum de ai ajuns la concluzia asta, milady?

Ea făcu o grimasă.

— Tu chiar crezi că sunt o idioată.

El făcu ochii mari, însă ea îi făcu semn să tacă.

— Nu contează. Kit deja i-a plătit individului opt mii de lire. Nu i-ar folosi la nimic să mă răpească acum – sau altă dată, de fapt. De la bun început, am greşit bănuindu-l.

— Ideea nu e complet lipsită de noimă, dar am reuşit să ajung repede la concluzia că persoana în cauză pur şi simplu făcea ameninţări deşarte.

Ea se încruntă la el.

— Ai vorbit cu el şi nu te-ai gândit deloc să-mi spui?

El deschise gura, o închise, iar apoi, o deschise din nou.

— Da, am vorbit cu el. Şi nu, nu m-am gândit să-ţi spun.

— Sunt profund şocată. Nu, stai. Nu sunt, zise ea arătându-şi dinţii.

Asta îl făcu să pufnească în râs.

— Iartă-mă, milady. O să mă asigur că, pe viitor, o să-ţi împărtăşesc rezultatul tuturor investigaţiilor mele.

— Splendid. Atunci, poţi începe prin a-mi spune, în

clipa asta, cine crezi că este responsabil.

— Suspiciunea cea mai mare îl vizează acum pe prinţul Ivan, zise el. Cred că el a fost şi primul tău suspect, nu-i aşa?

Vivien îşi sprijini amândouă coatele pe coapse şi îşi lăsă fruntea în palme.

— Da, a fost. Dar m-am convins singură că era o idee ridicolă. Îşi înălţă capul şi întâlni privirea plină de compasiune a lui Aden. Este prinţ, pentru numele lui Dumnezeu, şi demnitar aflat în vizită. Chiar a crezut că ar putea să scape basma curată?

— Ar fi putut să scape, şi încă mai poate, dacă nu suntem atenţi.

— Să mă răpească? întrebă ea nevenindu-i a crede. Dacă vrea să se însoare cu mine, cu ce-l va ajuta asta? Legile împotriva răpirii moştenitoarelor şi silirea lor să se mărite sunt foarte dure. Se gândi preţ de o clipă. Nu că aş fi cine ştie ce moştenitoare, dar ştii ce vreau să spun.

— Ştiu. Renunţă la poziţia lui de tolănire elegantă şi se aplecă în faţă, privirea lui căpătând o intensitate sălbatică. Dar Hovanski nu vrea pur şi simplu să se însoare cu tine, Vivien. Este obsedat de tine, şi cred că va comite orice faptă, indiferent cât de mârşavă, ca să pună mâna pe tine.

Ea îl privi, în vreme ce mintea ei încerca să priceapă situaţia bizară.

— Nu înţeleg. El *ştie* că nu vreau să mă mărit cu el. Având în vedere cât de mult îl detest, de ce ar insista să se comporte atât de nebuneşte? Nu are niciun sens.

Aden făcu o grimasă.

— Astfel de obsesii nu au niciodată sens, pentru că sunt iraţionale. El nu gândeşte limpede şi nu poate accepta respingerea ta. Aroganţa lui Hovanski este amplificată de faptul că e prinţ şi un om extrem de bogat şi de puternic. Bănuiesc că nimeni nu l-a refuzat niciodată. Sau, cine a

făcut-o, a regretat. Tu i-ai spus „nu”, fapt care n-a făcut decât să-i sporească hotărârea de a te avea în stăpânirea lui. Crede-mă, Vivien, individul este extrem de primejdios.

Ei i se strânse inima la gândul că ar putea cădea în ghearele lui Ivan cel Groaznic.

— Ei bine, el *este* o broască râioasă, aşa că n-ar trebui să fiu complet surprinsă, rosti ea încercând să nu pară atât de îngrijorată cum se simţea.

Dar, oricât de rău era, măcar asta însemna că fratele ei cel mic nu se făcea în niciun fel răspunzător pentru răpirea ei, ceea ce era ceva. Totuşi… Vivien se încruntă.

— Nu reuşesc să pricep cum l-ar face răpirea mea pe prinţul Ivan să-şi atingă scopul. Sub nicio formă nu intenţionez să mă mărit cu el, iar el ştie asta.

— N-ai avea de ales. Dominic este de părere că, data viitoare când prinţul te va răpi, te va scoate din ţară…

— Poftim? Niciodată!

Indignarea o făcu să ţâşnească în picioare. Aden o luă de mână şi, cu blândeţe, o făcu să se aşeze din nou.

— Da, îţi înţeleg revolta, dar n-ai avea de ales. Nu numai reputaţia ţi-ar fi distrusă…

— Nu-mi pasă. Mai bine mor decât să mă mărit cu el.

Aden părea chiar mai sumbru decât cu câteva secunde în urmă.

— Mă tem că, dacă ar reuşi, s-ar putea ca asta să fie singura ta alternativă la căsătoria cu el.

Mintea i se înceţoşă, refuzând să priceapă cuvintele lui. Apoi, sensul lor deveni clar, izbind-o precum un glonţ.

— Eu… Este imposibil să fie adevărat, se bâlbâi ea. Văzându-l că ezită, clătină nerăbdătoare din cap. E vorba de viaţa mea. Am tot dreptul să ştiu.

Ridurile din jurul gurii lui deveniră mai profunde, spunându-i cât de mult nu voia să-i explice. Ea îi întâlni privirea şi i-o susţinu, pentru ca el să-i înţeleagă hotărârea.

— Foarte bine, rosti el în cele din urmă. Există zvonuri

în legătură cu prinţul la care eu şi Dominic trebuie să căutăm confirmare.

— Şi la ce se referă acele zvonuri?

— Că se face vinovat de uciderea unuia dintre servitorii lui, cu toate că fapta nu s-a dovedit niciodată. Dar, indiferent ce s-a întâmplat, familia lui a făcut mari eforturi pentru a muşamaliza totul.

Simţindu-se ameţită, Vivien închise ochii. Când îi deschise, văzu că Aden o privea grijuliu, parcă aşteptându-se ca ea să se prăbuşească. Cine ar fi putut s-o învinovăţească dacă ar fi făcut-o?

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiu?

Vocea ei semăna prea mult cu un cârâit.

— Este suficient, deocamdată, răspunse el cu blândeţe.

„O, Doamne!” Mai era şi altceva? Se oţeli pentru a auzi şi restul.

— Spune-mi totul.

— Nu este necesar.

— Vreau să ştiu, rosti ea cu încăpăţânare. Am tot dreptul.

Ezitarea lui era evidentă, dar, în cele din urmă, se conformă.

— Au existat zvonuri despre modul cum se poartă cu femeile. Zvonuri urâte. Dar şi acestea trebuie confirmate. Până atunci, cred că e mai bine să nu discutăm despre ele.

Expresia împietrită de pe chipul lui indica faptul că ajunsese la limita a ceea ce era dispus să-i împărtăşească. Şi, având în vedere cât de răscolit îşi simţea stomacul acum, poate că era cel mai bine aşa.

— Înţeleg, îngăimă ea. Deci, spui că…

— Spun că nu-i putem îngădui nimănui să ştie unde te afli, până când Dominic nu-i va prezenta ambasadorului rus dovada că prinţul este responsabil pentru atacurile împotriva ta. Până atunci, trebuie să te ascunzi.

Cu mâini tremurânde, Vivien îşi strânse rochia de lână în jurul ei. Flăcările care trosneau în cămin umpleau camera cu o căldură strălucitoare, dar ea era îngheţată bocnă. Şi îngrozită, ceea ce o irita enorm. Da, era o situaţie cumplită, dar asta nu era o scuză pentru a-şi pierde cumpătul.

— Nu ar fi mai bine să rămân la Londra şi să rezolv situaţia? Să mă duc chiar acum la ambasador? Îi pot spune ce s-a întâmplat în seara aceea, în biroul fratelui meu. Asta în combinaţie cu suspiciunile lui Sir Dominic ar trebui să fie suficient...

Se opri văzându-l pe Aden clătinând posomorât din cap.

— Nu este suficient. Hovanski va susţine pur şi simplu că fratele tău i-a dat de înţeles că aşteptările lui erau întemeiate, şi că el s-a purtat conform acelor aşteptări, având toate intenţiile de a te face soţia lui. Gura lui se arcui în jos, de parcă tocmai ar fi gustat ceva acru. Sunt sigur că prinţul îi va spune clar ambasadorului că este mai mult decât dispus să corecteze orice neînţelegere, oferindu-se să te facă mireasa lui.

Vivien nu se putu abţine să nu pufnească, dispreţuitoare.

— Cu siguranţă, contele Lieven nu va fi atât de uşor de păcălit.

— Poate că nu. Însă prinţul Ivan provine din una dintre cele mai puternice familii conducătoare ale Rusiei. E greu de înţeles pentru noi câtă influenţă îi conferă situaţia sa.

Vivien se încruntă.

— Iar asta i-ar scuza crimele comise în ţara noastră?

Aden îşi ridică palmele într-un gest frustrat.

— Coroana britanică nu va dori să-i ofenseze nici pe prinţ, nici pe ambasador. Situaţia cu ruşii încă este delicată. La urma urmelor, a trecut mai puţin de un an de când a fost numit un ambasador rus la Curtea de la St. James. Clătină din cap. Contele Lieven nu va aprecia ca astfel de acuzaţii

să-i fie aruncate în poală fără a avea dovezi concrete.

Furia şi frustrarea o făcură din nou să se ridice în picioare.

— Individul mă poate răpi, mă poate ataca, iar în timpul încercării de a mă răpi poate să ucidă un om, şi totuşi nu putem face nimic în privinţa asta?

Şi Aden se ridică în picioare.

— Nu în clipa asta. Înţeleg că situaţia este frustrantă, însă şi eu, şi Dominic considerăm că ar fi cel mai sigur să te îndepărtăm din calea răului, până când lucrurile vor putea fi rezolvate aşa cum trebuie.

Ea îşi înălţă privirea spre el. În ochii lui se citea multă compasiune, dar şi hotărâre.

— Unde propui să mă duci? întrebă ea nemulţumită.

Nu voia să pară nerecunoscătoare, dar detesta ideea de a fugi.

— Într-o mică staţiune balneară din Nord, lângă Buckminster. St. Clement este foarte liniştit, mai ales în perioada asta a anului, iar clientela este formată în cea mai mare parte din vârstnici şi oameni cu posibilităţi limitate. Este suficient de departe de drumurile bătătorite, aşa că şansele de a fi recunoscută de cineva sunt practic inexistente.

Vivien abia putu să-şi reţină un geamăt. În general nu era atrasă de orăşelele de la ţară, dar acest loc anume părea îngrozitor.

— Ce încântător! Şi ce voi face după ce voi ajunge în acest loc idilic?

— Te vei feri de necazuri, rosti el sec.

— Eu nu intru niciodată în necazuri, cel puţin nu intenţionat, protestă ea.

El îşi dădu ochii peste cap şi n-o onoră cu un răspuns. Ei bine, nu-l putea învinovăţi, dar nu era tocmai gata să cedeze.

— Nu reuşesc să înţeleg cum va elimina asta complet

posibilitatea de a fi recunoscută de cineva. Dacă rostul este să mă scoţi pur şi simplu din oraş, de ce să nu mă retrag pe proprietatea din Somerset a fratelui meu? Cu siguranţă, e suficient de departe pentru a corespunde scopului tău.

— Pentru că toată lumea, cale de cincisprezece kilometri în jur, va şti că te afli acolo. Eşti mult prea uşor de recunoscut. În plus, în St. Clement vei locui sub un nume fals.

Ea rămase cu gura căscată. Categoric, nu auzise bine.

— Poftim?

— Ştiu că pare ciudat, spuse el îndreptându-se spre şnurul clopoţelului, aflat într-un colţ. Dar este cea mai bună modalitate de a evita să fii găsită.

Vivien începu să se întrebe dacă nu cumva adormise din nou, iar acum, visa. Dacă da, cu siguranţă era cel mai ciudat vis pe care îl avusese vreodată.

— Nu prea înţeleg nimic din toate astea.

— Ştiu, rosti el înţelegător. Dar micul dejun va sosi în câteva minute, şi vei putea să savurezi o ceaşcă de ceai bun. Te vei simţi mult mai bine după ce vei mânca şi vei bea ceva.

O luă de braţ şi o conduse din nou spre canapea, ignorându-i încruntarea.

— Nu mă lua de sus, Aden. Nu-mi place absolut deloc.

Un zâmbet trecător apăru pe buzele lui.

— Nici n-aş visa să fac aşa ceva, milady.

Ea se aşeză mormăind. De fapt, acum, că se gândea la asta, îi era cam foame. Nu mai mâncase nimic de seara trecută, devreme.

Aden stătea lângă ea, privind-o cu un zâmbet slab pe buze. Era atât de frumos şi emana o masculinitate atât de puternică – deşi era în mod clar foarte obosit –, încât inima începu să-i bată mai tare în piept. Habar n-avea ce simţea el cu adevărat pentru ea, dar ştia că ar face orice ca s-o protejeze, indiferent dacă îşi risca propria siguranţă – în tot

acest timp, purtându-se faţă de ea cu o blândeţe şi o amabilitate de care nu mai avusese parte de la moartea tatălui ei. Nu era de mirare că se îndrăgostise de el.

Clipi şi rămase nemişcată. Vorbele îi apăruseră în minte atât de uşor, ca o adiere caldă care făcea să fluture perdelele străvezii de la o fereastră deschisă. Dar, odată intrată, o zgudui cu forţa unei furtuni de vară, instalându-se în inima ei cu o senzaţie de profundă inevitabilitate.

Şi împreună cu ea apăru şi o senzaţie de pace aşa cum nu mai simţise niciodată.

Dar imediat după aceea se născu o teamă care se intensifică rapid, pentru că, de îndată ce toate astea aveau să se sfârşească, iar Aden va ieşi din viaţa ei, pacea aceea avea să dispară din viaţa ei pentru totdeauna.

— Ce te necăjeşte, milady? întrebă el cu blândeţe.

Se aşeză cu grijă lângă ea pe canapea, de parcă i-ar fi fost teamă să n-o înghiontească.

— O, nimic, rosti ea cu însufleţire, într-o jalnică încercare de a ascunde adevărul. De ce întrebi?

Acum, el o privea de parcă ei i s-ar fi scurs creierul prin urechi, ceea ce era foarte posibil, având în vedere remarca prostească.

— Te-am forţat prea tare, spuse el. Ai nevoie de mama?

Erau prea puţine lucruri pe care Lady Thornbury le putea face în respectiva situaţie, iar dacă Aden ar fi ghicit vreodată ce simţea cu adevărat Vivien pentru el, probabil că ar fi fugit din cameră urlând. Ea nu întâlnise niciodată un om atât de hotărât să păstreze distanţa faţă de oamenii din viaţa lui. Totuşi, pentru a fi cinstită faţă de el, trebuia să recunoască faptul că, seara trecută, înaintea atacului, fusese oricum numai distant nu.

— Mă simt bine, rosti ea zâmbindu-i liniştitor. Şi sunt sigură că mă voi simţi chiar mai bine de îndată ce voi fi băut o ceaşcă de ceai.

El se ridică şi se îndreptă spre uşă, uitându-se pe coridor.

— Nu ştiu de ce durează atât de mult, spuse el încruntându-se.

— Sunt sigură că micul dejun va sosi imediat. La urma urmelor, este abia cinci dimineaţa. Servitorii abia dacă s-au sculat.

— Trebuie să pornim la drum. Nu ştiu de ce îi ia mamei atât de mult să împacheteze, mormăi el.

— Nu e ca şi cum aş avea haine răspândite prin toată casa mamei tale, rosti ea răbdătoare. De ce nu pot pur şi simplu să mă duc acasă, să împachetez şi să-i spun familiei ce se petrece? Mama se va îngrijora dacă nu va primi în curând veşti de la mine.

El se apropie de fereastră şi trase la o parte draperiile, privind în stradă.

— Mai târziu în dimineaţa asta, mama se va duce la Lady Blake şi îi va explica situaţia. De asemenea, va avea grijă să se răspândească în oraş o poveste cum că te-ai dus să vizitezi nişte prieteni din nord, pentru câteva săptămâni.

Vivien se încruntă. Totul părea atât de inutil de complicat.

— Dar de ce nu se poate…?

Se opri brusc, când un gând oribil îi veni în minte. Când Aden o privi cu ochi îngustaţi, ea suspină.

— Cyrus. Şi el este implicat, nu?

El se răsuci spre ea, rămânând cu spatele la fereastră. Mila pe care o văzu întipărită pe chipul lui făcu să i se strângă stomacul.

— Nu puteam exclude asta, spuse el. De dragul siguranţei, nimeni din familia ta nu poate şti exact unde vei sta. Nu că am crede că mama ta sau Kit ar avea ceva de-a face cu asta, adăugă el grăbit, văzând expresia de pe chipul ei. Dar, dacă ei ne-ar cunoaşte planurile, ar putea să le dezvăluie fără să vrea sau…

— Sau Cyrus i-ar putea şantaja, refuzând să le achite notele de plată.

Amărăciunea o cuprinse ca un mare val sufocant. Ştiuse de ani întregi că nu putea conta pe familia ei, dar niciodată nu se aşteptase să fie trădată în halul ăsta. În cea mai grea încercare a vieţii ei, se simţea complet singură.

Aden veni şi se aşeză din nou lângă ea. Îşi coborî privirea spre mâinile ei încleştate în poală. Le desprinse cu blândeţe şi ridică una pentru a depune un sărut delicat pe dosul ei.

— Nu eşti singură, fata mea dragă, deşi ştiu că tu probabil crezi că eşti.

Ea îl privi fix, uimită de schimbarea din atitudinea lui. Privirea lui întunecată, caldă şi fermă, îi trimise căldură în mâinile şi picioarele reci.

— Mama ţine foarte mult la tine, rosti el, şi la fel şi Sir Dominic. Nu vom îngădui să ţi se întâmple nimic rău, îţi promit.

Ea înghiţi nodul din gât.

— Dar tu? şopti ea. *Tu ce* simţi pentru mine?

Buzele lui se despărţiră în vreme ce trase, ezitând, aer în piept. Apoi, uşa se deschise, iar mama lui intră urmată de majordom, care împingea un cărucior.

— Micul dejun a sosit în sfârşit, dragii mei, ciripi veselă Lady Thornbury.

Aden se ridică de pe canapea şi se apropie de mama lui, lăsând-o din nou pe Vivien dureros de singură.

Capitolul 27

Vivien se încruntă din nou la Aden, cu toate că, desigur, el nu putea vedea. Aproape toată călătoria, el stătuse cu picioarele întinse cât mai mult posibil în spaţiul

strâmt al trăsurii şi cu pălăria coborâtă pe ochi. Cum putea dormi în aceste condiţii era dincolo de puterea ei de înţelegere, iar resentimentele ei creşteau cu fiecare bornă kilometrică pe lângă care treceau. Da, putea recunoaşte acum că era îndrăgostită nebuneşte de el, dar asta nu însemna că el nu era un om cumplit de enervant – atât din cauza capacităţii lui de a se adapta oricărei situaţii fără vreun efort aparent, cât din pricina intenţiei lui evidente de a avea un contact cât de limitat posibil cu ea. În prima oră a călătoriei lor, ea se luptase cu un dureros sentiment de respingere, fiind evident că el făcea tot ce putea pentru a se distanţa cât mai mult de ea. Acum, după câteva ore, tot ce-şi dorea era să-l pocnească şi să se dea jos din trăsura aia afurisită.

Cu un suspin obosit, îşi scoase ochelarii pe care el o pusese să-i poarte şi îşi frecă semnele lăsate de aceştia pe nas. Tot nu credea că era necesar să poarte o asemenea deghizare ridicolă, dar Aden insistase. De asemenea, insistase să poarte cea mai oribilă pelerină de culoarea muştarului pe care o văzuse omenirea vreodată şi o bonetă cu un bor atât de mare în faţă, încât aproape că îi scotea lui ochii, ori de câte ori urca sau cobora din trăsură. Era *întru totul* vina lui, după cum îi spusese ea în termeni categorici, când el oftase îndurerat la ultima lor oprire.

Se uită pe fereastră în vreme ce amurgul cobora peste mohorâtul peisaj de noiembrie. În curând avea să fie întuneric complet, iar ea nu putea decât să spere că se vor opri undeva peste noapte.

Cu siguranţă, nici chiar Aden n-ar fi insistat ca bidiviii să orbecăiască pe drumurile proaste de ţară, riscând astfel vieţile tuturor.

Luându-şi săculeţul de pe podea, unde căzuse, Vivien vârî ochelarii în el. Se săturase să-i poarte, se săturase de noroi şi de praf, dar cel mai tare se săturase de faptul că nenorocitul de prinţ Ivan Hovanski îi pusese în această

situaţie cumplită.

— Vivien, pune-ţi la loc ochelarii.

Surprinsă de neaşteptata poruncă, ea tresări, în vreme ce trăsura intră într-un făgaş adânc, făcând-o să salte în loc. Ateriză cu o bufnitură, iar un junghi de durere o străbătu de la şezut până la umeri.

Aden, cu fizicul lui masiv, nici nu se clintise. De fapt, se afla exact în aceeaşi poziţie în care stătuse în ultima oră – cu braţele încrucişate la piept şi cu pălăria lăsată pe faţă. Pentru numele lui Dumnezeu, cum de văzuse ce făcea ea?

— Credeam că dormi, murmură ea aplecându-se pentru a-şi masa noada.

— Am dormit până ai început să faci atât de mult zgomot.

— Categoric, n-am făcut niciun zgomot. Pur şi simplu, mi-am dat jos aceşti ochelari ridicoli. Este întuneric beznă afară, şi mă îndoiesc serios că cineva pândeşte trăsurile care trec pe drum, în speranţa că mă va zări.

El îşi ridică pălăria cu bor moale şi o privi fix. În ciuda afirmaţiei sale, un pic de lumină încă mai licărea la orizont, suficientă pentru a-i vedea căutătura rece.

— Cu toate astea, vei purta ochelarii în permanenţă. Se uită la oribila bonetă pe care ea o aruncase pe banchetă, cu mult timp în urmă. La fel şi boneta, adăugă el.

— Poate că ai vrea să le port şi când dorm. În caz că prinţul Ivan sare din dulap sau de sub pat, ripostă ea.

— Vivien.

Ea nu se putea înşela în privinţa avertismentului tăcut din vocea lui. Cu o grijă exagerată, scoase ochelarii din săculeţ şi îi puse la loc pe nas. Apoi, uitându-se urât la el, îşi trânti boneta peste coafura stricată.

— Sincer, ştiu că trebuie să fim atenţi, dar tu te porţi de parcă după fiecare stâncă şi pom s-ar ascunde bandiţi. Iar această deghizare e ridicolă. Sunt surprinsă că mama ta a avut în casă haine atât de urâte.

Aden îşi îndreptă trupul, răsucindu-şi torsul pentru a-l întinde, iar apoi flexându-şi braţele. Iritarea lui Vivien ezită şi pieri în vreme ce ea privea vălurirea muşchilor bine definiţi pe sub haină. Spre deosebire de ea, frigul nu părea să-l deranjeze. De fapt, se dezbrăcase de haina lungă cu câteva ore în urmă, punând-o peste pătura cu care o acoperise pentru a o ajuta să se încălzească bine.

Un fior de vină o făcu să se crispeze în sinea ei. În ciuda atitudinii lui reci, Aden făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru ca ei să-i fie bine. Cu toate astea, ea îşi dorea ca el să-i explice ce avea să se întâmple după ce vor ajunge în satul St. Clement. Menţionase ceva despre „ascunderea la vedere”, dar nu-i lămurise cripticul comentariu. De fapt, ea habar n-avea ce urma să se întâmple după ce ajungeau la han… dacă aveau să poposească peste noapte. Cu excepţia vizitiului şi a slujitorului care erau înarmaţi, călătoreau fără alţi servitori. Să nu aibă o cameristă care să-i ofere puţină respectabilitate în public părea problematic, chiar dacă ea era camuflată în acea costumaţie ridicolă.

Aden îşi îngustă ochii uitându-se la ea.

— Deghizarea este necesară, iar tu o vei purta atâta timp cât îţi spun eu s-o porţi.

Ea îşi reprimă dorinţa de a scoate limba la el.

— Eşti cea mai precaută persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Cu toată costumaţia asta ridicolă şi cu furişatul, s-ar putea crede că eşti spion.

Dacă nu s-ar fi uitat chiar atunci la el, şi dacă ultimele raze de soare n-ar fi ales exact acel moment pentru a străluci pe chipul lui, ei i-ar fi scăpat răspunsul lui nerostit. Însă ea reuşi să zărească surpriza care apăru brusc pe chipul lui. La fel de repede, aceasta fu înlocuită de o expresie studiat impasibilă.

Vivien îl privi uluită. Apoi, toate micile frânturi de informaţii disparate pe care le adunase şi le depozitase în

memorie se aranjară asemenea pieselor unui puzzle, îmbinându-se cu precizie. Reticenţa lui, trecutul militar obscur, golurile din istoricul lui şi al familiei sale, abilităţile lui stranii şi remarcabilele calităţi fizice, chiar şi relaţia cu Sir Dominic, ale cărui relaţii cu guvernul păruseră mereu atât de neclare, căpătară brusc înţeles.

— O, Dumnezeule! şopti ea. *Eşti* spion.

Un muşchi zvâcni pe maxilarul lui.

— Nu fi ridicolă. Sunt soldat, spuse el cu ceea ce probabil îşi imagina că era o privire miratră.

Cu toate că negarea lui fusese imediată, şi chiar uşor neîncrezătoare, îi confirmă suspiciunile.

— O, Doamne! rosti ea vârându-şi degetele sub ochelari şi frecându-şi ochii.

Unicul bărbat din lume de care se îndrăgostise era spion. Nu era de mirare că se străduia atât de tare s-o ţină la distanţă. Conform fiecărei poveşti lugubre pe care o auzise, se părea că spionii nu apreciau o viaţă de linişte casnică.

Deschise ochii şi îl cercetă pe deasupra ochelarilor. Expresia lui era de nepătruns, şi îşi încrucişase din nou braţele la piept, ca şi cum nu dorea s-o lase să se apropie. Dacă ar fi avut un dram de minte, ar fi priceput aluzia şi şi-ar fi văzut de treaba ei.

— Mama ta ştie? întrebă ea, ignorând instinctele care o sfătuiau de bine.

— Este o discuţie ridicolă şi nu vreau s-o purtăm, mârâi el.

O altă revelaţie o izbi cu o forţă orbitoare.

— O, Doamne! Sigur că ştie. Ea poate învârti pe degete pe oricine din înalta societate, inclusiv pe Sir Dominic. Nu este de mirare că are o influenţă atât de mare în sfera politică. I-am auzit pe mulţi zicând că Lady Thornbury ar fi un prim-ministru mai bun decât Liverpool. Se gândi la spusele ei. Trebuie să zic că sunt înclinată să fiu

de acord, fiindcă mama ta este cea mai inteligentă persoană pe care o cunosc.

Aden o privi fix, cu o expresie uimită. Gura lui se deschise, apoi se închise, de parcă ar fi fost un peşte aruncat pe mal.

— Dar nu-mi pot imagina că tatăl tău a fost foarte fericit că ţi-ai ales această carieră, rosti ea gânditoare. Lord Thornbury era foarte formalist, nu-i aşa? Din câte am auzit, spionajul nu este considerat o profesiune pentru gentlemeni.

— Destul! se răsti el în cele din urmă, cu o voce atât de rece, încât fu de mirare că ea nu îngheţă pe loc.

Vivien tresări, iritată de propria lipsă de sensibilitate. Dar gândul că Aden era *spion* o uluise.

— Îmi pare rău. Presupun că nu ai voie să vorbeşti despre astfel de lucruri. Îţi promit că nu voi spune nimănui. De fapt, mă pricep foarte bine să păstrez secrete. Zău că da.

O clipă mai târziu, trăsura intră în curtea unui mic han. Dar, în ciuda zgomotului făcut de roţi pe pavajul de piatră, Vivien putea jura că îl auzise pe Aden murmurând o înjurătură cu adevărat uimitoare.

*

Vivien se răsuci pe salteaua plină de cocoloaşe şi ridică perna şi mai plină de cocoloaşe, încercând să-şi găsească o poziţie comodă. Zăcuse trează ore întregi, fiecare nerv din corpul ei vibrând de o frustrantă combinaţie de oboseală şi agitaţie. Pentru a înrăutăţi şi mai tare lucrurile, era intens conştientă de prezenţa lui Aden, care se culcase pe podea, în cealaltă parte a camerei. Spre deosebire de ea, părea complet mulţumit să se afle în acea situaţie bizară, şi pe duşumeaua tare, care îi servea drept pat. Presupuse că un om învăţa să doarmă oriunde dacă

era spion, sau poate că învăţase asta la şcoala de spioni – dacă exista aşa ceva.

Nu că ea avea să afle vreodată. Aden refuzase să rostească un cuvânt despre asta şi, înainte de a coborî din trăsură, îi spusese cu severitate să închidă subiectul şi să lase vorbitul în seama lui. Apoi, scosese un inel simplu, din aur, şi i-l strecurase pe deget. Ea îl privise uimită, năucită de implicaţiile gestului. Dar îşi revenise când el îi zisese hangiului că vor lua o singură cameră, pe numele domnul şi doamna Edwards. Fireşte, se uitase cu gura căscată la Aden, ca o idioată, incapabilă să scoată un singur cuvânt. Ceea ce probabil că fusese planul lui de la bun început.

— Îmi pare rău, dar este singura cale, zisese el fără să pară deloc că regretă. N-am putut s-o luăm pe camerista ta, şi nici nu te pot lăsa să dormi singură. N-ai fi în siguranţă.

Îngrozită, Vivien aruncase o privire spre unicul pat din încăpere, înghesuit sub tavanul din bârne înclinat şi cu aspect antic.

— Unde vei dormi tu? îngăimase ea cu o voce chiţăită.

Nu avea cum să nu fie de acord cu logica lui, dar gândul de a dormi cu Aden, chiar dacă doar de ochii lumii, făcea să o furnice pielea din pricina nervilor zdruncinaţi.

Făcându-i-se milă de ea, el îi explicase că va dormi pe podea, chiar în faţa uşii. După asta, ea se calmase un pic, dar restul serii fusese dominat de o atmosferă încordată. Luaseră cina într-o tăcere aproape totală, Vivien fiind prea distrasă de ceea ce avea să urmeze – şi în noaptea aceea, şi a doua zi – pentru a da glas curiozităţii legate de profesia neobişnuită a lui Aden.

Din fericire, el îi acordase puţină intimitate după cină, coborând la bar pentru a-i îngădui să se spele şi să se pregătească de culcare. Întorcându-se puţin mai târziu, luase una din pernele de pe pat, stinsese lumânările şi îşi întinsese trupul lung pe duşumea, complet îmbrăcat şi învelit cu haina. Abia atunci, Vivien îşi scosese rochia şi se

grăbise să se vâre în aşternutul grosolan, dar din fericire curat, recunoscătoare pentru întunericul care îi ascundea îmbujorarea prostească. După ce îşi spusese rugăciunile, închisese ochii, fiind atât de epuizată, încât ar fi jurat că va adormi imediat.

Dar nu luase în calcul conştientizarea acută a prezenţei lui Aden. Iar când nu se gândea la el, toate celelalte griji dădeau năvală ca un stol de rândunele în mintea ei, plonjând şi rotindu-se la nesfârşit, până când nu mai putu gândi deloc. Ori de câte ori închidea ochii obosiţi, imaginea trupului fără viaţă al lui Jem îi apărea în spatele pleoapelor. Din cauza asta şi a oribilei senzaţii că de viaţa ei se alesese praful, începu să se întrebe dacă va mai dormi vreodată.

Şoptind înjurătura pe care o murmurase Aden la coborârea din trăsură – şi simţindu-se puţin mai bine după asta –, se răsuci, aşeză din nou perna şi îşi porunci să doarmă. În cele din urmă, se cuibări, iar întunericul blând o învălui. Pleoapele lui Vivien fluturară şi se închiseră, iar ea începu să respire lent şi fără zgomot.

Iar din adâncurile minţii ei, imaginea lui Jem zăcând însângerat şi fără viaţă pe stradă ţâşni cu o forţă orbitoare. Teama şi oroarea o cuprinseră, smulgându-i răsuflarea din trup. Se ridică brusc, sufocându-se şi icnind în căutarea aerului. Într-o panică oarbă, sări din patul înalt, căzând cu o bufnitură pe duşumeaua rece. Picioarele îi alunecară, iar ea se trezi în şezut, scoţând un ţipăt de spaimă.

— Hristoase, Vivien!

Ea mai degrabă îl simţi decât îl văzu pe Aden ridicându-se de pe patul improvizat şi îndreptându-se spre ea cu viteza fulgerului. Braţele lui o cuprinseră şi o ridicară din poziţia lipsită de graţie în care căzuse. Îşi ridică privirea spre el, însă Aden nu era decât o formă masivă în întunericul sufocant.

— Te-ai rănit? întrebă el cu o voce îngrijorată.

Ea se agăţă de el, tremurând din pricina şocului, dar şi din cauza rămăşiţelor cumplitei viziuni. Părea să nu-şi poată trage răsuflarea pentru a articula vorbele.

— Ţine-te de mine, spuse el ridicând-o cu blândeţe în pat.

Când mâinile lui se îndepărtară de pe trupul ei, Vivien trebui să-şi muşte limba pentru a nu ţipa. El se deplasă cu supleţea unei feline, abia făcând vreun zgomot în timp ce traversă camera. Apoi, ea auzi gestul de a scăpăra un chibrit şi văzu flacăra unei lumânări. El veni cu ea lângă pat, ţinând-o într-o mână, în vreme ce privirea lui o cercetă pe Vivien de sus până jos. În timp ce îmbujorarea se întindea pe fiecare parte a trupului ei atinsă de privirea lui, ei îi trecu prin minte că batistul simplu, dar fin, al cămăşii ei de noapte oferea prea puţină protecţie pentru castitatea sa.

Îşi schimbă poziţia şi aruncă o privire precaută spre trăsăturile lui frumoase, care emanau chiar şi mai multă masculinitate pură în strălucirea micii flăcări. Simţi cum i se strânge inima, şi trebui să-şi reprime cuvintele care îi tremurau pe vârful limbii, cuvinte care l-ar fi implorat s-o ia în braţe şi s-o protejeze.

Şi mai erau şi alte cuvinte, mai primejdioase, unele care i-ar fi dezvăluit sentimentele reale. Cuvinte care i-ar fi cerut să facă lucruri pe care nicio lady nemăritată n-ar trebui să i le ceară unui bărbat.

El îi ridică bărbia şi îi cercetă cu atenţie chipul.

— Ai avut un coşmar?

Cum putea un ton atât de blând s-o lovească totuşi cu o forţă atât de intensă? Alungând un val de lacrimi, ea dădu nefericită din cap. În plus faţă de toate celelalte, sărmanul om trebuia să aibă de-a face acum cu o femeie în pragul isteriei.

— Te-ai lovit când ai căzut din pat?

Se lovise, dar nu într-un loc despre care să nu fie stânjenită să vorbească.

— Ăăă… puţin, da, se bâlbâi ea. Dar o să fiu în regulă.

El se încruntă.

— Ţi-a intrat vreo aşchie în picior? Podelele-astea sunt nelustruite. Dacă ţi-a intrat vreo aşchie, ar trebui s-o scoatem. Se aplecă şi apropie lumânarea. Dă-mi voie să văd.

Cu grijă, începu să-i ridice poalele cămăşii. Şocată, Vivien strânse pânza în jurul genunchilor.

— Nu la genunchi m-am lovit, şi nici la picior, rosti ea.

El se încruntă.

— Când ai căzut, s-a auzit o bufnitură al naibii de puternică. Unde te-ai lovit mai exact?

Ea îşi înăbuşi un geamăt.

— Nu contează, spuse ea printre dinţii încleştaţi. O să fiu în regulă.

El o privi pentru o secundă, apoi un licăr de înţelegere amuzată i se aprinse în ochi.

— Înţeleg. Vrei să te masez ca să-ţi treacă?

Gura ei se căscă din pricina scandaloasei sugestii. Dar chiar mai scandalos fu faptul că în mintea ei apăru gândul că era posibil să-i facă plăcere ca Aden să-i, ăăă… aline durerea ce-i chinuia posteriorul.

— Nu cred deloc că ar fi un gest decent, spuse ea cu glas pierit.

— Bine, dacă eşti sigură, rosti el.

„La naiba cu el!” Îi putuse desluşi amuzamentul din voce.

— Foarte sigură, mulţumesc.

Poftim! Nici măcar bătrâna ei guvernantă n-ar fi reuşit să fie atât de pedantă.

— Ei bine, atunci treci la culcare.

Îşi vârî mâinile mari pe sub glezne şi îi ascunse picioarele sub pături. Apoi, îi strânse braţele pe lângă trup, înainte de a-i îndepărta părul care-i scăpase din împletitură. Infinita tandreţe a gesturilor lui o emoţionă până la lacrimi.

— Şşşt! Nu plânge, murmură el. Totul va fi bine. Îţi promit!

Ea clipi din răsputeri, enervată de propria slăbiciune. Plânsul rareori rezolva ceva, cel puţin asta descoperise după moartea tatălui ei.

— De ce ai nevoie? întrebă el. Spune-mi, şi îţi aduc.

Ea îşi ridică privirea spre el, flăcăruia lumânării licărind slab, ca o pată ce dansa în aer, subliniindu-i cu strălucirea ei umerii largi. Îşi concentră atenţia doar asupra lui. Şi un dor nebun se năpusti prin ea, alungând toate grijile legate de zilele ce urmau să vină. Aveau noaptea asta, şi Aden era doar al ei.

Vivien apucă olanda moale a cămăşii lui, în locul unde i se descheia la piept, şi trase, făcându-l să se aşeze pe pat. El tresări puţin, surprins, dar nu se trase îndărăt.

— Am nevoie de *tine,* şopti ea. Am nevoie să-ţi simt trupul lipit de al meu, fără nimic între noi.

O expresie şocată trecu peste chipul lui. Având în vedere vorbele ei, nu îl învinovăţea, dar circumstanţele cereau să acţioneze rapid şi hotărât. Deja îl simţea cum, în mintea lui, se îndepărta.

— Vivien, nu ştii ce vorbeşti, spuse el cu o voce răguşită.

Drept răspuns, ea se ridică şi îşi lipi gura tremurândă de a lui. Îl gustă, folosindu-se de vârful limbii pentru a cerceta cu delicateţe marginile buzelor lui. Când intră puţin, el scoase un geamăt profund din gât. Bătăile inimii i se accelerară sub palmele ei, iar a ei tresări drept răspuns.

Vreme de câteva secunde, el îi îngădui mângâierile neîndemânatice, deschizând pentru scurt timp gura şi trăgându-i limba în caverna fierbinte a gurii lui. Ea scânci şi se agăţă de el, încântată să-i simtă muşchii tari sub vârfurile degetelor. Apoi, el se îndepărtă gemând, retrăgându-se cu toate că Vivien îl strângea cu fermitate de cămaşă.

— Hristoase! exclamă el cu severitate. Mă ucizi. Ai idee cât de proastă e ideea asta?

Îndurerată de asprimea din vocea lui, îi dădu drumul. Se priviră fix unul pe celălalt, gâfâind amândoi, iar în ochii lui străluci pasiunea pură.

Apoi, el păru să se închidă în sine, luptându-se să-şi recapete detaşarea impasibilă pe care o cultiva cu atâta grijă. Ceea ce nu făcu decât să aprindă ca o torţă hotărârea lui Vivien.

Cu mişcări deliberate, dezlegă panglicile cămăşii de noapte şi lăsă ţesătura să se desfacă, şoptind uşor, peste pieptul ei. Aden îşi îndreptă trupul în vreme ce un val de roşeaţă îi întunecă pomeţii.

— Ce faci? întrebă el cu o voce crispată.

Ea se sili să nu-şi dea ochii peste cap. Fie Aden nu era prea obişnuit cu astfel de lucruri, fie ea nu se pricepea deloc la aşa ceva.

— Iau ce am nevoie.

Vocea ei se auzi joasă şi răguşită chiar şi pentru urechile ei neexperimentate.

— Nu cred…

Vocea lui se stinse când ea îşi dădu jos de pe umăr mai întâi o mânecă, apoi pe cealaltă, îndepărtând ţesătura moale de sub braţe şi lăsând-o să-i alunece pe talie. Îşi scoase mâinile din mâneci, expunându-şi complet sânii goi în faţa privirii uluite a lui Aden. El rămase nemişcat. Dar cel puţin nu se îndepărta, aşa încât ea presupuse că făcea progrese.

Desigur, inima ei bătea atât de tare, încât era posibil să leşine, ceea ce ar fi fost, în mod categoric, un mod umilitor de a sfârşi prima ei tentativă de seducţie.

Trase adânc şi anevoie aer în piept. Aden scoase un şuierat uşor, ochii îngustându-i-se până deveniră o licărire de obsidian, în vreme ce făcu un pas mai aproape. Simţindu-se şi triumfătoare, şi îngrozită, Vivien îşi duse

mâinile la spate şi, cu degetele tremurând, începu să-şi desfacă uşor cosiţa. Gestul îi făcu sânii să se ridice şi mai sus.

— N-ai vrea să-mi despletesc părul? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

El se mişcă, aşezându-se lângă ea atât de repede, încât Vivien aproape că leşină din pricina şocului.

— Mai târziu, spuse el printre dinţii încleştaţi. O să ţi-l despleteşti mai târziu.

Capitolul 28

Tremurul lui Vivien se transformă repede într-o stare de excitare tumultuoasă, când Aden o lipi de saltea. Cadrul de lemn al vechiului pat scârţâi sub greutatea lor. El era masiv, iar ei îi plăcu la nebunie felul în care trupul lui îl acoperea pe al ei. Instinctiv, îşi depărtase picioarele când el se lăsase deasupra ei, iar Aden era acum prins între coapsele ei, mădularul lui tare împungând-o în pântece. Nu se putu abţine să nu se unduiască, simţind cum i se taie răsuflarea când îl adăposti între coapsele ei.

Când ea se mişcă, pleoapele lui coborâră pe jumătate peste ochii negri, strălucind de plăcere senzuală. Buzele i se despărţiră, şi oftă înainte de a-şi coborî capul ultimii câţiva centimetri, pentru a o săruta. Dar abia îi atinse buzele – mai mult ca o mângâiere delicată, preludiul unei întrebări.

— Eşti sigură, Vivien? Trebuie să fii foarte sigură, fiindcă nu există cale de întoarcere.

Ea se încruntă.

— Ai uitat că eu sunt cea care tocmai şi-a scos cămaşa de noapte? Nu a fost o indicaţie destul de clară a ceea ce vreau?

El o privi fix, un moment îndelungat, înainte de a izbucni într-un râs sugrumat.

— Iartă-mă! Sunt doar un bărbat greu de cap, iar când vine vorba de sex, noi putem fi uneori confuzi.

— Cum poate un bărbat să fie confuz când o femeie îşi dezgoleşte sânii în faţa lui depăşeşte puterea mea de înţelegere, murmură ea începând să se simtă ruşinată. Apoi îi veni în minte un gând cumplit. Tu vrei să faci asta, nu? O, Doamne, spune-mi că vrei la fel de mult ca şi mine.

Apoi, îşi muşcă buza, îngrozită de ceea ce tocmai dezvăluise. Doamne sfinte, practic tăbărâse pe un biet om. Tăbărâse pe el. Dacă el îi făcea pe plac doar dintr-o compasiune greşit înţeleasă?

Jumătatea de zâmbet a lui Aden din urmă cu o clipă se transformă într-un rânjet larg.

— Mai degrabă, ţi-aş arăta ce vreau eu. Hai să începem cu sânii tăi, din moment ce tu ai deschis subiectul. Ar fi acceptabil pentru tine?

Precaută, ea dădu din cap.

— Bine.

El se mai aplecă puţin, mişcarea aducându-i mădularul deasupra punctului sensibil dintre coapsele ei. Vivien se arcui spre el, gemând de surpriză, în timp ce un spasm blând îi contractă carnea din interior.

— Haide, haide… murmură Aden tachinând-o. O iei înainte de una singură. Am spus că vom începe cu sânii tăi.

Dar apoi el îşi flexă coapsele, împungând-o din nou în acel loc perfect. Ea îşi înfipse degetele în umerii lui şi închise ochii, bucurându-se de senzaţia delicioasă dintre coapse. El era atât de mare şi de dur. „Pretutindeni.” Iar ea abia aştepta să-l simtă peste tot.

— Deschide ochii, iubito, rosti el.

Fără voie, ea îi deschise. Oricât de mult dorea să se uite la el, cu ochii închişi se putea concentra întru totul asupra reacţiilor stârnite în ea la atingerea trupului lui. Nu

că n-ar fi fost plăcut şi doar să se uite la el.

— Bravo, murmură el. Măcar dacă ai fi la fel de ascultătoare şi în afara dormitorului.

Încruntându-se, ea îl ciupi de umăr. Era ca şi cum ar fi ciupit o bucată de lemn de esenţă tare.

— Ai spus ceva foarte neplăcut Aden. Eu fac mereu ce îmi spui tu să fac.

El se sprijini în antebraţe, privind-o cu o ridicare ironică a sprâncenelor.

— Ei bine, când am motive, se corectă ea.

— Hai să revenim la sânii tăi, rosti el sec.

Ea trebui să-şi reprime o dorinţă nebună de a chicoti.

— Da, hai!

Privirea lui se aplecă spre ei, văzând cum sfârcurile deja trandafirii începeau să se întărească. Ea detesta să recunoască, dar avea tendinţa de a se simţi jenată din pricina sânilor ei. Erau mai degrabă mici, iar faptul că ea era atât de demodat de zveltă nu o ajuta cine ştie ce. Corsetul îi umfla puţin – nici pe departe ca ai unor femei din înalta societate, cărora li se revărsau peste corsaj –, dar fără el ştia că… îi cam lipseau.

În vreme ce Aden o studia, Vivien începu să devină agitată.

— E ceva în neregulă? riscă ea să întrebe în cele din urmă.

Privirea lui se ridică brusc spre chipul ei.

— Ce-ar putea să fie în neregulă?

Ea îşi înăbuşi un geamăt. Nu va învăţa niciodată să-şi ţină gura?

— Scumpa mea!

El se aplecă şi puse stăpânire pe gura ei, gustându-i cu delicateţe buza de jos. Vivien îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi îşi îndepărtă buzele, bucurându-se de împletirea blândă a limbilor lor. Apoi, prea devreme, el se îndepărtă.

— Te simţi ruşinată?

Ea încercă să dea nepăsătoare din umeri, ceea ce nu fu uşor, având în vedere că era ţintuită sub un bărbat care o domina cu statura lui.

— Spune-mi, îi ceru el cu tandreţe. Nu mai fac nimic altceva până nu-mi zici.

— Asta-i ridicol, mormăi ea în vreme ce obrajii i se îmbujorau.

— Spune-mi oricum.

El părea hotărât – iar ea ştia cât de hotărât putea fi Aden –, aşa că, într-un final, cedă.

— Sânii mei. Sunt…

Lăsă propoziţia neterminată, cu obrajii încinşi de ruşine.

— Cum sunt? întrebă el, părând derutat.

— Sunt prea mici, spuse ea printre dinţii încleştaţi. Croitoreasa mea zice că ar trebui să-mi pună mai mult material de umplutură.

— Croitoreasa ta este o idioată, rosti el dispreţuitor. Iar tu eşti nebună. Ai cei mai frumoşi sâni pe care i-am văzut vreodată.

— Nu spui asta pentru a mă face să mă simt mai bine, nu?

Dumnezeule, detesta să se simtă atât de nesigură de ea însăşi.

El îşi schimbă poziţia, lăsându-şi un picior lung între coapsele ei, dar ridicându-şi greutatea de pe pieptul lui Vivien.

— Îţi spun adevărul, fată prostuţă. Şi intenţionez şi să te fac să te simţi mai bine. Îşi trase în sus o mână pentru a-i captura sânul drept, ridicându-l între degetele lungi. De fapt, sfârcurile tale sunt perfecte. Le-aş putea savura toată noaptea, fără să mă satur.

Sensul cuvintelor lui îi stârni un fior asemenea unui fulger nimicitor, aducându-i un icnet surprins pe buze. Dar, pe de altă parte, o făcu să se înmoaie cu totul pe dinăuntru.

Şi acelaşi efect îl avu vederea degetelor lui arămii pe pielea ei palidă, în vreme ce îi mângâia cu delicateţe sânul.

— Au mărimea perfectă, murmură el. Se potrivesc perfect în mâna mea, şi chiar şi mai bine în gura mea... Şi îmi plac la nebunie sfârcurile. Atât de trandafirii, şi uite cum se întăresc când le ating.

Îi strânse sfârcul între buricele degetelor, trăgând încet. Vivien gemu, încordându-se în vreme ce senzaţia reverberă până în miezul fiinţei ei. Fără să-şi dea seama, îşi ridică şoldurile şi-şi apăsă pubisul pe coapsa lui.

— Şi sunt şi sensibili, spuse el. Şi cu cât se întăresc mai tare, cu atât senzaţiile tale vor fi mai puternice. Eşti toată numai frişcă şi zmeură, iubita mea. Abia aştept să te gust.

Vivien se zvârcoli când el mângâie şi se jucă delicat cu sânul ei. Trupul i se încordă de frustrare, tânjind după mai mult decât uşoara mângâiere a degetelor care o tachinau şi crudele sale cuvinte şoptite.

— Toţi bărbaţii vorbesc la fel de mult când fac asta? gâfâi ea.

Aden zâmbi, ignorându-i întrebarea naivă, apoi, tachinând-o, o ciupi de sfârc. Dacă piciorul lui n-ar fi ţintuit-o locului, Vivien ar fi ţâşnit din pat.

— Înţeleg că vrei mai mult. Crede-mă, sunt bucuros să-ţi fac pe plac.

Vivien trase aer în piept pentru a-l certa, dar, înainte de a apuca să scoată un cuvânt, el se aplecă şi îi cuprinse sfârcul cu buzele. Ea se cutremură, în vreme ce el gusta şi se juca folosindu-se de buze, de limbă şi chiar de dinţi. Când o ciupi de vârful fierbinte, ea îl apucă de şolduri şi se legănă, lipindu-se mai tare de el, căutând să se elibereze de tensiunea care îi făcea pântecul să se strângă.

— O! gemu ea arcuindu-se, în vreme ce mici valuri de plăcere începură să pulseze adânc în ea.

Aden mai supse o dată, cu putere, apoi se îndepărtă.

Vivien se întinse după el, căutând disperată contactul cu gura lui. Cu blândeţe, el o împinse în jos.

— Nu atât de repede, iubito. Vreau să te bucuri de asta.

— Mă bucur, scrâşni ea. Aş vrea să mă bucur în continuare, dar n-o pot face dacă te opreşti.

Ochii lui străluciră cu o căldură seducătoare, în timp ce trona deasupra ei.

— Nu am nicio intenţie să mă opresc. Dar aş vrea să-ţi scot restul lucrurilor, la fel şi pe ale mele, dacă stau să mă gândesc mai bine.

— O, bine. E foarte logic, dacă tot ai pomenit.

El dădu să coboare din pat, dar apoi se opri şi se aplecă pentru a-i săruta celălalt sân.

— Îmi cer scuze că l-am neglijat pe acesta, dar promit că o să mă ocup imediat de el. Şi cred că am răspuns la întrebarea legată de părerea mea despre sânii tăi.

Vivien dădu repede din cap, îmbujorându-se chiar şi mai tare când el râse încet.

— Bine.

Se dădu jos din pat şi îşi trase repede cămaşa peste cap. O clipă mai târziu, pantalonii lui ajunseră pe podea. Când rămase în lenjeria intimă, Vivien scoase un mic icnet. Oricât de excitante erau toate astea, erau în acelaşi timp şi destul de intimidante. Aden avea un trup puternic, cu muşchi impresionanţi. Iar mădularul lui părea să fie în ton cu restul dimensiunilor, după cum se vedea.

— E rândul tău, murmură el, trăgându-i cu delicateţe cămaşa de noapte de pe şolduri.

Simţindu-se neîndemânatică, Vivien îl ajută, încercând să nu se înfioare când el îi trase încet batistul delicat în jos pe picioare. Se mişca uşor, cu o grijă deosebită, privirea lui devorând-o, iar gura fiindu-i strânsă într-o linie dură, încordată.

— Hristoase! rosti el aproape cu evlavie.

Îi aruncă veşmântul în direcţia unui scaun aflat în apropiere, apoi îşi trecu mâna peste abdomenul ei, oprindu-se chiar deasupra părului auriu de la îmbinarea coapselor ei. Vârfurile degetelor urmăriră venele de un albastru palid de sub piele, iar Vivien se cutremură drept răspuns.

— Eşti ca o prinţesă din basme. Atât de al naibii de dulce şi de frumoasă, rosti el cu vocea devenită o şoaptă răguşită.

Rămase lângă pat, pe chipul lui citindu-se un amestec complicat de sentimente. Ceva părea să-l reţină departe de ea. O dovadă clară îi spunea că el încă o dorea, dar fruntea i se întunecase.

Vivien se ridică în şezut, simţindu-se ruşinată, dar hotărâtă să-l împiedice să sune retragerea. Nu şi de data aceasta.

— Nimeni nu m-a mai numit prinţesă din basme. Sper că asta îţi este pe plac.

Uimiţi, ochii lui se îndreptară spre chipul ei.

— Să-mi fie pe plac?! Îşi lipi palma de pieptul acoperit de păr cârlionţat. Vivien, faci să mi se oprească inima în loc.

— Ei bine, asta nu pare în regulă, răspunse ea cu un chicotit nervos.

În vreme ce privirile lor se înlănţuiră, orice impuls de a râde pieri. Pasiunea produse scântei între ei, dorinţa ridicându-se ca un val fierbinte. Cedând unei dorinţe incomparabil mai puternice decât orice simţise până atunci, Vivien se lăsă din nou pe perne. Apoi îşi ridică picioarele, deschizându-se complet pentru el. Ochii lui se îngustară, plini de hotărâre întunecată, ca ai unui şoim care şi-a zărit prada. Prada lui foarte dornică să cedeze, ar fi putut adăuga ea.

— Ce cauţi acolo, atât de departe? şopti ea întinzându-şi braţele.

Buzele lui Aden fură despărţite de un zâmbet ameţitor.

— Mă bucur de privelişte, scumpa mea. Este excepţională.

El se aplecă şi îşi strecură mâinile sub şezutul ei, trăgându-l spre el. Ea scânci, surprinsă, când se văzu trasă pe marginea saltelei înalte. Îi desfăcu larg picioarele care se legănau, ţinând-o deschisă cu mâinile pe care le aşeză pe interiorul coapselor ei. În acea poziţie, era chiar mai expusă decât înainte. Şi asta o făcea să se simtă şi vulnerabilă, şi confuză.

— Ce faci? îl întrebă cu o voce piţigăiată.

Drept răspuns, el o privi cu un zâmbet lasciv.

— O să vezi, toarse el.

Mirarea se transformă în uluire când el se lăsă în genunchi în faţa ei, îi cuprinse posteriorul şi o ridică. Apoi, în vreme ce o mână mare o ţinea, cealaltă o deschise şi mai mult spre el.

Lui Vivien îi trecu vag prin minte ideea că ar fi trebuit să protesteze faţă de un comportament atât de revoltător, dar orice cuvânt pe care l-ar fi putut rosti pieri, strangulat, în gâtul ei. Era cel mai şocant şi mai incitant moment din viaţa ei, ceea ce spunea multe, având în vedere evenimentele din ultimele câteva săptămâni.

Iar apoi, el îi despărţi cu blândeţe pliurile gingaşe şi îşi lipi gura de ea. Şocul senzaţiei care o zgudui o făcu să se ridice de pe pat. Dacă Aden n-ar fi ţinut-o, probabil că ar fi ajuns pe podea.

— O, Doamne!

El se dădu înapoi.

— Taci, iubito! O să-i trezeşti pe vecini.

Nu se ostenise să-şi ascundă amuzamentul din voce. Gemând, Vivien căzu pe spate, sprijinindu-se în coate, în timp ce Aden reveni, trecându-şi încet limba peste extrem de sensibilul loc ascuns în buclele ei blonde. Simţi vibraţia în fiecare terminaţie nervoasă din trupul ei, dar mai ales adânc în pântec. Când el o făcu din nou, cercetând blând cu

limba, ea îşi sprijini instinctiv coapsele pe umerii lui, parcă încercând să nu se prăbuşească.

Capul lui se ridică, iar el o privi cu ochi scânteietori.

— Îţi place? întrebă el în vreme ce degetul îi mângâia cu blândeţe pliurile umede.

Văzând că nu răspunde – probabil deoarece creierul ei încetase să mai funcţioneze se aplecă şi suflă spre mugurele sensibil. Muşchii ei se încordară din nou.

— Da. Doamne, da! icni ea.

— Mă bucur atât de mult.

Apoi, o desfăcu iarăşi larg cu degetele, aplecându-se pentru a o gusta încă o dată. Mai exact, pentru a o devora. În vreme ce ea gemu, zvârcolindu-se sub el, el înteţi sărutul intens de intim. Presiunea se învârteji adânc în trupul ei, făcând-o să-şi dea seama că nimic din ce simţise vreodată nu semăna nici pe departe cu se trăia acum.

Când el o gustă iarăşi cu nesaţ, Vivien aproape că sări de pe pat. Fără să-şi desprindă gura, Aden îi strânse picioarele pe umerii lui şi o ţinu locului. Ea îşi arcui spinarea, desfăcându-şi larg braţele şi înfigându-şi degetele în aşternut pentru a rămâne unde era.

— O, nu! hohoti ea în timp ce delicioasa presiune atingea cote insuportabile. Opreşte-te, opreşte-te!

Când Aden mârâi lipit de ea, Vivien simţi vibraţia adânc în ea.

— Pe naiba! se răsti el. Tu ai început asta, Vivien, dar eu îi pun capăt.

Ea se zvârcoli sub el, prea stârnită pentru a-i răspunde. El îşi înălţă capul.

— Adică, dacă nu vrei cu adevărat să mă opresc, adăugă el puţin nesigur.

Vivien se luptă să se ridice în coate, privindu-l confuză. Mintea ei era atât de tulburată, încât avu nevoie de câteva momente pentru a-şi da seama că el vorbise serios. Oare chiar credea că ea voia să se oprească *acum?*

— Aden, dacă te opreşti acum, te bat cu vătraiul până rămâi lat.

Nu părea cine ştie ce ameninţare, având în vedere modul gâfâit în care rostise vorbele, dar îşi îndeplini scopul.

— Slavă Domnului! murmură el. M-ai făcut să mă îngrijorez.

Ea trebui să-şi reprime impulsul de a râde, dar cuvintele lui o tulburară profund. Deşi ajunseseră atât de departe, el n-ar fi silit-o niciodată să facă un lucru pe care ea nu-l voia.

Dar când el o împinse înapoi pe pat şi se ridică, inima lui Vivien zvâcni. Se oprea, la urma urmelor? Ea pur şi simplu ar fi murit de frustrare în cazul ăsta. Asta după ce l-ar bate cu vătraiul până l-ar ucide.

— Am crezut că ţi-am spus să nu te opreşti, izbucni ea.

Aden tresări auzindu-i tonul strident.

— Nu mă opresc. Ai încredere în mine, Vivien. O să capeţi ce doreşti.

Ea fu pe cale să-i ceară o explicaţie, dar el îşi dădu jos lenjeria. Mintea ei se goli de orice gând, iar întrebarea îi pieri pe buze. O numise prinţesă din poveste, însă el era un adevărat zeu – de fapt, un zeu războinic. Talia lui zveltă, şoldurile înguste şi coapsele puternice erau etalate în toată splendoarea lor. Împreună cu un mădular foarte mare, care se ivea din cuibul de păr negru dintre picioare.

Vivien îşi apăsă o mână pe abdomen, încercând să domolească fiorul din adâncul său. Nu se putea decide dacă să se năpustească asupra lui sau să fugă ţipând din cameră.

— Nu-ţi face griji, spuse Aden cu blândeţe, citindu-i gândurile. Nu e nici pe departe atât de rău cum ai putea crede.

Ea îşi ridică anevoie privirea spre chipul lui. Buzele strânse îi spuneau că el se străduia să nu râdă.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, rosti ea cu toată demnitatea de care putea fi capabilă o femeie goală.

Poate că o parte din ea era îngrozită, dar ar fi preferat să-şi reteze limba decât să recunoască. La urma urmelor, el avea dreptate. Ea începuse asta, şi intenţiona s-o ducă la bun sfârşit.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet în vreme ce o cuprinse în braţe. Ea scoase un geamăt tremurat când sfârcurile întărite i se frecară de părul aspru de pe pieptul lui.

— Mincinoaso, îi şopti el la ureche.

Ea îl ignoră, prea preocupată să-şi lipească trupul de al lui. Focuri păreau să se aprindă în fiecare punct de contact, iar ea trebuia să se desfete în acele flăcări. Îi cuprinse gâtul cu braţele şi îşi ridică un picior pe şoldul lui, lipindu-şi intimitatea sensibilă de coapsa lui musculoasă. Ţipă atunci când un spasm voluptuos porni din miezul fiinţei ei. Vreme de câteva minute, Aden o lăsă să se legene lipită de el, îngăduindu-i să-şi sporească plăcerea în timp ce mâinile lui rătăceau pe trupul ei. Exploră toate locurile unde putea ajunge – degetele trecându-i în lungul şirei spinării şi cuprinzându-i şezutul, apoi ridicându-se pentru a-i mângâia sânii. Iar în tot acest timp, îi murmură şoapte fierbinţi la ureche, dezmierdări vulgare şi laude triviale, care făcură ca dorinţa să-i pulseze în tot corpul.

Aden îşi schimbă poziţia, iar erecţia lui se strecură între coapsele ei, trecând peste pliurile ce-i adăposteau locul secret. O altă senzaţie o străbătu ca un fulger.

— Aden! ţipă ea lipindu-se strâns de el.

Brusc, Aden se rostogoli pe spate, trăgând-o peste el.

— Eşti pregătită, Vivien. Te vreau. Acum!

Ea abia dacă îi recunoscu vocea, profundă şi guturală, plină de dorinţă.

O ridică până ajunse călare, cu picioarele desfăcute larg în jurul trupului puternic. Erau lipiţi unul de celălalt, iar

ea nu se putu împiedica să nu se legene din nou, fiindcă îl simţea atât de tare şi de minunat sub ea. Mâinile lui Aden o apucară de şolduri, ţinând-o nemişcată.

— E minunat, iubito. Dar vreau să termini când sunt înăuntru.

Punându-şi mâinile pe umerii lui Aden pentru a-şi menţine echilibrul, Vivien îşi coborî privirea, rămasă fără suflare şi fără cuvinte. El era atât de mare şi de puternic sub ea, părând exact bărbatul primejdios care era. Dar gura lui – frumoasa lui gură – era arcuită de un zâmbet tandru, iar mâinile lui rătăceau pe corpul ei într-o atingere uşoară şi drăgăstoasă. Grandoarea momentului, măreţia lui o invadară, iar ea clipi pentru a-şi reţine lacrimile.

— Eşti gata? întrebă el.

Cu un surâs tremurător, ea dădu din cap. După ce o trase în genunchi, îşi schimbă şi el poziţia, apoi o apăsă în jos, astfel încât vârful membrului său se implântă în deschizătura alunecoasă. Cu grijă, se împinse în sus, în vreme ce ea începu să alunece în jos. Delicatele ţesuturi interioare păreau să ia foc, protestând faţă de întinderea nemiloasă la care le supunea bărbăţia lui mare. Era departe de a fi plăcut, însă Aden o linişti cu şoapte blânde şi cu mângâieri seducătoare pe sâni, pe abdomen şi în lungul coapselor.

În cele din urmă, ajunse adânc în ea. Vivien se aşeză stângace, încercând să nu tresară în timp ce se obişnuia cu invadarea trupului ei. Dar oricât de mult o durea, era tulburată de indescriptibila intimitate a legăturii lor şi de amestecul de dorinţă şi adoraţie oglindit pe chipul lui Aden. Iar el părea să nu se poată abţine să n-o mângâie, venerându-i trupul cu mâinile sale. Chiar şi numai expresia de pe faţa lui – plină de o emoţie fierbinte – făcea să merite totul. Apoi, ochii lui negri deveniră concentraţi, iar o cută îi brăzdă fruntea.

— Vivien, rosti el în cele din urmă, despleteşte-ţi

coada.

În clipa aceea, păru o cerere extrem de ciudată, dar ea fu fericită să-i facă pe plac. Trăgându-şi cosiţa pe piept, desfăcu panglica şi începu să despletească şuviţele.

— Nu te grăbi, şopti el. Vreau să te privesc.

Trăgând adânc aer în piept – ceea ce făcu licărul să strălucească şi mai tare în privirea lui –, ea dădu din cap. Încet, îşi desfăcu şuviţele groase, descurcând părul acolo unde se încâlcise. El o privea cu atenţie, mângâindu-i braţele, în timp ce trupul îi rămăsese nemişcat sub ea. Momentul i se păru insuportabil de paşnic şi de emoţionant, tăcerea fiind tulburată doar de trosnetele focului slab din cămin sau de vreo uşă a hanului care se închidea undeva departe.

Până când Vivien termină cu despletitul cozii, arsura dintre coapsele ei cedase, fiind înlocuită de o nevoie tot mai mare de a se freca de el. Aden se mişcă, lipind-o mai tare de trupul lui. Valul rapid de plăcere îi smulse un geamăt din gât.

— Asta-i, murmură el răsfirându-i părul pe sâni. Fă ce vrei cu mine, iubito. Cum te simţi mai bine.

Ezitând, ea începu să se legene în sus şi în jos, căutând a se potrivi cât mai bine cu el. El se jucă, în tot acest timp, cu sânii ei, mângâind vârfurile rigide şi ridicându-se în coate pentru a o gusta. Când supse cu putere, trăgând un sfârc în gură, ea suspină extaziată şi se legănă în faţă.

Aden răspunse împlântându-se mai tare în ea. Căldura îi invadă trupul. Vivien îşi desfăcu larg coapsele şi apăsă, concentrându-se cu sălbăticie asupra chinuitorului joc al cărnii lui dure în trupul ei. Dar avea nevoie de mai mult, aşa că dădu glas nevoilor într-o izbucnire de cuvinte incoerente rostite printre suspine, agăţându-se de umerii lui în vreme ce se legăna. Capul lui se ridică de pe sânii ei, iar el îşi îngropă faţa în gâtul ei, coborându-şi una din mâini

între trupurile lor.

Iar apoi, el o atinse chiar acolo, chiar pe mugurele de carne care o durea de dorinţă. O mângâie până când ea începu să tremure în braţele lui. Contracţii se stârniră în valuri din pântecul ei, transformându-se în spasme intense care îi smulseră un ţipăt surprins. Când se arcui în spate, lăsând acele valuri s-o cuprindă, Aden îi depuse o ploaie de sărutări fierbinţi pe piept, chiar deasupra inimii.

Apoi, atât de repede că ea îl văzu ca prin ceaţă, el o ridică şi o smulse de pe el, căzând pe spate şi trăgând-o după el. Îi cuprinse posteriorul cu mâinile şi se lipi de ea, mădularul lui pulsând pe pântecul ei şi vărsându-şi sămânţa între ei.

Iar după acel moment zguduitor, când viitorul le era necunoscut, Aden o strânse la pieptul lui.

Ţinând-o ca şi cum acolo ar fi fost locul ei pentru totdeauna.

Capitolul 29

În vreme ce se îndrepta împreună cu Aden spre baia termală din centrul satului St. Clement, Vivien se gândi că probabil arăta precum cea mai prozaică dintre neveste – căsătorită de câţiva ani, şi cu un soţ care semăna foarte bine cu un negustor prosper care îşi adusese soţia suferindă să beneficieze de apele de-acolo. Din câte ar fi putut spune oricine, erau unul dintre cele mai anoste cupluri de pe planetă.

Mergând pe stradă împreună cu Aden, îşi dădu seama cât de bine îşi alesese el profesia. Avea o capacitate remarcabilă de a se pierde în peisaj, camuflându-şi forţa masculină printr-o alură cu umerii uşor gârboviţi, o vorbire domoală şi o vestimentaţie de calitate, dar banală. Era o

metodă remarcabil de simplă de a te deghiza.

Iar în privinţa aspectului ei… ei bine, mai bine nu comenta nimic. Arăta cumplit, îmbrăcată în culori mohorâte, cu bonete care reuşeau să fie şi pretenţioase, şi cumplit de urâte, şi cu acei afurisiţi de ochelari cu rame de argint. Familia şi prietenii ar fi fost îngroziţi s-o vadă atât de sărăcăcios îmbrăcată, iar ea tresărea ori de câte ori se zărea într-o oglindă. Dar Aden insistase în mod repetat că trebuia să rămână deghizată, pentru a atrage cât mai puţin atenţia.

În mod clar, asta se şi întâmpla, din moment ce ea, practic, fusese închisă în casă din ziua în care ajunseseră în St. Clement. Sătulă să stea între patru pereţi şi să-i aibă doar pe servitori şi pe Aden cu care să vorbească – iar el era cam tăcut –, Vivien puse în cele din urmă piciorul în prag, după patru zile, cerând să iasă de-acolo.

Îşi ridică privirea spre bărbatul care o însoţea pe High Street. Pe chipul lui Aden încă se zărea o expresie sumbră şi resemnată, indicând că nu-i plăcea prea mult faptul că ea se aventura în public. Iniţial, refuzase tranşant s-o însoţească în sat. Vivien se enervase, insistând că îşi va pierde minţile dacă nu găsea pe cineva cu care să stea de vorbă.

— Poţi să vorbeşti cu mine, se răstise Aden pe deasupra ziarului pe care îl citea la micul dejun. Sau cu servitorii. Sunt sigur că ar fi încântaţi să stea de vorbă cu tine.

Vivien îi amintise că toţi servitorii erau gărzi de corp în slujba lui Dominic, astfel că erau foarte atenţi şi fără chef de vorbă. Până şi femeia desemnată să fie camerista lui Vivien se considera în mod clar mai degrabă însărcinată cu paza decât servitoare, un adevărat Argus al vremurilor moderne, astfel încât Vivien ajunsese să simtă că-şi iese din minţi.

— Iar în ceea ce te priveşte, se răţoi ea la Aden, abia

dacă mi-ai adresat două vorbe de când am sosit. Şi nu-mi pot imagina, nici în ruptul capului, *de ce,* încheie ea pe o notă sarcastică.

El avusese bunul-simţ să se îmbujoreze uşor. De la acea seară magnifică de la han, Aden se retrăsese într-o impasibilitate şi mai iritantă, lăsând-o pe Vivien să se întrebe cu ce greşise. Încercase să obţină un răspuns de la el, însă Aden evitase orice discuţie despre acea noapte incandescentă, spunându-i că vor vorbi despre asta după ce ea avea să se întoarcă în siguranţă la Londra. Ea nu-l crezuse nici pentru o clipă, dar fu prea stingherită – şi rănită – ca să mai deschidă subiectul din nou. Acea noapte schimbase totul pentru ea, şi crezuse că era posibil ca Aden să simtă la fel.

Dar, cu fiecare zi care trecea, îndoiala se furişa în sufletul ei, iar Vivien începu să se teamă că făcuse o greşeală îngrozitoare, care avea să-i facă sufletul fărâme. Poate că lungile zile şi nopţi petrecute în marele conac din St. Clement erau sigure şi confortabile, dar pentru Vivien deveneau repede un episod singuratic şi plictisitor din viaţa ei, care cumva sfârşise într-o fundătură.

În această dimineaţă cel puţin, Aden o lăsase să iasă din colivia ei aurită, iar ea era hotărâtă să profite la maximum. Dacă asta însemna să-l ignore pe furiosul şi tiranicul bărbat care era foarte posibil să-i frângă inima, aşa să fie. Dacă Vivien învăţase ceva de-a lungul anilor, asta era să-şi ţină fruntea sus când toată lumea se prăbuşea în jurul ei. Poate că Aden îi furase inima, dar categoric nu avea să-i răpească şi mândria.

Se opri în faţa prăvăliei unei modiste, unde două femei în vârstă studiau pălăriile expuse în vitrină. Pălăriile erau destul de urâte, dar nici pe departe la fel de urâte ca aceea pe care o purta Vivien, aşa că, în ceea ce o privea, merita să se uite la ele. Însă, în vreme ce se apropie de cele două femei, îl auzi pe Aden suspinând exasperat.

Silindu-se să afişeze un zâmbet plăcut, îi aruncă o privire peste umăr.

— S-a întâmplat ceva, domnule Parker? întrebă ea accentuând numele fals pe care îl adoptaseră. Nu te simţi bine?

— N-am nimic, draga mea. De ce întrebi? replică el cu o voce seacă.

Ea se uită la maxilarul lui. Dacă ar fi fost puţin mai încordat, probabil că s-ar fi fărâmat în milioane de bucăţele.

— Mi s-a părut că te aud oftând, dar cred că m-am înşelat. Simulă o încruntare îngrijorată. Sau poate că a fost dispepsia ta. Ai mâncat cam mult aseară, două porţii de friptură de vită. Sunt convinsă că doctorul tău n-ar fi mulţumit.

— O, Doamne! ţipă una dintre doamnele în vârstă, care trăsese fără jenă cu urechea. Era înaltă şi remarcabil de slabă, cu ochi spălăciţi şi un chip cumsecade. Prea multă carne roşie este *fatală* dacă ai dispepsie. Dragul meu domn, trebuie să vă ascultaţi soţia. Vai, sărmanul meu soţ avea obiceiul să exagereze cu mâncarea. Scoase un suspin dramatic. Consecinţele au fost cumplite, şi mă tem că viaţa domnului Simmons a fost curmată prematur, Dumnezeu să-i odihnească sufletul.

Însoţitoarea ei, o femeie corpolentă, cu un aer poruncitor, îşi dădu ochii peste cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sally, soţul tău a murit de prea multă băutură. Ridică o mână pentru a împiedica protestele celeilalte femei. Richard a fost fratele meu şi l-am iubit mult, dar cu toţii ştim că îşi petrecea o mare parte a zilei bând peste măsură. Asta nu-l făcea mai puţin încântător, însă n-are niciun rost să negăm adevărul.

Doamna Simmons le aruncă lui Vivien şi lui Aden un zâmbet prin care îşi cerea scuze.

— Da, ei bine, n-are niciun rost să ne spălăm rufele murdare în public, Dorothy. În plus, acest tânăr drăguţ nu

pare deloc să sufere de dispepsie.

Când femeia mai în vârstă îşi trecu o privire experimentată şi apreciativă peste trupul musculos al lui Aden, Vivien trebui să-şi muşte interiorul obrajilor pentru a-şi stăpâni râsul. Mai ales după ce furişă o privire spre el şi îi remarcă trăsăturile rigide.

Cealaltă femeie, cea pe care o chema Dorothy, îşi înclină capul şi îl scrută şi ea cu privirea, analizându-l în mod evident ca pe un cal de rasă.

— Ai dreptate în privinţa asta, Sally. Dispepsia nu pare a fi diagnosticul corect. Aruncă o privire rapidă spre pălăria lui Vivien şi dădu cu înţelepciune din cap. Fac pariu că domnul şi stăpânul dumneavoastră pare atât de acru pentru că v-aţi hotărât să faceţi o gaură în punga lui cumpărând o pălărie nouă. Dar de ce n-aţi face-o? Domnişoara Theresa face cele mai reuşite pălării din oraş, şi e clar că aveţi nevoie de una nouă.

Vivien fu incapabilă să răspundă, principalul motiv fiind că se străduia cu disperare să nu râdă. Totuşi, Aden devenise, din iritat, sumbru, ceea ce făcea ca situaţia să fie şi mai amuzantă. Unul dintre cei mai periculoşi spioni ai Angliei, pus în încurcătură de două micuţe doamne în vârstă.

— Dorothy, îl faci pe sărmanul om să se jeneze, o dojeni doamna Simmons cu blândeţe. Ce vor crede despre noi? Cu siguranţă acesta nu este un mod de a-i întâmpina pe nou-veniţi în frumosul nostru sat.

— O, Doamne, presupun că ai dreptate, spuse cealaltă femeie strâmbând caraghios din nas. Nu trebuie să mă băgaţi în seamă, domnule. După cum vă va spune toată lumea din localitate, vorbesc ca o moară stricată de îndată ce am ocazia.

— Vă rog, nu vă cereţi scuze, rosti Vivien. N-am sosit decât de câteva zile în sat, aşa că încă n-am făcut cunoştinţă cu toată lumea. Sunt foarte bucuroasă să vă

cunosc.

Iar de îndată ce cuvintele îi ieşiră din gură, îşi dădu seama că erau adevărate. Cu două săptămâni în urmă, nici măcar nu şi-ar fi imaginat că ar putea tânji după compania a ceea ce păreau a fi două văduve de la ţară lipsite de eleganţă. Dar aveau chipuri vesele şi vorbeau amabil şi fără afectare. Iar dacă în ultimele câteva săptămâni Vivien făcuse o constatare, aceasta era că mulţi dintre oamenii din viaţa ei – inclusiv cei din familia ei – erau lipsiţi de aceste calităţi frumoase.

— Dumnezeule, unde ne sunt manierele, Dorothy, ţipă doamna Simmons. Încă nu ne-am prezentat. După cum, fără îndoială, aţi ghicit, eu sunt doamna Simmons. Aceasta este cumnata mea, doamna Pettigrew.

În ciuda vârstei, doamna Simmons le făcu o plecăciune graţioasă, în vreme ce doamna Pettigrew făcu o reverenţă sumară, ca un măcăleandru dolofan şi prietenos.

— Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc, repetă Vivien cu un zâmbet cald. Eu sunt doamna Parker, iar acesta este soţul meu, domnul Parker.

Doamna Pettigrew îi adresă un zâmbet strălucitor lui Aden.

— Da, şi ce bărbat frumos şi voinic sunteţi. Am avut mereu o slăbiciune pentru bărbaţii înalţi, cum a fost dragul meu soţ răposat. Este o plăcere să vă cunosc şi pe dumneavoastră, domnule Parker.

În cele din urmă, Aden renunţă la atitudinea lui iritată.

— Mulţumesc, doamnă, spuse el aplecându-se grav spre mâna ei. Plăcerea este de partea mea, vă asigur.

Făcu o altă plecăciune în direcţia doamnei Simmons. Aceasta îşi duse mâna la pieptul firav şi păru cucerită.

— O, Dorothy, ţipă ea, spune şi tu, n-are cele mai frumoase maniere? îmi aduce aminte de dragul meu Richard, care era cel mai fermecător bărbat pe care putea spera cineva să-l cunoască vreodată.

— Când nu era beat, desigur, rosti doamna Pettigrew cu voce veselă. Dar, după cum spune Sally, nu e nevoie să spălăm toate rufele murdare în public, nu-i aşa?

— Fireşte că nu, încuviinţă Aden cu o atitudine solemnă.

De data asta, Vivien desluşi amuzamentul din vocea lui. Nodul din gât, cel de care nu mai scăpase de când se culcaseră împreună, dispăru. Îi adresă o tentativă de surâs, iar buzele lui se arcuiră în sus drept răspuns. Zâmbetul i se reflectă în ochi, aprinzând scânteia care ajunsese un foc dezlănţuit cu doar câteva nopţi în urmă. Dar, o clipă mai târziu, sobrul domn Parker preluă controlul.

— Dragele mele doamne, spuse el adresându-se celor două văduve. Vă rugăm să ne scuzaţi, dar soţia mea nu are voie să mai stea în frig. Trebuie să ne vedem de drum.

— O, probabil că vă duceţi la baia termală, rosti doamna Pettigrew. Şi noi mergem într-acolo. Am fi încântate să vă însoţim. Îi făcu conspirativ cu ochiul lui Aden. Nimeni nu cunoaşte staţiunea St. Clement mai bine decât noi. Vă putem arăta toate persoanele banale şi plictisitoare, ca să le puteţi evita.

— O, da, interveni doamna Simmons serioasă. Şi cunoaştem şi toate bârfele noi. Dacă doriţi să aflaţi *orice* despre oricine din frumosul nostru sat, nu trebuie decât să ne întrebaţi. Vai, Dorothy se pricepe atât de bine să obţină informaţii, încât ai crede că a fost spioană pentru Coroană.

— Este, cu adevărat, un talent foarte util, spuse Vivien cu voce gâtuită.

Nu îndrăzni să se uite la Aden, ştiind că, dacă o făcea, nu avea să se mai poată abţine. În schimb, îl luă pur şi simplu de braţ şi zâmbi, în vreme ce cele două doamne veniră lângă ea şi porniră împreună la drum.

Din păcate, braţul pretinsului ei soţ se simţea ca un lemn dur sub mâna ei înmănuşată. Muşchii îi erau încordaţi de tensiune, indicându-i clar iritarea pricinuită de atenţiile

noilor ei prietene. Poate că se amuzase cu câteva minute în urmă, dar scurtul moment de efuziune luase sfârşit.

Din fericire, avea maniere impecabile, lucru pentru care Vivien era profund recunoscătoare. Îşi dorea cu disperare să aibă parte de companie, şi nu putea crede că acele două doamne în vârstă constituiau o ameninţare la adresa siguranţei sale. Dar, pentru Aden, se părea că tot ce exista sub soare reprezenta un motiv de suspiciune. Părea un mod de trai foarte obositor.

— E clar că aţi venit în mica noastră localitate pentru a beneficia de ape. Mi s-a părut mie că păreţi cam plăpândă, spuse doamna Pettigrew măsurând-o pe Vivien de sus până jos. Vai, dar sunteţi slabă ca un băţ, draga mea, dacă nu vă supăraţi că zic asta.

— Nu, nu mă supăr.

Şi chiar nu se supără. Vivien era obişnuită cu împunsăturile subtile din înalta societate, dar o viziune bruscă a doamnei Pettigrew desfăşurându-se în toată splendoarea sa în acel mediu de aristocraţi cu nasul pe sus îi apăru în minte. Îi plăcu foarte mult ideea, iar deodată, viaţa în St. Clement nu i se mai păru atât de cumplită.

— Soţia mea nu se simte prea bine, motiv pentru care nu se va implica în prea multe activităţi sau vizite în timpul şederii noastre aici, interveni Aden pe un ton garantat a tempera entuziasmul. Doctorul ei insistă să aibă parte de multă odihnă şi linişte.

Vivien îşi înăbuşi dorinţa de a-i da una în cap, dar asta nu însemna că nu-şi putea exprima nemulţumirea în alte moduri.

— O, dar, iubitul meu, rosti ea drăgăstoasă, aminteşte-ţi că doctorul Hunter a insistat că am nevoie de nişte activităţi sănătoase şi de o companie veselă pentru a mă împiedica să cad în depresie. Cu siguranţă, n-ai uitat cât de neliniştită am devenit ultima oară când ai încercat să mă încui în casă.

Doamna Pettigrew şi doamna Simmons aruncară priviri îngrozite, întâi spre Aden, iar apoi, spre Vivien. Vivien se uită pieziş la protectorul ei. Fără a i se clinti un muşchi de pe faţă, el reuşi să transmită revolta îndreptăţită.

— Exagerezi, iubita mea, spuse el rigid. Ştii că principala mea preocupare este întotdeauna bunăstarea ta.

Ea putea aprecia asta, dar dorinţa lui de a o ascunde de lume – chiar şi într-un loc atât de sigur ca St. Clement – era absolut insuportabilă.

— Nu m-a încuiat cu adevărat, le mărturisi Vivien însoţitoarelor. Dar are tendinţa de a exagera şi de a fi puţin cicălitor. Ştiu că nu arată, dar este extrem de grijuliu când vine vorba de sănătatea mea.

— Nu e nevoie să le plictiseşti pe noile noastre prietene cu detalii domestice atât de neînsemnate, rosti Aden. Dar voi fi încântat să discutăm aranjamentele pentru următoarea perioadă a îngrijirii tale, după ce ne întoarcem acasă.

Vivien desluşi clar ameninţarea sugerată de vocea lui, ceea ce o înveseli imediat. Din puţina ei experienţă, ori de câte ori ea şi Aden se certau, totul ducea la sărutări, iar acestea, cel mai probabil, duceau la alte lucruri plăcute.

Ei bine, cu excepţia ocaziei când fuseseră atacaţi de bandiţi.

— De ce suferiţi mai exact, doamnă Parker? întrebă doamna Pettigrew îngrijorată. Avem doi doctori foarte buni în St. Clement. La recomandarea noastră, doctorul Puppleworth va fi mai mult decât încântat să vă vadă.

— Nu va fi necesar, interveni Aden grăbit. Soţia mea suferă doar de oboseală. Pur şi simplu, are nevoie de multă odihnă.

Doamna Simmons se înfioră cu simpatie.

— Aveţi copii, doamnă Parker? Copiii mi se par foarte obositori.

Vivien simulă un suspin nostalgic.

— Nu, mi-e teamă că mie şi soţului meu ne-a fost refuzată această binecuvântare.

— O, uite, rosti Aden arătând spre cealaltă parte a străzii, către un magazin care avea cărţi în vitrină. Este o bibliotecă de unde se pot împrumuta cărţi. Poate că ar trebui să intrăm şi să luăm câteva, dacă tot suntem aici.

Femeile îl ignorară.

— Nu aveţi copii şi suferiţi de melancolie? rosti doamna cu o privire vicleană în ochii blânzi. Cred că ştim exact care e problema, doamnă Parker.

— Ştim? întrebă doamna Simmons.

Doamna Pettigrew se aplecă spre cumnata ei.

— Probleme de reproducere, anunţă ea cu o şoaptă ascuţită. Îi aruncă lui Aden o altă privire. Dar nu mi se pare că el ar fi problema.

Vivien putu simţi trupul lui Aden vibrând ca un diapazon, însă ea se distra prea bine pentru a pune capăt suferinţei lui, curmând discuţia.

— Din păcate, aţi dedus corect situaţia noastră tragică, spuse ea cu un suspin dramatic. Doctorul meu speră că apele tămăduitoare mă vor reface şi ne vor îngădui să ne îndeplinim cea mai mare dorinţă.

Încheie uitându-se la Aden, plină de adoraţie. El îi zâmbi crispat, cu toate că ochii lui promiteau răzbunare.

— Aţi venit în locul potrivit, zise doamna Pettigrew veselă. Dar trebuie să beţi apa în fiecare zi şi să puneţi ceva carne pe oase. Ceea ce înseamnă că trebuie să luaţi în fiecare zi ceaiul cu noi. Bucătăreasa noastră face cei mai buni biscuiţi şi checuri cu fructe din ţară.

— Am fi încântaţi, răspunse Vivien înainte ca Aden să poată ridica vreo obiecţie.

Spre marea ei surpriză, situaţia i se părea nu doar amuzantă, ci şi ciudat de liniştitoare. Nimeni nu o cunoştea şi nu avea aşteptări în privinţa comportamentului ei. Era o… uşurare.

— Splendid! ţipă doamna Pettigrew. Iar atunci, vă vom putea prezenta…

— Dorothy, interveni doamna Simmons. Uite-o pe doamna Colman, care ne face cu mâna de la spiţerie.

— O, Doamne! oftă doamna Pettigrew. Îi zâmbi lui Vivien a scuză. Iertaţi-ne, dragă doamnă. Ce-ar fi să o luaţi înainte, iar noi vă vom ajunge din urmă în câteva minute.

După ce femeile se îndepărtară grăbite, Vivien se oţeli în aşteptarea unor dojeni aspre. În schimb, Aden o privi ironic.

— Ai noroc că nu te duc imediat acasă şi nu te pun pe genunchi, *nevastă.*

Ea deschise gura pentru a riposta, dar o închise când îşi dădu seama că ameninţarea lui ironică părea mult mai atrăgătoare decât ar fi trebuit.

— Vivien, înţeleg că te simţi singură, continuă el cu voce serioasă. Dar trebuie să fii precaută. Nu ne este de folos ca oamenii să vorbească despre noi. Încercăm să fim discreţi, mai ţii minte?

Ea îi dădu un mic ghiont în coaste.

— În primul rând, nu cred că există alte două femei mai inocente. În al doilea rând, ne aflăm într-un loc foarte retras. Nu înţeleg cum şi-ar putea da cineva seama cine suntem cu adevărat.

— Ai fi surprinsă.

— Da, aş fi foarte surprinsă. Ştii cât de recunoscătoare îţi sunt pentru grija pe care mi-o porţi, dar încep să cred că este exagerată. Suntem în deplină siguranţă aici.

El se opri în faţa unei tutungerii, prefăcându-se doar că studiază vitrina. Ea îşi dădu seama de frustrarea lui după încleştarea maxilarului şi după cât de întinsă îi era pielea pe pomeţi.

— Chiar nu crezi că prinţul Ivan va lua cele mai disperate măsuri pentru a-şi atinge scopul? Din toate

punctele de vedere, omul e nebun, Vivien. Nu trebuie să uiţi niciodată asta, altminteri lucrurile vor sfârşi rău. Îi aruncă o privire îngrijorată. Înţelegi? Nu ai voie să te apropii prea mult de nimeni din acest sat, şi nici să dai informaţii aşa cum tocmai ai făcut.

Speranţa ei fragilă se evaporă.

— Da, înţeleg. Trebuie să fiu mai mult ca tine. Asta n-ar trebui să fie prea greu, pentru că pur şi simplu mă voi încrunta la toată lumea şi voi refuza să port conversaţii politicoase.

El dădu să se încrunte la ea, dar apoi îşi şterse expresia de pe chip.

— Nu fi ridicolă. Nu fac aşa ceva.

— Ba da. Te distanţezi de toţi cei din viaţa ta… chiar şi de mama ta. Toată lumea poate vedea cât de mult doreşte să repare… orice există între voi, dar tu o tot îndepărtezi.

Îşi luă mâna de pe braţul lui şi îşi legă din nou, ostentativ, pălăria. După ce isprăvi, îşi strânse săculeţul cu amândouă mâinile, pentru a nu fi nevoită să-l atingă din nou.

— Nu te înţeleg, rosti ea, în ciuda senzaţiei de sufocare din gât. Pari hotărât să respingi pe oricine doreşte să se apropie de tine. Se sili să dea glas cuvintelor dificile: Inclusiv pe mine.

El făcu o grimasă şi o luă de braţ, conducând-o după colţ şi în piaţeta satului. Pe trei laturi, era mărginită de magazine şi de unicul han al localităţii, iar pe a patra latură se aflau casa pompelor şi baia termală. Vivien încercă să se arate interesată de clădirile cu arhitectură clasică, dar frustrarea şi o melancolie ce părea să i strecoare în suflet o împiedicară.

Iar acum, era evident că Aden se decisese să reinstaureze regimul tăcerii. Bine că apele de-aici reprezentau un leac pentru bolile nervoase, pentru că avea

nevoie de cel puţin 5 litri pentru a-şi alunga starea de spirit mohorâtă. Sau de o porţie mare de brandy când se întorceau la conac.

Paşii lui Aden încetiniră când se apropiară de măreţul portic de marmură.

— Este necesar, rosti el cu bruscheţe.

Mintea ei se goli.

— Ce anume?

— Este necesar să păstrez distanţa faţă de… aceia care mi-ar fi aproape.

Inima ei se strânse din pricina cuvintelor alese de el.

— De ce?

— Din pricina serviciului meu. Pentru a rămâne concentrat.

Ea se gândi la vorbele lui vreme de câteva secunde, apoi le respinse cu o furie care se amplifica.

— Tot nu pricep de ce. Sir Dominic nu se poartă aşa, deşi este şi el spion.

— Vivien…

Ea îşi flutură o mână.

— Nu te osteni să negi şi nu încerca să schimbi subiectul. Ideea este că Sir Dominic *are* oameni în viaţa lui, iar tu n-ai.

Când ea se opri în mijlocul piaţetei, fu şi el silit să se oprească. Expresia lui – sumbră şi chinuită – făcu să i se strângă inima. Pentru prima dată, îşi dădu seama cât de mare era prăpastia dintre ei.

— De ce eşti aşa, Aden? Ce ţi s-a întâmplat? şopti ea.

Vreme de câteva secunde, ochii lui se aprinseră de durere, dar redeveni repede omul aflat în spatele unei măşti impasibile.

— Crede-mă, draga mea, spuse el. Nu vrei să ştii.

Capitolul 30

În mod surprinzător, Aden se simţi bine la petrecerea doamnei Pettigrew. Participarea la o serată unde două treimi dintre invitaţi erau senili se dovedi a fi ciudat de relaxantă, iar lui îi făcu plăcere s-o urmărească pe Vivien cucerindu-le inimile bune.

Nu o dată, în ultimele săptămâni, în vreme ce se acomoda cu ritmurile mai lente ale vieţii la ţară, se simţise mai liniştit decât fusese de multă vreme. Singurele primejdii care ameninţau să apară erau ca Vivien să cadă de pe vreun cal sau să se împiedice de vreo piatră desprinsă din caldarâm.

Sau ca el să cedeze tentaţiei pe care Vivien o reprezenta pentru autocontrolul lui. Aceasta era o primejdie considerabilă atât pentru mintea, cât şi pentru inima lui.

Aden stătea tăcut în faţa uşii de la reşedinţa doamnei Pettigrew, sub o semilună mică, dar frumoasă, care se zărea deasupra dealului care străjuia oraşul. Pretinsa lui soţie îşi lua rămas-bun de la gazdă şi de la doamna Simmons, care îşi respectaseră promisiunea de a o considera pe Vivien drept proiectul lor personal.

O prezentaseră prietenelor, îşi petrecuseră fiecare după-amiază cu ea la băi şi îi invitaseră pe ea şi pe Aden la cină de trei ori de la sosirea lor, cu două săptămâni în urmă. Atenţiile lor o menţineau pe Vivien şi ocupată, şi fericită.

Iniţial, se opusese acestei prietenii, dar în cele din urmă decisese că era firesc ca ea să aibă o ocupaţie. Acum, nu mai era mereu nervoasă şi nici nu-l mai studia cu o expresie uimită, aproape pierdută, în ochii mari albaştri. Ştia că Vivien încă făcea eforturi să priceapă retragerea lui tăcută după episodul plin de pasiune de la han. Fusese cel mai mare prost când o atinsese, însă ea fusese atât de vulnerabilă şi de dulce, şi de afurisit de frumoasă, încât el

cedase tentaţiei, purtat de un val de sentimente care îl făcuseră şi pe *el* să se simtă vulnerabil.

Un spion vulnerabil ajungea de obicei un spion mort, aşa că asta însemna să-şi ţină garda ridicată şi pe Vivien la distanţă. Pentru că, ori de câte ori o atingea, creierul lui ajungea să semene foarte bine cu brânza topită franţuzească, iar instinctele lui atât de fin acordate îl părăseau cu o grabă deranjantă.

Aşa că se hotărâse s-o lase să-şi facă prietene şi să se distreze, dar îl surprinsese al naibii de tare cât de repede se integrase în viaţa satului. Fără pretenţiile familiei sale, care s-o tragă în jos, şi aflată în siguranţă sub supravegherea lui, ea înflorise.

De fapt, nu doar înflorise. Scânteia ca un cer de noapte strălucitor, iar lui Aden îi era groază de momentul când nu avea să mai facă parte din viaţa lui. Radia lumină şi căldură până în cotloanele întunecate şi reci din sufletul lui, dar ambele aveau să dispară în ziua în care avea să plece de lângă ea. Iar ziua aceea se apropia cu paşi repezi.

— Aveţi grijă de scumpa noastră fată, domnule Parker, spuse doamna Pettigrew în vreme ce îi aranja lui Vivien pelerina în jurul gâtului. Arată mult mai întremată, dar aerul nopţii poate fi înşelător.

Aden zâmbi.

— Puteţi fi sigură de asta, doamnă. Bunăstarea soţiei mele este întotdeauna grija mea principală.

Puţin şocat, îşi dădu seama că replicile lui exersate nu erau, de fapt, decât adevărul. O lume fără ea devenise rapid o lume faţă de care Aden îşi pierdea interesul. Vivien depuse un sărut afectuos pe obrazul dolofan al doamnei Pettigrew.

— Vă faceţi prea multe griji. Chiar în această dimineaţă, i-am spus domnului Parker că niciodată nu m-am simţit mai bine.

Doamna Simmons dădu cu înţelepciune din cap.

— V-am zis că apele şi aerul nostru curat şi proaspăt vă vor rezolva mica problemă. Dădu din sprâncene. De fapt, n-aş fi surprinsă ca, în următoarele câteva săptămâni, să primim nişte veşti foarte fericite.

Creierul lui Aden aproape se blocă. Îşi pierdea cu adevărat perspicacitatea.

— Ce veşti fericite?

Doamna Pettigrew şi doamna Simmons îl priviră chiorâş. Vivien părea să inspecteze tencuiala de pe tavan, transmiţându-i astfel mesajul că era idiot. Şi chiar aşa era, în preajma ei, în ultima vreme.

— Ştiţi dumneavoastră, răspunse doamna Pettigrew făcând un gest vag spre pântecul lui Vivien. Problema de reproducere.

Aden simţi cum se înroşeşte.

— A, acea problemă, rosti el cu voce slabă.

— Da, aceea, replică Vivien sec.

— Sugerez să vă duceţi acasă şi să aveţi o *discuţie* despre asta, spuse doamna Pettigrew cu un zâmbet viclean. Sunt sigură că rezultatele vor fi *fructuoase.*

Doamna Simmons îşi acoperi gura cu o mână, pentru a-şi opri chicotelile, în vreme ce Aden o scoase grăbit pe Vivien pe uşă. Mai degrabă, ar fi intrat neînarmat în bârlogul unor ucigaşi decât să discute despre relaţii conjugale cu o pereche de văduve în vârstă – mai ales despre amorul cu Vivien.

Care încă mai chicotea când se instalară în trăsura ce îi aştepta.

— Dragă doamnă Parker, o ironiză Aden cu blândeţe, trebuie să avem o mică discuţie despre noile tale prietene. Nu cred deloc că au o gândire potrivită pentru o femeie atât de rafinată ca tine. Ce ar spune mama ta?

Zâmbetul ei păli.

— Îmi pare rău să zic, dar mama ar fi îngrozită să mă vadă într-o asemenea companie. Fără îndoială, le-ar

cataloga drept înapoiate vulgare.

Aden descoperise că singurul lucru care avea puterea s-o tulbure cu adevărat pe Vivien era familia ei, şi mai ales mama sa. Nu trebuia să fii un geniu pentru a deduce că Lady Blake o neglijase ani întregi, iar lui Vivien îi lipsea amarnic afecţiunea maternă.

— Îmi pare rău, rosti el. N-am vrut să te supăr.

Ea dădu uşor din umeri şi se cufundă într-o tăcere gânditoare. După un minut, sprâncenele ei elegante se strânseră într-o încruntare, iar degetele începură să i se joace absente cu şnururile cu ciucuri ale pelerinei.

— Ce este? întrebă el. Spune-mi şi voi rezolva problema.

Vivien scoase un hohot de râs înăbuşit, care semănă mai mult a suspin.

— Nimic. Sunt doar prostuţă.

Încercarea ei slabă de a zâmbi o făcu să pară şi mai deznădăjduită. Aden îşi porunci s-o lase baltă, dar detesta s-o vadă atât de nefericită. Îl acuzase că se ferea de oamenii din viaţa lui, iar acest lucru era adevărat. Dar s-o ţină pe Vivien la distanţă fusese un mare efort chiar din clipa în care dăduse cu ochii de ea, şi începea să simtă că pierdea bătălia. Dar era o bătălie pe care începuse să vrea s-o piardă. Orice era preferabil decât s-o vadă atât de pierdută şi de însingurată.

Veni lângă ea. Ea tresări şi îşi ridică surprinsă privirea spre el, în vreme ce Aden îi cuprinse umerii cu un braţ. Se cutremură, iar el o trase aproape. Ridicându-i bărbia, Aden depuse un sărut tandru pe fruntea ei.

— Spune-mi ce te necăjeşte, scumpo. Dă-mi voie să te ajut.

Mâinile ei se ridicară pe pieptul lui. Degetele subţiri, acoperite de mănuşi moi, din piele de ied, tremurară uşor pe trupul lui, ca şi cum o parte din ea se temea să-l atingă.

— Sunt o prostuţă, şopti ea.

El îşi înclină capul pentru a auzi.

— De ce crezi asta?

Ea înghiţi în sec, asemenea unui copil care îşi reţine lacrimile, iar el se întrebă cât timp trecuse de când cineva o ascultase cu adevărat sau pusese nevoile ei pe primul loc.

— Am fost fericită aici, spuse ea. Nu că aş fi uitat de prinţul Ivan sau că aş fi încetat să-mi fac griji în legătură cu familia mea. Dar a fost atât de paşnic, iar toată lumea a fost extrem de amabilă şi de plină de afecţiune. Izbuti să zâmbească tremurat. Iar oamenii lui Sir Dominic mă răsfaţă groaznic de tare. Constat că devin foarte egoistă şi mărturisesc că asta mă îngrijorează. Sunt zile în care îmi doresc să putem rămâne aici pentru totdeauna.

Merita să fie răsfăţată, însă doar Vivien şi-ar fi putut face griji că se bucura de asta. Aceasta era o parte din farmecul ei. În ciuda frumuseţii şi a numeroaselor calităţi, era, în mod instinctiv, modestă şi bună, atrăgându-i pe alţii cu o uşurinţă amuzantă, care răzbătea dincolo de cele mai dure scuturi. Chiar şi cei din personalul lui Dominic – alcătuit exclusiv din agenţi pensionaţi, care se ocupau de această casă specială – căzuseră victime farmecului ei. În fiecare zi, Aden îi urmărea cum se dădeau peste cap s-o facă fericită.

— Meriţi să fii răsfăţată puţin, spuse el. N-ar trebui să te preocupe asta.

Un suspin o făcu să se cutremure, trupul ei făcându-l şi pe al lui să vibreze.

— O să-mi lipsească atunci când ne vom întoarce la Londra. Viaţa e mult mai simplă aici.

Se încruntă ca şi cum ar fi fost frământată de un gând. El avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu alunga cu un sărut ridurile care apăruseră pe fruntea ei palidă.

— Oamenii de aici sunt atât de lipsiţi de afectare… şi mult mai oneşti decât cei din Londra, rosti ea. Ştiu că nu e

cinstit şi că sunt norocoasă să am mulţi prieteni dragi cărora le pasă de mine. Oftă exasperată. Ştiu că nu are niciun sens. Oamenii sunt oameni oriunde ar fi.

— Are foarte mult sens. Înalta societate are calităţile ei, dar onestitatea şi comportamentul lipsit de afectare nu se numără printre ele. El îi lovi uşurel nasul. Şi tu ştii asta. Doar că eşti prea bună pentru a o spune.

Ea îi adresă un zâmbet fragil.

— Mai este un motiv pentru care îmi va părea rău să mă întorc acasă.

Aden o strânse mai confortabil lângă el, bucurându-se să simtă trupul ei zvelt din nou în braţele lui.

— Care anume?

Ea trase adânc aer în piept, ca şi cum şi-ar fi adunat curajul.

— O să-mi fie dor de tine, desigur. Mă tem că, după ce toate astea se vor sfârşi, nu te voi mai vedea niciodată.

Durerea tăcută din vocea ei făcu să i se strângă inima. Închise ochii, zguduit de dorinţa sălbatică de a răspunde sentimentelor ei.

„Hristoase!” Deschise ochii.

— Nu ştii ce vorbeşti.

Ea tresări şi încercă să se desprindă de el. El o strânse şi mai tare în braţe.

— Iartă-mă, rosti ea. Nu aveam niciun drept să spun asta. Nu trebuie să crezi că aştept ceva de la tine. Tu nu ai zis niciodată…

Aden o apucă de bărbie, silind-o să se uite la el.

— Ar trebui să te aştepţi la anumite lucruri de la mine, spuse el cu voce aspră. Le meriţi. Din păcate, eu nu te merit pe tine.

Buzele ei se despărţiră, iar corpul i se cutremură în braţele lui. Ştia ce ar trebui să facă – s-o aline cu vorbe calde şi cu platitudini, cu asigurări că viaţa ei va reveni curând la normal. Dar ea nu de asta avea nevoie. Avea

nevoie de *el,* de el fără barierele pe care se obişnuise atât de tare să le ridice. Mama lui, Dominic, fraţii lui vitregi şi prietenii, agenţii care îi erau colegi – pe ei îi putea ţine la distanţă.

Dar nu pe Vivien. Nu mai putea. Văzu durerea respingerii în ochii ei frumoşi şi trişti. O recunoscu pentru că şi el suferea de aceeaşi maladie. Fusese chinuit de ea din clipa în care descoperise cine era – un copil nedorit, bastardul incomod al unui bărbat groaznic.

Ea se încruntă la el.

— Serios, Aden, pentru un om inteligent, spui uneori cele mai ridicole lucruri.

Răspunsul ei neaşteptat iscă un hohot de râs răguşit din gâtul lui. Nu era de mirare că o dorea atât de mult. Nimeni altcineva nu-l putea face să râdă sau să-i uşureze povara grijilor aşa cum făcea ea.

— Ştiu, scumpa mea, rosti el pe un ton spăşit. Uneori, mă surprind singur.

Expresia de însingurare dispăru din ochii ei, iar o mică parte din scânteierea obişnuită reveni.

— O, ar trebui să faci ceva în privinţa asta.

El îi înălţă chipul, mângâindu-i mica bărbie încăpăţânată cu mâna înmănuşată.

— Ai vreo sugestie, doamnă Parker?

— Ai putea începe prin a mă săruta, domnule Parker.

*

Vivien abia observă când trăsura se opri în faţa conacului, prea pierdută în mângâierea fierbinte a gurii lui Aden.

Când îşi adunase curajul pentru a-i cere s-o sărute, vreme de un moment oribil crezuse că va refuza. El o îmbrăţişase ca s-o liniştească – se pricepea foarte bine la asta –, însă ea se temea că nimic nu va putea dărâma zidul

reţinerii lui.

Dar apoi privirea lui strălucise de dorinţă. Pusese stăpânire pe gura ei, năpustindu-se cu pasiune şi sprijinindu-i capul de braţul lui. Trupul lui îl acoperise pe al ei, ca o cuşcă de carne şi oase din care ea nu dorea să mai scape vreodată.

Sărutul lor devenise iute încins şi umed, inundând-o de plăcere. Mâinile ei se ridicaseră pe pieptul lui, strecurându-se în interiorul hainei şi bâjbâind după nasturi. El o oprise lipindu-i trupul strâns de al lui şi murmurând un avertisment fără să-şi desprindă cu totul buzele.

Până acum.

— Vivien, nu am nicio intenţie să fac dragoste cu tine într-o trăsură, spuse el cu voce fermă. Se pare că nu tinde să se încheie foarte bine, după cum îţi aminteşti.

Ei bine, *asta* distrusese momentul. Suspinând, ea îi luă mâna când el o ajută să coboare treptele trăsurii. Sperase din tot sufletul că îl va convinge pe Aden să facă dragoste din nou, dar ocazia probabil că trecuse. Clocotind de mânie din pricina spionilor frustranţi şi a bărbaţilor care sărutau ca diavolul, iar apoi fugeau, păşi apăsat pe treptele de marmură ale casei şi aşteptă ca el să deschidă uşa.

Stând în spatele ei – de fapt, fiind lipit cu totul de spinarea ei –, Aden chicoti uşor.

— O, ai puţină încredere, murmură el la urechea ei.

Răsuflarea lui o gâdilă, iar ea nu se putu abţine să nu se înfioare. După ce aruncă o privire rapidă în susul şi în josul străzii, el descuie uşa şi o pofti înăuntru. În vreme ce o ajuta să-şi dea jos pelerina, MacDonnell apăru fără zgomot din partea din spate a casei. Vivien îi zâmbi bărbatului care era majordomul casei şi al doilea în grad după Aden. Era mai mult decât un simplu servitor, la fel ca tot personalul acestei case extrem de ciudate. Aparent, arătau ca nişte servitori, dar lucrau pentru Sir Dominic, iar misiunea lor era s-o protejeze. Dacă slujitoarea ei nu se prea pricepea la

coafarea părului, iar bucătăreasa mai ardea uneori ouăle, acesta era un mic preţ de plătit în schimbul vigilenţei şi dăruirii lor.

— Vreţi să v-o trimit sus pe Martha, doamnă Parker? întrebă MacDonnell în timp ce-i luă pelerina.

Vivien zâmbi. Chiar şi în interiorul casei, identităţile lor fictive erau menţinute. Iniţial, ea obiectase, gândind că era o prostie, însă Aden insistase.

— Nu va fi necesar, răspunse Aden. În seara asta, o s-o ajut eu pe doamna Parker.

Sprânceana stângă a lui MacDonnell se ridică uşor când acesta se uită fix la Aden. Acesta îi susţinu privirea, ca şi cum l-ar fi provocat să comenteze ceva. După câteva secunde, înclină din cap, iar Vivien reuşi să respire din nou. Mai mult decât orice însă, ea spera că vorbele lui Aden însemnau ce credea ea că însemnau, deşi ultimele câteva săptămâni o învăţaseră să nu fie sigură de nimic.

— Cârd de babe afurisite, murmură Aden şi o conduse spre scări şi pe coridorul îngust care ducea spre dormitoare.

Casa era tăcută, atmosfera paşnică învăluindu-i şi dându-le o senzaţie de siguranţă. Fiecare cuvânt pe care i-l spusese lui Aden fusese adevărat. Viaţa în această casă şi în St. Clement devenise un dar preţios, iar ea era îngrozită de ziua când totul avea să se sfârşească. Când ajunseră în faţa dormitorului ei, Vivien se răsuci şi se sprijini cu spatele de uşă.

— Intri?

Îl studie, incapabilă să descifreze expresia din ochii cu pleoape coborâte pe jumătate. Atât de multe o derutau la el, însă îl dorea din tot sufletul, cu forţa chemării clopotelor bisericii.

El se sprijini cu o mână de tocul uşii, aplecându-se spre ea.

— Vrei să intru?

Înainte ca ea să-i răspundă, o sărută uşor, de-a lungul maxilarului. Ea gemu şi îşi lăsă capul pe spate, lovindu-se de lemnul tare de stejar.

— Vivien, nu-ţi face singură rău, rosti el cu exasperare amuzată.

Ea îşi duse mâna la spate şi bâjbâi în căutarea mânerului.

— Va trebui să mă săruţi ca să-mi treacă.

Avu nevoie de câteva secunde pentru a roti mânerul, pentru că gura lui era din nou pe chipul ei, sărutându-i pielea sensibilă de sub bărbie. Dar, în cele din urmă, izbuti să deschidă uşa, şi amândoi intrară, împleticindu-se. Chicotind, Vivien se agăţă de reverele hainei lui ca să nu cadă, deşi braţele lui o prinseră pentru a o susţine. Se ridică pe vârfuri ca să-şi lipească buzele de dura şi frumoasa lui gură. În vreme ce ea se întindea pentru a căpăta mai mult, el îi apucă umerii cu mâinile lui mari şi o împinse cu blândeţe câţiva centimetri.

— Eşti sigură? o întrebă el cu glas răguşit. Privirea lui o sfredeli. Ştii o parte din ce şi cine sunt, însă numai puţin. Nu-ţi pot spune ce se va întâmpla după ce vom pleca din acest loc. Tot ce pot să fac este să…

Ea îşi apăsă degetele înmănuşate pe buzele lui.

— Dacă doreşti să fii cu mine la fel de mult cum îmi doresc eu, atunci e suficient.

Nu avea să fie niciodată suficient, însă dacă doar atât putea obţine de la el, atunci asta avea să ia, şi va îndura bucuroasă durerea care urma să vină mai târziu.

Ochii lui ardeau de o pasiune crudă, senzuală, şi de ceva ce ea se ruga să fie mai mult de-atât. Trupul ei reacţionă, dorinţa pulsând în locurile secrete ale trupului.

— Hristoase, aş putea muri de cât de tare te doresc, rosti el în vreme ce degetele i se jucau cu marginea încreţită a corsajului ei de modă veche.

Ea zâmbi şi se desprinse din îmbrăţişarea lui. Din

mers, îşi trase mănuşile de pe braţe, scoţându-le intenţionat lent. Ştia că el îi considera trupul atrăgător – ba chiar frumos. Noaptea lor de la han fusese un dar al pasiunii, eliberând-o de inhibiţii şi stârnind o senzualitate pe care nici ea nu ştiuse că o avea.

Aden rămase la distanţă, cu picioarele depărtate într-o atitudine masculină, cu pumnii încleştaţi pe şolduri. Părea să fi prins rădăcini în podea, fiecare muşchi fiindu-i rigid din pricina autocontrolului sever. Însă ochii lui o urmăreau strălucitori ca ai unui animal de pradă.

Ea se dezbrăcă alene, trecând nasturii prin găici şi dezlegând panglicile. Rochia ei căzu cu un foşnet pe podea, iar apoi, ea îşi aruncă pantofii. După aceea, se aşeză pe o mică banchetă capitonată şi îşi ridică încet poalele cămăşuţei. Cu degete tremurătoare desprinse jartierele şi îşi lăsă ciorapii să-i cadă pe podea.

Când se uită în sus, pentru a întâlni privirea lui Aden, răsuflarea i se opri în gât. Nu se clintise, dar părea gata să se năpustească asupra ei. Un fior nervos i se prelinse pe şira spinării în vreme ce trupul i se înmuie şi i se umezi, pregătindu-se pentru invazia lui. Cu un zâmbet ezitant, se ridică şi se întoarse cu spatele la el. După ce îşi scoase acele de păr şi îl lăsă să cadă liber, îl privi peste umăr.

— Am nevoie de ajutor cu corsetul, spuse ea, cu vocea ca un tremur moale.

El se mişcă rapid. Degetele lui desfăcură şnururile şi îi trase corsetul peste şolduri şi în jos pe picioare. În vreme ce ea ieşi din el, Aden îşi strecură mâinile pe sub cămăşuţa ei, mângâind-o în timp ce urcau spre şezut. Scoase un mârâit surd când i-l cuprinse.

— Ai un posterior perfect, Vivien. Ştii asta?

Ea chicoti gândindu-se că era cel mai prostesc, dar, cumva, şi cel mai mare compliment pe care i-l făcuse cineva vreodată. Însă chicotitul conteni când o mână mare pusă pe noada ei o împinse în faţă, silind-o să se apuce de

unul dintre stâlpii de mahon ai demodatului pat cu baldachin.

Ţinându-se strâns de el, gâfâi stârnită, în timp ce mâinile lui rătăceau pe trupul ei. Îi mângâie şezutul, dosul coapselor şi locul dintre picioare, strecurându-şi degetele în smocul de păr. Mâinile lui o ţinură captivă în plăcerea, umezeala şi fierbinţeala corpului ei, până când deveni alunecoasă şi dornică să capete mai mult.

Apoi, el se aplecă, dându-i la o parte părul de pe ceafă şi sărutând-o, uşor, în lungul şirei spinării. Ei îi veni să plângă, copleşită de superba senzaţie a atingerii lui. Mâinile lui Aden puteau să ucidă – văzuse dovada –, dar ei aceste mâini nu-i oferiseră decât forţă protectoare. Iar acum, o atingeau cu o tandreţe care avea un alt soi de putere, una care o lega de el pentru totdeauna.

Când degetele lui *se* strecurară între pliurile ei moi, gemu şi strânse şi mai tare stâlpul, ridicându-se pe vârfuri. Cu grijă, el îşi făcu loc şi intră în ea. Vivien gemu şi se împinse în spate, tânjind după o atingere mai profundă.

— Nu atât de repede, iubito, susură el retrăgându-se din ea.

Ea scânci un protest incoerent. El o răsuci cu blândeţe. Ochii lui negri ardeau, plini de dorinţă şi cu pleoape grele, dar un zâmbet îi arcuia buzele. Vivien se încruntă la el, încrucişându-şi braţele sub sâni.

— Nu mă tachina, brută ce eşti!

Privirea lui coborî spre pieptul ei.

— Nici n-aş visa să fac aşa ceva. Dar aş visa să te scot din restul hainelor tale.

O clipă mai târziu, şi cămăşuţa ei ajunse pe duşumea. Apoi, mâinile lui reveniră pe trupul ei, mângâind-o şi jucându-se chiar şi atunci când ea începu să tragă de hainele lui, disperată să-i simtă pielea lipită de a ei. Se luptă cu el până când Aden capitulă în cele din urmă, cu un râs răguşit, practic sfâşiindu-şi hainele în vreme ce ea se

urcă în pat, tremurând de o combinaţie păcătoasă de dorinţă şi iubire.

Când el i se alătură, se cufundară în salteaua groasă, gurile, despărţite pentru o fracţiune de secundă, încordate şi îndurerate de dor unindu-se din nou.

Apoi, el începu. Făcu dragoste cu fiecare centimetru al corpului ei, gustând-o, bând-o, gura lui stârnind o senzaţie tulburătoare după alta. Când îşi făcu loc între coapsele ei, degetele lui deschizând-o cu blândeţe pentru cel mai intim dintre săruturi, ea îi simţi zâmbetul lipit de interiorul coapsei. El rămase nemişcat, lăsând-o suspendată şi la un pas de a cădea în fântâna plăcerii.

— Ce este? izbuti ea să rostească, gemând de frustrare.

Văzând că nu-i răspunde, făcu un efort pentru a se ridica în coate. Stătea între picioarele ei, umerii lui mari ţinând-o larg desfăcută. Să-l zărească acolo, atât de gol şi de puternic, trecându-şi cu blândeţe degetele prin smocul ei de păr blond, fu înnebunitor de erotic. Cu acea parte a creierului capabilă să mai judece – o parte minusculă –, Vivien se gândi că era o minune că nu leşina în clipa aceea.

Cu un zâmbet lasciv arcuindu-i buzele, el îi mângâie buclele de jos.

— Îmi place să mă uit la tine, eşti toată aurie şi albă ca laptele. Apoi, degetele lui o despărţiră cu blândeţe. Şi partea asta îmi place. E atât de roz şi de umedă, atât de frumoasă.

Apoi, se aplecă şi o gustă, iar Vivien se prăbuşi gemând pe perne. El o duse în paradis – de două ori –, înainte de a se urca pe trupul ei. Chipul lui căpătase o expresie dură, iar privirea lui o ardea. Îi desfăcu larg picioarele cu coapsele lui puternice. Apoi, cu o penetrare fermă, se implântă în ea. Un val de senzaţii i se aprinseră ca nişte scântei pe şira spinării, iar ea se arcui pentru a-l trage şi mai mult în ea.

Pleoapele lui se închiseră, iar o plăcere intensă i se citi pe chip. Apoi, el deschise ochii, făcând-o prizonieră a adâncurilor insondabile ale fascinantei lui priviri întunecate.

După care începu să se mişte, călărind-o. La început, încet, atrăgând-o într-o ceaţă adormitoare de pasiune. Dar nu fu suficient. Ea îşi înfipse unghiile în umerii lui, în şoldurile lui, îmboldindu-l fără cuvinte. În vreme ce el se legăna în ea, o sărută pe obraji, pe gură, pe sâni – oriunde putea ajunge. Gura lui o devora, şi totuşi o venera cu o tandreţe care umplu toate golurile din ea, făcând-o să uite că fusese vreodată singură.

În cele din urmă, când ajunseră amândoi să tremure, cu trupurile încordate în căutarea eliberării, el îi cuprinse posteriorul în palme, ridicând-o spre el. Doar câţiva centimetri, o nimica toată, o mişcare atât de neînsemnată care aduse atâta plăcere făcând să-i explodeze simţurile.

În vreme ce se prăbuşi cu trupul uluit de acea senzaţie, mintea şi inima ei părură să traverseze o prăpastie strălucitoare. În ciuda ameţelii, Vivien îşi dădu seama despre ce era vorba.

Era mai mult decât câştigarea iubirii. Era câştigarea încrederii.

Capitolul 31

Aden îşi impuse să se mişte, cu toate că fiecare muşchi din trupul lui îi cerea imperativ să rămână exact acolo unde era, deasupra trupului cu forme delicioase al lui Vivien, cu mădularul încă zvâcnind, lipit de pântecul ei. O învăluia cu trupul său, ţintuind-o în saltea, dar se simţea ca şi cum el ar fi fost cel care se predase. Parfumul ei, vocea ei şi atingerea ei îl invadaseră, răspândindu-se prin el ca nişte panglici de satin care se înfăşuraseră în jurul inimii lui.

„Hristoase!”

Era în mare belea şi habar n-avea cum să iasă din ea. Suspinând, se rostogoli pe spate, trăgând-o cu el. Ea chicoti văzând schimbarea de poziţie, apoi se întinse pe pieptul lui, cuibărindu-se ca o pisicuţă pufoasă. Ba chiar îşi strânse degetele în părul de pe pieptul lui şi toarse, trăgându-şi piciorul fin pe şoldul lui. Dacă mai avea vreo urmă de creier în cap – şi se gândi că era posibil să-i fi explodat în timpul orgasmului cutremurător –, ar fi trebuit să iasă de sub ea, s-o învelească în pătură şi să iasă naibii din casă. Oricât de mult îşi dorea să fie cu ea – pentru tot restul vieţii lui, după cum începea să suspecteze –, acest lucru ar fi fost o greşeală enormă. Pentru el, fireşte, dar mai mult ca sigur pentru ea.

Se oţeli pentru a face exact asta, dar ea îşi lipi buzele de centrul pieptului lui. Acel simplu sărut îl zgudui, iar el simţi că îi cucerea inima într-un mod pe care cuvintele nu-l puteau explica. Poate că mintea lui ştia că era vremea să se despartă de ea, dar trupul lui avea alte idei. Când ea fornăi lipită de el, nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Asta pentru ce-i, Vivien?

Ea îşi sprijini bărbia pe pieptul lui şi îşi ridică privirea spre el. Ochii ei străluceau de sentimente necomplicate, atât de limpezi, atât de iubitori şi atât de imposibili.

— Îmi place felul cum miroşi, spuse ea. Este ceva în neregulă cu asta?

— Având în vedere eforturile pe care le-am făcut în ultima oră, aş spune că asta înseamnă că eşti nebună. Dădu să iasă de sub ea. De fapt, dacă mă laşi să mă ridic, mă duc să mă spăl.

Nu era cine ştie ce scuză, dar era mai bună decât nimic.

— Nu pleca. Te rog! rosti ea înteţindu-şi strânsoarea.

El îşi reprimă un alt oftat şi se supuse. Se odihniră lipiţi unul de altul, cu inimile bătându-le una lângă alta. În

tot acest timp, el se dojeni că era un idiot, şi în tot acest timp mâinile lui continuară să mângâie şi să se joace – trecându-şi degetele prin părul ei des şi blond, urmărindu-l cum reflectă strălucirea lumânărilor, iar apoi trecându-şi-le peste trupul ei satinat. În curând, se va sfârşi totul între ei. Dar deocamdată, el avea să-şi imprime în inimă amintirea ei, un talisman pentru vremurile grele şi pustii pe care viitorul i le rezerva cu siguranţă.

Tocmai când crezu că ea adormise, Vivien se răsuci şi îşi ridică din nou privirea spre el.

— Mulţumesc, spuse ea încet, cu privirea solemnă.

— Pentru ce?

Ea îşi încrucişă mâinile pe pieptul lui, folosindu-l ca sprijin pentru bărbie.

— Pentru că ai grijă de mine şi mă protejezi. Şi pentru asta. Un zâmbet înălţă colţurile gurii ei cărnoase. Mai ales pentru asta. Este cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Ce înţelegi mai exact prin „asta”? rosti el precaut.

De îndată ce cuvintele îi ieşiră din gură, ştiu că greşise. Proptindu-se în pieptul lui, Vivien se ridică încet în şezut. Părul îi căzu în valuri aurii pe frumoşii sâni cu vârfuri roz, iar el avu nevoie de un efort colosal pentru a nu renunţa cu totul la bunul-simţ, trăgând-o înapoi sub el, pentru a se sătura cu frumuseţea ei.

Ea îl privi gânditoare vreme de câteva secunde, apoi păru să ia o decizie.

— Aden, cu siguranţă îţi dai seama ce simt pentru tine.

Dumnezeule, el nu era pregătit pentru această conversaţie.

Nu avea să fie pregătit niciodată.

— Sunt sigur că tu crezi că ţii la mine, ceea ce nu este surprinzător, date fiind circumstanţele.

Ea îşi încrucişă braţele sub piept, într-un clasic gest

defensiv. Din păcate, goliciunea ei strică efectul intenţionat, căci îi umflă sânii, făcându-i şi mai apetisanţi.

— Şi cum ai defini respectivele circumstanţe? întrebă ea cu o voce ironică.

— Vivien, ţi-am salvat viaţa nu doar o dată, aşa că este firesc să te simţi recunoscătoare. Iar recunoştinţa poate fi uneori confundată cu alte sentimente.

— Nu sunt redusă mintal şi nici vreo şcolăriţă naivă, Aden. Sunt perfect capabilă să identific ce simt şi ce nu simt. Şi *fireşte* că îţi sunt recunoscătoare. Îi sunt recunoscătoare şi lui Sir Dominic, dar nu sunt îndrăgostită de el.

Un cuvânt atât de simplu, care totuşi îl străpunse cu forţa unui glonţ. Cu toate că se aştepta, nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru efectul său devastator. Îşi reprimă dorinţa copleşitoare de a-i răspunde la fel.

— Iubito, n-am spus niciodată că n-ai minte. Dar adevărul este că abia ne cunoaştem unul pe celălalt. Am ajuns împreună în circumstanţe extrem de neobişnuite…

— Deloc neobişnuite pentru tine, îl întrerupse ea calmă.

— … circumstanţe neobişnuite, care au tendinţa de a amplifica şi a deruta sentimentele, continuă el cu încăpăţânare. Am mai văzut întâmplându-se acest lucru, şi rareori se termină cu bine.

Ea îşi ridică picioarele, trăgând cearşaful de olandă şi acoperindu-şi sânii. Avea să-i fie dor de ei, dar măcar nu-i vor mai distrage atenţia. Dar cu ochii ei mari, cu părul despletit şi cu buzele umflate de sărutări, arăta ca o femeie care fusese satisfăcută din plin. O femeie care se bucurase de fiecare clipă, şi care abia aştepta să capete mai mult.

Brusc, mădularul lui Aden se trezi la viaţă, mai mult decât pregătit să îndeplinească dorinţa ei. Se alesese praful de detaşarea lui.

— Din moment ce pari a şti totul despre asta, spuse

ea, poate că ai vrea să-mi răspunzi la o întrebare simplă.

El simţi că era o capcană, însă nu-şi dădu seama cum s-o evite.

— Ce întrebare?

— Ce simţi pentru mine?

Aden se încordă cu putere, pentru a nu îngădui să i se citească pe faţă vreun semn al tumultului interior.

— Nu este o întrebare uşoară.

Bărbia lui Vivien se ridică sfidătoare.

— Ba cred că este o întrebare foarte uşoară. Mă iubeşti sau măcar ţii la mine?

El suspină.

— E mult mai complicat decât o simplă declaraţie a sentimentelor, iar tu ştii asta.

O parte a gurii ei seducătoare coborî, devenind o fantă cinică, dar în ochi avea o privire rănită, goală.

— Înţeleg. Pur şi simplu, profiţi de o ocazie convenabilă pentru a alunga plictiseala acestei situaţii groaznice. Ce prostie din partea mea să cred altceva, şi cât de jenant e pentru tine că am înţeles greşit. Îndepărtă pătura şi dădu să coboare din pat. N-o să te mai deranjez nici măcar o clipă în plus cu sentimentele mele prosteşti şi exaltate.

Aden o cuprinse cu un braţ de talie, trăgând-o înapoi în pat. Ea se zbătu, dând din mâini şi din picioare pentru a scăpa, dar el o ţinu strâns lipită de el.

— Probabil că n-ai minte dacă tu crezi că aş profita de tine, se răsti el. Te asigur că nu este nimic convenabil în această situaţie, sau în faptul că m-am îndrăgostit de tine.

Ea se smuci încă o dată, apoi rămase nemişcată, privindu-l uimită peste umăr. Lui Aden îi veni să-şi muşte limba. Dacă mai avea nevoie de vreo dovadă că trebuia să se despartă de ea, tocmai o primise. *Chiar* se îndrăgostise de ea, Dumnezeu să-l ajute. Iar asta îl făcea şi mai predispus la greşeli decât îşi imaginase vreodată.

— Mă iubeşti? îl întrebă ea cu voce crispată în vreme ce se răsuci pe jumătate în îmbrăţişarea lui.

El suspină, simţind toată oboseala ultimelor luni. Ba nu, ani.

— Sigur că te iubesc. Cum aş putea să nu te iubesc. Eşti cea mai minunată femeie pe care am întâlnit-o vreodată, în ciuda talentului tău infailibil de a te vârî în situaţii ridicole.

Ea îi adresă o tentativă de zâmbet.

— Nu o fac intenţionat, să ştii. Pur şi simplu, se pare că mi se întâmplă lucruri.

— Da, am remarcat că necazul dă peste tine cu regularitate.

Când ea dădu să protesteze, el îşi apăsă un deget pe buzele ei.

— De asemenea, eşti inteligentă, loială şi excesiv de generoasă, şi n-ar strica să pot face dragoste cu tine de trei ori pe zi până la sfârşitul vieţii mele, şi tot nu m-aş sătura de tine.

Ea fremătă de plăcere, lipindu-şi posteriorul delicat de vintrele lui, distrăgându-i, în mod previzibil, atenţia.

— Crezi că sunt drăguţă? rosti ea timidă.

El depuse mici sărutări pe ceafa ei, iar ea se arcui spre el.

— Cuvântul „drăguţă” nu descrie nici pe departe cum eşti, murmură el.

Ea se răsuci cu totul în braţele lui şi îi întâlni privirea.

— Atunci, de ce te tot îndepărtezi de mine? Dacă ne iubim unul pe celălalt, atunci care-i problema?

El se încruntă. Cu ce să înceapă?

— Vivien, n-am exagerat când am spus că nu sunt suficient de bun pentru tine. Tu nici măcar nu poţi concepe viaţa pe care am dus-o… lucrurile pe care le-am făcut şi lucrurile pe care le mai am de făcut.

— Vorbeşti despre serviciul tău?

— Da.

Ea îşi puse mâinile pe pieptul lui, privindu-l cu onestitate.

— Dar, cu siguranţă, ai făcut destule. Eşti în armată de…

Când el clătină din cap, ea se încruntă nerăbdătoare.

— Foarte bine. Eşti spion de aproape zece ani, nu-i aşa?

El dădu precaut din cap.

— Atunci, aş spune că ţi-ai câştigat dreptul de a te retrage din ceea ce, în mod categoric, este o profesiune extrem de primejdioasă. Nu e ca şi cum n-ai avea alternative. La urma urmelor, eşti un St. George.

— Nu sunt un St. George, mormăi el. N-am fost niciodată cu adevărat unul dintre ei, şi nici nu voi fi.

Ea îl privi confuză.

— Eşti fiul lui Lord Thornbury şi al lui Lady Thornbury. Cum să nu fii un St. George?

El îi dădu drumul, în vreme ce stomacul i se strânse de amărăciune. Dându-se jos din pat, îşi luă pantalonii şi îi îmbrăcă.

— Lord Thornbury nu este tatăl meu.

Simpla recunoaştere a acestui fapt făcu să i se ridice fierea în gât. Îşi încheie pe bâjbâite pantalonii, evitându-i privirea până când isprăvi. Când se uită în cele din urmă la ea, nu reuşi să-i descifreze expresia.

— Cu siguranţă, e ceva neaşteptat, rosti ea încet. Dar deloc nemaipomenit. Ezită ca şi cum ar fi căutat cuvintele potrivite. Ta… Lord Thornbury ştie?

— Da.

Aden nu izbuti să-i spună mai mult de-atât. Ea dădu din cap.

— Şi totuşi, te-a recunoscut drept fiul lui. A fost cumsecade din partea lui.

Un râs aspru ieşi din gâtul lui.

— Nici pe departe. N-a avut de ales.

Vivien se încruntă şi îşi îndepărtă de pe frunte o şuviţă rătăcită. Era atât de frumoasă cum şedea în aşternutul răscolit. Frumoasă şi inocentă, şi nu pentru el.

— Ce vrei să spui?

Aden făcu o grimasă.

— N-a avut de ales pentru că n-a avut niciun chef să intre în conflict cu tatăl meu natural. Lord Thornbury a fost oricum numai cumsecade nu, te asigur. Dar nu a dorit să fie implicat în genul de scandal care s-ar fi stârnit dacă ne-ar fi alungat pe mine şi pe mama.

Ochii lui Vivien se îngustară.

— Aden, cine este tatăl tău?

— Prinţul regent.

Văzând expresia uluită de pe chipul ei, trupul lui îngheţă. Existau mulţi bastarzi regali în ţară – el îi cunoştea pe câţiva unii dintre ei, de rang înalt. Dar acelor bastarzi regali nu li aruncase permanent în faţă ruşinea provenienţei lor, şi nici nu-şi văzuseră mamele tratate cu dispreţ de soţii lor. Dar, pentru tatăl lui vitreg, Aden era o amintire constantă a trădării, iar bătrânul ticălos nu-l lăsase să uite asta niciodată.

Îşi luă cămaşa de pe podea şi şi-o trase peste cap, în vreme ce rămase cu spatele la ea.

— Şi acesta, draga mea, este motivul pentru, care orice soi de aranjament între noi este imposibil.

Aşternutul foşni, iar el o auzi pe Vivien traversând cu paşi uşori podeaua. Braţele ei subţiri îi cuprinseră mijlocul, iar ea îşi culcă obrazul între omoplaţii lui.

— Îmi pare sincer rău pentru durerea pe care ţi-au pricinuit-o părinţii tăi, spuse ea. Dar ruşinea lor nu este ruşinea ta.

El dori să se desprindă din îmbrăţişarea ei, dar nu se putu hotărî s-o facă. Trupul ei cald lipit de spinarea lui i se părea raiul pe pământ.

— Cred că vei descoperi că această opinie este în minoritate, rosti el. În cazul meu, majoritatea celor din lumea bună sunt de acord cu tatăl meu vitreg.

Ea îl ocoli şi veni în faţa lui, acoperită doar cu un cearşaf şi imposibil de frumoasă.

— Dar mama ta este una dintre cele mai admirate femei din înalta societate. Nu sunt sigură cât de multă lume ştie adevărul despre părinţii tăi…

— Aproape toată lumea îl ştie, interveni el pe un ton cinic.

— Eu n-am auzit niciodată nici cel mai mic zvon, şi frecventez înalta societate de mai bine de şapte ani deja.

Acum, că ea pomenise de asta, nici el nu-şi amintea când auzise ultima oară pe cineva referindu-se la originile lui scandaloase. Şi *era* adevărat că mama lui se bucura de o poziţie foarte înaltă în societate, aşa că, poate, scandalul se stinsese şi nu mai conta cu adevărat. Ruşinea şi resentimentele îi afectaseră viaţa atât de mult timp – Aden nici măcar nu-şi aducea aminte când aflase cine era tatăl lui –, încât poate că percepţia lui *era* distorsionată. Cu toate astea…

— Aden, rosti Vivien împungându-l cu degetul în piept, în fond tu ai fost departe de Londra vreme de zece ani. Oricare ar fi fost scandalul legat de naşterea ta, acesta s-a stins, a devenit lipsit de importanţă. În plus, nu eşti nici pe departe singurul copil nelegitim al unui prinţ. Ducele de Clarence are zece, şi niciunul nu pare să dea doi bani pe asta.

Aden îşi scărpină firele răsărite pe bărbie.

— Este foarte adevărat, dar sigur nu te poţi aştepta să cred că pe tine nu te-ar interesa.

Ea îi aruncă o privire atât de dispreţuitoare, încât el fu tentat să-şi schimbe greutatea de pe un picior pe altul.

— Chiar crezi că sunt atât de superficială? întrebă ea. Ce-am făcut de ţi-am lăsat o astfel de impresie?

Gândindu-se la cuvintele ei, el se duse să se aşeze pe pat. Vivien îşi culese trena cearşafului şi îl urmă.

— Nu-mi pasă de asemenea lucruri, spuse ea cu calm, şi nu înţeleg de ce ţi-ar păsa ţie.

Frustrarea se înteţi în pieptul lui. Cum de nu înţelegea ea cât de imposibil era? El îşi alesese calea cu mult timp în urmă, iar asta îl marcase pentru totdeauna. Ea nu putea înţelege nici pe departe ce însemna să-l iubească.

— Nu doar din pricina originii mele mi-ar fi imposibil să mă căsătoresc, ci şi a ocupaţiei mele.

Îi aruncă o privire dură, dorindu-şi ca ea să înţeleagă. Dar ea afişă o expresie răbdătoare.

— Da, eşti spion. Dar nu vei fi spion pentru totdeauna, nu-i aşa? Sunt dispusă să aştept.

Acum încerca să-l îmblânzească.

— Vivien, habar n-ai ce spui. Viaţa pe care am dus-o, lucrurile pe care le-am făcut… ar fi o crimă din partea mea să îngădui ca toate astea să te atingă. Tu eşti mult prea delicată şi inocentă pentru a înţelege…

— Fireşte, n-aş putea înţelege ce ai făcut. O, stai, ba aş putea, rosti ea cu sarcasm. Am văzut în noaptea în care m-ai salvat. Ai înfipt un cuţit în coastele bărbatului aflat la gura peşterii.

— Ai uitat cum ai reacţionat când l-ai văzut pe acel om? Aproape că ai leşinat.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— *Fireşte* că aproape am leşinat. A fost oribil. Dar mă aştept să nu poţi salva pe cineva jucând jocuri de societate cu răpitorii săi. Ai făcut ceea ce a trebuit să faci, iar eu îţi sunt foarte recunoscătoare pentru asta.

— Vivien…

Ea ridică o mână.

— Înţeleg că tot ce faci tu este important. Şi ţi-am spus că sunt dispusă să aştept. Dar te întreb din nou care este, mai exact, problema?

Aden îşi încleştă pumnii pe coapse. Nu se aşteptase deloc ca ea să fie atât de afurisit de pragmatică în legătură cu totul. Hristoase, chiar începea să aibă logică în ce zicea, iar asta îl speria de moarte. Nu suporta gândul ca ea să fie pusă în primejdie, sau atinsă cumva de faptele lui. Iar dacă se însura cu ea, sau dacă măcar îi dădea speranţa că o va face, avea s-o pună cu siguranţă în primejdie. Trecutul lui va avea grijă de asta. Se sili să-şi împietrească inima.

— Problema eşti *tu,* Vivien. Tu faci ca această situaţie să fie imposibilă.

Ochii ei se lărgiră, dar ea rămase pe poziţie.

— Nu înţeleg.

— Iubindu-te, primindu-te în viaţa mea, devin vulnerabil. Iar când sunt vulnerabil, tu eşti în primejdie. Iar acesta nu este un lucru pe care să-l pot tolera.

O parte din culoare dispăru din obrajii ei.

— Explică-mi, te rog.

— Cu câteva săptămâni înainte ca tu să fii răpită, eram într-o misiune în Franţa, cu o mică echipă de agenţi. Lucrasem împreună ani întregi, şi fiecare îi cunoştea pe ceilalţi aşa cum se cunoştea pe sine. Unul dintre bărbaţi era un vechi prieten şi cel mai apropiat coleg al meu. Numele lui era John, şi şi-ar fi dat bucuros viaţa pentru mine sau pentru oricare alt membru al echipei noastre.

Aden făcu o pauză, desfăcându-şi încet pumnii şi frecându-şi palmele transpirate de coapse.

— Continuă, îi ceru Vivien.

El îşi ridică privirea şi dădu din cap.

— Înainte de asta, John fusese în Italia pentru câteva săptămâni, iar acolo, intrase într-o relaţie cu o femeie – o frumoasă şi apreciată actriţă. Când a venit la Paris pentru a se întâlni cu noi, a adus-o cu el.

Sprâncenele fine ale lui Vivien se arcuiră, dar ea nu spuse nimic.

— Am obiectat, desigur, zise Aden, dar John n-a vrut

să accepte. A jurat că erau îndrăgostiţi şi că ea era exact ceea ce părea că este. Nimic din ce am spus nu a contat, iar în final, am cedat, dar numai după ce ne-am înţeles că el va părăsi serviciul secret la sfârşitul misiunii, dacă intenţiona să rămână cu ea. Nu-şi putu reţine un amar zâmbet autoironie. O iubea atât de mult, încât a acceptat rapid.

Vivien se înfioră şi îşi strânse mai tare cearşaful în jurul sânilor.

— Pot înţelege asta.

— Poate că şi eu pot. Doar că John n-a avut ocazia să demisioneze, pentru că iubita lui i-a tăiat gâtul în timp ce el dormea. Apoi a furat hărţile codate pe care el trebuia să le aducă în Anglia.

Ignoră icnetul oripilat al lui Vivien.

— Era o spioană a bonapartiştilor şi s-a folosit de John de la bun început. Dacă n-aş fi fost atât de afurisit de prost, şi dacă n-aş fi fost atât de dispus să-i acord prietenului meu prezumţia de nevinovăţie, mi-aş fi dat seama de asta şi aş fi găsit o cale să dau în vileag toată şarada ei letală. Totul era prea curat şi prea convenabil, dar eu am îngăduit ca sentimentele lui John, sentimentele *mele, se* corectă el, să-mi stea în cale, iar rezultatul a fost moartea lui John.

— Nu este adevărat, Aden.

Întinse mâna spre el, dar Aden sări în picioare, ferindu-se de ea. Nu putea suporta ca ea să-l aline, fiindcă nu merita asta.

— Ba este adevărat, rosti el îndreptându-se spre cămin.

Îi aruncă o privire, observă că tremura şi zvârli un buştean din coşul cu lemne pe tăciunii aprinşi. După ce făcu flăcările să trosnească din nou, îşi îndreptă trupul rapid şi se întoarse spre ea.

— Ce s-a întâmplat cu femeia? întrebă ea.

— Am ucis-o.

Cu toate că Vivien păli, expresia de pe chipul ei se modifică foarte puţin.

— Înţeleg. N-ai avut de ales.

Din doi paşi, el ajunse lângă ea.

— Nu înţelegi nimic, mârâi el apucând-o de umerii goi. Un om care face ce fac eu nu-şi permite complicaţii sentimentale. Nu se poate îndrăgosti şi nu poate avea o familie. L-ar face vulnerabil, aşa cum a păţit John. M-ar face vulnerabil *pe mine,* iar eu aş face greşeli. Probabil greşeli fatale.

Ochii ei scuipară scântei albastre.

— Mă compari cu femeia lui John? Cu o spioană franceză şi o ucigaşă?

— Fireşte că nu! O zgâlţâi cu blândeţe. Nu pricepi? Problema este ce *simt* eu. Când sunt cu tine, abia dacă pot să gândesc. Sentimentele sunt o povară. Sunt primejdioase. Tu eşti primejdioasă pentru mine, iar eu sunt primejdios pentru tine.

Gura ei se strânse, formând o linie încăpăţânată.

— Nu accept asta. Nu m-am simţit niciodată atât de în siguranţă şi de fericită cum mă simt când sunt cu tine... în ciuda circumstanţelor groaznice.

El simţi cum gura i se arcuieşte dispreţuitoare.

— Spune-i asta sărmanului Jem.

Ea tresări în strânsoarea lui, iar el îi dădu drumul. Îi îngădui privirii să treacă peste frumuseţea ei albă şi zveltă pentru ultima oară, apoi se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Aden, stai!

Zidul din jurul inimii lui se ridică la loc, respingând implorarea îndurerată din vocea ei. Aproape reuşi.

Se uită peste umăr. Ea stătea în picioare în mijlocul încăperii, părăsită, învelită în cearşaful mototolit, ca o zeiţă indolentă. Dezolarea din ochii ei aproape că îl ucise. Însă când ea dădu să vorbească, el ridică o mână pentru a o

opri.

— Îmi pare rău, Vivien. S-a terminat.

Închizând uşa în urma lui, îşi spuse că aşa era cel mai bine – pentru amândoi.

Capitolul 32

Aden urcă obosit scările spre biroul lui Dominic, după 24 de ore petrecute pe drumul de întoarcere de la St. Clement, având drept tovărăşie doar gândurile lui pline de frustrare. În ciuda vârtejului de gânduri din mintea sa, era convins că luase decizia corectă. Vivien avea să fie în siguranţă înconjurată de oamenii lui Dominic, iar lui avea să-i fie mai bine departe de atracţia ei seducătoare.

Biletul lapidar prin care îşi explica plecarea bruscă avea s-o înfurie, dar nu avea nimic de câştigat elaborând aspectele pe care i le prezentase în ultima lor noapte. Nu aveau niciun viitor împreună şi, cu cât ieşea mai repede din viaţa ei, cu atât mai bine. Vivien avea să-l uite suficient de repede. Avea numeroşi pretendenţi foarte potriviţi, iar oricare dintre ei avea să fie un soţ mai bun decât el.

Iar în ceea ce-l privea… înainte de Vivien nu-şi dăruise inima nici unei femei, şi nici n-avea s-o mai facă vreodată. Ea pusese stăpânire pe el, iar el nu avea să se elibereze niciodată complet de acele legături. Însă acum exista un singur lucru pe care îl putea face pentru ea – să găsească dovezile necesare pentru a-l trimite pe Hovanski înapoi în vizuina lui friguroasă din Rusia, îngăduindu-i astfel lui Vivien să-şi reia locul meritat în societate.

Rămase pentru un moment în uşa biroului, punându-şi gândurile în ordine. Şeful lui nu avea să fie încântat că el se întorsese la Londra, însă Aden făcuse destul pe dădaca. Era vremea să pună capăt acestui joc primejdios, şi nu putea

face asta în timp ce stătea degeaba într-un sat uitat de Dumnezeu din nord.

Când, în cele din urmă, deschise uşa, se opri brusc, încruntându-se la vederea lui Dominic conversându-se amical cu Griffin Steele, iar resturile unui mic dejun se zăreau pe tava aflată pe măsuţa joasă dintre ei. Şeful lui îşi ridică privirea, o expresie glacială oglindindu-se în ochii lui verzi.

— Fiul risipitor s-a întors, spuse Dominic. Imaginează-ţi ce surpriză am avut când am primit misiva prin care mă informai că îţi abandonezi postul.

Aden ignoră momeala, dând în schimb politicos din cap către vărul său.

— Griffin, ce ciudat să te văd la micul dejun. E puţin cam devreme pentru tine să ieşi, nu-i aşa?

Griffin se lăsă pe spate în fotoliu şi îi zâmbi îngâmfat.

— Aşa s-ar putea crede, mai ales având în vedere ce porumbiţă încântătoare am fost silit să las în pat, dar biletul superiorului tău a fost foarte convingător. Îi adresă lui Dominic un zâmbet la limita maliţiozităţii. De fapt, mi-a poruncit să apar imediat. Dacă nu eram un tip cu încredere în el, cred că aş fi considerat tonul biletului chiar ameninţător.

Dominic îi aruncă lui Griffin o privire ironică.

— Pur şi simplu, te-am stimulat puţin. De-a lungul anilor, am ajuns să-mi dau seama că nu prea îţi place să te deranjezi, indiferent cât de urgentă este problema.

Griffin ridică leneş dintr-un umăr.

— Mă recunosc vinovat. Mi se pare greu să-mi imaginez că aş face vreun efort pentru alt motiv decât interesul propriu. Desigur, când este vorba de binele vărului meu drag, sunt întotdeauna dispus să fac o excepţie.

Aden rosti batjocoritor:

— Sunt sigur. Oricum, ce naiba cauţi aici?

— Şi tu ai putea fi întrebat acelaşi lucru, spuse

Dominic pe un ton sumbru, în vreme ce se aşează în spatele biroului. Am trimis după Griffin de îndată ce-am primit biletul tău.

— Vezi tu, dragul meu băiat, spuse Griffin, de curând am intrat în posesia unor informaţii foarte interesante. Dominic s-a gândit că e mai bine să ţi le comunic direct.

— Tocmai eram pe cale să-ţi trimit un curier, în St. Clement, când am primit veştile de la tine, rosti Dominic. Sper doar că nu este prea târziu să instalăm dispozitivul de securitate.

Un junghi de îngrijorare îi străpunse pieptul lui Aden.

— Este vorba despre informaţii legate de Vivien?

Dominic îi ignoră întrebarea, aruncându-i o privire critică.

— Arăţi ca naiba, Aden. Când ai dormit ultima dată? Şi oricum, când ai ajuns în Londra?

Aden rezistă impulsului de a înjura.

— Cu doar câteva ore în urmă. Am venit direct de la St. Clement, cu poştalionul, dar m-am oprit acasă vreo oră, ca să mă schimb. Nerăbdarea îl făcu nervos. Lucru pe care ţi l-am spus în biletul pe care ţi l-am trimis.

— Da, cel care nu explică motivele întoarcerii tale. Dominic flutură iritat o mână pentru a curma protestul incipient al lui Aden. Poţi să-mi povesteşti tot despre asta, dar, mai întâi, toarnă-ţi o ceaşcă de cafea şi ia loc.

Aden se îndreptă spre ibricul din argint şi îşi umplu o cană. Din fericire, lui Dominic îi plăcea cafeaua al naibii de tare. Aden avea senzaţia că îi vor trebui câteva ceşti pentru a face faţă acestei întâlniri.

— Informaţiile tale îl implică pe Hovanski? îl întrebă el pe Griffin după ce se aşează.

Vărul lui dădu din cap.

— Una dintre încercările mele de a încuraja onestitatea unor surse mai dificile a dat în cele din urmă rezultate. S-ar părea că indivizii responsabili pentru răpirea

lui Lady Vivien sunt membri ai bandei lui Campworth.

În ciuda ceştii aburinde pe care o ţinea în mâini, un fior rece se prelinse pe şira spinării lui Aden.

— Borden Campworth?

— Nimeni altul, răspunse Griffin cu voce dură. Cred că vei fi de acord că nu e de bine.

Unul dintre cei mai notorii lorzi ai crimei din Anglia, Campworth era şeful unei întinse reţele de contrabandişti, escroci şi hoţi. De asemenea, avea la degetul cel mic câţiva membri ai parlamentului şi cel puţin doi membri ai actualului guvern, ceea ce îngreuna foarte tare prinderea şi acuzarea lui. Dominic încerca de ani întregi să pună mâna pe ticălos, dar cu prea puţin succes.

— Se pare că această sursă confirmă faptul că oamenii lui Campworth au fost angajaţi de Hovanski atât pentru prima răpire, cât şi pentru tentativa pe care ai reuşit s-o împiedici, interveni Dominic.

Griffin dădu din cap.

— De asemenea, sursa mea a fost convinsă să dezvăluie că o altă răpire a fost pusă la cale, iar de data asta, Hovanski va fi implicat direct.

Aden se lăsă pe spate în fotoliu, simţindu-se oarecum uşurat.

— Pot încerca din nou, dar n-o vor găsi pe Vivien acum. Nimeni nu ştie de casa din St. Clement.

Griffin şi Dominic schimbară o privire îngrijorată, iar temerile lui Aden se intensificară din nou.

— Ce-i?

— Sursa lui Griffin a afirmat categoric că ticălosul de Campworth cunoaşte locaţia lui Lady Vivien, zise Dominic.

Aden clătină nerăbdător din cap.

— Este imposibil. M-am asigurat de asta.

— *Tu* te-ai asigurat, replică şeful lui. Din păcate, Lady Vivien n-a făcut-o. Se pare că i-a scris fratelui celui mic de îndată ce a ajuns în St. Clement.

Aden se frecă la ochi, simţind că i se face rău.

— Pe toţi dracii!

— Chiar aşa, rosti Dominic cu o voce de sfârşit de lume.

— Cum ai aflat? întrebă Aden.

— Aseară, Griffin mi-a trimis vorbă în legătură cu implicarea lui Campworth. Din păcate, m-am întors destul de târziu acasă, aşa că n-am primit mesajul decât după unu noaptea. Am luat imediat legătura cu omul pe care l-am plasat la Blake House, iar acesta a insistat că acolo era linişte. Totuşi, asta nu m-a satisfăcut, aşa că am dat de Kit Shaw la Brook. Cu o oarecare reţinere, acesta m-a informat că Vivien îi trimisese un bilet scurt imediat după sosirea acolo, spunându-i că era în siguranţă. De asemenea, a jurat pe toţi sfinţii că n-a zis nimănui, nici măcar maică-sii sau lui frate-său.

— A ars scrisoarea? întrebă Aden, fiindu-i groază de răspuns.

— Nu.

— Hristoase!

Aden sări în picioare şi începu să se plimbe prin birou. Ce prost desăvârşit fusese. Nu-i trecuse deloc prin minte că Vivien ar fi putut face aşa ceva, însă ea îşi făcea griji pentru Kit ca o cloşcă pentru puişorii ei. Ar fi trebuit să anticipeze asta şi să o supravegheze mai îndeaproape, mai ales în primele zile petrecute la St. Clement.

— Şi Hovanski? Unde se află? se răsti el.

— *Stătea* la Osterley, cu familia Jersey, dar, cu nicio oră în urmă, am primit un raport de la Kenilworth, pe care l-am pus să-l urmărească pe prinţ. Aparent, Hovanski zăcea la pat, de două zile, din cauza unei răceli urâte, doar valetul purtându-i de grijă. Azi-dimineaţă devreme, Kenilworth a reuşit să urce în dormitorul lui Hovanski şi a descoperit că prinţul categoric nu zace la pat. Din păcate, Kenilworth spune că valetul lui Hovanski este atât de îngrozit de

stăpânul lui, încât nu a fost capabil să furnizeze nicio informaţie coerentă.

Aden se opri în faţa lui Griffin.

— Ai aflat detalii legate de timp?

— Sursa mea zice să se va întâmpla foarte curând. Având în vedere starea în care se afla când oamenii mei au terminat cu el, cred că putem fi siguri că am scos de la el tot ce se putea.

Aden îşi sugrumă iute panica, silindu-se să gândească.

— Ce s-a întâmplat cu sursa ta? Te-ai asigurat că nu ia legătura cu Campworth?

— Poţi fi sigur de asta, vere, rosti Griffin ridicându-se în picioare. Campworth nu va afla că în planurile lui a apărut o fisură. Dădu din cap spre ei şi se îndreptă spre uşă. Vă las pe voi, profesioniştilor, să faceţi ce vă pricepeţi mai bine.

Griffin se opri cu mâna pe mânerul uşii şi se uită la Aden.

— Sper că Lady Vivien nu va păţi nimic. Este o femeie remarcabilă şi nu merită să cadă în ghearele unui om precum Hovanski.

— Nicio femeie nu merită să cadă în ghearele lui Hovanski, comentă Dominic după plecarea lui Griffin. Dar, deocamdată, ne vom concentra asupra protejării lui Lady Vivien.

— Mă întorc imediat în nord, spuse Aden. Vivien este bine protejată, dar, dacă reuşesc să ajung acolo înaintea lui Hovanski, cu atât mai bine. L-aş putea prinde pe ticălos asupra faptului.

— Asta ne-ar fi de folos, dar cred că problemele noastre cu prinţul sunt puţin mai complicate de-atât. Va fi nevoie şi de o intervenţie politică, iar asta va presupune nişte manevre.

— Nu va fi nevoie de nicio intervenţie politică după ce

voi termina cu el, mârâi Aden. Am isprăvit? Trebuie să plec.

Singurul răspuns al lui Dominic fu o fluturare din mână spre unul dintre cele două fotolii din faţa biroului său. Aden îl privi neîncrezător.

— Chiar trebuie? se răsti el.

Şeful lui oftă.

— Mi-aş dori să ai mai multă încredere în mine. I-am trimis pe Kenilworth şi încă un om în nord de îndată ce am primit raportul despre Hovanski. Sunt mai mult decât pregătiţi să se ocupe de orice problemă până la sosirea ta. Acum, stai jos.

Bombănind în surdină, Aden se aşează. Când Dominic îi vorbea pe tonul acela nu avea rost să i se opună. Dar gândul la Vivien, care se afla atât de departe, şi cu Hovanski probabil pe urmele ei, îi stârnea o spaimă care îi prindea măruntaiele ca într-o menghină. Deşi logica îi spunea că Vivien era bine protejată, inima îi zicea că o abandonase exact când avea mai multă nevoie de el.

Dominic îşi împreună mâinile în faţa bărbiei şi îl supuse pe Aden unei inspecţii amănunţite.

— De ce te-ai întors? Şi nu-mi insulta inteligenţa spunându-mi, aşa cum ai făcut în biletul acela ridicol, că te-ai gândit că ar fi necesar să continui investigaţia.

Aden făcu ochii mari, uluit.

— Vorbim despre asta acum? Când Vivien e în primejdie?

— Dacă este în primejdie, e din cauza ta. Îmi dau seama că ultimele câteva luni au fost dificile, dar n-am anticipat că epuizarea ta – în lipsa unui cuvânt mai bun – va pricinui o asemenea eroare de judecată.

Aden tresări, doar puţin, însă Dominic observă oricum. Îngădui ca o parte din furia rece să-i dispară de pe chip.

— Aden, ţi-am ordonat s-o protejezi pe Lady Vivien până la rezolvarea problemei. Nu să dai bir cu fugiţii când

te confrunţi cu propriile sentimente.

Aden se zbârli.

— Sentimentele mele n-au nimic de-a face cu asta. Pur şi simplu, am simţit că…

Dominic ridică mâna cu un gest imperios, întrerupându-l.

— Sunt sigur că ai vrea să cred asta, dar amândoi ştim că nu-i adevărat. Sentimentele ţi s-au părut deranjante, dar nu sunt ceva ce mai poţi ignora.

— Hristoase, aş vrea eu, murmură el.

Trăsăturile severe ale lui Dominic se îmblânziră de compasiune.

— Prietene, în ciuda a ceea ce crezi, negarea sentimentelor nu face decât să-ţi întunece şi mai mult judecata.

— Aşa cum în Franţa sentimentele i-au întunecat lui John judecata, izbucni Aden.

— John a fost păcălit de un alt agent, şi încă de unul foarte bun. Se întâmplă. Cu toate astea, tu nu ai fost păcălit, iar afecţiunea pentru John nu ţi-a înceţoşat creierul. Ai discutat situaţia cu el şi l-ai avertizat. Greşeala a fost a lui, nu a ta.

Aden se gândi la prietenul lui zăcând în pat, gol şi plin de sânge. O amintire la fel de urâtă urmă – a unei femei frumoase şi prefăcute, ucigaşa lui John, moartă de mâna lui Aden. Fusese o agentă bună, dar nu suficient de bună pentru a scăpa de justiţia lui.

— Ăsta-i jocul, rosti Dominic cu blândeţe. Lucruri urâte, tragice se întâmplă. Treci peste asta.

— M-am săturat de acest joc, răspunse Aden fără să gândească.

Se opri, surprins de simplitatea şi adevărul cuvintelor sale.

— Cu toţii ne-am săturat. Acum, spune-mi de ce ai părăsit-o pe Lady Vivien.

Aden se cufundă într-o tăcere încăpăţânată, dar Dominic pur şi simplu ridică arogant din sprânceană şi aşteptă.

— În regulă, mârâi Aden în cele din urmă. M-am îndrăgostit de ea. Asta voiai să auzi?

Spre marea lui surpriză, Dominic zâmbi.

— Da, asta. Şi înţeleg că şi ea te iubeşte.

— Cred că da, rosti el precaut.

— Atunci, de ce ai părăsit-o?

Aden rămase cu gura căscată.

— Pentru Dumnezeu, Dominic! Ştii ce sunt şi de ce sunt capabil. Îmi cunoşti şi trecutul. Vivien merită pe cineva mai bun decât mine.

— Ceea ce merită este un bărbat bun, care s-o iubească. De asemenea, un bărbat care este suficient de puternic pentru a o proteja de lupii de la uşa ei.

Aden râse cu asprime.

— Da, dar eu nu sunt nici pe departe acel om.

— Se pare că Lady Vivien nu este de acord. Nici – aş putea adăuga eu – mama ta, care este o doamnă foarte perspicace, după cum ştii. Şi aş mai adăuga că sunt de acord cu evaluarea ei.

Dominic se ridică şi ocoli biroul, aşezându-se pe marginea tăbliei din mahon lustruit. Aden îşi ridică privirea spre el, simţindu-se şi îngrijorat, şi expus.

— Aden, începu Dominic cu voce blândă. De la o vârstă fragedă, ai încercat să-ţi înăbuşi sentimentele. A fost de înţeles, având în vedere modul în care Lord Thornbury s-a purtat cu tine şi cu mama ta, neîngăduindu-vă să uitaţi greşeala ei de judecată. În acea etapă a vieţii tale, sentimentele nu-ţi erau prietene. Ţi-ai păstrat această atitudine când ai intrat în serviciul secret, iar abilitatea ta de a-ţi reprima sentimentele te-a ajutat în multe situaţii dificile. Dar, în acest caz, negarea lor te-a făcut să greşeşti.

Aden îl privi fix pe şeful lui.

— Cum aşa?

— Lasă-ţi deoparte temerile, pentru moment, şi concentrează-te asupra a ceea ce simţi pentru Lady Vivien. Ce îţi spune *acest* sentiment anume?

Aden încercă să facă aşa cum îi ceruse Dominic, ignorând bubuitul inimii şi goana frenetică a sângelui prin vene. Nu. Încerca să *simtă,* nu să gândească. Ce îi spunea iubirea pentru Vivien să facă?

Închise ochii şi gemu uşor când răspunsul deveni brutal de evident.

— N-ar fi trebuit s-o părăsesc niciodată.

— Ai perfectă dreptate.

Deschizând ochii, el sări în picioare.

— Nu mai pot pierde nici măcar o clipă.

Dominic dădu din cap.

— Du-te!

Aden îşi înşfăcă haina şi pălăria, înjurând în surdină.

— Sunt un idiot. Un idiot desăvârşit.

Râsul sarcastic al lui Dominic îl urmă dincolo de uşă.

— Sigur că eşti. Eşti un bărbat îndrăgostit.

Capitolul 33

Vivien îşi încuie cufărul de călătorie, zâmbindu-i servitoarei desemnate de Aden s-o apere.

— Mulţumesc, Evans. Ai putea, te rog, să-i ceri domnului MacDonnell sau unuia dintre lachei să vină şi să ia asta? Mai trebuie doar să-mi termin de pregătit geanta cu lucrurile pentru noapte şi am terminat.

Evans, o femeie deşirată şi capabilă, rosti dispreţuitoare în vreme ce luă cufărul:

— Nu va fi necesar, doamnă. Sunt la fel de puternică precum oricare dintre indivizii ăştia. Şi ştiu să trag cu arma mai bine decât ei, murmură ea în vreme ce sălta cufărul pe un umăr.

Vivien putea crede asta. Deşi Evans juca rolul cameristei unei doamne, era clar că avea alte talente. Femeia mai în vârstă nu era foarte pricepută la coafat sau la călcarea unei rochii, dar o supraveghea pe Vivien ca o pisică ce avea un singur pui. Forţa ei tăcută, dar încurajatoare fusese o binecuvântare în cele câteva zile de la plecarea lui Aden la Londra, fără un cuvânt de avertizare.

Suspinând, împături un şal şi îl îndesă în geanta de piele. Evans şi MacDonnell se opuseră cu vehemenţă plecării ei, încercând să-i zădărnicească planurile. În cele din urmă, se ocupase de problemă furişându-se din casă, cu o zi în urmă, şi închiriind o trăsură pentru dimineaţa aceasta. MacDonnell se supărase când Vivien îi dezvăluise adevărul, în vreme ce el îi servea o altă cină singuratică, în salon, seara trecută.

— Doamnă, nu puteţi pleca, exclamase MacDonnell ţinând un vas cu găluşte lipit de vesta sa. Trebuie să rămâneţi aici până când se întoarce căpitanul St. George sau Sir Dominic, ori trimit după dumneavoastră. E capul meu în joc dacă vă las să plecaţi. În plus, adăugă el destul de disperat, sunt sigur că, într-o zi sau două, căpitanul se va întoarce.

Ea îi răspunsese politicoasă că, în afară de a o încuia în dormitorul ei, MacDonnell nu putea face nimic pentru a o împiedica să plece. Iar dacă o încuia, ea pur şi simplu va ieşi pe fereastră şi va coborî pe spalier, apoi se va întoarce la Londra cu diligenţa publică.

Privind-o morocănos, MacDonnell fusese de acord în cele din urmă, cu amendamentul că el şi Evans aveau s-o însoţească. Vivien respirase uşurată în sinea ei, deoarece gândul de a călători singură era cam înfricoşător. Abia când îşi dăduse seama de faptul că era posibil să rămână blocată în St. Clement săptămâni în şir reuşise să-şi învingă îndoielile şi să ignore ordinele strictele scrise ale lui Aden de a se supune întru totul poruncilor lui MacDonnell.

„Mai vedem noi, căpitane St. George.”

Încruntându-se, îşi îndesă cămaşa de noapte în geanta burduşită şi se aşeză pe ea pentru a o forţa să se închidă. Ori de câte ori se gândea la ultimele cuvinte pe care i le spusese Aden – şi se gândea la ele la fiecare două minute –, sângele îi gonea nebuneşte prin vene. Respingerea lui o uluise, apoi o enervase, după care o făcuse să se înfierbânte de umilinţă şi de furie. Avusese nevoie de toată voinţa ei pentru a nu se năpusti afară din cameră, după el, dar conştientizarea faptului că era foarte posibil să izbucnească în lacrimi dacă se confrunta cu el o împiedicase.

Când, în cele din urmă, se calmase suficient pentru a putea gândi, îşi dăduse seama că reacţia lui Aden fusese perfect firească – într-un mod prostesc, caracteristic masculilor. În cea mai mare parte a vieţii lui, se considerase un nepoftit. Nu conta că avea cel mai albastru sânge din ţară – şi nici că revelaţia despre identitatea adevăratului său tată fusese un şoc –, el fusese în mod deliberat respins de oamenii din viaţa lui, care contau cel mai mult. Se simţea nedorit şi neînsemnat, un scandal ambulant şi un om care nu merita o viaţă normală.

În vreme ce se gândea la asta, tremurând în patul ei rece, Vivien cedase lacrimilor. Nu pentru ea, ci pentru băieţelul care izbutise să devină cel mai bun bărbat, dar care, în ciuda acestui fapt, încă mai credea că nimeni nu-l dorea. După ce plânsese pe rupte, se hotărâse că era mai bine să aştepte până dimineaţă, când urma să-i spună lui Aden la lumina zilei că avea toate intenţiile să se mărite cu el, şi că ar fi bine să se obişnuiască repede cu ideea.

Ceea ce, în mod evident, fusese o greşeală uriaşă. Vreme de câteva ore, îngăduise personalului s-o convingă că el se va întoarce, dar, în cele din urmă, instinctul îi spusese adevărul.

Dacă îşi dorea o viaţă cu Aden, trebuia să lupte

pentru asta şi să-l oblige să recunoască lipsa de logică a respingerii – atât a ei, cât şi a vieţii pe care şi-o puteau face împreună.

Strânse curelele genţii şi aruncă o ultimă privire prin camera plăcută, deşi demodat decorată. Fusese un refugiu în aceste ultime câteva săptămâni, şi la fel şi oraşul, şi noile prietene pe care şi le făcuse. Îi trimisese deja un bilet doamnei Pettigrew, explicându-i că ea şi „domnul Parker” trebuiseră să se întoarcă în oraş, dar sperau să revină curând. Cu o lună în urmă, s-ar fi cutremurat la gândul de a trebui să ducă o viaţă atât de paşnică, lipsită de complicaţii. Dar acum viaţa ei din Londra i se părea obositoare şi goală, plină de zgomot şi de mişcare, dar aproape lipsită de semnificaţie. Aici, ea găsise mulţumire şi fericire. Cu Aden alături, îşi putea imagina o viaţă care să aibă prea puţin de-a face cu strălucirea goală a vieţii din înalta societate, şi multe de-a face doar cu iubirea.

Punându-şi pelerina pe braţ, îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşă. Proptind bagajul greu pe şold, deschise uşa cu piciorul şi ieşi pe coridor. Dar când dădu să coboare scările, un bubuit puternic se auzi de jos, urmat de voci ridicate şi furioase, şi de bufnituri sonore.

Alarmată, Vivien lăsă geanta să-i cadă şi se repezi spre capul scărilor înainte de a ajunge acolo, auzul unui accent aspru şi familiar îi trimise fiori de spaimă prin vene. Se lipi de perete, rămânând ascunsă în vreme ce încerca să-şi recapete răsuflarea brusc curmată.

„Hovanski.” După alte oribile zgomote care urcau de la parter, era clar că adusese cu el o întreagă bandă de nelegiuiţi, care acum se luptau cu MacDonnell şi cu lacheul.

Trase încordată aer în piept, dându-şi seama că avea doar câteva secunde pentru a scăpa, fie prin una dintre ferestrele de la etaj, fie pe scările ascunse care porneau din dulapul aflat în dormitorul din spate. Aden i le arătase ca măsură de precauţie când ajunseseră acolo, dar acum

păreau cea mai bună şansă de a scăpa.

Rămânând cu spatele la perete pentru a evita scârţâitul duşumelei, se îndepărtă de scară. Dacă va reuşi să iasă, va fugi direct acasă la doamna Pettigrew şi se va ascunde acolo. Apoi, la căderea întunericului, va…

— Vivien, am ştiu că eşti aici, strigă o voce familiară, care o făcu să se oprească. Îţi sugerez să cobori imediat, altminteri mă tem că servitorii tăi vor avea de suferit.

Ea îşi sprijini capul de perete, tremurând de furie. Nu-l plăcuse niciodată pe fratele ei cel mare, dar în clipa aceea îl ura cu adevărat.

— Vivien, coboară imediat! lătră Cyrus.

— Te-am auzit de prima dată, ţipă ea.

Se desprinse de perete şi trase adânc aer în piept, de câteva ori, încercând să-şi domolească bătăile nebuneşti ale inimii. Avea nevoie de o minte limpede şi de nervi puternici pentru a scăpa, cu toate că habar n-avea ce le-ar fi putut spune celor doi bărbaţi, cu excepţia unui „nu” hotărât.

Un zâmbet amar îi arcui buzele în vreme ce se îndrepta încet spre scări. Aden îi zisese „nu” cu câteva nopţi în urmă, şi iată unde ajunsese acum – era singură, în primejdie şi el nu era acolo, ca s-o apere.

Curajul aproape îi dispăru când ajunse la cotul scărilor şi văzu scena haotică din holul de la intrare. Cel puţin cinci bărbaţi duri, îmbrăcaţi în haine lungi, mişunau prin micul spaţiu, iar MacDonnell şi Evans fuseseră legaţi, li se puseseră căluşuri şi erau sprijiniţi de zid. Pe deasupra căluşurilor, amândoi îi priveau cu sălbăticie pe cei care îi capturaseră. Davis, lacheul, era întins pe podea, inconştient şi cu sânge la gură.

Într-o parte se aflau Cyrus şi prinţul Ivan. Fratele ei era ciufulit şi furios, şi, ca de obicei, foarte ofensat. Totuşi, prinţul o privea pur şi simplu cu o expresie atât calculată, cât şi triumfătoare, ca a unui vânător care tocmai a doborât

o vulpe.

Scuipând o înjurătură, Vivien coborî în fugă treptele şi se duse la Davis, trecând înnebunită pe lângă doi bandiţi care stăteau lângă bărbatul inconştient.

— Vivien! exclamă Cyrus pe un ton ofensat. Aş aprecia dacă ţi-ai controla limbajul în faţa prinţului.

Vreme de o secundă, ea îl privi cu gura căscată. Chiar şi prinţul se uită mirat la fratele ei, clar gândind că era un idiot.

— Taci din gură, Cyrus! rosti ea printre dinţii încleştaţi.

Ignorând idioţeniile fratelui ei, pipăi cu grijă craniul lui Davis, încercând să-i evalueze gravitatea rănii. Din fericire, el gemu, iar pleoapele începură să se mişte.

— Lady Vivien, trebuie să-ţi cer să te ridici de pe podea, spuse prinţul Ivan cu voce rece. Un asemenea comportament nu este potrivit pentru o femeie de rangul dumitale.

— Dar se potriveşte cu rangul *dumitale* să angajezi bandiţi pentru a-i lovi pe servitori şi pentru a răpi oameni? se răsti ea. Mă întreb ce va spune ambasadorul rus când îi voi spune exact ce s-a întâmplat astăzi, aici.

Privirea lui Hovanski o străfulgeră cu mânie rece. Ea rezistă impulsului de a se chirci pe podea pentru a se feri de el. Indiferent ce avea să se întâmple, nu se va pleca în faţa lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Vivien, ridică-te, mormăi Cyrus uitându-se îngrijorat la prinţ.

Se aplecă şi o trase în picioare, apropiindu-şi gura de urechea ei.

— Nu-l înfuria, şuieră el. Omul e dement.

Ea se smuci din strânsoarea lui.

— Descoperi asta abia acum?

Nu se osteni să-şi coboare vocea. Prinţul îşi recăpătă controlul.

— Doamnă, îţi sugerez să ne retragem în salonul dumitale, unde vom putea discuta despre această situaţie ca nişte oameni raţionali.

— Nu e nimic raţional în această situaţie, replică Vivien. Fu mândră de fermitatea vocii ei, deşi, în sinea ei, tremura ca gelatina. Ia-ţi brutele şi părăsiţi această casă. Imediat!

Prinţul îi făcu o mică plecăciune curtenitoare.

— Asta îmi este intenţia, de îndată ce ajungem la o înţelegere.

Încrucişându-şi braţele la piept, Vivien îl privi fix, refuzând să se clintească sau să rostească un cuvânt. Hovanski clătină din cap a regret.

— Îmi forţezi mâna, Lady Vivien. Te rog să-ţi aminteşti că tot ce se va întâmpla astăzi va fi rezultatul direct al acţiunilor dumitale.

Dădu din cap spre unul dintre oamenii lui, o brută mare, cu nas strâmb şi urechi diforme. Cu un zâmbet sălbatic, individul o săltă pe Evans, apucând-o de guler, astfel încât picioarele ei abia mai atingeau duşumeaua. Cu o mişcare iute ca fulgerul, o lovi cu palma deschisă peste obraz.

Capul lui Evans fu împins în spate, în vreme ce sunetul plesniturii dure răsună în tot holul. Vivien îşi înăbuşi un ţipăt şi se repezi instinctiv înainte, dar fu trasă înapoi de fratele ei.

Prinţul Ivan îşi înclină capul şi o studie pe Evans, care încă era ţinută strâns de omul lui. Pe deasupra căluşului, faţa ei roşie începuse deja să se umfle, însă în ochi îi strălucea o sfidare sălbatică.

— Mergem în salon, să stăm de vorbă, Lady Vivien? întrebă prinţul Ivan. Sau oamenii mei o vor duce pe camerista dumitale în bucătărie şi vor continua lecţia? Te asigur că rezultatele nu vor fi pe gustul dumitale.

Stomacul lui Vivien se strânse de oroare în timp ce îl

privi fix pe prinţ.

— Unde sunt ceilalţi servitori? Bucătăreasa şi celălalt lacheu.

— Sunt în bucătărie. Poţi fi sigură că toţi servitorii dumitale au fost reţinuţi. Toţi, sublinie Hovanski.

Ultima speranţă a lui Vivien, că unul dintre oamenii lui Sir Dominic scăpase, dispăru fără urmă.

— Draga mea doamnă, nu e nevoie să li se mai facă rău servitorilor, rosti prinţul pe un ton liniştitor. Dacă vei coopera, totul va fi bine.

— Vivien, nu fi idioată, spuse Cyrus, o notă rugătoare strecurându-se în vocea lui. Se uită la Evans, apoi înghiţi în sec, părând că nu se simte bine. Hai să mergem în altă cameră şi să stăm de vorbă. Te rog!

Vivien aruncă o privire prin hol, observând expresiile lacome, urâte, de pe feţele oamenilor lui Hovanski. Nu se îndoi că vor face exact ce le cerea şeful lor şi că se vor bucura de asta. Aproape sufocându-se de frustrare, dădu din cap.

— O să fac cum spui, dar numai dacă îmi promiţi solemn că nu îi vei mai face rău nici unuia dintre servitori.

Hovanski făcu o altă plecăciune ridicol de formală.

— Vreau să aud cuvintele, Alteţă, insistă ea. Promite-mi că nu li se va face niciun rău.

Din spatele căluşurilor, şi Evans, şi Macdonnell protestară incoerent. Banditul care o ţinea pe Evans o zgâlţâi aşa cum zgâlţâie o pisică un şoarece, până când aceasta tăcu.

Hovanski îşi duse o mână la inimă.

— Ai cuvântul meu de prinţ, rosti el.

Vivien simţi un fior pe şira spinării. Avea să plătească scump pentru ceea ce prinţul considera o insultă la adresa onoarei sale. Totuşi, asta avea să se întâmple mai târziu. Deocamdată, gândurile ei trebuiau să se concentreze asupra binelui servitorilor ei.

Dădu din cap şi se răsuci pe călcâie, trecând pe lângă salonul cel mare şi ducându-se spre camera de zi. Era mică, ceea ce însemna că majoritatea bandiţilor lui Hovanski aveau să fie nevoiţi să aştepte în hol. Nu era complet sigură, dar credea că îi recunoaşte pe unii dintre ei, fiindcă participaseră la răpirea sa. Doar privindu-i, simţea că mintea dădea să-i paralizeze de panică, iar ea avea nevoie acum de toată isteţimea.

Cyrus şi prinţul o urmară în însorita încăpere care dădea spre sud. Hovanski închise uşa în urma lui şi, cu o legănare elegantă a braţului, îi indică lui Vivien să se aşeze. După comportamentul lui, s-ar fi putut crede că făcea o vizită matinală politicoasă. Acest lucru mai mult decât orice altceva o convinse că omul într-adevăr nu era în toate minţile.

Îngrijorată, se aşeză pe marginea unuia dintre fotoliile joase. Iubea această cameră cu veselele ei nuanţe de crem şi galben şi cu mobilierul confortabil, tapiţat cu creton înflorat. Simţi o puternică împunsătură de regret în piept, amintindu-şi de dejunurile pe care le savurase cu Aden aici, flecărind în timp ce beau cafea şi citeau ziare, îndrăgostindu-se tot mai mult cu fiecare zi care trecea. Acum, acele amintiri nu făceau altceva decât s-o chinuiască.

Fratele ei se aşeză pe fotoliul de lângă ea, privindu-l neliniştit pe prinţul Ivan. Cyrus deschise gura pentru a vorbi, dar Vivien îl întrerupse.

— Cum m-aţi găsit, Cyrus?

El tresări, dar apoi îşi recăpătă controlul.

— Cu ajutorul scrisorii pe care i-ai scris-o lui Kit.

— Kit nu m-a trădat!

Cyrus râse amar.

— Fireşte că nu te-a trădat. A susţinut sus şi tare că nu ştie unde eşti, dar eu mi-am dat seama că minte. Idiotul credea că te protejează, când, de fapt, ne distrugea pe toţi.

Îi aruncă o privire sfidătoare. Nu mi-a dat de ales, aşa că i-am scotocit prin cameră şi am găsit scrisoarea.

Vivien îşi apăsă abdomenul cu o mână. Aden o avertizase să nu ia legătura cu nimeni, dar ea se gândise că fratele ei cel mic avea să se îmbolnăvească de grijă dacă nu ştia că ea era în siguranţă. Îi scrisese doar o dată şi îl instruise ferm să nu spună nimănui unde se afla.

— Nu ai avut niciun drept să faci asta, rosti ea cu voce crispată.

— Iar tu nu ai avut niciun drept să fugi fără să laşi o vorbă familiei, se răsti Cyrus. Mama a luat-o razna, după cum îţi poţi imagina. A trebuit să-i ascult istericalele vreme de două săptămâni deja, ca să nu mai vorbesc că a trebuit să mă ocup de toţi creditorii ei.

Vivien îşi înfipse unghiile în braţele capitonate ale fotoliului.

— Dacă ai fi fost cu adevărat un frate iubitor, m-ai fi protejat, în loc să mă foloseşti ca mijloc de a-ţi plăti datoriile şi de a-ţi propulsa cariera. Tata s-ar fi îngrozit să vadă cum te porţi cu noi.

— Tatăl nostru a fost un mare prost, la fel ca toţi ceilalţi din familia asta, rosti dispreţuitor Cyrus. Şi ce te aşteptai să fac? Să stau cu mâinile în sân şi să mă uit cum voi târâţi în noroi numele familiei? Aş putea adăuga că purtarea ta abia dacă a fost mai decentă decât a unei femei uşoare.

— Destul, Lord Blake! Vocea rece a prinţului Ivan se auzi ca o plesnitură de bici în încăpere. Nu-mi vei insulta viitoarea soţie, chiar dacă e sora dumitale.

Lui Vivien îi stătu inima în loc. Ştia ce voia Hovanski, dar să-l audă anunţând asta cu atâta îndrăzneală îi tăie răsuflarea.

— Cere-i scuze lui Lady Vivien, spuse Hovanski fără să-şi ia ochii de la Cyrus.

Fratele ei se uită la ea, apoi la prinţ. Ceea ce văzu la

el îl înspăimântă la fel de mult ca şi pe Vivien. Dădu ţeapăn din cap spre ea.

— Iartă-mă, Vivien, rosti el indignat.

În cele din urmă, mintea ei se eliberă de nebunia momentului.

— Alteţă, nu am acceptat să mă mărit cu dumneata. Dacă trebuie, mă voi întoarce la Londra, dar nu mă poţi sili să mă mărit. Ameninţarea sau rănirea servitorilor mei nu va avea rezultatul pe care îl doreşti, pentru că niciun preot nu va oficia ceremonia când va afla că acceptul meu a fost obţinut prin constrângere.

Prinţul Ivan îşi înclină capul, lăsându-şi privirea să o măsoare înainte de a extrage dintr-un buzunar interior o cutiuţă cu tutun placată cu aur. Cu un gest degajat, priză puţin, apoi îşi scutură mâinile înainte de a o onora cu un răspuns.

— A, dar vei accepta cu plăcere, milady. Vezi dumneata, ţin în palma mea averea şi viitorul familiei dumitale.

Şocată, Vivien se holbă la fratele ei.

— Cyrus, despre ce vorbeşte? Fiindcă el nu reuşi s-o privească decât în treacăt, ea îl apucă de mânecă şi trase. E adevărat? vru ea să ştie.

O expresie chinuită trecu peste chipul fratelui ei, iar inima lui Vivien stătu în loc. O clipă mai târziu, Cyrus îi îndepărtă mâna şi îi aruncă o privire trufaşă.

— Alteţa Sa a preluat cu generozitate povara datoriilor făcute de mama şi de Kit. După cum ştii, sunt extraordinar de mari. Combinate cu ipoteca pe Blake House…

— Pe care ai făcut-o pentru a-ţi finanţa nenorocita de carieră, rosti ea mânioasă.

— … şi cu costurile reparaţiei casei din Somerset, continuă Cyrus, ne-au adus în impas. Fără ajutorul prinţului Ivan, am sfârşi cu toţii la închisoarea datornicilor.

— Cât de mult îi datorăm? şopti Vivien îngrozită.

Suma pe care i-o spuse Cyrus era copleşitoare. Capul lui Vivien se legănă, iar ea trebui să respire adânc, de câteva ori, pentru a-şi ţine panica sub control.

— Aşa că, vezi dumneata, dragă Lady Vivien, rosti prinţul Ivan cu o strălucire hidos de posesivă în ochi, familia dumitale îmi datorează păstrarea poziţiei sale în societate şi chiar existenţa sa. Desigur, după ce vei deveni soţia mea, familia dumitale va deveni parte din familia mea. O să fac tot ce-mi stă în puteri pentru a o vedea prosperând. De fapt, va fi dorinţa mea cea mai mare să fac asta pentru că ştiu că te va bucura pe *dumneata.*

Ea se uită fix în ochii lui exoftalmici, ca de broască râioasă, şi văzu triumful din ei. Pereţii camerei părură să se strângă în jurul său, iar ea găsi dificil să respire.

— De ce faci asta? şopti ea. Cu siguranţă, există femei care ar aprecia atenţiile dumitale.

Una dintre sprâncenele lui se ridică.

— Aş crede că este evident. Te iubesc.

— Şi aşa îmi arăţi dragostea, ameninţându-mi familia şi şantajându-mă? Aceasta este purtarea unui nemernic, domnule, nu a unui prinţ! exclamă ea.

Se aşteptă ca el să se înfurie din pricina insultei, însă un zâmbet rece i se întinse pe chipul mare. Gândul rău din privirea lui îi făcu stomacul să i se întoarcă pe dos.

— Ah, Lady Vivien, nu pot să-ţi spun cu câtă nerăbdare aştept căsătoria noastră. Eşti o femeie cu spirit, dar trebuie să înveţi să te supui soţului dumitale. Cred că îmi va face o mare plăcere să te învăţ cum să te porţi ca o soţie cuviincioasă.

Fierea i se urcă în gât, iar Vivien trebui să înghită în sec pentru a nu se sufoca. Îi aruncă fratelui ei o privire disperată.

— Mama nu va fi niciodată de acord cu asta.

Încruntat, Cyrus vârî mâna în buzunarul paltonului şi

scoase un plic pe care i-l dădu.

Vivien îl desfăcu. Câteva momente mai târziu, mototoli cu degete tremurătoare rugămintea mamei sale de a se mărita cu prinţul Ivan.

— Cyrus, ce ai făcut pentru a o determina să fie de acord cu asta? Mama ştie ce simt pentru el.

— Pur şi simplu, i-am spus adevărul, replică fratele ei.

— Vrei să zici că ai ameninţat-o, rosti ea cu amărăciune. Dar Kit? El n-ar sta cu mâinile în sân, îngăduind să se întâmple asta.

Cyrus râse urât.

— N-are de ales. Kit este pe jumătate în închisoarea datornicilor, sau mai rău.

Vivien se uită la hârtia mototolită din pumnul ei. Mintea ei alungă cuvintele fratelui său, chinuindu-se cu neîncredere uimită să găsească o soluţie. Disperată, se agăţă de singurul lucru care o putea salva.

— Nu! Căpitanul St. George niciodată nu…

Prinţul Ivan îşi flutură o mână, aproape plesnind-o peste faţă.

— Răbdarea mea e pe cale să se sfârşească, Lady Vivien. Fratele dumitale ţi-a explicat situaţia, iar dumneata o vei accepta. Dacă nu, pe toţi vă aşteaptă ruina.

Se aplecă spre ea, faţa lui roşie căpătând culoarea sângelui coagulat. Vivien încercă să nu se crispeze, dar nu se putu controla. Aroganţa dementă a individului emana din el ca duhoarea unei plante otrăvitoare.

— Iar dacă preţuieşti viaţa scumpului tău căpitan, spuse cu o voce tot mai guturală, nu-i vei mai pomeni niciodată numele în faţa mea. Viaţa lui e în mâinile dumitale.

Cyrus îşi apăsă o mână pe braţul ei, părând aproape la fel de disperat cum se simţea ea.

— Haide, fetiţo. Nu va fi atât de rău. Vei fi prinţesă. Nu va mai trebui să-ţi faci niciodată griji în privinţa banilor,

după cum nici mama, nici Kit nu vor mai trebui să-şi facă griji. Îi zâmbi abătut. Şi sunt sigur că prim-ministrul şi Prinny vor considera că este un lucru splendid. Vai, gândeşte-te la toată influenţa pe care o vei avea.

Ea îşi trase braţul de sub mâna lui.

— N-au decât să se ducă la dracu'!

Prinţul ridică nepăsător din umăr.

— În orice caz, s-au făcut aranjamentele. Am vorbit deja cu ambasadorul şi cu contesa Lieven. Fireşte, sunt încântaţi. Îmi imaginez că deja ambasadorul i-a dat de înţeles prinţului regent că logodna noastră este iminentă. Anunţul formal va fi făcut de îndată ce ne vom întoarce la Londra.

Năucită de disperare, Vivien nu putu decât să clatine din cap inutil în semn de refuz. Cuşca se închidea în jurul ei. Chiar dacă Aden ar fi fost acolo, se îndoia că ar fi putut face ceva pentru a o proteja.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, prinţul se aplecă şi mai aproape, ţintuind-o cu o privire care păru pur reptiliană.

— Dacă te gândeşti că viteazul tău căpitan te poate ajuta, îţi sugerez s-o laşi baltă. Eşti a mea, Lady Vivien, iar eu nu-i voi îngădui nici unui bărbat să stea în calea dorinţei mele de a te lua de soţie.

Respiraţia lui fetidă se revărsă asupra ei, iar ea se trase îndărăt în fotoliu.

— M-am făcut înţeles? întrebă el cu voce uşor ameninţătoare.

Ea se sili să dea din cap în vreme ce auzi trăgându-se zăvorul cuştii ei. Plănuiseră totul cu prea multă grijă – Cyrus şi prinţul iar ea nu avea nicio şansă. Iar dacă îi cerea ajutor lui Aden…

„Aden!"

Poate că nu dorea să se însoare cu ea, însă nu se îndoia că şi-ar risca viaţa pentru a o ajuta. De asemenea, nu avea nicio îndoială că Ivan cel Groaznic avea să-şi ducă

la îndeplinire cumplita ameninţare. Având în vedere bogăţia şi puterea imense, era chiar posibil să scape nepedepsit. Dar asta nici nu conta. Numai Aden conta, iar dacă el era rănit sau ucis în timp ce încerca s-o ajute, Vivien n-ar fi putut trăi cu această consecinţă oribilă. Acceptă deprimată mâna perdantă pe care i-o servise soarta şi întâlni privirea rea şi triumfătoare a lui Hovanski.

— Înţeleg perfect, Alteţă. Aşa stând lucrurile, aş dori să-i las căpitanului St. George o scrisoare... Ridică mâna pentru a-l opri când el dădu să obiecteze. O poţi citi. Pur şi simplu, intenţionez să-i spun că am fost de acord să mă mărit cu dumneata şi că voi fi nemulţumită dacă va încerca să intervină în vreun fel.

Prinţul îi făcu o altă plecăciune pompoasă, părând că îşi bate joc de ea.

— Desigur, draga mea, cum doreşti.

Vivien se duse la micul birou aflat într-un colţ al camerei. Căută hârtie şi cerneală, apoi se aşeză obosită pentru a-şi scrie biletul. În vreme ce cuvintele curgeau anevoie din peniţa ei, auzi închizându-se lacătul de la zăvorul cuştii care tocmai devenise viaţa ei.

Capitolul 34

Aden ieşi încet din grajdul unde îşi lăsase caii, citind rubrica de bârfe în vreme ce grăjdarii şi rândaşii forfoteau în jurul lui. De îndată ce trăsura ajunsese la periferia Londrei, îl pusese pe Stevens să coboare şi să ia ziarele. Cu toate că fusese tentat să-i dea hăţurile vizitiului şi să înceapă să parcurgă imediat articolele, senzaţia neplăcută pe care o simţea în stomac îl împiedicase s-o facă.

Acum, nu mai putea evita adevărul. Era acolo, negru pe alb, în văzul întregii lumi.

După cum s-a zvonit de câteva săptămâni, un anumit prinţ străin va face în curând anunţul oficial al logodnei sale cu Lady V... *Familia viitoarei mirese se pare că este încântată de perspectiva unei partide atât de distinse şi de bogate.*

Se opri în mijlocul aleii şi închise ochii, lăsând valul de disperare să-l cuprindă. O abandonase pe Vivien, iar acum, nu reuşea să găsească o cale de a o scăpa din capcana în care căzuse. Mai rău chiar, ea nici măcar nu dorea ajutorul lui, după cum lămurea clar misiva ei scrisă cu cuvinte politicoase.

Sunetul goarnei unei trăsuri îl smulse din reverie.

— Hei, domnule, dă-te la o parte, strigă un vizitiu, landoul său trecând la doar câţiva centimetri de cizmele lui Aden.

Aden făcu o grimasă şi îi făcu semn cu mâna că-şi cerea scuze. Împături ziarele şi le vârî la subsuoară, apoi se îndreptă spre intrarea din spate pentru a ajunge la apartamentul lui. În ciuda faptului că reuşise să doarmă câteva ore în timpul călătoriei de întoarcere de la St. Clement, o sfârşeală cum nu mai simţise niciodată îi cuprinsese tot trupul. Nu avea nimic de-a face cu faptul că nu dormise decât câteva ore în ultimele zile, ci era pricinuită exclusiv de faptul că o abandonase pe Vivien. Şi, în ciuda spuselor lui Dominic, acel eşec *fusese* consecinţa faptului că îşi lăsase sentimentele să-i stea în cale. Dacă ar fi menţinut distanţa faţă de ea, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Mintea lui s-ar fi concentrat asupra misiunii şi ar fi pus mâna pe Hovanski cu zile în urmă, în loc să se complacă în prostia de a se îndrăgosti.

O dragoste cu care Vivien nu voia să aibă de-a face, după cum clar se exprimase în scrisoarea ei. Chiar şi acum, vârâtă în buzunarul interior al hainei sale, o simţea grea. Şi

cu siguranţă nu trebuia s-o scoată pentru a o citi din nou, deoarece cuvintele i se întipăriseră în creier.

Îi explicase succint că se decisese să se mărite cu prinţul după ce Hovanski o asigurase că nu avusese nimic de-a face cu răpirea ei sau cu tentativa ulterioară. Aden refuza să creadă că ea se lăsase atât de uşor păcălită, dar ce scrisese după aceea îl zguduise profund.

Nu spun că nu am rezerve în privinţa acceptării cererii în căsătorie a prinţului Ivan, dar nu mă îndoiesc că mă iubeşte.

Ne va oferi siguranţă şi mie, şi familiei mele şi ne va ajuta să ne menţinem o poziţie decentă în viaţă. Tu, mai mult decât oricine, vei aprecia asta.

Măruntaiele lui Aden parcă luaseră foc de ruşine când citi acele cuvinte, ştiind că se folosise de aceeaşi scuză pentru a o îndepărta. Acum, din pricina respingerii lui laşe, Vivien avea să-şi petreacă întreaga viaţă legată de un om pe care îl ura. Dacă i-ar fi dat măcar un indiciu că voia ca el să lupte, Aden ar fi făcut orice pentru a o ajuta, inclusiv să dea buzna în Carlton House pentru a cere ajutorul tatălui său. Dar scrisoarea ei specificase clar, în termeni reci, că va respinge o astfel de intervenţie, poruncindu-i de fapt să stea departe de ea.

Din ce-i spuseseră oamenii lui când ajunsese în St. Clement, la o zi după plecarea lui Vivien, plecase de bunăvoie. În ciuda reacţiei iniţiale când Hovanski şi oamenii lui dăduseră buzna înăuntru, Vivien păruse mai mult decât dispusă să plece împreună cu prinţul şi cu fratele ei. Aceea era partea pe care Aden nu o putea înţelege. Vivien nu era laşă. Dacă nu-i punea o armă la tâmplă, nici măcar nu putea spera să o silească pe Vivien să facă un lucru pe care nu-l dorea.

Aden dădu scurt din cap spre portar când trecu pe

lângă el şi se îndreptă spre scările care duceau la apartamentul lui.

— Domnule căpitan, staţi! strigă bărbatul.

Oftând nerăbdător, Aden se opri la baza scărilor. Carter, portarul de zi, îi zâmbi spăşit.

— Îmi cer scuze, domnule, dar un tânăr vă aşteaptă în apartamentul dumneavoastră. A spus că este o problemă urgentă şi că nu pleacă până nu vă întoarceţi. Era foarte îngrijorat flăcăul, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să-l las să intre fiindcă a spus că-l cunoaşteţi.

— Cine este?

— A zis că este domnul Christopher Shaw.

Un fulger de îngrijorare înlătură oboseala lui Aden. Dădu repede din cap spre Carter şi urcă treptele câte două odată. Intră în camera din faţă şi aruncă ziarele şi pălăria în direcţia banchetei capitonate de lângă uşă.

— Slavă Domnului că te-ai întors în sfârşit, spuse Kit sărind din unul dintre fotoliile aflate în faţa ferestrei boltite. Trase nervos de poalele vestei. Ştiu că n-ar trebui să mă aflu aici, dar n-am ştiut la cine altcineva să apelez. Trebuie s-o ajuţi pe Vivien înainte de a fi prea târziu.

Aden îl studie pe flăcău, văzându-i ochii încercănaţi şi felul în care îi atârna haina pe el. Clătinând din cap, se îndreptă spre căminul rece şi se lăsă pe vine pentru a aprinde focul.

— De când aştepţi?

— De azi-dimineaţă devreme, rosti Kit fremătând de nerăbdare. M-am furişat înainte de a se trezi ceilalţi.

— Ar fi trebuit să aprinzi focul. E cumplit de frig aici.

— Am vrut, dar n-am ştiut ce părere vei avea despre faptul că am dat buzna în apartamentul tău, zise Kit zâmbind timid.

— N-ai dat buzna.

— Ei bine, nu chiar. Dar…

— Un moment, rosti Aden ridicând o mână înainte de

a termina de aprins focul.

Se îndreptă spre căruciorul cu băuturi şi turnă brandy în două pahare. După ce îi dădu unul lui Kit, îi făcu semn tânărului să se aşeze din nou în fotoliu, apoi îşi sprijini un umăr de poliţa de marmură a căminului.

— Spune-mi de ce te afli aici, Kit.

— Am încercat să-i zic lui Vivien să se ducă la Sir Dominic, dar a refuzat. A spus că totul e în regulă şi că nu trebuie să mă amestec sub nicio formă. Dar am ştiut că nu era bine, aşa că m-am decis să vin la dumneata. Trebuie s-o ajuţi.

Ochii albaştri ai lui Kit, atât de asemănători cu ai lui Vivien, îl implorau.

— S-a exprimat clar că nu doreşte ajutorul meu, rosti Aden încercând să-şi ascundă amărăciunea.

Kit păru surprins.

— Când ai vorbit cu ea?

— Nu contează. Tot ce-ţi pot spune este că ea pare hotărâtă şi că mi-a cerut să nu intervin.

Însă, chiar înainte de a rosti cuvintele, Aden le tăgădui în sinea lui. Deşi încerca să le creadă – era clar că Vivien asta dorea –, pur şi simplu nu aveau sens.

Bărbia lui Kit se înălţă cu hotărâre încăpăţânată, Aden văzuse bărbia delicată a lui Vivien făcând acelaşi gest de nenumărate ori, şi de fiecare dată îl fermecase, chiar şi atunci când indica o dispută verbală iminentă.

Tânărul clătină din cap.

— Ei o silesc… prinţul şi fratele meu. N-are de ales.

Mâna lui Aden tresări, vărsând puţin brandy peste marginea paharului. Cu grijă, îl puse pe poliţa căminului.

— Ţi-a spus ea asta?

— Fireşte că nu. Vivien nu se plânge niciodată. Tot ce a zis a fost că vrea să se mărite cu Ivan cel Groaznic şi că ar fi cazul să-mi văd de treaba mea.

— Chiar i-a spus Ivan cel Groaznic?

— Da. De asemenea, s-a supărat foarte tare când am amenințat că o să vorbesc cu dumneata. De fapt, a luat-o razna și a țipat la mine să te las în pace. Nici nu-mi amintesc când a mai ridicat Vivien vocea la mine în felul acesta.

Aden se cufundă în celălalt fotoliu, încercând să-și forțeze creierul obosit să gândească.

— În mod cert, încă nu înțeleg care este motivația ei. Știu că Lord Blake a încercat să se folosească de situația voastră financiară pentru a-i forța mâna, dar am crezut că am lămurit lucrurile în privința asta. Își îngustă ochii. Nu ai început din nou să joci, nu-i așa?

— Nu! Kit păru revoltat. I-am spus lui Vivi că nu mai joc și m-am ținut de cuvânt.

— Atunci, de ce face asta, dacă nu pentru a te salva?

Kit își ridică palmele într-un gest neajutorat.

— Nu e vorba doar de mine. Mai sunt și extravaganțele mamei. Datoriile ei se ridică la câteva mii de lire. Iar Cyrus a ipotecat toate bunurile familiei. Una peste alta, suntem la un pas de ruină.

— Da, dar de ce înseamnă asta că Vivien trebuie să se mărite cu Hovanski? se răsti Aden.

Hristoase, cu ce greșise sărmana fată de se alesese cu o asemenea familie de neisprăviți?

— Pentru că Ivan cel Groaznic a cumpărat toate datoriile noastre, răspunse Kit posomorât. Când Vivien a dispărut, și-a făcut de cap. A dat de urma ultimului penny pe care îl datoram și, înainte ca noi să prindem de veste, Alteța Sa Nenorocită a ajuns să ne aibă cu totul, până la ultima sticlă de vin din pivniță. Acum, amenință să ne arunce pe toți în închisoarea datornicilor dacă Vivien nu este de acord să se mărite cu el. Făcu o grimasă. St. George, omul este nebun. Mă tem pentru Vivien.

Aden își frecă fruntea, furios pe sine. Dacă n-ar fi fost mândria lui afurisită, și-ar fi dat seama imediat de asta.

— Sigur că ea nu vrea să se mărite cu el. Nu poate să-l sufere pe ticălos.

Indiferent cât de groaznică era situaţia, ecoul speranţei reverberă în inima lui. Îi zâmbi obosit lui Kit.

— Poţi fi sigur că o să vorbesc cu fratele tău, chiar azi. Nu voi îngădui ca Lady Vivien să fie silită să se mărite cu cine nu doreşte.

Mintea merse mai departe, rezolvând problema. Avea să fie nevoie de ajutorul lui Dominic, iar Aden probabil că avea să fie nevoit să-i ceară ajutor şi tatălui său. Acest gând îl făcu să se crispeze, dar asta nu însemna nimic când viaţa lui Vivien era în joc.

— Foarte bine şi frumos, rosti Kit precaut. Dar ce o să-i spui lui Cyrus?

— Că sora voastră este deja logodită cu mine. Asta ar trebui să fie suficient.

Kit îl privi cu ochi mari.

— Te însori cu Vivien?

— Da.

Aden se ridică, simţind cum energia îi pulsa în vene. Calea pe care o avea de urmat i se înfăţişase brusc simplă şi clară, iar el nu avea să lase nimic să intervină. Vivien era a lui, iar în sufletul său, ştiuse asta de zile bune. Doar temerile lui copilăreşti, pretinse a fi precauţie, îl împiedicaseră să recunoască.

Kit sări în picioare.

— E minunat.

Apucă mâna lui Aden şi o strânse cu putere. Aden îşi reprimă un hohot de râs. Avu sentimentul că, în următorii câţiva ani, va trebui să supravegheze îndeaproape familia lui Vivien.

— E vremea să fac o vizită la Blake House, pentru a-i da fratelui tău vestea cea bună. Ai vrea să vii cu mine?

Kit se strâmbă.

— S-ar putea să fie problematic, pentru că Ivan el

Groaznic a pus santinele de jur împrejurul casei. Nu vrea ca Vivien să plece pe furiş.

— Asta înseamnă că nu-i chiar atât de prost cum am crezut, rosti Aden sec. Dar mă gândesc că santinelele sunt mai mult pentru a mă împiedica pe mine să întru, decât ca s-o împiedice pe Vivien să iasă.

— Şi ce vom face? În seara asta, Cyrus dă un dineu pentru delegaţia rusă. După aceea, toată lumea se va duce la balul lui Lady Jersey. Hovanski intenţionează să anunţe oficial logodna, în faţa întregii înalte societăţi.

— Atunci, fratele tău ar trebui să se aştepte la câţiva oaspeţi în plus la dineu.

Kit se încruntă.

— Şi cum rămâne cu toate acele santinele?

Aden zâmbi şi îl apucă pe Kit de braţ, împingându-l spre uşă.

— Nu-ţi face griji. Cunosc bărbatul potrivit care să se ocupe de această problemă.

Capitolul 35

Vivien îşi privi reflexia în oglinda de pe masa de toaletă. Pe dinafară, nu părea cu nimic diferită faţă de cum fusese cu câteva săptămâni în urmă, cu excepţia câtorva pete înspăimântător de întunecate de sub ochi. Trăsăturile ei, părul, culoarea ochilor, toate erau la fel, deşi îi venea greu să creadă că era posibil. Un cutremur îi răsturnase lumea cu susul în jos, atunci când descoperise dragostea în braţele lui Aden, iar apoi, viaţa ei cunoscuse o prăbuşire de coşmar în strânsoarea rapace a lui Hovanski.

Nu părea posibil să rămână neschimbată după o asemenea întorsătură, însă doar ochii ei trădau chinul. Acum, priveau indiferenţi şi goi, în ton cu ciudata senzaţie

de gol care îi cuprindea toată fiinţa. Se simţea amorţită, şi singura rugăciune de care se mai simţea capabilă Vivien era ca amorţeala să devină permanentă. Poate că astfel ar reuşi să supravieţuiască măritişului cu un bărbat abject, hotărât să o modeleze după voinţa lui.

Ivan îi spusese asta în foarte multe cuvinte, promiţându-i o plecare rapidă din Anglia, cât mai curând posibil, şi o întoarcere în Rusia, unde o va avea „doar pentru el”. Practic, îşi linsese buzele când zisese asta, ochii strălucindu-i de o înfiorătoare combinaţie de ură şi dorinţă carnală. Reţinuse fiecare respingere şi insultă pe care credea că ea i le adresase şi era ferm hotărât să se răzbune. Acea răzbunare avea să dureze tot restul vieţii ei, şi nimeni nu putea face absolut nimic pentru a împiedica asta.

„Nici măcar Aden.”

Închise strâns ochii. Ori de câte ori se gândea la Aden, pieptul i se strângea atât de tare, încât abia putea respira. Doar gândul că astfel îi va feri pe el şi pe Kit de rău îi îngăduia să suporte şarada din seara asta şi să înfrunte zilele cumplite care aveau să urmeze.

Mama ei intră agitată în cameră.

— Iubito, oaspeţii încep să sosească. Nu întârzia la propria petrecere de logodnă.

Vivien se sili să se ridice în picioare.

— Având în vedere circumstanţele, mi se pare un gest rezonabil.

Zâmbetul mamei ei dispăru.

— Vivien, ştiu că prinţul nu a fost preferatul tău, dar nu poţi să te împaci cu asta? La urma urmelor, vei fi prinţesă. Gândeşte-te ce minunat va fi!

— Chiar dacă prinţul nu este în toate minţile?

Mama ei aruncă o privire înspăimântată peste umăr, de parcă s-ar fi temut să nu asculte cineva. Din câte ştia Vivien, era posibil să existe vreun ticălos cu urechea lipită

de uşă. De când se întorseseră la Blake House, cu o după-amiază în urmă, prinţul îşi instalase oamenii peste tot.

— Vivien, ai grijă. Nu-ţi permiţi să te audă cineva.

— Da, mamă.

Oricum, nu avea rost să discute despre asta cu mama ei, pentru că niciuna din ele nu putea face nimic.

— Of, draga mea, rosti maică-sa strângându-i drăgăstoasă mâinile. Totul va fi bine, ştiu asta. În seara asta, o să-l întreb pe prinţ dacă pot să vă însoţesc la întoarcerea în Rusia. O fată ar trebui s-o aibă alături pe mama ei, când se mărită, mai ales dacă pleacă atât de departe de casă. În plus, cred că va fi minunat să văd Curtea de la Sankt Petersburg, nu-i aşa?

Vivien nu şi-o putu imagina pe răsfăţata şi indolenta ei mamă făcând o astfel de călătorie, şi nici nu-şi dorea s-o expună toanelor nesigure ale prinţului Ivan. Cu toate aste, Vivien îşi simţi inima alinată de faptul că mama ei propusese asta.

— Mulţumesc, mamă. Vom discuta despre asta mai târziu, dar acum n-ar trebui să-l lăsăm pe prinţ să aştepte.

Ivan cel Groaznic subliniase în termeni clari că ea trebuia să fie permanent la dispoziţia lui. Acel om nu avea să fie soţul, ci temnicerul ei.

În vreme ce coborau scările, Lady Blake ciripi şi se agită ca o vrăbiuţă, felicitând-o încântată pe Vivien pentru diamantele şi rubinele pe care prinţul i le trimisese mai devreme în acea zi. Biletul lapidar care însoţise colierul, brăţările şi cerceii explica faptul că aparţinuseră mamei lui, şi că se aştepta să le poarte în seara aceea. Baroce şi urâte ca păcatul, Vivien le ura deja.

Când intrară în salon, jumătate din oaspeţi sosiseră deja, inclusiv ambasadorul şi contesa Lieven.

— Draga mea, am început să ne întrebăm dacă ni te vei alătura în seara asta, spuse Hovanski în vreme ce se aplecă asupra mâinii ei.

După ce îşi îndreptă trupul, lui Vivien nu-i fu greu să desluşească mânia din ochii lui exoftalmici.

— Prostii, Alteţă, spuse contesa cu accentul ei fermecător, bătându-l uşor pe mâneca hainei cu evantaiul. Este perfect firesc ca Lady Vivien să-şi facă o intrare măreaţă. La urma urmelor, ea este vedeta acestei seri. Poate să facă orice pofteşte, iar noi toţi trebuie să ne plecăm în faţa ei.

Vivien îi zâmbi recunoscătoare, dorind să-şi scoată limba la Hovanski. Îi era greaţă de felul în care individul se uita la ea. Dacă avea să continue aşa, era foarte probabil să-l omoare în nicio săptămână după nunta lor. Având în vedere toată situaţia, faptul că ar fi fost spânzurată pentru asta părea o opţiune preferabilă.

Făcând tot posibilul să-l ignore, trecu prin cameră şi îi salută pe musafiri, silindu-se să flecărească aşa cum se obişnuia în societate. Fiindcă ea şi Hovanski nu anunţaseră oficial logodna lor, nimeni nu se referi direct la asta. Dar primi multe complimente glumeţe şi felicitări voalate. Până să vină vremea să treacă în salonul pentru luat masa, simţi că îi vine să urle. Aşezându-se în dreapta lui Cyrus, se uită în jurul mesei şi se încruntă.

— Unde-i Kit?

Acum, că se gândea la asta, îşi dădu seama că nu-l văzuse toată ziua. Probabil că încă era îmbufnat din pricina muştruluielii pe care i-o trăsese seara trecută, dar fusese foarte hotărât să-i ceară ajutorul lui Aden. Vivien era deja ameţită de epuizare şi de disperare, dar insistenţa încăpăţânată a lui Kit ca ea să se ducă la Aden o dezmeticise, făcând-o să intre în panică. Putea purta multe poveri, dar moartea lui Aden nu era una dintre ele.

— Tocmai eram pe cale să te întreb, răspunse Cyrus cu voce joasă. S-ar crede că era cazul să vină la petrecerea de logodnă a surorii lui. Un rânjet dispreţuitor îi arcui buzele. Poate că îşi îneacă amarul în vreunul dintre acele

afurisite de tripouri care îi plac atât de mult.

— Poate. Nu-mi doresc decât să pot fi cu el acolo.

Cyrus îi şuieră să tacă, dar Vivien fu cruţată de necesitatea de a-i răspunde fiindcă un valet intră aducând supa şi începând s-o servească. Izbuti să-l ignore pe fratele ei până după al doilea fel de mâncare, concentrându-şi atenţia asupra oaspetelui din dreapta ei, un cumsecade baron în vârstă, care fusese prieten cu tatăl ei.

După ce farfuriile celui de-al doilea fel fură luate, Cyrus se ridică în picioare. Stomacul lui Vivien se strânse când el luă o cupă cu şampanie şi îşi drese cu emfază glasul. Fratele ei avea să-i anunţe logodna, iar apoi, nu va mai exista cale de întoarcere.

Se oţeli şi încercă să afişeze o expresie senină. Un zâmbet era imposibil, dar ultimele rămăşiţe de mândrie îi impuneau să nu arate de parcă ar fi fost pe cale să-şi dea afară cina.

— După cum unii dintre dumneavoastră ştiu, începu Cyrus, aţi fost invitaţi aici, în această seară, pentru a ne fi alături într-un moment de bucurie, unul care va marca…

O trosnitură puternică se auzi din hol, urmată de câteva bufnituri alarmante, care îl întrerupseră pe Cyrus. Toată lumea se uită la uşă şi înapoi la Cyrus. El rămase cu gura deschisă, privindu-l nervos pe Hovanski.

— Te rog, continuă, Lord Blake, spuse cu voce tare prinţul, care stătea lângă mama sa.

Cyrus îşi ridică din nou cupa, dar aproape că o scăpă când se auzi o altă trosnitură. De data aceasta, uşa sufrageriei se zgudui de parcă ar fi fost lovită de ceva greu. Câteva secunde mai târziu, se auzi ca şi cum ceva era târât, iar apoi, uşile duble zburară în lături, iar un bărbat înalt, îmbrăcat în negru intră în încăpere. Se opri, îngustându-şi ochii reci în timp ce se uită la Ivan cel Groaznic.

„Aden!”

Lui Vivien i se împăienjeni privirea, mintea ei luptându-se să priceapă ce vedea. Îşi refuzase luxul de a-şi dori o îndrăzneaţă intervenţie de ultim moment – Aden înfruntându-l pe prinţ, înfruntându-se *pe sine* pentru a o salva. Ridicându-se în picioare, se uită la el, cu gura căscată.

Privirea lui dădu ocol mesei în căutarea ei, iar când o zări, un zâmbet drăgăstos îi despărţi buzele. Văzându-l, aerul dispăru din plămânii ei, iar Vivien trebui să se agaţe de marginea mesei pentru a nu se prăbuşi.

Iadul verbal izbucni, toată lumea începând simultan să ţipe. Vivien tresări când Cyrus urlă suficient de tare pentru a sparge geamurile.

— Cum îndrăzneşti să intri cu forţa în casa mea? se repezi el la Aden. Ieşi imediat, sau lacheii mei te vor azvârli în stradă.

— Asta n-o să se întâmple, Cyrus, rosti Kit intrând în cameră şi ducându-se lângă Aden. Le-am dat instrucţiuni tuturor servitorilor să rămână în bucătărie.

Cyrus începu să bolborosească incoerent din pricina furiei. Mama lui Vivien scoase un ţipăt şi căzu pe spate în scaun, ca şi cum ar fi fost pe cale să leşine. Câţiva bărbaţi cereau răspunsuri de la nimeni anume, sporind haosul.

Hovanski, care se holbase la Aden cu o expresie de uluire totală pe chip, ţâşni în picioare, răcnind să se facă tăcere. Hărmălaia conteni atât de brusc, încât păru că ar fi fost retezată cu un brici ascuţit, şi o linişte încordată se lăsă în cameră.

— Căpitane St. George, mârâi prinţul, ai căpătat prostul obicei de a te amesteca în treburile mele. Vei regreta asta.

Aden ridică din umeri.

— Mă îndoiesc, rosti el cu un dispreţ evident.

Trăsăturile lui Hovanski deveniră de un vineţiu livid, în vreme ce aruncă o privire spre coridor.

— În caz că îţi cauţi vesela bandă de tâlhari, vei fi dezamăgit, spuse Aden uitându-se peste umăr.

De parcă ar fi primit un semnal, Griffin Steele intră în cameră înveşmântat într-o manta amplă şi arătând ca un pirat.

— E totul sub control? îl întrebă Aden cu un zâmbet slab.

Când Steele ridică arogant din sprânceană, Vivien clipi. Văzuse acea expresie pe chipul lui Aden, nu doar o dată. Aşa cum stăteau unul lângă altul, ea aproape avu impresia că sunt fraţi.

— Desigur, replică Steele cu voce plictisită. Brutele înarmate de la grajduri nu sunt nici pe departe pe măsura oamenilor mei. Sunt sub pază, în biroul lui Lord Blake. Aruncă o privire ironică spre Cyrus. Din păcate, mă tem că mobilierul înălţimii Sale a avut de suferit de pe urma altercaţiei.

Cyrus pufni revoltat din nou, dar ambasadorul rus îl întrerupse.

— Căpitane St. George, vreau să ştiu care este rostul acestei intruziuni. Şi ce-i cu tâlharii de care vorbeaţi?

— Excelenţa Voastră, rosti Aden, prinţul o şantajează pe Lady Vivien să se mărite cu el şi ţine întreaga familie prizonieră. Pentru a-i împiedica să evadeze, a angajat o bandă de tâlhari care să-i ţină prizonieri în propria casă.

Cu un mârâit, Hovanski făcu un pas spre Aden.

— Vei regreta asta până în ziua în care vei muri. Îţi promit!

Aden râse scurt.

— Nu cred. Apropo, dragul meu conte, adăugă el întorcându-se din nou spre ambasador, prinţul Ivan este răspunzător şi pentru răpirea lui Lady Vivien, petrecută cu câteva săptămâni în urmă.

— Acestea sunt acuzaţii foarte grave la adresa unui membru al Curţii ruseşti, rosti ambasadorul pe un ton

sever. Ar fi înţelept să aveţi dovezi înainte de a le face.

— Am multe dovezi, suficiente pentru a-l fi aruncat pe prinţ în temniţă pentru foarte mult timp dacă ar fi fost englez.

— Vei da socoteală pentru aceste acuzaţii nefondate, mârâi Hovanski. O să am grijă să fii spânzurat, chiar dacă pentru asta va trebui să mă aduc la prinţul regent însuşi.

Vivien scoase un geamăt înăbuşit, agăţându-se de marginea mesei. Contesa Lieven se uită la ea înainte de a-şi îndrepta privirea pătrunzătoare spre Hovanski.

— Ştiţi cine este tatăl domnului căpitan, nu-i aşa?

Când prinţul o privi surprins, ea ridică nepăsătoare din umeri.

— Nu-i nimic. Veţi afla curând. Apoi, se ridică de la locul ei şi se apropie grăbită de Vivien, strângându-i mâna pentru a o linişti. Sunt adevărate aceste acuzaţii nefericite, copila mea?

Vivien tremura atât de tare, încât se temea că picioarele îi vor ceda. Fiecare părticică din ea dorea să spună adevărul. Dar ce-ar fi însemnat asta pentru Aden? Avea ea să-i grăbească distrugerea, moartea chiar?

Se sili să întâlnească privirea lui Hovanski. Ura care ardea în ei şi ameninţarea dementă din expresia lui o făcură să se simtă străpunsă de fiori de panică. Nu pentru ea, ci pentru Aden.

— Vivien, uită-te la mine!

Vocea calmă a lui Aden răzbătu prin groaza ei. Trase adânc aer în piept şi se uită în ochii lui.

Şi îşi pierdu iarăşi suflarea când văzu iubirea din ochii lui strălucind spre ea ca lumina soarelui într-o dimineaţă de vară.

— Draga mea, trebuie să ai încredere în mine, spuse el. Îţi promit că totul va fi bine.

Solemnitatea tandră îi transformă cuvintele într-un jurământ, unul care îi unea pentru toate zilele şi toţi anii

care aveau să vină. Inima lui Vivien se deschise ca o carte, iar ea îi zâmbi. Vreme de un moment glorios, se uitară pur şi simplu unul la altul, iar apoi el dădu din cap, îndemnând-o să vorbească.

— Da, doamnă, îi răspunse ea contesei. Căpitanul St. George spune adevărul. Prinţul Ivan este responsabil pentru răpirea mea şi mi-a ameninţat familia cu distrugerea financiară dacă nu îl iau de soţ.

Cyrus se prăbuşi pe un scaun şi începu să geamă, în duet nefericit cu lacrimile isterice ale mamei lui. Contesa îşi arcui o sprânceană uitându-se la prinţ, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre Vivien.

— Înţeleg că nu doreşti să te măriţi cu prinţul Ivan.

— N-am dorit niciodată, milady, rosti Vivien cu fermitate.

Femeia mai în vârstă îi mângâie mâna.

— Atunci, n-o vei face. Se răsuci spre soţul ei. Dragul meu domn, având în vedere circumstanţele, cred că ar fi bine să părăsim petrecerea. Imediat.

— Aşa este, draga mea. Contele Lieven îi aruncă o privire poruncitoare lui Ivan cel Groaznic. Alteţă, vă rog să ne însoţiţi la ambasadă. Avem multe de discutat.

Prinţul încremenise, uitându-se plin de venin la Vivien, dar cuvintele ambasadorului îl treziră la realitate.

— Nu! urlă el repezindu-se peste masă, spre Vivien.

Ea abia avu vreme să-şi ridice braţele înainte ca Aden să-l înşface pe prinţ din spate. Îl răsuci şi înfipse un pumn în faţa lui Hovanski, urmat de o lovitură sub maxilarul acestuia. Ochii prinţului se dădură peste cap, iar acesta se prăbuşi pe podea fără să scoată un sunet.

— Bravo, căpitane, murmură contesa Lieven.

Surprinsă, Vivien scoase un hohot de râs sugrumat.

— Nu l-am putut suferi niciodată, îi şopti contesa. Un bădăran nenorocit, cu chip de broască.

Nu că ar fi fost nevoie să şoptească, având în vedere

ţipetele şi zgomotele isterice făcute de ceilalţi oaspeţi. Din fericire, Aden şi Steele preluară imediat controlul, iar Vivien se aşeză pe scaunul ei, privindu-i cum instaurau ordinea în acel haos.

După ce chemă doi lachei din bucătărie, Steele supraveghe transportarea trupului inert al lui Hovanski în trăsura ambasadorului. După ce o îmbrăţişă pe Vivien, contesa se grăbi să iasă împreună cu soţul ei, iar ceilalţi oaspeţi îi urmară, evident nerăbdători să înceapă a răspândi bârfele despre interesanta încheiere a petrecerii de logodnă a lui Vivien.

— Ruinaţi. Suntem ruinaţi, gemu Cyrus.

Vivien se uită urât la fratele ei.

— Taci din gură, Cyrus! Dacă suntem ruinaţi, e numai vina ta.

Se uită la mama ei şi la Kit, aflaţi la celălalt capăt al lungii mese aflate în neorânduială. Lady Blake plângea zgomotos în batista ei, în vreme ce Kit îi mângâia ineficient umărul.

— De fapt, este vina noastră, a tuturor, adăugă Vivien, şi este timpul să ne asumăm greşelile.

Cyrus sări în picioare.

— Poţi să faci ce pofteşti, dar eu nu mai stau aici nicio clipă pentru a asculta aceste aiureli.

În vreme ce se năpusti afară din cameră, mama lor se ridică anevoie de pe scaun.

— Cyrus! se tângui ea jalnic, grăbindu-se după el. Ce ne facem?

Kit suspină.

— Mai bine mă duc după ei, chiar şi numai pentru a mă asigura că el n-o s-o strângă de gât.

— Ce idee minunată, spuse Aden venind din hol. Şi ai grijă să nu ne deranjeze nimeni. Sora ta nu mai are nevoie de alte necazuri.

— Mă ocup de asta. Kit îl apucă pe Aden de mână şi i-

o strânse. Domnule, mulţumesc pentru tot.

Aden îi zâmbi obosit.

— Ai făcut o treabă foarte bună, Kit. Încep să am speranţe în privinţa ta.

După ce Kit râse şi părăsi încăperea, Aden închise uşa în urma lui. Vivien trase aer în piept. În sfârşit, erau singuri. Ea se ridică din nou pe picioarele nesigure, agăţându-se de masă pentru a-şi păstra echilibrul. Aden străbătu camera, cu paşi mari şi rapizi.

— Uşurel, iubita mea. O aşează înapoi pe scaun. Nu trebuie să faci nimic. Stai jos şi odihneşte-te pentru câteva minute.

— Îmi pare rău, rosti ea abia capabilă să-l privească în faţă. Brusc, se simţi mai nervoasă decât fusese toată seara. De obicei, nu mă port ca o bleagă.

Aden puse un braţ pe scaunul de alături şi îl trase spre el.

— Nu eşti bleagă, Vivien. Eşti cea mai vitează persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

Îi scoase cu blândeţe bijuteriile oribile şi grele de la gât şi de pe încheieturi şi le azvârli nepăsător pe masă, ceea ce îi smulse lui Vivien un hohot de râs sugrumat. Apoi, îi luă mâinile, le răsuci şi o sărută într-o palmă, apoi în cealaltă. Frumoasa lui faţă deveni neclară, iar Vivien trebui să clipească de câteva ori pentru a-şi limpezi privirea. El aşteptă răbdător, privind-o cu o asemenea tandreţe, încât ea simţi nodul din gât ce prevestea ivirea altor lacrimi.

Îl studie, surprinsă de schimbare. Era şi nu era Aden. Sau, mai degrabă, era acel Aden după care tânjise întotdeauna – deschis, iubitor, dispus s-o primească în sufletul lui.

— Chiar s-a terminat? şopti ea.

El dădu din cap.

— Ambasadorul şi soţia lui – care a fost superbă, trebuie să spun – se vor ocupa de Hovanski. Iar cât îi

priveşte pe bandiţi, Griffin şi oamenii lui îi duc în Bow Street. Nu te vor mai deranja niciodată, Vivien.

Zidurile apărării ei se prăbuşiră în sfârşit. Deşi încercă să se stăpânească, nu-şi putu reţine câteva suspine de uşurare. Coşmarul se încheiase în cele din urmă, cel puţin pentru ea. Dar pentru Aden? Îi strânse mâinile.

— Dar tu eşti în siguranţă, nu? Prinţul Ivan nu-ţi va putea face rău, nu-i aşa? Îşi reprimă un fior. A făcut nişte ameninţări cumplite…

Aden se aplecă şi îşi lipi buzele de ale lui, mângâindu-i gura cu mici sărutări care, încet, deveniră tot mai fierbinţi. Îi exploră temeinic gura, cerându-i cu blândeţe să-l lase înăuntru. Când ea o făcu, el puse stăpânire pe ea, sărutând-o până când ea trebui să se agaţe de reverele hainei lui pentru a nu se prăbuşi.

Când, în cele din urmă, el se desprinse, ochii îi străluceau, plini de pasiune, iar ea gâfâia.

— Nu va mai trebui să-ţi faci niciodată griji în legătură cu Hovanski, spuse el. Înţelegi?

Încă ameţită de sărut, ea nu putu decât să dea din cap.

— Bine. O privi cu un aer sever. Nu că nu ai merita o muştruluială pentru ce ai făcut – sau pentru ce n-ai făcut, aş putea spune.

Ea clătină din cap.

— Ce vrei să spui?

— Gâsculiţo, rosti el cu afecţiune. Vreau să spun că trebuia să trimiţi imediat după mine sau după Sir Dominic. Ştiu că ai acceptat să te măriţi cu Hovanski doar pentru a ne salva pe mine şi pe fratele tău. Intenţiile tale au fost nobile, dat lipsite de înţelepciune, asta ca să vorbesc delicat.

— N-am ştiut ce altceva să fac. În plus, mormăi ea, n-ai fost foarte încurajator ultima dată când am vorbit, dacă mai ţii minte.

El se strâmbă.

— Sunt un idiot şi îmi cer scuze pentru asta. Mi-am lăsat teama şi mândria să intervină între noi, şi numai datorită lui Dumnezeu – şi lui Kit – am scos-o amândoi la capăt. Îi cuprinse faţa în palmele lui. Nu o să te mai părăsesc niciodată, Vivien. Îţi jur!

Prea copleşită de emoţie pentru a putea vorbi, ea se aplecă pentru a-l săruta. Şi nu se opriră decât atunci când amândoi îşi pierdură suflarea. Aden se retrase cu un geamăt.

— Trebuie să ne oprim, altminteri te pun pe masă, cu călcâiele în aer. Şi nu cred deloc că Lord Blake ar fi de acord.

Ea chicoti. Sunetul propriului hohot de râs o ameţi, fiindcă, doar cu câteva ore în urmă, crezuse că nu va mai râde niciodată.

— Şi ce se va întâmpla acum? Sunt foarte bucuroasă că am scăpat de acea logodnă, fireşte, dar familia mea a ajuns astfel într-un mare necaz.

— Noi doi o să ne căsătorim şi o să ne găsim un loc unde să ne ducem viaţa fără să ne pese de familia ta. Există câteva case frumoase pe lângă Cadogan Square, care ni s-ar potrivi foarte bine.

Vivien se agăţă de partea din faţă a hainei lui.

— Adevărat?

El se încruntă.

— Da. O să ne căsătorim… deci, ce părere ai?

— Dar cum rămâne cu meseria ta? Poţi să te retragi pur şi simplu?

El o sărută pe vârful nasului.

— Ai încredere în mine, sunt gata să renunţ. În plus, sunt alte lucruri pe care le pot face pentru Dominic şi pentru guvern, care nu presupun să mă furişez deghizat pe Continent. De-acum înainte, n-o să mă furişez decât sub cearşafuri, cu tine.

Ea zâmbi şi îi mângâie pieptul.

— Sună minunat, dar…

— Dar?

Vivien îşi muşcă nervoasă buza. Aden îi ridică bărbia.

— Vorbeşte, iubito!

— Va fi o povară financiară, dar mama şi Kit vor trebui să locuiască împreună cu noi.

El o privi cu oroare prefăcută.

— Ei bine, aşa va trebui să fie, rosti ea pe un ton defensiv.

Aden flutură nonşalant o mână.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Am un plan. Pur şi simplu, va trebui să ne întreţii frecventând mesele de joc.

Ea se încruntă la el.

— Nici vorbă!

El râse.

— Iubito, nu sunt nici pe departe sărac. Cu nişte ani în urmă, am moştenit o mică sumă de la mătuşa mea şi am avut mare succes investind-o. Nu voi ridica un deget pentru a-l ajuta pe Cyrus, dar sunt foarte capabil să întreţin restul familiei.

Vivien fu pe cale să-şi arunce braţele pe după gâtul lui, dar un gând oribil îi răsări în minte.

Aden îşi dădu ochii peste cap.

— Acum, ce mai e?

— Ce va crede tatăl tău despre toate astea? rosti ea. Am stârnit un scandal atât de cumplit, şi Dumnezeu ştie ce vor spune oamenii despre mine şi prinţul Ivan. Va fi regentul nemulţumit dacă te însori cu mine?

— Iubito, sunt fiul lui nelegitim şi rezultatul unuia dintre multele scandaluri zguduitoare din înalta societate. Cât de tare crezi că se va supăra? În plus, dacă are vreo obiecţie, se va ocupa mama de el.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Serios?

— Da, serios. Îi mângâie maxilarul. Nu ţi-am promis, cu săptămâni în urmă, că voi avea grijă de tine?

— Ba da, dar asta e valabil în ambele sensuri.

— Ce vrei să spui?

— Şi eu o să am grijă de tine, răspunse ea lovindu-l uşurel în piept pentru a-şi sublinia cuvintele. Ai nevoie să fii puţin răsfăţat.

El clătină din cap, părând puţin ameţit.

— Iubita mea, cred că toată viaţa am aşteptat pe cineva care să mă răsfeţe.

— Bine. De-acum înainte, o să avem grijă unul de celălalt.

— Acum, că ai pomenit de asta, rosti el trăgând-o în poală. *Există* ceva de care mi-ar plăcea să te ocupi.

— Văd, spuse ea cu o bucurie atât de copleşitoare, încât abia şi-o putu stăpâni. Sau, mai degrabă, *simt.*

Se mişcă pentru a se aşeza mai confortabil, iar Aden trase brusc aer în piept.

— Cred că am soluţia perfectă pentru problema ta, murmură ea.

— Splendid, replică el frecându-şi nasul de gâtul ei. Atunci, îţi sugerez să începi imediat.

Epilog

Thornbury House, Berkeley Square
Decembrie 1814

Dominic Hunter se opri în pragul salonului decorat formal şi admiră scena fericită care se desfăşura în faţa lui. Schemele lui aveau de obicei rezultatele dorite, dar rareori fusese atât de încântat de asta ca acum.

Auzi un foşnet de mătase în spatele lui, iar apoi, o

mână mică şi înmănuşată se strecură în îndoitura cotului său.

— Dumnezeule, Dominic, rosti o voce uşor cântată. De ce stai în uşă? Nu vrei să-i feliciţi pe mireasă şi pe mire? La urma urmelor, n-ar fi ajuns să trăiască acest moment dacă n-ai fi fost tu.

El îi zâmbi micuţei şi plăcut dolofanei femei de vârstă mijlocie, încă fermecătoare după atât de mulţi ani, care venise lângă el.

— Am sentimentul că Aden şi noua lui soţie ar fi găsit cumva drumul unul spre celălalt, Lady Tait. Eu doar le-am dat un ghiont în direcţia cea bună.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu asta mi-a spus Anthony. Şi, dragul meu, de ce insişti să-mi spui „Lady Tait” când suntem în public? Este ridicol să fii atât de formal. Ştii foarte bine că sunt doar cu doisprezece ani mai în vârstă decât tine.

Dominic zâmbi văzându-i expresia caraghios de prefăcută.

— Da, dar mi-ai fost ca o mamă mai mult decât mi-a fost vreodată propria mamă.

Ochii ei se îmblânziră în vreme ce îl trase în jos pentru a depune un sărut delicat pe obrazul lui.

— Mulţumesc, Dominic. Ştii că vei avea mereu un loc special în inima mea. Privirea ei se îndreptă spre Aden şi Vivien, care stăteau în mijlocul camerei, salutându-şi oaspeţii veniţi la nuntă. Sper că şi tu îţi vei găsi fericirea într-o zi, la fel ca acest cuplu minunat.

O durere întunecată şi familiară zvâcni adânc în el. Dominic abia dacă o simţi, învăţat de mult timp să fie obişnuit cu ea.

— Asta mă face fericit, spuse el. Să ştiu că Aden se află acolo unde îi este locul. A durat multă vreme, dar nimeni n-o merită mai mult decât el.

Lady Tait pufni afectată.

— Dominic, ştii foarte bine…

O voce adâncă, masculină o întrerupse:

— Linnet, Dominic este mult prea bătrân pentru a-l muştrului, nu crezi? Şi încă în public. O să stârneşti bârfe.

Suspinând uşurat, Dominic se răsuci pentru a-l saluta pe fostul lui tutore şi mentor.

— Domnule, este o plăcere să te întâlnesc. A trecut atât de mult timp.

Silueta dreaptă a lui Sir Anthony Tait abia dacă arăta vreo concesie făcută vârstei, cu toate că părul lui era înspicat în belşug cu cenuşiu, iar chipul slab devenise tot mai ridat odată cu trecerea anilor. Dar privirea lui limpede, de culoarea alunei, încă strălucea de inteligenţa şi intuiţia pătrunzătoare care îl făcuseră unul dintre cei mai formidabili şefi ai spionajului din Anglia.

Lady Tait îi aruncă o privire fioroasă soţului ei, evident intenţionând să-l intimideze. Eşuă lamentabil. În primul rând, era mult mai scundă decât el, iar în al doilea rând, iubirea pentru el îi lumina chipul. În tinereţe, Dominic locuise la soţii Tait vreme de câţiva ani, aşa încât cunoştea mai bine decât oricine forţa sentimentelor pe care le nutreau unul faţă de celălalt. El se simţise peste măsură de privilegiat să fie considerat ca făcând parte din familia lor.

— Îi aminteam doar lui Dominic că nu este prea în vârstă pentru a-şi găsi fericirea. Cu siguranţă, nu mă poţi contrazice, îi spuse Lady Tait încercând să pară severă.

— Draga mea, am adoptat politica strictă de a nu te contrazice niciodată, replică soţul ei.

Când gura ei se căscă, nevenindu-i a crede, şi Dominic şi Sir Anthony izbucniră în râs. Lady Tait îşi înălţă trupul cât putu de mult – adică abia până pe la mijlocul pieptului lui Dominic – şi îşi deschise cu o smucitură evantaiul.

— Domnilor, vă rog să mă scuzaţi, rosti ea pe un ton imperios. Intenţionez să mă duc să-i felicit pe mireasă şi pe

mire. Anthony, nu-l ţine pe Dominic captiv aici, vorbindu-i la nesfârşit despre afacerile guvernului. Este o nuntă, nu o şedinţă la Ministerul de Interne.

— Da, iubita mea, răspunse Sir Anthony pe un ton supus.

Lady Tait murmură ceva despre „bărbaţi încăpăţânaţi”, însă lui Dominic nu-i scăpă zâmbetul care apăru pe buzele ei, în vreme ce se îndepărtă.

— Are dreptate, rosti Sir Anthony. A venit de mult timpul să te însori şi să-ţi faci o familie. Indiferent ce s-a întâmplat în trecut, n-ar trebui…

Dominic îşi îngustă privirea în semn de avertisment. Bărbatul în vârstă îi studie chipul, preţ de câteva momente, apoi oftă.

— Foarte bine. Dar, dacă tot vorbeam de familii, ne aşteptăm ca Griffin să apară azi?

— Nu. Prinţul regent trebuie să sosească în curând. Nu-mi imaginez că Prinny ar aprecia prezenţa la nunta fiului său a patronului celor mai renumite tripouri din Londra, mai ales că Înălţimea Sa îi datorează o sumă considerabilă. În plus, rosti Dominic privind mulţimea elegantă, nu e deloc stilul lui Griffin.

— Ar putea fi, replică Anthony. Nu renunţi la planurile tale de a-l reforma, nu-i aşa? Arătă spre fericitul cuplu, care acum făcea turul încăperii pentru a sta de vorbă cu oaspeţii. Griffin merită asta la fel de mult ca şi Aden.

— Ştiu, spuse Dominic. Şi voi avea grijă să capete.

Îşi făcuse o misiune în viaţă din a-i ajuta pe oameni asemenea lui Aden şi Griffin, fii nelegitimi ai prinţilor, tineri daţi la o parte de taţii lor. Bărbaţi care trebuiseră să lupte pentru ultimele fărâme de demnitate şi respect de sine, aşa cum fusese şi Dominic silit să facă.

Sir Anthony dădu gânditor din cap.

— Griffin este un caz mult mai dificil, sigur îţi dai seama de asta. Pierderea lui a fost profundă.

Durerea întunecată zvâcni din nou în Dominic, o amintire care nu putea fi uitată.

— Nu-ţi face griji, replică el cu voce amară. Am intenţia fermă de a-l aduce alături de mama lui.

De fapt, asta avea să fie o sarcină extrem de dificilă, din moment ce mama lui Griffin dispăruse de 28 de ani.

— O s-o găsesc, chiar dacă ar trebui să răscolesc fiecare colţişor al Angliei.

*

— Crezi că a remarcat cât de emoţionată eram? întrebă Vivien strâmbând îngrozită din frumosul năsuc. Mă tem că m-am purtat ca o netoată desăvârşită.

O priviră pe mama lui Aden conducând silueta dolofană a prinţului regent prin salonul întunecat, către locul unde se afla Edmund, fratele vitreg al lui Aden. Edmund le oferise cu amabilitate Thornbury House pentru ospăţul de nuntă, mai ales după ce aflase că va participa şi Prinny. Aden se înfiorase când mama lui insistase să-l treacă şi pe tatăl lui pe lista de invitaţi, dar bătrânul fusese de mare ajutor în aplanarea problemelor cu ruşii, arătându-se revoltat că o englezoaică de familie bună şi fiul lui fuseseră ţinta unui complot atât de sinistru. Întregul episod fusese cel mai mare scandal al sezonului, şi doar faptul că Aden primise premiul suprem – iubirea lui Vivien – făcuse ca bârfele şi agitaţia declanşate să fie oarecum suportabile. Dar, cu Vivien alături, Aden putea suporta orice.

— Draga mea, spuse el mângâindu-i ceafa delicată ca mătasea, mi-ai întâlnit tatăl de câteva ori de-a lungul anilor. De ce azi ar fi altfel?

Ea se cutremură sub mângâierea lui, expresia din frumoşii ei ochi albaştri oglindind atât amuzament, cât şi neîncredere.

— Pentru că astăzi este ziua nunţii noastre,

prostuţule! Iar prinţul regent este acum socrul meu. E destul de impresionant, nu crezi?

El ridică din umeri.

— Presupun că eu m-am obişnuit cu asta. În plus, el nu poate fi mai rău decât familia ta, nu-i aşa?

Vivien privi către locul unde Cyrus încerca să se dea bine pe lângă regent.

— Îmi pare rău că a trebuit să-l invităm pe Cyrus, dar cred că mama ta a avut dreptate. Ar fi stârnit şi mai multe bârfe dacă nu l-am fi inclus pe listă.

Aden depuse un sărut fugar pe gura ei trandafirie, fără să-i pese vreo clipă că îl vedea cineva. Vivien era soţia lui acum şi pentru totdeauna, iar el avea s-o sărute oriunde şi oricând avea chef. În plus, arăta atât de fermecător în rochia ei aurie tivită cu dantelă şi cu decolteu ademenitor de adânc, încât era de mirare că n-o lua pe sus şi n-o ducea într-o cameră goală pentru a se bucura de ea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, spuse el. Eu şi Cyrus am făcut o înţelegere.

Şi anume: Cyrus avea să stea cât mai departe de Vivien, altminteri va avea de-a face cu mânia lui Aden.

— Sunt sigură, replică ea cu voce ironică.

Apoi, îşi înclină capul, privirea ei studiindu-l într-un mod care îi făcu sângele să se încingă instantaneu.

— Ce-i? întrebă el cu voce devenită joasă şi răguşită.

— Mă gândeam la domnul şi la doamna Parker, şi la ce ar crede ei despre toate astea.

Aden îşi luă mâna de pe gâtul lui Vivien, coborând-o pe braţul ei şi făcându-i pielea să se înfioare. Degetele lui se împletiră cu ale ei.

— Ştiu sigur la ce s-ar gândi domnul Parker acum.

— O, da? întrebă ea, ochii strălucindu-i de atâta dragoste şi voie bună, încât Aden abia putea să-şi măsoare propria fericire.

Să ştie că această femeie era a lui pentru a o adora

până la sfârşitul zilelor îi stârnea o bucurie şi îi dădea o senzaţie de libertate pe care nu crezuse niciodată că le va simţi.

— S-ar gândi la problemele lor de *reproducere* şi la cum ar fi cel mai bine să le rezolve, spuse el.

— Ce ciudat. Cred că şi doamna Parker s-ar gândi la acelaşi lucru.

Buzele ei se despărţiră, iar vârful limbii roz atinse colţul gurii. Aden fu stârnit instantaneu, ceea ce nu era foarte convenabil în acele condiţii. Privirea de safir a lui Vivien deveni înceţoşată de dorinţă.

— Crezi că domnul şi doamna Parker ar reuşi să se furişeze undeva, pentru câteva minute, ca să discute problema? Fără să bage cineva de seamă?

Aden râmji.

— Sunt spion, iubito. Fac astfel de lucruri ca să-mi câştig pâinea. Aruncă o privire rapidă prin încăpere, stabilind cea mai rapidă rută de evadare, în timp ce îşi strecură un braţ pe după talia ei. Lasă totul în seama mea!

Sfârşit